

ДИЙН

ЖУНІЦ

СЛУЖИТЕЛИ
НА ЗДРАЧА

ДИЙН КУНЦ СЛУЖИТЕЛИ НА ЗДРАЧА

Превод: Григор Попхристов

chitanka.info

На един обикновен паркинг в южна Калифорния особена на вид старица спира Кристин Скавело и шестгодишния ѝ син.

Внезапно животът на Кристин се превръща в ад, а собственият ѝ любим син става прицел на религиозните фанатици от сектата на Здрача. Те го жигосват като Антихрист, искат да го унищожат и... са навсякъде.

Майстор на ярки, зловещи, реалистични светове,
които държат читателя в своята магия.

Буклист

Кунц създава герои, които обичаме и за които страдаме... в романите му намираме напрежение достатъчно да удовлетвори глада и на най-претенциозния търсач на силни усещания!

Синсинати поуст

Посвещавам тази книга на скъпите за мен хора:

Джордж и Джейн Смит...

... и на тяхната прелестна наследница, Даяна Самърс, както и на техните котки. Нека вечно да се радват на успехи и щастие, каквито напълно заслужават. (Разбира се имам предвид Джордж, Джейн и Даяна, а не котките.) И нека вечно с радост да ловят мишките, а нощем да мяукат по оградите. (Става дума за котките, а не за Джордж, Джейн и Даяна.)

ЧАСТ ПЪРВА ВЕЩИЦАТА

*И след вечеря всичките деца
край кухненския огън наредени
на Ани приказките слушахме в захлас
от тайнствените разкази пленени;
там вещици вилнеят в късен час
или пък зъл дух идва да те вземе
и ще съжбяваш, ако не внимаваш!*

Малкото сираче Ани
Джеймс Уиткъм
Райли

*... Вещицата дойде мърморейки. Миг по-късно Уил я
видя. Не е мъртва — помисли той. — Болна, очукана, рухнала
— да, но сега е тук и е луда! Господи, да, луда и търсеца
специално мен!*

Нещо Лошо Идва По Този Път
Рей Бредбъри

1.

Това започна при слънчево време, а не в тъмна бурна нощ.

Тя не беше подготвена за него, не беше нащрек. Кой би очаквал неприятност в един хубав неделен следобед като този?

Небето беше ясно и синьо. Беше изненадващо топло за края на февруари, дори в Южна Калифорния. Духаше лек ветрец, изпълнен с аромат на цветя. Беше един от онези дни, в които на всеки изглеждаше съдено, че ще живее вечно.

Кристин Скавело беше отишла на Сауд Коуст Плаца в Коста Меса, за да напазарува някои неща и беше взела Джоуи със себе си. Той харесваше големия търговски център. Бе омаян от потока, изливащ се от едното крило на сградата по средата на алеята за разходка над един малък водопад. Той се интересуваше също от стотиците дървета и растения, които растяха на закрито и беше роден да наблюдава хора. Но най-много от всичко харесваше въртележката в централния двор. Срещу едно возене на въртележката той щеше да се мъкне щастлив и спокоен с Кристин по време на нейното два-три часово пазаруване.

Джоуи беше добро дете. Най-доброто. Той никога не хленчеше, никога не избухваше и никога не се оплакваше. Затворен у дома през някой дълъг и дъждовен ден, той можеше да се забавлява часове наред, без нито веднъж да се отегчи, нито да стане неспокоен или раздражителен, както повечето деца.

На Кристин понякога ѝ се струваше, че Джоуи е един малък възрастен мъж в тялото на едно шестгодишно момче. От време на време, той изричаше най-учудващи за възрастта си неща, обикновено имаше търпението на възрастен човек и често разсъждаваше твърде умно за годините си.

Но в останалото време, особено когато питаше къде е неговият баща или защо неговият баща си е отишъл (или дори когато не питаше нищо, а просто стоеше с въпроса, трепкащ в очите му), той изглеждаше така невинен и крехък, така сърцераздирателно уязвим, че тя трябваше просто да го сграбчи и прегърне.

Понякога прегръдката не беше само израз на нейната любов към него, а също и избягване на въпроса, който той бе повдигнал. Кристин никога не намери начин, по който да му разкаже за неговия баща и това беше една тема, която желаше той просто да изостави, докато тя не бъде готова да я постави на разглеждане. Джоуи беше твърде млад, за да разбере истината, а тя не желаше да го лъже (във всеки случай, не твърде безочливо) или да прибъгва до ефектни евфемизми.

Джоуи беше я попитал за своя баща само преди два часа по пътя към алеята за разходка.

— Миличък, твоят баща просто не беше готов да поеме отговорността да има семейство — беше му отговорила тя.

— Не ме ли е харесал?

— Той никога дори не те е виждал. Как тогава би могъл да не те харесва? Той си отиде преди ти да е родиш.

— Така ли? Как бих могъл да се родя, ако той не е бил тук? — бе попитало скептично момчето.

— Това е нещо, което ще учиш в училище в часовете по полово просвета — бе отвърнала развеселена тя.

— Кога?

— О, предполагам, че след около шест или седем години.

— Това време е твърде дълго за чакане — бе казал с въздишка Джоуи. — Обзалагам се, че той не ме е харесал и затова си е отишъл.

— Избий си веднага тази мисъл от главата, захарче — бе казала тя, мръщейки се. — Аз бях тази, която твоят баща не харесваше.

— Теб? Той не е харесвал теб?

— Точно така.

Джоуи беше вървял мълчаливо известно време и накрая беше казал:

— О, ако не те е харесвал, той трябва да е бил просто голям глупак.

После, очевидно усещайки, че тази тема кара майка му да се чувства неловко, той я смени. Един малък възрастен мъж в тялото на шестгодишно момче.

Беше факт, че Джоуи е резултатът от една кратка, страстна, безразсъдна и глупава любовна връзка. Понякога, спомняйки си за нея, тя не можеше да повярва, че е била толкова наивна... или толкова отчаяна, че да доказва своята женственост и независимост. Това беше

единствената връзка в живота на Кристин, която можеше да се определи като едно „буйство“, единственият път, когато някога е била отхвърлена. За този мъж, за никой мъж преди и след това, само за този мъж тя беше забравила своите принципи, морал и здрав разум, обръщайки внимание само на неотложните желания на своята плът. Кристин беше си казала, че това е Романс с главно Р, не просто любов, а Голяма Любов, дори *Любов От Пръв Поглед*. В действителност тя беше само слаба, уязвима и силно желаеща да стане за смях. По-късно, когато бе осъзнала, че мистър Чудесен я е лъгал и използвал, пренебрегвайки цинично чувствата ѝ, когато бе открила, че се е отдала на човек без капка уважение към нея и без дори минимално чувство за отговорност, тя силно се беше засрамила. Накрая Кристин бе осъзнала, че има една точка, в която срамът и угризението на съвестта стават почти толкова незначителни, колкото и грехът, дал повод за тези емоции, така че тя бе изоставила този дребен епизод зад себе си и бе се зарекла да го забрави.

Само дето Джоуи продължаваше да пита кой е бил баща му, къде е сега и защо си е отишъл. А как да разкажеш на едно шестгодишно дете за своите страстни копнежи, за предателството на собственото си сърце и за своята непростима способност да вършиш понякога съвършени глупости? Ако това можеше да бъде направено, тя все още не беше открила начина. Просто възнамеряваше да почака, докато той не порасне достатъчно, за да разбере, че възрастните могат понякога да бъдат точно толкова глупави и объркани, колкото малките деца. Дотогава щеше да го залъгва с неясни отговори и увъртания, които нямаше да удовлетворят никой от двамата.

Кристин не желяеше той да изглежда така безпомощен, уязвим, когато попита за баща си, това я натъжаваше.

Джоуи никога не боледуваше. Беше едно изключително здраво дете, за което Кристин беше благодарна. Независимо от това, тя винаги четеше статиите в списанията и вестниците, касаещи детските болести и то не само детския паралич, дребната шарка и коклюша (той беше имунизиран срещу тези и още други), а ужасните, осакатяващите и неизлечимите болести. Те бяха редки, но това не ги правеше по-малко опасни. Тя помнеше ранните предупредителни признаци на сто чуждестранни болести и винаги беше нащрек за появата на техните симптоми в Джоуи. Разбира се, като всяко пъргаво момче, той

страдаше от своя дял порязвания и натъртвания, а видът на неговата кръв винаги я плашеше до смърт, дори ако това беше само една капка от леко одраскване. Нейната загриженост за здравето на Джоуи беше се превърнала почти в мания, но тя никога не позволи да стане напълно такава, защото чувстваше психологическите проблеми, които можеха да възникнат в едно дете с прекомерно пазеща го майка.

Този неделен следобед през февруари, когато смъртта се приближи и ухили на Джоуи, тя не беше във формата на вирусите и бактериите, които безпокояха Кристин. Тя беше просто една стара жена с дълга посивяла коса, бледо лице и сиви очи с цвят на мръсен лед.

Часът беше три и пет, когато Кристин и Джоуи напуснаха търговския център през универсалния магазин на Булок. Слънцето се отразяваше в автомобилната хромова боя и предните стъкла от единия до другия край на паркинга. Техният сребърносив Понтиак Файърбърд беше в редицата точно пред вратите на Булок, дванадесетата кола подред, и те бяха почти до нея, когато се появи старицата.

Тя изскочи между техния Файърбърд и един бял Форд право на пътя им.

Отначало старицата изглежда не представляваше заплаха. Тя беше малко странна, разбира се, но нищо по-лошо от това. Дългата до рамената ѝ грива от гъста посивяла коса изглеждала развявана от вятъра, макар че през паркинга минаваше само лек ветрец. Тя беше над шестдесет, а може би дори малко над седемдесет години, четиридесетина години по-възрастна от Кристин, но лицето ѝ не беше дълбоко набръчкано, а кожата бе гладка като на бебе. Тя притежаваше неестествена пухкавост, която често се свързваше с кортизонови инжекции. Заострен нос. Малка уста, дебели устни. Закръглена брадичка с дупка. Тя носеше тюркоазно колие, зелена блуза с дълъг ръкав, зелена пола и зелени обувки. На пухкавите ѝ ръце имаше осем пръстена, всичките зелени: тюркоаз, малахит и изумруди. Еднообразното зелено предполагаше някакъв вид униформа.

Тя намигна на Джоуи, ухили се и каза:

— Боже мой, това е наистина един красив млад мъж?

Кристин се усмихна. Спонтанните комплименти от непознати хора не бяха нищо ново за Джоуи. Със своята тъмна коса, наситено сини очи и правилни черти той беше поразително красиво дете.

— Да, сър, една истинска малка кинозвезда — каза старицата.

— Благодаря ви — отвърна Джоуи, изчервявайки се.

Кристин разгледа от по-близо непознатата жена и трябваше да коригира първоначалното си впечатление за добродушна баба. Върху силно измачканата пола на старицата имаше частици мъх, върху блузата — две малки петна от храна, а върху рамената ѝ — пърхот. Чорапите ѝ бяха увиснали при колената, а на левия имаше бримка. Тя държеше тлееща цигара, а пръстите на дясната ѝ ръка бяха жълти от никотина. Тя беше от онези хора, от които децата никога не приемаха бонбони, сладки или друга почерпка и то не защото тя изглеждаше от тези, които тровят или задяват децата (което тя не правеше), а от тези, които държат кухнята си мръсна. Дори при разглеждане отблизо, тя нямаше вид на опасна, а на повлекана.

Тя се наведе към Джоуи, усмихна му се и без да обръща каквото и да било внимание на Кристин, попита:

— Как се казваш, младежо? Можеш ли да ми кажеш името си?

— Джоуи — отвърна срамежливо той.

— На колко години си, Джоуи?

— Шест.

— Само на шест години и вече достатъчно красив, за да караш дамите да припаднат!

Джоуи се притесни и силно желаше да може да се скрие в колата. Но остана на мястото си и се държеше вежливо, както го беше научила майка му.

— Ще се обзаложа на един долар срещу една поничка, че зная кога е твоят рожден ден — каза старицата.

— Аз нямам поничка — каза Джоуи, приемайки облога буквално и предупреждавайки я сериозно, че той няма да е в състояние да плати, ако загуби.

— Това не е ли умно? — попита го старицата. — Така съвършено, така много умно. Но аз зная. Ти си роден на Бъдни Вечер.

— Не — възрази Джоуи. — На втори февруари.

— На втори февруари ли? О, не така! Не се шегувай с мен — каза тя, все още игнорирайки Кристин и все още усмихвайки се широко на Джоуи, заканвайки се с пожълтелият от никотина показалец. — Сигурно е, както че две и две прави четири, че ти си роден на двадесет и четвърти декември.

Кристин се чудеше накъде бие старицата.

— Мамо, кажи ѝ — каза Джоуи. — Втори февруари. Не ми ли дължи тя един долар?

— Не, тя не ти дължи нищо, миличък — отвърна Кристин. — Това не беше истински бас.

— Ами, ако бях загубил аз — каза той. — В края на краищата, нямаше да мога да ѝ дам никаква поничка. Затова всичко е наред, ако и тя не ми даде един долар.

Накрая старицата вдигна глава и погледна Кристин.

Кристин започна да се усмихва, но спря, когато видя очите на непозната. Погледът ѝ беше суров, студен и гневен. Очите ѝ не бяха нито на баба, нито на безобидна старица. В тях имаше сила, упорство и твърда решимост. Жената също повече не се усмихваше.

Какво става тук?

Преди Кристин да успее да продума, жената каза:

— Той е роден на Бъдни Вечер, не е ли така? Хммм? Не е ли така? — Тя говореше с такава настойчивост, с такава сила, че пръскаше Кристин със слюнки. Старицата продължи без да дочака отговор. — Вие лъжете за втори февруари. Вие и двамата просто се опитвате да скриете, но аз зная истината. Аз зная. Вие не можете да ме заблудите. Не и мен.

Внезапно тя започва да изглежда опасна.

Кристин постави ръка върху рамото на Джоуи и го побутна покрай старата вещица към колата.

Но старицата отстъпи встрани, блокирайки пътя им. Тя размаха цигарата си към Джоуи, взря се в него и каза:

— Аз зная кой си. Аз зная какво си. Зная всичко за теб. Всичко. По-добре е да повярваш. О, да, да. Аз зная, да.

Една смахната, помисли Кристин и стомахът ѝ се сви. Исусе. Една побъркана стара дама от тези, които са способни на всичко. Боже, моля те, нека тя се окаже безобидна.

Слисан, Джоуи отстъпи назад от жената, вкопчи се в ръката на майка си и силно я стисна.

— Моля, махнете се от пътя ни — каза Кристин, опитвайки се да говори спокойно и силно желаейки да не прояви враждебност.

Старицата отказа да се отмести. Тя доближи цигарата до устните си. Ръката ѝ трепереше.

Държейки Джоуи за ръка, Кристин се опита да заобиколи непознатата.

Обаче жената отново препречи пътя им. Тя дърпаше нервно от цигарата и изпускаше дима през носа си, като нито за миг не откъсваше погледа си от Джоуи.

Кристин огледа паркинга. Няколко души излязоха през два реда от една кола, а двама млади мъже бяха в края на тази редица, но се отправяха в друга посока. Никой не беше достатъчно близо, за да ѝ помогне, в случай, че лудата жена започнеше да буйства.

Старицата хвърли цигарата на земята. Дишаше ускорено. Очите ѝ бяха изпъкнали. Приличаше на голяма злонамерена жаба.

— О да, аз зная твоите противни, ужасни и омразни тайни, малък измамнико — каза тя.

Сърцето на Кристин започна да бие като чук.

— Махайте се от пътя ни — каза рязко тя, без повече да се опитва или дори да е в състояние да остане спокойна.

— Не можете да ме заблудите с вашето театралничене...

Джоуи започна да плаче.

— ... и с вашата фалшива привлекателност. Сълзите също няма да помогнат.

Кристин се опита за трети път да заобиколи жената и отново ѝ беше попречено.

Лицето на старата вещица доби гневно изражение.

— Аз зная точно какво представляваш, малко чудовище.

Кристин бутна старицата и тя залитна назад. После, теглейки Джоуи със себе си, тя забърза към колата, чувствайки се като в кошмар със забавени движения.

Вратата на колата беше заключена. Кристин винаги грижливо я заключваше, но ѝ се искаше поне този път да е пропуснала.

Старицата се промъкваше зад тях, викайки нещо, което Кристин не можеше да чуе, защото в ушите ѝ лудо тупаше сърцето ѝ.

— Мамо!

Джоуи беше почти измъкнат от ръката ѝ. Старицата беше забила закривените си нокти в ризата му.

— Пусни го, проклетнице! — извика Кристин.

— Признай си! — крещеше му старицата. — Признай си какво представляваш.

Кристин отново я бутна.

Жената не го пускаше.

Кристин я удари, силно, първо по рамото, после през лицето.

Старицата залитна назад, Джоуи се измъкна от нея, а ризата му се разкъса.

Някак си, макар и с трепереци ръце, Кристин пъкна ключа в ключалката, отвори вратата на колата и бутна Джоуи вътре. Той излази до съседната седалка, а тя се вмъкна след него зад волана и с огромно облекчение затвори вратата. После я заключи.

Старицата се взираше в прозорчето от страната на шофьора.

— Чуйте ме! — викаше тя. — Чуйте!

Кристин пъкна ключа в контакта, запали колата и натисна неколкократно газта. Двигателят изрева.

С млечнобял от стискане юмрук, лудата жена удари покрива на колата. После отново. И отново.

Кристин включи Файърбърда на скорост и се заизмъкна назад от мястото, където беше паркирала, движейки се бавно, тъй като не искаше да нарани старицата, а само да се отърве от нея.

Лудата ги последва, тътрейки се успоредно с тях, държейки дръжката на вратата и взирайки се в Кристин.

— Той трябва да умре. Той трябва да умре.

— Мамо, не ме оставяй да ме хване — каза хлипайки Джоуи.

— Тя няма да те хване, миличък — отвърна Кристин. Устата ѝ беше пресъхнала и тя едва успя да изрече думите.

Момчето се сви до своята заключена врата. От очите му бликаха сълзи, но бяха широко отворени и фиксирани в изкривеното лице на дългокосия хищник в прозорчето на майка му.

Все още движейки се назад, Кристин увеличи малко скоростта, завъртя волана и за малко не удари една друга кола, която идваше бавно по реда. Другият шофьор натисна клаксона и Кристин спря точно навреме, натискайки рязко спирачките.

— Той трябва да умре! — крещеше старицата. Тя удари стъклото с юмрука си.

Това не може да се случи, мислеше Кристин. Не и в един слънчев неделен ден. Не и в мирната Коста Меса.

Старицата удари отново прозореца.

— Той трябва да умре!

В стъклото пръскаха слюнки.

Колата на Кристин беше включена на скорост и се отдалечаваше, но старицата продължаваше да се държи. Кристин увеличи скоростта. Жената продължаваше да се държи за дръжката на вратата, плъзгайки се, тичайки и залитайки успоредно на колата десет фута, двадесет, тридесет фута, по-бързо, още по-бързо. Господи, беше ли тя човешко същество? Откъде една такава старица намираше сила и издръжливост да се задържа по подобен начин? Тя гледаше злобно през страничното прозорче и в очите ѝ се четеше такава кръвожадност, че Кристин не би се изненадала, ако, напук на нейния ръст и години, вещицата беше откъснала вратата. Но накрая тя пусна дръжката, ревейки от ярост и безсилие.

В края на реда Кристин зави надясно. Тя караше твърде бързо през паркинга и за по-малко от минута те бяха излезли от търговския център на Бристол Стрийт и се отправяха на север.

Джоуи продължаваше да плаче, макар и по-тихо от преди.

— Всичко е наред, миличък. Няма нищо страшно. Тя си отиде.

Кристин кара до Мак Артър Булевард, зави надясно и премина три квартала, поглеждайки непрекъснато в огледалото за задно виждане, за да види дали са преследвани, макар да знаеше, че няма голяма вероятност за това. Накрая се изтегли до бордюра и спря.

Кристин трепереше и се надяваше, че Джоуи няма да забележи.

— Ето, миличък — каза тя, издърпвайки една книжна носна кърпичка от малката кутия на таблото. — Избърши си сълзите, издухай си носа и бъди храбър заради мама. Окей?

— Окей — отвърна той, приемайки кърпичката. Малко след това Джоуи се успокои.

— Чувстваш ли се по-добре? — попита тя.

— Да. Малко.

— Уплашен ли си?

— Бях.

— Но вече не?

Джоуи поклати отрицателно глава.

— Ти разбираш — каза Кристин, — че тя, всъщност, не е имала предвид тези неприятни неща, които каза.

Той я погледна озадачен. Горната му устна трепереше, но гласът му беше стабилен.

— Тогава, защо тя каза това, ако не го е имала предвид?

— Ами, не е могла да се сдържи. Тя беше една болна дама.

— Искаш да кажеш... като болна от грип ли?

— Не, миличък. Искам да кажа... душевно болна... умствено неуравновесена.

— Беше ли тя една истинска Луни Тюни, а?

Той беше чул този израз от Вал Гарднър, бизнес партньорката на Кристин. Тя за пръв път чуваше Джоуи да го използва и се питаше какви ли други по-малко приемливи за обществото думи, може би, е заимствал от същия източник.

— Беше ли тя една истинска Луни Тюни, мамо? Беше ли тя луда?

— Умствено неуравновесена, да.

Той се намръщи.

— Това ни най-малко не прави нещата по-лесно разбираеми, нали? — попита тя.

— Не. Защото какво наистина може, в края на краищата, да означава лудостта, освен да бъдеш затворен в стая с гумирани стени? И дори ако тя беше една побъркана стара дама, защо бе така ядосана на мен? А? Аз дори не съм я виждал никога преди.

— Ами...

Как да обясниш поведението на психопат на едно шестгодишно дете? Кристин не можеше да измисли никакъв начин да стори това, без да стане абсурдно опростено. Обаче в този случай един опростен отговор беше по-добър от никакъв.

— Може би, самата тя някога е имала малко момченце, което е обичала твърде много. Но, може би, то не е било така добро като теб. Може би, е пораснало и станало лош човек, който е извършил много ужасни неща, разбили сърцето на неговата майка. Нещо подобно би могло... да я извади малко от равновесие.

— Значи сега тя, може би, мрази всички малки момчета, независимо дали ги познава или не — предположи Джоуи.

— Да, може би.

— Защото те й напомнят за нейното собствено малко момче ли? Така ли е?

— Точно така.

Той мисли известно време и после каза:

— Да. Мога някак си да си представя как би изглеждало това.

Кристин се усмихна и му разроши косата.

— Хей, слушай какво ще ти кажа — рече тя. — Хайде да спрем при Баскин-Робинс и да вземем една фунийка със сладолед. Мисля, че този месец е с вкус на печени фъстъци и шоколад. Това е един от твоите предпочитани сладоледи, нали?

Джоуи беше явно изненадан. Кристин не одобряваше твърде много мазнините в неговата храна и грижливо я подбираше. Сладоледът не беше често удоволствие. Той използва момента и попита:

— Мога ли да имам един такъв и един с лимонов яйчен крем?

— Два сладоледа?

— Днес е неделя — каза той.

— Последният път, когато погледнах календара, неделата не беше много специална. Всяка седмица има само по една. Или това се е променило, без да забележа?

— Ами... но... виждаш ли, аз току-що имах... — Джоуи сви вежди, мислейки усилено. Устата му се движеше, сякаш дъвчеше парче твърд карамел. После каза: — Аз току-що имах едно... едно тежко преживяване.

— Тежко преживяване ли?

— Да. Точно така.

Кристин замига на парцали.

— Откъде си взел този израз? О! Разбира се. Няма значение. Вал.

Според Валери Гарднър, която бе склонна да театралничи, самото ставане сутрин беше едно тежко преживяване. Вал имаше около половин дузина тежки преживявания всеки ден и те ѝ се отразяваха добре.

— И така, днес е неделя и аз имах това тежко преживяване — каза Джоуи, — мисля, че ще бъде по-добре, ако имам за компенсация два сладоледа. Разбира ли?

— Разбирам, че би било по-добре да не чувам за друго тежко преживяване поне през следващите десет години.

— Какво ще кажеш за сладоледа?

— Ще имаш два броя — съгласи се тя, поглеждайки съдраната му риза.

— Ура! Това е един страхотен ден, нали? Една истинска Луни Тюни и два сладоледа!

Кристин никога не преставаше да се учудва от детската психика, особено на това дете. В съзнанието си той беше вече видоизменил срещата със старицата, беше я изменил от момент на ужас в приключение, което не беше съвсем, но почти, като посещение на сладкарница.

— Ти си забележително дете — каза тя.

— Ти си забележителна майка.

Той включи радиото и си затананика радостно с музиката по целия път до Баскин-Робинс.

Кристин продължи да поглежда в огледалото за задно виждане. Никой не ги следваше. Тя беше сигурна в това. Но, все пак, продължи да поглежда.

2.

След една лека вечеря на кухненската маса с Джоуи, Кристин отиде в своя кабинет, за да се захване с изостаналата канцеларска работа. Тя и Вал Гарднър притежаваха един магазин за хранителни стоки, наречен Уайн & Дайн, в Нюпорт Бийч, където продаваха луксозни вина, хранителни специалитети от цял свят, висококачествени домакински принадлежности за готвене и някои вносни уреди като машини за макарони и кафемашини. Магазинът работеше вече шеста година и се ползваше с добро име. Всъщност, той носеше значително по-голяма печалба, отколкото Кристин или Вал смееха да се надяват, когато за пръв път се захванаха с бизнес. Сега те планираха да отворят втори магазин това лято и после, по някое време следващата година, и един трети в Уест Лос Анджелис. Техният успех беше вълнуващ и ги удовлетворяваше, но бизнесът отнемаше все по-голяма част от времето им. Това не беше първата неделна вечер, в която се занимаваше с канцеларска работа.

Кристин не се оплакваше. Преди Уайн & Дайн тя бе работила като келнерка шест дни седмично, заемайки едновременно две работни места: четиричасова обедна смяна в един крайпътен ресторант и шестчасова вечерна смяна в един средно скъп френски ресторант „Ше Лавел“. Тя беше вежлива и внимателна келнерка, изпълняваше бързо поръчките и бакшишите бяха добри в крайпътния ресторант и отлични в „Ше Лавел“, но след няколко години работата я изтощи и състари: шестдесетчасовите работни седмици; помощник-келнерите, които често идваха на работа така натъпкани с наркотици, че тя трябваше да ги прикрива и върши работа за двама; развратните момчета, които обядваха в крайпътния ресторант, и които биваха груби, противни и застрашително настойчиви, но трябваше да бъдат отблъсквани с кокетирание и добро настроение заради бизнеса. Кристин прекарваше така много часове на крака, че в почивния си ден тя не правеше нищо друго, освен да седи, вдигнала болящите я крака върху един диван, докато четеше неделните вестници, обръщайки специално внимание

на финансовия раздел и мечтаейки да има един ден свой собствен бизнес.

Благодарение на бакшишите и защото живееше скромно (дори две години изкара без кола), тя успя накрая да задели достатъчно пари настрана, за да плати за едно едноседмично пътешествие до Мексико на борда на луксозния лайнер „Ацтек Принсес“ и да ѝ останат достатъчно пари, за да осигури половината от средствата, с които тя и Вал бяха отворили своя магазин за хранителни стоки. Пътешествието и магазинът коренно промениха нейния живот.

И ако прекарването на твърде много вечери в канцеларска работа беше по-добро от работата ѝ като келнерка, то беше неизмеримо по-добро от двете години от живота ѝ, които предшестваха нейната работа в крайпътния ресторант и в „Ше Лавел“. Загубени Години. Ето как мислеше тя за онова време, останало сега далеч в миналото: Мрачните, мизерните, тъжните и глупавите Загубени Години.

В сравнение с този период от нейния живот, канцеларската работа беше едно удоволствие, една наслада, един същински карнавал на забавата.

Кристин беше седяла на бюрото си повече от един час, когато установи, че Джоуи е изключително тих, откакто е влязла в кабинета си. Разбира се, той никога не е бил шумно дете. Често се забавляваше сам с часове без да вдига никакъв шум. Но след изнервящата среща със старицата този следобед, Кристин все още беше малко напрегната и дори тази свършено обичайна тишина внезапно ѝ се стори странна и застрашителна. Тя не беше точно уплашена. Само неспокойна. Ако нещо се случеше на Джоуи...

Кристин остави писалката, изключи тихо бръмчащата сметачна машина и се вслуша.

Нищо.

В паметта си като ехо тя можеше да чуе гласа на старицата: „Той трябва да умре, той трябва да умре...“

Кристин стана, напусна кабинета, прекоси бързо всекидневната и тръгна по коридора към стаята на момчето.

Вратата беше отворена, лампата запалена, а той беше там, в безопасност, играещ на пода с тяхното куче Бренди, един миловиден и безкрайно търпелив златист ретривър^[1].

— Хей, мамо, искаш ли да играеш с нас на „Звездни войни“? Аз съм Хан Соло, а Бренди е моя приятел, Чубака дъ Ууки. Ти можеш да бъдеш принцесата, ако искаш.

Бренди седеше в средата на пода между леглото и плъзгащите се врати на шкафа. На главата му беше килната бейзболна шапка, с надпис „Завръщането на джедаите“, а дългите му космати уши стърчаха встрани от нея. Джоуи беше препасал на кучето един патрондаш с пластмасови патрони плюс един кобур, с пластмасов бластер. Пъхтейки, с блеснали очи, Бренди понасяше с лекота всичко това. Той дори изглежда се усмихваше.

— Той играе ролята на великия Ууки — каза Кристин.

— Искаш ли да играеш?

— Съжалявам, момчето ми, но имам да върша ужасно много работа. Аз просто минах да видя, дали... дали си окей.

— Ами, случи се, че ние за малко щяхме да бъдем дезинтегрирани от един боен кораб на империята — каза Джоуи, — но сега сме окей.

Бренди изсумтя в знак на съгласие.

— Внимавай за Дарт Вейдър — предупреди тя с усмивка.

— О, да, разбира се, винаги. Ние ще бъдем свръхпредпазливи, защото знаем, че той е някъде в тази част на галактиката.

— Ще те видя след малко.

Кристин успя да направи само една крачка към вратата, преди Джоуи да я попита:

— Мамо? Страхуваш ли се, че лудата стара дама може да се появи отново?

Кристин се обърна към него.

— Не, не — отвърна тя, макар че точно това беше в ума ѝ. — Невъзможно е тя да знае кои сме или къде живеем.

Очите на Джоуи блестяха с един по-ярък нюанс на синьото от обикновено. Те срещнаха непоколебимо нейните очи, а в тях се четеше безпокойство.

— Аз ѝ казах моето име, мамо. Помниш ли? Тя ме попита и аз ѝ го казах.

— Само твоето първо име.

— Така ли постъпих? — попита той и се намръщи.

— Ти каза само „Джоуи“.

— Да. Точно така.

— Не се безпокой, миличък. Ти никога няма да я видиш отново. Всичко е минало. Тя беше просто една тъжна старица, която...

— Ами нашият регистрационен номер?

— Какво за него?

— Ами, виждаш ли, ако тя е взела номера, може би има някакъв начин, по който да може да го използва. Да открие кои сме ние. Както понякога правят в детективските филми по телевизията.

Тази възможност смути Кристин, но тя каза:

— Съмнявам се в това. Мисля, че само полицаи могат да проследят един собственик на кола по регистрационния номер.

— Но просто, може би — каза с безпокойство момчето.

— Ние така бързо се изхвъркнахме от нея, че тя не е имала време да запомни номера. Освен това, тя беше истерична. Мисълта ѝ не беше достатъчно бистра, за да изследва табелката с номера. Както вече ти казах, всичко е минало и свършено. Наистина. Окей?

Той се поколеба за момент, после каза:

— Окей. Но, мамо, аз мислех...

— Какво?

— Тази луда стара дама... би ли могла да бъде... вещица?

Кристин почти се засмя, но видя, че Джоуи говори сериозно. Тя потисна всяко доказателство за своята развеселеност и прие сериозно изражение, което пасваше на замисления поглед на лицето му.

— О, сигурна съм, че тя не беше вещица — каза Кристин.

— Нямам предвид като Баба Яга. Имам предвид истинска вещица. Една истинска вещица не се нуждае от нашия регистрационен номер. Нали разбираш? Тя не се нуждае от каквото и да е. Просто би ни подушила. В цялата вселена няма място, където да можеш да се скриеш, когато те преследва една вещица. Вещиците имат магически сили.

Джоуи или беше вече сигурен, че старицата е вещица, или бързо се убеждаваше в това. И в двата случая той напразно се плашеше, защото, в края на краищата, те наистина никога нямаше да я видят отново.

Кристин си спомни как странната жена беше се прилепила към тяхната кола, как дърпаше рязко дръжката на заключената врата, как се движеше заедно с нея, докато те се измъкваха и как тя крещеше

безумни обвинения срещу тях. Очите и лицето ѝ излъчваха едновременно ярост и една тревожна сила, която правеше да изглежда, като че ли тя наистина можеше да бъде в състояние да спре Файърбърда с голите си ръце. Вещица ли? Че едно дете можеше да си помисли, че тя притежава свръхестествени сили беше определено разбираемо.

— Една истинска вещица — повтори Джоуи с треперещ глас.

Кристин чувстваше, че трябва веднага да прекъсне тази линия на мислене, преди да са го обзели мисли за вещици. Миналата година в продължение на почти два месеца той беше сигурен, че една магическа бяла змия (като тази, която беше видял в един филм) се крие в неговата стая и го чака да заспи, така че да може да се плъзне към него и го ухапе. Тя трябваше да стои при него всяка вечер, докато заспи. Често когато Джоуи се събудеше посред нощ, Кристин трябваше да го взема в нейното легло, за да го успокои. Тя беше преодоляла случая със змията в същия ден, когато бе решила да го води на детски психолог. По-късно Кристин беше отменила записания час. След като бяха минали няколко седмици и Кристин беше сигурна, че споменаването на змията няма да го накара да започне отново да мисли за нея, тя го запита какво се беше случило с нея. Той изглеждаше учуден и беше казал:

— Това беше само въображение, мамо. Аз сигурно съм постъпил като едно глупаво малко дете, а?

Джоуи никога повече не спомена за бялата змия. Той притежаваше здраво буйно въображение и от нея зависеше да го обуздава, когато излезеше от контрол. Както сега.

Макар че Кристин трябваше да сложи край на тази работа с вещицата, тя не можеше просто да му каже, че такова нещо не съществува. Ако опиташе този подход, той щеше да мисли, че тя се опитва да го залъгва като бебе. Кристин трябваше да продължи с неговото приемане, че вещиците са истински и после да използва логиката на едно дете, за да го накара да види, че старицата на паркинга не би било възможно да е вещица.

— Е — каза Кристин, — аз мога да разбера, защо ти се питаш, дали тя е вещица. Пфю! Имам предвид, че тя изглежда малко така, както се предполага, че изглежда една вещица, нали?

— Повече от малко.

— Не, не, само малко. Нека бъдем честни спрямо бедната стара дама.

— Тя изглежда точно като зла вещица — каза Джоуи. — Точно. Нали, Бренди?

Кучето изсумтя, като че ли разбираше въпроса и беше напълно съгласно с младия си господар.

Кристин клекна, почеса кучето зад ушите и каза:

— Какво знаеш ти за това, космата муцуно? Ти дори не си бил там.

Бренди се прозя.

Ако ти реално помислиш върху това — каза Кристин на Джоуи, — тя не приличаше толкова много на вещица.

— Очите ѝ бяха зловещи — настоя момчето — и изпъкнали като на вещиците. Ти ги видя. Същото се отнася и за ситно къдравата ѝ коса.

— Но тя нямаше голям крив нос с брадавица на върха, нали?

— Да, нямаше — призна Джоуи.

— И не беше облечена в черно, нали?

— Не. Но беше цялата в зелено — каза Джоуи и от тона на гласа му беше ясно, че облеклото на старицата му изглеждаше също така странно, както и на Кристин.

— Вещиците не носят зелено. Тя не носеше също и висока, черна, островърха шапка.

Той сви рамена.

— И нямаше котка със себе си — каза Кристин.

— Е и?

— Една вещица никога не отива никъде без своята котка.

— Не отива ли?

— Не. Тя е неин помощник.

— Какво означава това?

— Помощникът на вещицата е нейния контакт с дявола. Той дава нейните магически сили чрез помощника, чрез котката. Без котката тя просто е една грозна старица.

— Ти искаш да кажеш, че котката я наблюдава, за да е сигурна, че тя не прави нещо, което дяволът не би харесал?

— Точно така.

— Не видях никаква котка — каза Джоуи, мръщейки се.

— Нямахме котка, защото тя не беше вещица. Няма за какво да се безпокоиш, миличък.

Лицето на Джоуи се проясни.

— Ето, това се казва облекчение! — възкликна той. — Ако беше вещица, тя можеше да ме превърне в жаба или нещо подобно.

— Е, животът като жаба може да не бъде чак толкова лош — пошегува се тя. — Ти би седял цял ден на едно плаващо листо от водна лилия и просто би си почивал.

— Жабите ядат мухи — отбеляза той с гримаса, — а аз не понасям дори телешко.

Тя се засмя, наведе се напред и го целуна по бузата.

— Дори тя да беше вещица — каза Джоуи, — аз вероятно щях да бъда окей, защото имам Бренди, а той не би позволил на никоя стара котка да се приближи.

— Ти можеш да разчиташ на Бренди — съгласи се Кристин, погледна кучето и добави: — Ти си немезидата^[2] за всички котки и вещици, нали, космата муцуно?

За нейна изненада, Бренди протегна муцуната си и я лизна под брадичката.

— Уф — каза тя. — Не се обиждай, но не съм сигурна, дали да те целуне човек е по-добре, отколкото да яде мухи.

Джоуи се ухили и прегърна силно кучето.

Кристин се върна в кабинета. Купчината документи за обработка изглежда беше станала по-голяма, докато я нямаше.

Тя не успя да седне на стола зад бюрото, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

Никой не отговори.

— Ало? — каза отново Кристин.

— Грешка — отвърна тихо някаква жена и затвори. Кристин остави слушалката и се върна към работата си.

Тя не помисли повече за позвъняването.

---

[1] Порода ловджийски кучета. — Б.пр. ↑

[2] Отмъщение, отплата, възмездие. — Б.пр. ↑

3.

Кристин се беше събудила от лая на Бренди, което беше необичайно, защото той почти никога не лаеше. После тя чу гласа на Джоуи.

— Мамо! Ела бързо! Мамо!

Той не я викаше. Той *крещеше* за нея.

Когато отхвърли завивките и стана от леглото, тя видя светещите червени цифри на дигиталния будилник. Беше един часа и двадесет минути след полунощ.

Прекоси тичешком стаята, премина през вратата в коридора и се отправи към стаята на Джоуи, палейки лампите по пътя си.

Джоуи седеше в леглото, притискайки глава към таблата, сякаш се опитваше да мине през нея и да се плъзне по магически начин в стената зад нея, където да може да се скрие. В ръцете си стискаше усукани части от чаршафа и одеялото. Лицето му беше бледо.

Бренди беше при прозореца с предните лапи върху перваза. Той лаеше по нещо в нощта отвъд стъклото. Когато Кристин влезе в стаята, кучето спря да лае, отиде до леглото и погледна въпросително Джоуи, сякаш търсеше указания.

— Там, отвън, имаше някой — каза момчето. — Гледаше вътре. Това беше тази луда стара дама.

Кристин отиде до прозореца. Жълтеникавата светлина от уличната лампа при ъгъла не стигаше далеч. Въпреки че на небето имаше луна, тя хвърляше само слаба млечнобяла светлина, която правеше тротоарите да изглеждат като покрити със захарна глазура и посребряваше паркираните по улицата коли, но разкриваше малко от тайните на нощта. Тревната площ и храстите лежаха потънали в дълбока тъмнина.

— Тя още ли е там? — попита Джоуи.

— Не — отвърна Кристин.

Тя се отвърна от прозореца, отиде при него и седна на ръба на леглото му.

Той все още беше бледен. Трепереше.

— Миличък, сигурен ли си... — започна Кристин.

— Тя беше там!

— Какво точно видя?

— Лицето ѝ.

— На старицата?

— Да.

— Сигурен ли си, че е била тя, а не някой друг?

— Тя беше — кимна той.

— Там, навън е толкова тъмно. Как би могъл да виждаш достатъчно добре, за да...

— Аз видях някой при прозореца, просто сянка на лунната светлина. Тогава запалих лампата и това беше тя. Можех да видя. Това беше тя.

— Но, миличък, аз мисля, че няма никакъв начин, по който да може да ни проследи. Аз зная, че не може. И няма начин, по който би могла да научи къде живеем. Във всеки случай, не така скоро.

Джоуи не каза нищо. Той само се взря в своите стиснати юмруци и бавно пусна чаршафа и одеялото. Дланите му бяха потни.

— Може би ти си сънувал нещо, а? — попита Кристин.

Джоуи поклати енергично глава.

— Понякога — каза тя, — когато се събудиш от някакъв кошмар, ти, просто за няколко секунди, можеш да бъдеш един вид объркан относно това, кое е действителност и кое е само част от съня. Разбираш ли? Всичко е наред. На всекиго се случва, от време на време.

— Не беше нищо подобно, мамо — отвърна Джоуи, гледайки я в очите. — Бренди започна да лае. Тогава аз се събудих и лудата стара дама беше при прозореца. Ако това е било просто сън... тогава по какво лаеше Бренди? Той не лае просто, за да се слуша. Никога не го прави. Ти го познаваш.

Тя погледна Бренди, който беше легнал на пода до леглото и започна отново да изпитва безпокойство. Накрая стана и отиде до прозореца.

Навън в нощта имаше много места, които бяха плътно обхванати от мрака, места, където един човек, който дебне, би могъл да се скрие и да чака.

— Мамо?

Кристин го погледна.

— Това не е както преди — каза той.

— Какво имаш предвид?

— Това не е една въображаема бяла змия под леглото ми. Това е нещо *истинско*.

Внезапен порив на вятъра мина по стрехите и предизвика тракането на една откачена водосточна тръба.

— Ела — подкани го Кристин, протягайки му ръка.

Джоуи слезе от леглото и тя го заведе в кухнята.

Бренди го последва. Той застана за момент на прага, удряйки с рунтавата си опашка двете страни на касата на вратата, после влезе вътре и се сгуши в един ъгъл.

Джоуи седна на масата. През гърдите на синята му пижама с големи червени букви беше написано „ПАТРУЛ НА САТУРН“. Той гледаше тревожно в прозорците над мивката, докато Кристин телефонираше на полицията.

Двамата полицейски служители стояха на входа и слушаха вежливо, докато Кристин стоеше в рамката на отворената входна врата с Джоуи до себе си и разказваше своята история, в която имаше малко за казване. По-младият от двамата мъже, полицаят Статлър, се усъмни в казаното и побърза да заключи, че дебнещият човек е само продукт на въображението на Джоуи, но по-възрастният мъж, полицаят Темпълтън, оправда безпокойството им. По негово настояване той и Статлър изразходваха десет минути в претърсване на имота със своите джобни фенерчета. Те прегледаха храстите, обиколиха къщата, провериха гаража и дори погледнаха в съседските дворове. Не намериха никой.

Когато се върнаха при входната врата, където чакаха Кристин и Джоуи, на Темпълтън изглежда му се искаше по-малко да вярва на тяхната история, отколкото преди няколко минути.

— Ами, мисис Скавело — каза той, — ако тази старица е била тук наоколо, то тя вече си е отишла. Тя или е нямала никакви лоши намерения... или, може би, е избягала от страх, когато е видяла патрулната кола. Вероятно и двете. Тя сигурно е безобидна.

— Безобидна ли? Тя със сигурност не изглеждаше безобидна този следобед на Сауд Коуст Плаца — каза Кристин. — Тя ми се стори достатъчно опасна.

— Ами... — Той сви рамена. — Вие знаете как става това. Една стара дама... може би малко изкуфяла... казва неща, каквито в действителност не иска да каже.

— Аз не мисля, че случаят е такъв.

— Така че... — Темпълтън не я гледаше в очите, — ако я видите отново или имате каквито и да е други неприятности, непременно ни телефонирайте.

— Вие си отивате?

— Да, мадам.

— Вие няма да направите нищо друго?

— Не виждам какво друго още можем да направим — отвърна той, почесвайки се по главата. — Вие казахте, че не знаете името на тази жена или къде живее, така че не можем да си поговорим с нея. Както казах, ако тя се появи отново, обадете ни се веднага, щом я забележите, и ние ще се върнем.

Той се сбогува, обърна се и тръгна по пешеходната пътека към улицата, където чакаше неговият партньор.

Една минута по-късно, когато Кристин и Джоуи стояха при прозорците на всекидневната, наблюдавайки отдалечаването на патрулната кола, момчето каза:

— Тя беше там, навън, мамо. Наистина. Това не е като змията.

Кристин му вярваше. Това, което беше видял на прозореца, можеше да е било плод на неговото въображение или образ, останал от някой кошмар. Но не е било така. Той е видял това, което е мислил, че е видял: самата старица, жива. Кристин не знаеше защо, но беше сигурна. Абсолютно сигурна.

Тя му предложи да прекара останалата част от нощта в нейната стая, но той бе решил да бъде смел.

— Ще спя в своето легло — каза Джоуи. — Бренди ще бъде при мен. Той ще подуши приближаването на старата вещица от една миля. Но... може ли да оставя лампата да свети?

— Разбира се — отвърна тя.

Кристин дръпна плътно пердетата в неговата стая, не оставяйки дори тесен процеп, през който да може някой да наблюдава. Тя го зави в леглото, целуна го за лека нощ и го остави на грижата на Бренди.

След като се върна отново в своето легло, без да пали лампите, Кристин се загледа в тъмния таван. Тя не беше в състояние да заспи.

Продължаваше да очаква внезапен звук от разбито стъкло или насилвана врата, но нощта остана спокойна.

Само февруарският вятър наруши нощното спокойствие с един случаен буен порив.

В своята стая, Джоуи загаси лампата, която неговата майка беше оставила за него. Тъмнината беше абсолютна.

Бренди скочи върху леглото, където никога не се качваше (едно от правилата на мама: никакво куче в леглото), но Джоуи не го отблъсна. Бренди се намести и беше добре дошъл.

Джоуи слушаше как нощният вятър сумти и докосва къщата и му приличаше на живо същество. Той издърпа одеялото чак до носа си, сякаш то беше щит, който би го предпазил от всякакво зло.

— Тя продължава да е някъде там навън — каза то след малко.

Кучето повдигна квадратната си глава.

— Тя чака, Бренди.

Кучето повдигна едно ухо.

— Тя ще се върне.

Кучето глухо изръмжа.

Джоуи постави едната ръка върху рунтавия си другар.

— Ти също знаеш това, нали, приятелю? Ти знаеш, че тя е там навън, нали?

Бренди излая тихо.

Вятърът стенеше.

Момчето се вслушваше.

Нощта отиваше към зазоряване.

4.

Посред нощ, Кристин слезе по стълбите до стаята на Джоуи, за да го види. Лампата, която тя беше оставила запалена, сега бе загасена, а спалнята беше черна като гробница. Страх спря дъха ѝ за момент. Но когато щракна светлината, видя, че Джоуи е в леглото, заспал, в безопасност.

Бренди също беше се разположил удобно в леглото, но се събуди, когато Кристин запали светлината. Той се прозя, облиза се и ѝ отпрати един поглед, пълен с кучешка вина.

— Ти знаеш правилата, рунтавелко — прошепна тя. — Слез на пода.

Бренди слезе от леглото без да събуди Джоуи, промъкна се до най-близкия ъгъл и се сгуши на пода. После я погледна сънено.

— Добро куче — прошепна тя.

Той махна с опашка, помитайки килима около себе си.

Кристин загаси лампата и тръгна обратно към своята стая. Беше направила само една или две крачки, когато чу шум от движение в стаята на момчето. Тя знаеше, че това е Бренди, който се връщаше към леглото. Тази нощ обаче не я беше особено много грижа, дали Джоуи ще има кучешки косми по чаршафа и одеялото си. Тази нощ, единственото нещо, което имаше значение, беше Джоуи да бъде в безопасност.

Кристин се върна в леглото си и започна да дреме на пресекулки. Тя се мятеше, въртеше и мърмореше в съня си, докато нощта пълзеше към зората. Кристин виждаше в съня си една старица със зелено лице, зелена коса и дълги зелени нокти, които бяха закривени като на хищно животно.

Най-после се съмна. Сутринта беше слънчева. Дяволски слънчева. Кристин се събуди рано, а проникналата през прозорците на спалнята ѝ светлина я караше да примигва. Очите ѝ бяха замъглени, чувствителни и кървясали.

Тя взе един продължителен горещ душ, който изпари част от умората ѝ. После се облече за работа в кафява блуза, семпла сива пола

и сиви обувки.

Кристин пристъпи към голямото огледало на вратата на банята и критично се заглежда, въпреки че взирането в собственото си отражение винаги я смущаваше. Нямаше никаква мистерия относно нейната срамежливост. Тя знаеше, че нейното смущение е резултат от нещата, на които е била научена по време на Загубените Години, между нейния осемнадесети и двадесети рожден ден. През този период тя беше се борила да отхвърли цялата си суетност и една голяма част от своята индивидуалност, защото от нея се изискваше тогава сива еднообразност. Бяха очаквали от нея да бъде непретенциозна, прекалено скромна и откровена. Всяка грижа за външния ѝ вид и всяка най-малка гордост в погледа ѝ би довела до бързи дисциплинарни мерки от страна на нейните началници. Въпреки че Кристин беше оставила тези тъжни години на самота и тези събития зад себе си, те продължаваха да имат върху нея забавящ ефект, който тя не можеше да отрече.

Сега, почти като тест за това до каква степен беше триумфирала над Загубените Години, тя се пребори със смущението си и решително изследва своето огледално изображение с толкова голяма суета, колкото можа да призове от една душа, полуочистена от нея. Кристин имаше хубава фигура, въпреки че нямаше тяло, което, ако бъдеще показано по бикини, биха могли да бъдат продадени един милион плакати с него. Краката ѝ бяха тънки и добре оформени. Бедрата ѝ се разширяваха точно колкото беше необходимо и беше твърде тънка в талията, което правеше бюста ѝ (среден по големина) да изглежда по-голям, отколкото беше в действителност. На Кристин понякога ѝ се искаше да има голям бюст като Вал, но Вал беше казала, че големите гърди са по-скоро проклятие, отколкото дар, че е също като да носиш навсякъде чифт дисаги и че понякога, вечер, рамената я боляха от тежестта на този товар. Дори ако казаното от Вал беше истина, а не добронамерена лъжа, изречена от симпатия към тези, които бяха по-малко надарени, Кристин желаше да има големи цици и знаеше, че това желание, тази безнадеждна суетност, беше една очевидна реакция срещу и отхвърляне на всичко, на което бяха я учили на това мрачно място, където беше живяла от осемнадесетата до двадесетата си година.

Лицето ѝ вече беше се зачервило, но тя се застави да остане пред огледалото още една минута, докато се прецени, че косата ѝ е добре сресана и че гримът е равномерно положен. Кристин знаеше, че е хубава. Не великолепна. Тя имаше добър тен, нежна брадичка и правилен нос. Очите бяха най-хубавото в нея, големи, тъмни и ясни. Косата ѝ също беше тъмна, почти черна. Вал казваше, че винаги би заменила своите големи цици за коса като нейната, но Кристин знаеше, че това са само приказки. Разбира се, косата ѝ изглеждаше добре, когато времето беше добро. Но щом влажността се увеличише, преминавайки определена точка, тя или се сплескваше и провисваше, или се накъдряше. Тогава Кристин заприличваше или на вампир, или на Джийн Шалит.

Накрая, силно зачервена, но чувстваща, че е преодолела излишната, насилствено насадена в нея преди години свитост, тя се отвърна от огледалото.

Кристин отиде в кухнята, за да направи кафе и препечена филия и откри, че Джоуи е вече на масата за закуска. Той не ядеше, а просто седеше там с лице отвърнато от нея и се взираше през прозореца в обляната от слънцето тревна площ отзад.

— Какво да ти направя за закуска, момчето ми? — попита Кристин, взимайки хартиен филтър от една кутия и поставяйки го в кошчето на кафеварката.

Джоуи не отговори.

— Какво ще кажеш за сиъриъл^[1] и препечена филия с пастет от печени фъстъци? — попита тя, като същевременно слагаше с лъжичка кафе във филтъра. — Препечена кифла с масло? Може би искаш едно яйце?

Той продължаваше да не отговаря. Понякога, не често, Джоуи беше опак, сутрин, но настроението му можеше винаги да бъде подобро с шегата. Джоуи беше по натура твърде учтив, за да може да остане дълго време нацупен.

— Добре, ако ти не искаш сиъриъл, препечена филийка или едно яйце, може би ще мога да ти поднеса малко спанак, брюкселско зеле и броколи. Всички те са твои любими ястия, нали? — каза Кристин, включвайки кафеварката и наливайки ѝ отгоре вода.

Той не се хвана на въдицата. Просто се взираше през прозореца. Неподвижен. Мълчалив.

— Или бих могла да сложа една от твоите стари обувки в микровълновата печка и да я сготвя вкусно за теб. Какво ще кажеш за това? Няма нищо така добро за закуска, като една стара обувка. Ммммммм! Истинска наслада!

Той не каза нищо.

Тя извади тостера от шкафа, постави го на плота до микровълновата печка и го включи. Внезапно установи, че момчето не беше само в лошо настроение. Нещо не беше в ред.

— Миличък? — повика го Кристин, взирайки се в тила му.

Джоуи тихо, приглушено извика.

— Миличък, какво не е в ред?

Най-после той се отвърна от прозореца и я погледна. Разрошената му коса висеше надолу и влизаше в очите му, които я гледаха със странно и мрачно изражение, което беше така непоколебимо за едно шестгодишно дете, че Кристин получи сърцебиене. На бузите му блестяха сълзи.

Кристин бързо отиде до него и хвана ръката му. Тя беше студена.

— Какво ти е, скъпи? Кажи ми.

Той избърса зачервените си очи със свободната ръка. Носът му беше сополив и Джоуи го изтри с ръкав.

Беше така бледен.

Каквото и да не беше наред, то не беше нещо обикновено. Кристин почувства това и устата ѝ пресъхна от страх.

Джоуи се опита да говори, но не можа да произнесе дори една дума. Той посочи вратата на кухнята, пое дълбоко дъх на пресекулки, започна да трепери и накрая каза:

— В-в-входът.

— Какво искаш да кажеш за входа?

Той не беше в състояние да ѝ каже.

Мръщейки се, тя отиде до входната врата, поколеба се и после я отвори. Кристин ахна и се олюля от гледката, която я очакваше.

Бренди. Неговото рунтаво златисто тяло лежеше на края на входната площадка близо до стълбите, а главата му лежеше непосредствено до вратата, при краката ѝ. Кучето беше обезглавено.

---

[1] Вид готова тестена храна. — Б.пр. ↑

5.

Кристин и Джоуи седяха на бежовото канапе във всекидневната. Момчето повече не плачеше, но все още изглеждаше шокирано.

Полицаят, попълващ протокола, офицерът Уилфорд, седеше в едно от креслата стил Кралица Ана. Той беше висок и плещест, с груби черти, рунтави вежди и много самонадеян. Уилфорд беше от вида хора, които се чувстват като у дома си само навън и особено в горите и планините на лов и риболов. Той седеше на самия край на креслото и държеше своя бележник на коленете си, което беше една забавно превзета поза за човек с неговия ръст. Очевидно се безпокоеше да не го измачка или изцапа.

— Но кой е пуснал кучето навън? — интересува се той, след като беше задал всички въпроси, които бе успял да се сети.

— Никой — отвърна Кристин. — Излязъл е сам. В долния край на кухненската врата има вратичка.

— Аз я видях — каза Уилфорд. — Не е достатъчно голяма за куче с тоя ръст.

— Зная. Тя беше тук, когато купихме къщата. Бренди почти никога не я използваше, но когато много искаше да излезе и наоколо нямаше никой, който да го пусне, той можеше да се сниши, да свие корема си и да се промуши през тази малка вратичка. Имах намерение да я закова, защото се боях, че може да се заклеци. Ако я бях заковала, сега Бренди щеше да е жив.

— Вещицата го е убила — каза тихо Джоуи.

Кристин прегърна сина си.

— И така, вие може би мислите, че те са използвали месо или бисквити за кучета, за да го подмамят навън ли? — попита Уилфорд.

— Не — отвърна твърдо Джоуи; отговаряйки вместо майка си и очевидно обиден от предположението, че лакомия може да е станала причина за смъртта на кучето. — Бренди е излязъл, за да ме защити. Той знаеше, че старата вещица продължава да се върти наоколо и е отишъл да я разкъса, но се е случило така, че... тя го е победила.

Кристин чувстваше, че предположението на Уилфорд е може би правилното обяснение, но знаеше също, че Джоуи би приел по-леко смъртта на Бренди, ако можеше да повярва, че неговото куче е умряло за една благородна кауза.

— Бренди беше много смело куче — каза тя — и ние се гордеем с него.

— Да, сигурен съм, че имате пълното право да се гордеете — съгласи се Уилфорд. — Златистият ретривър е една толкова благородна порода. Има мила муцуна и благ характер.

— Вещицата го уби — повтори Джоуи, сякаш вцепенен от тази ужасна реалност.

— Може би, не — каза Уилфорд. — Може би, това не е била старицата.

— Ами, разбира се, че е била тя — възрази Кристин мръщейки се.

— Аз разбирам колко ви е разстроил вчерашният инцидент на Сауд Коуст Плаца — каза Уилфорд. — Разбирам колко сте склонни да свързвате старицата със смъртта на кучето. Но няма никакво солидно доказателство, никакво реално основание да се мисли, че те са свързани. Може едно такова допускане да е погрешно.

— Но старицата беше на прозореца на Джоуи миналата нощ — каза гневно Кристин. — Аз ви казах това. Казах също ѝ на полицаите, които бяха тук миналата нощ. Няма ли никой да се вслуша? Тя е била при прозореца на Джоуи и го е гледала през стъклото, а Бренди е лаял по нея.

— Но тя е била изчезнала, когато сте стигнала там — уточни Уилфорд.

— Да — съгласи се Кристин. — Но...

Усмивайки се на Джоуи, Уилфорд го попита:

— Синко, абсолютно ли си сигурен, че точно старата дама е била на твоя прозорец?

— Да. Вещицата беше — отвърна буйно Джоуи.

— Защото, нали разбираш, когато си вдигнал поглед и си видял някой на прозореца, би било свършено естествено за теб да си въобразиш, че това е била старицата. В края на краищата, тя вече те е била изплашила лошо по-рано този ден, така че е била в съзнанието ти. После, когато си запалил лампата и си хвърлил бегъл поглед на този,

който е бил на прозореца, може би лицето на старицата е било така здраво фиксирано в съзнанието ти, че си видял нея, без значение кой в действителност е бил там.

Джоуи примигваше, без да е в състояние да проследи основанието на полицая. Той само упорито си повтаряше:

— Това беше тя. Вещицата.

— Склонен съм да мисля, че престъпникът е този, който по-късно е убил кучето — каза Уилфорд на Кристин, — но не и че престъпникът е бил старицата. Вие разбирате, че почти винаги, когато едно куче е убито, а това се случва по-често, отколкото мислите, постъпката не е на някой напълно непознат човек. Това е някой от жилищния блок, където живее кучето. Някой съсед. Аз мисля, че някой е обикалял наоколо, търсейки кучето, а не вашето малко момче, когато Джоуи го е видял на прозореца. По-късно той е намерил кучето и го е убил.

— Това е смешно — възрази Кристин. — Съседите ни тук са добри и никой от тях не би убил нашето куче.

— Непрекъснато има такива случаи — каза Уилфорд.

— Но не в този квартал.

— Във всеки квартал — настоя Уилфорд. — Лаенето на кучета ден след ден, нощ след нощ... прави някои хора да откачат по малко.

— Бренди почти никога не лаеше.

— Ами „почти никога“ за вас, може да се струва като „непрекъснато“ за някой от вашите съседи.

— Освен това, Бренди не е бил отровен. Насилието е далеч по-голямо. Вие видяхте. Ужасно насилие. Не е нещо, което би направил който и да е съсед.

— Вие може да останете изненадани, ако ви кажа какво правят някои съседи — каза Уилфорд. — Понякога те дори се избиват един друг. Изобщо не е нещо необикновено. Живеем в странен свят.

— Имате грешка — възрази горещо Кристин. — Това е била старицата. Кучето и лицето на прозореца — и двете са свързани с тази старица.

— Може би сте права — каза с въздишка той.

— Аз съм права.

— Аз само подсказах, че ние не сме предубедени — каза той.

— Чудесна идея — каза многозначително Кристин.

— Е, мисля, че взех всички подробности, от които се нуждая — рече накрая той и затвори бележника си.

Кристин стана, когато полицаят се надигна от креслото.

— А сега какво? — попита тя.

— Аз, разбира се, ще направя един доклад, включващ вашето изявление и ще ви дадем един номер за открит случай.

— Какво означава номер за открит случай?

— Ако се случи още нещо, каквото и да е, ако тази старица се появи отново, вие ще ни дадете номера, когато ни телефонирате и полицейските служители, отзовали се на вашето повикване, ще знаят цялата история преди да дойдат при вас. Те ще знаят какво да търсят по пътя си и ако жената си отиде преди да дойдат, те ще я открият и ще бъдат в състояние да я задържат.

— Защо те не ни дадоха такъв номер след това, което се случи миналата нощ?

— О, те не биха могли да ви отворят файл само по едно съобщение за човек, който дебне някой — обясни Уилфорд. — Вие разбирате, че миналата нощ не е било извършено никакво престъпление. Поне доколкото бихме могли да кажем. Не е имало доказателство за престъпление от какъвто и да е вид. Но това е... малко по-лошо.

— Малко по-лошо ли? — попита тя, спомняйки си отрязаната глава на Бренди и гледащите я мъртви стъклени очи.

— Един несполучлив подбор на думи — каза той. — Извинявайте. Това е просто, защото в сравнение с множество други неща, които виждаме в нашата работа, едно мъртво куче не е...

— Добре, добре — отвърна Кристин, на която ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да скрива своите гняв и нетърпение. — Вие ще ни се обадите и ще ни дадете един номер за открит случай. Но какво друго възнамерявате да правите?

Уилфорд се почувства неловко, сви широките си рамена и се почеса по дебелия врат.

— Описанието, което ни дадохте — каза той, — е единственото нещо, което имаме и то не е много. Ние ще го прекараме през компютъра и ще се опитаме да действваме по обратен ред до някакво име. Той ще ни изкара името на всеки един, който е имал досега неприятности с нас и който отговаря най-малко на седем от десетте

най-главни точки на стандартното физическо сравнение. После, от всички снимки, които имаме в картотеката, ще извадим тези на заподозрените. Може би компютърът ще ни даде няколко имена и ние ще имаме снимките на повече от една старица. След това ще ви донесем всичките тук, за да ги разгледате. Ако я разпознаете... Е, тогава ще можем да поговорим с нея и да разберем каква е цялата работа. Мисис Скавело, виждате, че положението, всъщност, не е безнадеждно.

— Какво ще стане, ако тя не е имала досега неприятности с вас и нямате файл за нея?

— Ние имаме уговорка за обмен на данни с всяка полицейска агенция в окръзите Ориндж, Сан Диего, Ривърсайд и Лос Анджелис — отвърна Уилфорд, движейки се към входната врата. — Посредством нашия компютър ние можем да черпим информация от техните компютри. Имаме мигновен достъп. Това се нарича информационна връзка. Ако старицата се намира в някой от техните файлове, ние ще я намерим точно толкова бързо, колкото ако е в нашите собствени.

— Да, разбира се, но какво ще стане, ако тя никога никъде не е имала неприятности? — попита загрижено Кристин.

— О, не се безпокойте — отвърна Уилфорд, отваряйки входната врата. — Ние, може би, ще открием нещо. Почти винаги го правим.

— Това не е достатъчно — каза тя и щеше да го каже дори ако беше му повярвала. Те нямаше да открият нищо.

— Съжалявам, мисис Скавело, но това е най-доброто, което можем да направим.

— По дяволите.

— Разбирам вашето разочарование — каза, мръщейки се той — и искам да ви уверя, че ние няма да отменим това и да го забравим. Но не можем да правим чудеса.

— По дяволите!

Уилфорд се намръщи още повече. Рунтавите му вежди се събраха в една линия.

— Лейди, това изобщо не е моя работа, но не мисля, че трябва да използвате изрази като този пред вашето момче.

Тя го погледна учудено. После учудването се превърна в гняв.

— Така ли? А какво сте вие? Един родил се отново християнин?

— Действително, да, такъв съм. И мисля, че за нас е изключително важно да даваме добър пример на нашите младежи, така че те да пораснат по Божие подобие. Ние, трябваше да...

— Аз не мисля така — каза Кристин. — Вие ми казвате, че давам лош пример, защото съм казала една двубуквена и една осембуквена думи, едни безобидни думи...

— Думите не са безобидни. Дяволът подлъгва и убеждава с думи. Думите са...

— А какво ще кажете за примера, който вие давате на моя син? А? Посредством всяко ваше действие вие го учите, че полицията всъщност не може да защити никой, че тя не може да направи много повече от това да обикаля впоследствие и да събира парчетата.

— Бих желал да не виждате нещата по този начин — каза Уилфорд.

— Как, по дяволите, бихте предложили да ги виждам другояче?

— Ние ще ви се обадим, за да ви съобщим номера на случая — каза с въздишка той, после се отдалечи с твърда стъпка по пешеходната пътека.

Само след миг тя забърза след него, настигна го и сложи ръка на рамото му.

— Моля ви.

Той спря и се обърна към нея. Лицето му беше сурово, а очите студени.

— Съжалявам — каза тя. — Наистина съжалявам. Аз съм просто объркана. Не зная какво да мисля. Неочаквано, аз не зная към кого да се обърна.

— Разбирам — каза той, както бе казал няколко пъти преди, но по каменното му лице не личеше разбиране.

Поглеждайки назад, за да се увери, че Джоуи е все още на входа и твърде далеч, за да я чуе, тя каза:

— Извинявайте, че се държах така лошо с вас. Мисля, че сте прав относно това, че трябва да внимавам какво говоря пред Джоуи. През по-голямата част от времето внимавам, повярвайте ми, но днес не разсъждавам нормално. Тази луда жена ми каза, че моето малко момче трябва да умре. „Той трябва да умре“, каза тя. А сега кучето е мъртво, бедният стар косматко. Господи, аз много го обичах. То е мъртво и го няма. Джоуи е видял лице на прозореца посред нощ. Внезапно светът

се преобърна с главата надолу и аз съм уплашена, наистина уплашена, защото мисля, че някак си тази луда жена ни преследва. И мисля още, че тя възнамерява да направи това или поне да се опита да го направи, да се опита да убие моето малко момче. Не зная защо. Не може да има причина. Никаква смислена причина. Но това няма никакво значение, нали? Не и в днешно време. В днешно време вестниците са пълни с разкази за хулигани, изнасилвачи на деца и душевноболни от всякакъв вид, които не се нуждаят от причина да правят това, което правят.

— Мисис Скавело, моля ви, вие трябва да се владеете — каза Уилфорд. — Вие сте мелодраматична. Няма да кажа истерична, но определено мелодраматична. Всичко не е на зло. Ние ще работим върху случая точно както ви казах. Междувременно, вярвайте в Бога и вие и вашето момче ще сте добре.

Кристин не би могла да достигне този човек. Никога. Нито след милион години. Тя не можеше да го накара да почувства нейния ужас, не можеше да го накара да разбере какво би означавала за нея загубата на Джоуи. В края на краищата, това беше безнадеждно. Едва стоеше на краката си. Цялата ѝ сила беше изчезнала.

— Все пак, разбира се, аз се радвам да чуя, че ще внимавате какво говорите пред момчето — каза той. — През последните няколко поколения ние сме отглеждали в тази страна противообществени, всезнаещи подлеци, които нямат уважение към нищо. Ако ние възнамеряваме да имаме някога едно добро, мирно, обичащо Бога и боящо се от Бога общество, тогава трябва да ги възпитаваме с помощта на добрия пример.

Кристин не каза нищо. Тя се чувстваше, като че ли стои тук с човек от някоя друга страна; дори от някоя друга планета, който не само не говори нейния език, но няма умствени възможности да го научи. Нямахше никакъв начин, по който той да схване нейните проблеми и да разбере безпокойството ѝ. Те имаха коренно различни мнения, които нямаше никакъв шанс да се приближат.

Строгите очи на Уилфорд искряха със страстта на един истински вярващ, когато каза:

— И също, препоръчвам ви да не се разхождате без сутиен пред момчето по начина, по който го правите сега. Една жена с вашето телосложение, дори носеща свободна блуза като тази, при обръщане или протягане... непременно ще предизвика... повдигането ѝ.

Кристин се взираше в него с невярващи очи. Дойдоха ѝ на ум няколко остри забележки, за да му затвори устата, но реши да премълчи. — Може би, сега момчето дори не забелязва — продължи да дърдори той, не съзнавайки нейната ярост, — но след няколко години, той сигурно ще забележи, а едно момче не трябва да мисли по този начин за своята собствена майка. Вие бихте го вкарала в пътя на дявола.

Ако не беше така слаба и ако не беше сломена от ужасното чувство, че тя и Джоуи са безпомощни, Кристин би му се изсмяла в лицето. Но точно сега не ѝ беше никак до смях.

— Ами, тогава добре — каза Уилфорд. — И слушайте. Вярвайте в Бога, мисис Скавело. Вярвайте в Бога.

Тя се питаше, как той би реагирал, ако беше му казала, че не е мисис Скавело. Какво би направил той, ако тя му кажеше, че Джоуи е извънбрачно дете, едно копеле? Щеше ли да работи по случая с малко по-малко усърдие? Щеше ли изобщо да бъде загрижен за запазване на живота на едно незаконородено малко момче?

Проклети да са всички лицемери.

Кристин искаше да удари Уилфорд, да го ритне, удря и изкара неудовлетвореността си на него, но само продължи да го наблюдава, докато той влезе в патрулната кола, където го чакаше неговият партньор. Той погледна назад към нея, вдигна ръка и ѝ махна през стъклото.

Кристин се върна при входната врата.

Джоуи я чакаше.

Кристин искаше да му каже нещо успокояващо. Той изглежда се нуждаеше от това. Но дори да беше в състояние да намери думите, тя не беше в състояние да го заблуди като му ги каже. Точно сега, докато не знаеха какво, по дяволите, беше се случило, вероятно беше по-добре да бъде уплашен. Ако той беше уплашен, щеше да бъде внимателен и нащрек.

Кристин чувстваше, че нещастieto идва.

Беше ли тя мелодраматична?

Не.

Джоуи също го чувстваше, че идва. Тя можеше да види едно ужасно предчувствие в очите му.

6.

Кристин влезе в къщата, затвори вратата и я заключи.

— Добре ли си, миличък? — попита тя Джоуи, разрошвайки косата му.

— Ще ми липсва Бренди — отвърна той с треперещ глас, опитвайки се да бъде малък храбър мъж, но не успя съвсем.

— На мен също — каза Кристин, спомняйки си колко забавен изглеждаше Бренди в ролята на Чубака.

— Аз мислех... — каза Джоуи.

— Какво?

— Може би това ще бъде една добра идея...

— Да?

— ... една добра идея, да си вземем скоро друго куче.

Кристин клекна до неговото ниво.

— Знаеш ли — каза тя, — че това е една много зряла идея. Мисля, че е много умна.

— Аз не искам да кажа, че възнамерявам да забравя Бренди.

— Разбира се, че не.

— Не бих могъл никога да го забравя.

— Ние винаги ще си спомняме Бренди. За него винаги ще има едно специално място в нашите сърца — каза Кристин. — И съм сигурна, че би ни разбрал защо бързаме да си вземем друго куче. Всъщност, аз съм сигурна, че точно това той би искал от нас да направим.

— Така аз ще продължавам да бъда защитен — каза Джоуи.

— Правилно. Бренди би искал ти да бъдеш защитен.

Телефонът в кухнята иззвъня.

— Слушай какво — каза Кристин, — аз само ще отговоря на позвъняването и после ще се погрижим за погребението на Бренди.

Телефонът иззвъня отново.

— Ще намерим някое хубаво гробище за любимци или нещо подобно и ще погребем Бренди с всички почести.

— Аз бих желал това — каза Джоуи.

Телефонът извъня за трети път.

— След това ще потърсим някое кученце — каза Кристин, отправяйки се към кухнята. Тя вдигна слушалката точно когато телефонът извъня за пети път.

— Ало?

— Вие участвате ли в това? — попита един женски глас.

— Извинете?

— Вие участвате ли в това или не знаете какво става? — попита женският глас.

— Мисля, че сте набрали погрешен номер — отвърна Кристин, въпреки че гласът ѝ се стори познат.

— Вие сте мис Скавело, нали? — Да. Трябваше да зная, дали вие сте част от това. Една от тях ли сте? Или сте невинна? Аз *трябва* да зная.

Изведнъж Кристин позна гласа и по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Знаете ли *какво* всъщност е вашият син? — попита старичката. — Познавате ли злото в него? Знаете ли, защо той трябва да умре?

Кристин затръшна телефона.

Джоуи беше я последвал в кухнята. Той стоеше точно от страната на вратата към трапезарията, гризейки нокътя на единия палец. В своите раирана риза, джинси и някак овехтели гуменки той изглеждаше трогателно малък и беззащитен.

Телефонът започна отново да звъни.

— Ела, момчето ми. Стой при мен. Стой близо до мен — каза Кристин без да обръща внимание на телефона.

Тя го поведе нагоре по стълбите към неговата спалня.

Джоуи не я попита какво не е наред. От изражението на лицето му тя мислеше, че той вероятно знае.

Телефонът продължи да звъни.

В спалнята Кристин издърпа най-горното чекмедже на високия скрин, затършува под една купчина сгънати пуловери и измъкна оттам един противен на вид пистолет, един селективно двойно действащ Астра Канстъбъл 32 автоматик с къса цев. Тя беше го купила преди години, преди да се роди Джоуи, когато бе започнала да живее сама и тогава бе се научила как да го използва. Пистолетът ѝ даваше едно много необходимо чувство за сигурност. Същото беше и сега.

Телефонът звънеше ли звънеше.

Когато Джоуи беше влязъл в нейния живот и особено когато беше започнал да ходи, тя се страхуваше, че в своето непрестанно любопитство, би могъл да намери оръжието и да играе с него. Защитата срещу крадци трябваше да бъде съпоставена с по-вероятната (и по-страшна) възможност, че Джоуи може да се нарани. Кристин беше изпразнила пистолета, беше поставила пълнителя в едно чекмедже на тоалетната маса, а самия пистолет заровила под пуловерите във високия скрин. За щастие, никога оттогава насам не бе имала нужда от него.

До този момент.

Пронизителният звън на телефона ставаше все по-силен и по-дразнещ.

С пистолет в ръка, Кристин отиде до тоалетната маса и намери празния пълнител. Отиде до шкафа, където на най-горната полица държеше една кутия с амуниции. С трепереци и несръчни пръсти Кристин напълни пълнителя с патрони и после го блъсна в дръжката на пистолета достатъчно силно, за да легне точно на мястото си.

Джоуи я наблюдаваше с ококорени от любопитство очи.

Най-после телефонът спря да звъни.

Внезапната тишина имаше силата на удар. Тя за кратко шокира Кристин.

Джоуи проговори пръв. Все още гризейки нокътя на палеца си, той попита:

— Вещицата ли беше на телефона?

Нямаше никакъв смисъл да крие това от него и никакъв смисъл да му казва, че старицата наистина не е вещица.

— Да. Тя беше — каза Кристин.

— Мами... страх ме е.

За изминалите няколко месеца, откакто беше преодолял своя страх от въображаемата бяла змия, която смущаваше съня му, той й викаше „мамо“, вместо „мами“, защото се опитваше да изглежда по-голям. Неговото връщане към „мами“ показваше колко силно беше уплашен.

— Всичко ще бъде наред. Няма да позволя да се случи нищо... на никой от нас. Само ако сме внимателни, ще бъдем окей.

Кристин продължаваше да очаква да чуе почукване на вратата или да види лице на прозореца. Откъде ли старицата беше

телефонирала? Колко ли време щеше да ѝ е нужно да дойде тук сега, когато полицаите вече си бяха отишли и тя можеше да се опита да убие Джоуи?

— Какво ще правим? — попита Джоуи.

Кристин постави заредения пистолет върху високия скрин с шест чекмеджета и измъкна иззад шкафа два куфара.

— Ще приготвя по един куфар багаж за всеки от нас и ще се махнем оттук — каза тя.

— Къде отиваме?

Кристин хвърли единия от куфарите върху леглото си и го отвори.

— Не зная със сигурност, миличък. Някъде, където и да е. Може би в някой хотел. Ще отидем на някое място, където тази луда стара вещица няма да е в състояние да ни намери, колкото и старателно да ни търси.

— После какво?

— После ще намерим някой, който да може да ни помогне... наистина да ни помогне — отвърна Кристин, докато сгъваше дрехи и ги слагаше в отворения куфар.

— Не както полицаите ли?

— Не както полицаите.

— Тогава кой?

— Не съм сигурна. Може би... някой мастен детектив.

— Като Магнъм по телевизията ли?

— Може би, не точно като Магнъм — отвърна Кристин.

— Тогава като кого?

— На нас ни е нужна някоя голяма фирма, която да може да ни осигури бодигардове и всичко друго необходимо, докато нейните служители проследяват тази старица. Някоя първокласна организация.

— Както в онзи стари филми.

— Кой са тези стари филми?

— Ти знаеш. Където те са в наистина голяма беда и казват, „Ние ще наемем Пинкелтон.“

— Пинкертон — поправи го тя. — Да. Нещо подобно на Пинкертон. Аз мога да си позволя да наема хора като него и, ей Богу, ще ги наема. Ние няма да бъдем като двойка патици за примамка, както искат от нас полицаите.

— Аз ще се чувствам в много по-голяма безопасност, ако отидем и наемем Магнъм — каза Джоуи.

Кристин нямаше време да обяснява на едно шестгодишно дете, че Магнъм не е истински частен детектив.

— Ами, може би си прав. Може би ще наемем Магнъм.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Той ще свърши добра работа — каза сериозно Джоуи. — Винаги я свършва добре.

По нареждане на Кристин Джоуи взе празния куфар и се отправи към своята стая. Тя го последва, носейки куфара, който беше вече напълнила и пистолета.

Кристин реши, че няма да отидат първо на хотел. Те щяха да отидат направо в някоя детективска агенция и нямаше да губят никакво време да се занимават с това.

Устата на Кристин беше пресъхнала. Сърцето ѝ лудо биеше. Тя дишаше тежко и учестено.

В съзнанието ѝ изникна едно ужасно видение — образът на едно окървавено и обезглавено тяло, проснато на площадката пред входа. Но във видението Кристин виждаше окървавеното тяло не на Бренди, а на Джоуи.

7.

Чарли Харисън беше горд със своите успехи. Той беше започнал от нищо, бе просто едно дете от бедняшката част на Индианаполис. Сега, на тридесет и шест години, Чарли беше собственик на преуспяващ бизнес (пълнен собственик от оттеглянето на основателя на компанията Харви Клемет) и живееше добър живот в Южна Калифорния. Ако не беше още точно на върха на успеха, той бе изминал най-малко осемдесет процента от пътя до него и гледката от височината на сегашното издигне беше напълно задоволителна.

Канторите на Клемет-Харисън не бяха отдалечени като долнопробните помещения на частните детективи в романите и филмите. Тези стаи, намирайки се на петия етаж на пететажна сграда на една тиха улица в Коста Меса, бяха уютни и подредени с вкус.

Приемната правеше добро първо впечатление на новите клиенти. Тя беше застлана със скъп килим, а стените бяха покрити с тънка растителна тъкан. Мебелировката беше нова и също с високо качество. Стените не бяха украсени с евтини репродукции. На тях имаше три сериграфии от Ейвинд Търл на стойност повече от хиляда и петстотин едната.

Личният кабинет на Чарли беше в известна степен по-люксов от приемната и все пак нямаше скучния и сериозен вид, предпочитан от адвокати и други професионалисти. Ламперия от бяло дърво достигаше до средата на стените. Там имаше щори от бяло дърво на прозорците, модерно бюро от Хенредон, кресла покрити с лека зелена басма от Бруншвиг&Филс. На стените имаше две големи, пълни със светлина картини от Мартин Грийн, подводни сцени на ефирен растителен живот, раздвижен грациозно от мистериозни течения и приливи. Няколко големи растения, най-вече папрати, висяха от тавана или почиваха на поставки от палисандрово дърво. Ефектът беше почти субтропичен и още, създаваше се впечатление за спокойствие и богатство.

Но когато Кристин Скавело прекрачи прага, Чарли внезапно почувства, че стаята е ужасно неподходяща. Да, тя беше светла, добре

балансирана, богато подредена и наистина прелестна, но въпреки това изглеждаше безнадеждно недодялана и дори крещящо ярка в сравнение с тази поразителна жена.

Той излезе иззад бюрото си и се представи:

— Мисис Скавело, аз съм Чарли Харисън. За мен е истинско удоволствие да се срещна с вас.

Тя прие ръката му и каза, че срещата е удоволствие също и за нея.

Косата ѝ беше гъста, лъскава, много тъмно кестенява, почти черна. На него му се искаше да прекара пръстите си през нея. Искаше му се да пхне лицето си в косата ѝ и да я помирише.

Непривикнал да има такава една силна и непосредствена реакция спрямо когото и да било, Чарли се овладя. Той я разгледа по-подробно и възможно най-безстрастно. Каза си, че тя не е съвършена и определено не е поразително красива. Хубавичка, да, но не омайваше. Веждите ѝ бяха разположени някак си твърде високо, скулите ѝ изглеждаха малко масивни, а носът ѝ беше леко чип.

Въпреки това, с притаен дъх и прекалено любезен тон, той каза:

— Извинявам се за състоянието на кабинета.

Чарли беше изненадан и поразен да се чуе да прави такова изявление.

— Защо трябва да се извинявате? — попита озадачена Кристин.
— Той е приятен.

— Наистина ли мислите така? — попита, примигвайки той.

— Абсолютно. Той е неочаквано приятен. Изобщо не е това, на което си мислех, че прилича кабинетът на един частен детектив. Но това само го прави по-интересен, по-привлекателен.

Очите ѝ бяха огромни и тъмни. Ясни, откровени очи. Всеки път, когато ги срещаше, дъхът му замираше за момент.

— Сам съм го подредил — каза той, решавайки, че в края на краищата, стаята не изглежда съвсем зле. — Не съм ползвал услугите на специалист по вътрешно обзавеждане. — Вие имате истински усет за това.

Той ѝ посочи един стол и когато тя седна, забеляза, че има хубави крака и глезени със съвършена форма.

Но аз съм виждал и други хубави крака, и други така добре оформени глезени, помисли си Чарли с известно объркване. И никога

преди не съм бил завладяван от този юношески копнеж и не съм чувствал толкова странно внезапно надигне на хормоналното ниво.

Той или беше по-груб, отколкото се мислеше, или реагираше по-силно, отколкото заслужаваше нейната външност.

Може би нейната привлекателност не беше толкова в нейния външен вид, колкото в начина, по който се здрависваше, вървеше или се държеше (с лекота и грациозност), в нейния глас (тих, непресторен, женствен, с нотка на сила) и в начина, по който срещаше неговия поглед (открито). Въпреки обстоятелствата, при които той я срещаше, въпреки, че тя имаше сериозен проблем, който я безпокоеше, неговата клиентка притежаваше едно необикновено вътрешно спокойствие, което го интригуваше.

Това също не е твърде добро обяснение, мислеше той. Кога някога съм искал да скоча в леглото с една жена само заради нейното необикновено вътрешно спокойствие?

Добре, така той нямаше да бъде в състояние да анализира това чувство, още не. Трябваше просто да живее с него и да се опита да го разбере по-късно.

— Може би не трябваше да ви казвам, че се интересувам от вътрешно обзавеждане — каза той, пристъпвайки зад бюрото си и сядайки на стола. — Това май наистина е погрешна представа за един частен детектив.

— Напротив — отвърна тя, — това ми подсказва, че вие сте наблюдателен, възприемчив, вероятно много чувствителен и имате отлично око за подробностите. Тези са качества, които бих се надявала да притежава всеки човек с вашата професия.

— Правилно! Точно така — съгласи се той, радостно усмихнат и възхитен от нейното одобрение.

Чарли беше поразен от почти непреодолимото си желание да целуне нейните вежди, нейните очи, мястото между очите ѝ, върха на носа ѝ, нейните бузи, нейната брадичка и накрая нейните изваяни устни.

Но той само каза:

— Ами, мисис Скавело, какво мога да направя за вас?

Тя му разказа за старицата.

Чарли беше шокиран, заинтригуван и ѝ съчувстваше, но се чувстваше също и неловко, защото човек никога не знае какво да

очаква от ексцентрични типове като тази старица. Освен това, Чарли знаеше колко е трудно да проследиш и си имаш работа с някой от този тип виновници. Той много повече предпочиташе хората с ясни, разбираеми мотивации. Разбираемите мотивации бяха тези, които правеха неговата професия възможна: алчност, сладострастие, завист, ревност, отмъщение, любов, омраза — суровия материал за неговия промишлен отрасъл. Слава Богу за слабостите и несъвършенствата на човечеството, защото в противен случай той щеше да бъде без работа. Чарли се притесняваше също, защото се страхуваше, че може да разочарова Кристин Скавело, а ако я разочароваше, тя щеше да излезе завинаги от неговия живот. И ако тя излезеше завинаги от неговия живот, той трябваше да се задоволява само с мечтите за нея, а беше дяволски много стар за мечти от този род.

Когато Кристин завърши изброяването на събитията от тази сутрин (убийството на кучето, телефонното обаждане на старицата) Чарли попита:

— Къде е вашият син сега?

— Отвън във вашата приемна.

— Добре. Той е в безопасност там.

— Никъде не съм сигурна, че е в безопасност.

— Отпуснете се. Не е настъпил краят на света. Наистина не е.

Чарли ѝ се усмихна, за да ѝ покаже, че това не е краят на света. Той искаше да я накара да му отвърне на усмивката, защото беше сигурен, че нейната усмивка ще направи миловидното ѝ лице още по-очарователно, но тя изглежда нямаше усмивка в себе си.

— Добре. Относно тази старица... Вие ми я описахте твърде подробно — каза Чарли. Той беше си водил бележки, докато тя говореше. Сега ги погледна. — Но има ли още нещо за нея, което да ни помогне да я идентифицираме?

— Разказах ви всичко, което си спомням.

— Ами белези? Имаше ли тя някакви белези?

— Не.

— Носеше ли очила?

— Не.

— Ние казахте, че тя е някъде около седемдесетгодишна...

— Да.

— ... и лицето ѝ почти без бръчки.

— Точно така.

— Неестествено гладко и някак подпухнало, казахте вие.

— Кожата ѝ, да. Аз имах леля, на която биеха кортизонови инжекции срещу артрит. Лицето ѝ беше като на тази жена.

— Носеше ли някаква медна гривна или някакви медни пръстени?

— Медни ли?

— Това са само празни приказки, разбира се, но много хора вярват, че бижута от мед помагат при артрит. Аз също имах една леля с артрит и тя носеше меден гердан, по една медна гривна на всяка ръка, няколко медни пръстена и дори медна гривна на глезена на единия крак. Тя беше дребна, слаба женица, притискана от калпави бижута. Кълнеше се, че те ѝ действат много добре, но тя никога не започна да се движи дори и малко по-лесно, нито получи някога някакво облекчение на болката.

— Тази жена не носеше никакви медни бижута. Множество други бижута, както казах, но нищо от мед.

Чарли погледна бележките си.

— Тя не ви е казала името си...

— Не.

— ... но носеше ли монограм, вероятно на блузата си...

— Не.

— ... или не бяха ли изписани нейните инициали на някой от пръстените ѝ?

— Не мисля. Ако са били изписани, не съм забелязала.

— И вие не видяхте откъде е дошла?

— Не.

— Ако знаехме от какъв вид кола е излязла...

— Нямам никаква представа. Почти бяхме стигнали при нашата кола и тя просто изникна пред нас.

— Какъв вид кола беше паркирана до вашата?

Докато Кристин мислеше, Чарли изучаваше лицето ѝ, търсейки несъвършенства. Нищо на този свят не беше съвършено. Всичко имаше най-малко един дефект. Дори една бутилка Лафайт Ротшилд можеше да има лоша тапа или да съдържа твърде много танин. Дори един Ролс Ройс можеше да не бъде изрядно боядисан. Пастетът от печени фъстъци на Рийс беше безспорен деликатес, но от него се

дебелееше. Обаче, колкото и внимателно да изследваше лицето на Кристин Скавело, той не можеше да му намери никакъв кусур. О, да, ами чипия нос, масивните скули и твърде високо разположените вежди? Но в нея тези неща не му правеха впечатление на несъвършенства. Те бяха само... ами, отклонения от обикновеното определение за красота, нейната собствена външност...

Но какво, по дяволите, става с мен? — питаше се той. — Аз трябва да престана да се занасям с нея, сякаш съм страдащ от любов ученик.

От една страна Чарли харесваше чувството, което го изпълваше. То беше свежо и ободряващо. От друга страна той не го харесваше, защото не го разбираше, а естествено за него беше да иска да разбира всичко. Ето защо той бе станал детектив — да намира отговори, да разбира.

Кристин примигна и вдигна поглед към него.

— Спомням си — каза тя. — Това не беше кола, паркирана до нашата. Това бе един пикап.

— С рисунки по него ли? Какъв вид?

— Бял.

— Имах предвид каква марка?

Тя отново сбърчи вежди, опитвайки се да си спомни.

— Стар или нов? — попита той.

— Нов. Чист, блестящ.

— Забелязахте ли някакви вдлъбнатини, драскотини?

— Не. А марката беше Форд.

— Добре. Много добре. А знаете ли от коя година?

— Не.

— Кола за развлечения ли беше? С един от тези кръгли прозорци отстрани?

— Не. Много обикновен. Като пикап, който някой би използвал за работа.

— Имаше ли името на някоя компания отстрани?

— Не.

— Изобщо нещо изписано върху него?

— Не. Той беше просто чисто бял.

— Ами, табелката с номера?

— Не я видях.

— Вие сте минала покрай задната част на пикапа. Забелязала сте, че марката е Форд. Табелката с номера трябва да е била точно там.

— И аз мисля така. Но не я погледнах.

— Ако това стане необходимо, ние ще можем, вероятно, да получим номера от вас чрез хипноза. Засега поне имаме нещо малко, с което да започнем.

— Ако тя е излязла от пикапа.

— Като начало ще приемем, че е излязла от него.

— А това може да е грешка.

— А може и да не е.

— Тя би могла да дойде от която и да е точка на паркинга.

— Но тъй като трябва да започнем отнякъде, ние можем да започнем и от пикапа — поясни търпеливо той.

— Тя може да е дошла от съвсем друга редица коли. Ние може би просто ще загубим време. Аз не искам да губим време. Тя не губи време. Аз имам едно ужасно предчувствие, че ние не разполагаме с много време.

Нейните нервни, неспокойни движения се засилиха рязко и преминаха в неконтролируемо треперене, което разтърси цялото ѝ тяло. Чарли установи, че тя употребява значително усилие, за да запази присъствие на духа.

— Спокойно — каза той. — Успокойте се. Всичко ще се уреди. Няма да позволим да се случи нищо лошо на Джоуи.

Кристин беше бледа и гласът ѝ трепереше, когато заговори:

— Той е толкова сладък, едно такова малко сладко дете. Той е смисълът на моя живот... смисълът на всичко. Ако нещо му се случи...

— Гарантирам ви, че нищо няма да му се случи.

Кристин започна да плаче. Тя не хлипаше, не виеше и не викаше истерично. Само започна да диша дълбоко на пресекулки, очите ѝ се навлажниха и сълзи се плъзнаха надолу по бузите ѝ.

Чарли бутна назад стола от бюрото си и стана, искайки да я утеши. Чувстваше се непохватен и неспособен да го стори.

— Мисля, че се нуждаете да пийнете нещо — каза той:

Тя поклати отрицателно глава.

— Това ще помогне — увери я той.

— Аз не пия много — каза, треперейки тя и сълзите ѝ потекоха по-силно отпреди.

— Само една глътка.

— Твърде е рано — каза тя.

— Минава единадесет и половина. Почти време за обяд. Освен това, ще бъде като лекарство.

Чарли отиде до барчето, което стоеше в ъгъла до единия от двата големи прозореца. Той отвори долните вратички, извади една бутилка Чивас Регал и една чаша, постави ги на мраморната плоча отгоре и наля две унции уиски.

Докато затваряше бутилката, той хвърли случаен поглед през прозореца до него... и замръзна. Един бял пикап марка Форд, чист и блестящ и без никакви реклами по него беше паркирал на отсрещната страна на улицата. Поглеждайки над върховете на най-горните листа на една финикова палма, която бе пораснала почти до неговия прозорец на петия етаж, Чарли видя, че един човек в тъмни дрехи беше се облегал отстрани на пикапа.

Съвпадение.

Мъжът изглежда ядеше. Просто един работник, който беше спрял на спокойната странична улица, за да изяде ранния си обяд. Това е всичко. Сигурно не можеше да е нещо повече.

Съвпадение.

Или може би, не. Мъжът долу изглежда също че наблюдаваше фасадата на тази сграда. Той изглежда отхапваше от обяда си и едновременно с това надзираше мястото. В миналото Чарли беше включван в Дузини полицейски надзори. Той знаеше как изглежда един полицейски надзор и това дяволски много му приличаше на такъв, макар да беше много явен и любителски.

— Нещо не е ли наред? — попита зад него Кристин.

Той беше изненадан от нейната проникателност, особено като се има предвид, че беше възбудена и още плачеше.

— Надявам се, че обичате уиски — каза той.

Чарли се отвърна от прозореца и й занесе питието.

Кристин го прие без повече да протестира. Тя държеше чашата с две ръце, но все още не можеше да овладее треперенето си. Тя отпи твърде придирчиво от уискито.

— Изпийте го наведнъж — посъветва я Чарли. — На две глътки. Така ще може малко да ви успокои.

Кристин направи както ѝ каза Чарли и той разбра, че тя наистина не пие много, защото направи гримаса от горчивината на питието, въпреки че Чивас беше едно от най-добрите видове уиски.

Чарли взе от нея празната чаша, занесе я обратно към барчето, изплакна я на малката мивка и я остави на дъската за отцеждане.

Той отново погледна през прозореца.

Белият пикап беше още там.

Там беше и мъжът в тъмните панталони и риза, консумиращ своя обяд с привидно безразличие.

— Чувствате ли се по-добре? — попита Чарли, връщайки се към Кристин.

Лицето ѝ бе придобило малко цвят. Кристин кимна.

— Извинявайте, че се отпуснах така пред вас.

Той се облегна на ръба на бюрото си, оставайки стъпил с един крак на пода.

— Няма за какво да се извинявате — усмихна ѝ се Чарли. — Повечето хора, ако бяха така уплашени като вас, щяха да прекратят прага, говорейки несвързано през плач. Вие се държите съвсем добре.

— Нямам чувството, че успявам — каза тя, извади една носна кърпичка от портмонето си и си издуха носа. Но мисля, че вие сте прав. Една луда стара дама не е края на света.

— Точно така.

— Няма да бъде толкова трудно да се справим с една луда стара дама.

— Това се казва дух — каза Чарли.

Но той си помисли: Една луда стара дама ли? А кой беше човекът с белия пикап?

8.

Грейс Спайви седеше на един твърд дъбов стол, а леденосивите ѝ очи блестяха в мрака.

Днес беше един червен ден в света на духовете, един от най-червените дни, които тя някога е познавала и беше облечена изцяло в червено, за да бъде в хармония с него, точно както беше облечена изцяло в зелено вчера, когато светът на духовете беше преминал през една зелена фаза. Повечето хора не усещаха, че светът на духовете около тях сменяше цвета си от ден на ден. Разбира се, повечето хора не можеха да видят свръхестественото царство, както можеше да го види Грейс, когато всъщност се опиташе. На практика повечето от тях не можеха изобщо да го видят, така че нямаше никакъв начин, по който те да могат да разберат маниера на обличане на Грейс. Но за Грейс, която беше с телепатични способности и медиум, беше важно да бъде в хармония с цвета на света на духовете, защото тогава тя би могла по-лесно да получава ясновидски видения както за миналото, така и за бъдещето. Тези видения бяха ѝ изпращани от любезни духове и бяха предавани по ярко оцветени енергийни лъчи, които днес бяха с всички нюанси на червеното.

Ако тя беше се опитала да обясни това на повечето хора, щяха да я помислят за ненормална. Преди няколко години собствената ѝ дъщеря я беше предала на една болница за душевноболни, но Грейс беше се изплъзнала от тази клопка, беше се отказала от дъщеря си и оттогава беше по-внимателна.

Днес тя носеше тъмночервени обувки, тъмночервена пола и по-светлочервена, в два тона, блуза на райета. Всичките ѝ бижута бяха червени: един двоен наниз тъмночервени мъниста и пасващи на него гривни на всяка ръка; огнено ярка порцеланова брошка; два рубинени пръстена; един пръстен с четири ослепителни овала от фино полиран червеникав халцедон; четири други пръстени с евтино червено стъкло, яркочервен емайл и ален порцелан. Независимо дали бяха скъпоценни, полускъпоценни или фалшиви, всички камъни на нейните пръстени проблясваха и искряха на мигащата светлина на свещите.

От потрепващите пламъци, танцуващи над върховете на фитилите, се получаваха странни виещи се сенки върху стените на сутерена. Помещението беше голямо, но това не личеше, защото свещите бяха подредени в единия му край и три-четвърти от него лежеше отвъд обсега на тяхната непостоянна кехлибарена светлина. Имаше всичко единадесет свещи. Всяка от тях беше дебела и бяла, и бе поставена в месингов свещник с богато украсен предпазител срещу покапване, а всеки свещник бе хванат от един последовател на Грейс. Те всичките я чакаха с нетърпение да заговори. От единадесетте шест бяха мъже, а пет бяха жени. Някои от тях бяха млади, други — на средна възраст, а трети — стари. Те седяха на пода, образувайки полукръг около стола, на който седеше Грейс, с проблясващи и странно изкривени лица на примигващата, трептяща, неземна светлина.

Тези единадесет души не представляваха цялата група нейни последователи. Петдесет други бяха в помещението отгоре, чакащи с нетърпение да чуят какво е станало по време на този сеанс. И повече от хиляда бяха на сто различни места, заети с работата, която беше им възложила Грейс.

Обаче тези единадесет в краката ѝ бяха нейните най-верни, най-ценни и най-способни помощници. Това бяха тези, които тя най-много обичаше.

Грейс дори знаеше и помнеше техните имена, макар в днешно време за нея да не беше лесно да помни имена (или голяма част от каквото и да е друго), не така лесно, както преди да ѝ беше дадена тази Дарба. Дарбата я изпълваше, изпълваше нейното съзнание и изблъскваше така много неща, които тя някога приемаше за дадени, като например способността да помни имена и лица и способността да следи хода на времето. Тя никога повече не знаеше кое време е. Дори когато гледаше часовника, то често нямаше никакво значение за нея. Секундите, минутите, часовете и дните изглеждаха сега като смешни условни мерки за време. Може би те бяха все още полезни за обикновените мъже и жени, но тя беше отвъд нуждата от тях. Понякога, когато мислеше, че е изминал само един ден, тя откриваше, че липсва цяла седмица. Това беше страшно, но също необичайно стимулиращо, защото я караше непрекъснато да се чувства необикновено, да се чувства Избрана. Дарбата беше изтласкала също съня. Някои нощи тя изобщо не спеше. Повечето нощи тя спеше по

един час и никога повече от два, но не изглеждаше да се нуждае от повече сън, така че нямаше значение колко време спеше. Дарбата изтласкваше всичко, което можеше да попречи на великата и свещена работа, която тя трябваше да свърши.

Независимо от това, Грейс си спомняше имената на тези единадесет души, защото те бяха най-чистите членове на нейното паство. Те бяха най-добрите от най-добрите, напълно непоковарени души, които бяха най-ценните за изпълнението на задачите, които им предстояха.

В сутерена имаше още един мъж. Името му беше Кайл Барлоу. Той беше на тридесет и две години, но изглеждаше по-стар — по-стар, навъсен, зъл и опасен. Имаше гъста, кестенява, провиснала коса. Високото му чело свършваше в масивна костна издатина, под която дълбоко разположените му кафяви очи бяха зорки и проникателни. Имаше голям нос, който не беше величествен или забележителен. Беше чупен повече от веднъж и беше на бабунки. Неговите скули и челюстната кост бяха масивни и грубо оформени като костна плоча, от която е било издялано челото. Макар по-голямата част от чертите на лицето му да бяха груби, неговите устни бяха тънки и така безкръвни и бледи, че изглеждаха още по-тънки. В резултат на това устата му изглеждаше като цепнатина на лицето. Кайл беше изключително едър мъж, с височина шест фута и единадесет инча^[1], дебел врат, широки рамена и добре покрити с мускули гърди и ръце. Той спокойно би могъл да счупи някой човек на две и като че ли често правеше това за забавление.

В действителност за изминалите три години, откакто Кайл беше станал един от последователите на Грейс, после член на нейния вътрешен кръг и накрая нейния най-верен помощник, той не беше вдигал ръка срещу никого. Преди Грейс да го намери и спаси, той беше потиснат, буен и брутален човек. Но тези дни бяха отминали. Грейс беше в състояние да вижда отвъд внушаващата страх външност на Кайл Барлоу и беше зърнала добрата душа, която лежеше зад нея. Той беше се отклонил от правия път, да, но силно желаше (въпреки че той самият не беше осъзнал това) да се върне към добрия и правилен път. Всичко, от което се нуждаеше, беше някой да му го покаже. Грейс беше му го показала и той беше я последвал. Сега неговите огромни мощни ръце и твърди като камък юмруци нямаше да причинят вреда

на никой добродетелен мъж или жена, а щяха да поразят само тези, които бяха врагове на Бога и то само тогава, когато му кажеше Грейс.

Грейс познаваше враговете на Бога, когато ги видеше. Способността да разпознава една безнадеждно покварена душа още в първия миг, щом я срещнеш, беше една малка част от Дарбата, с която беше я дарил Бог. Един поглед за частица от секундата беше обикновено всичко, от което се нуждаеше Грейс, за да определи, дали една личност е обичайно грешна или непоправима. Тя имаше Дарбата. Никой друг. Само тя. Избраната. Грейс чуваше злото в гласовете на грешните. Тя виждаше злото в техните очи. Нищо не можеше да се скрие от нея.

Някои хора, притежаващи Дарбата, биха се усъмнили в нея, биха се запитали дори, дали не са наред или луди. Но Грейс никога не се съмняваше в себе си, нито поставяше под съмнение своя здрав разум. Никога. Тя знаеше, че е особена и че винаги е права в, тези неща, защото Бог беше ѝ казал, че е права.

Денят, когато тя накрая ще призове Кайл (и част от другите) да убие много от тези последователи на Сатаната приближаваше. Грейс щеше да посочи нечестивите и Кайл щеше да ги унищожи. Той щеше да бъде Божият чук. Колко прекрасен щеше да бъде този ден? Седейки в сутерена на своята църква върху твърд дъбов стол и пред своя най-вътрешен кръг от вярващи, Грейс предвкушваше удоволствието. Щеше да бъде така хубаво, така приятно да наблюдава свиването и отпускането на твърдите мускули на големия мъж, когато стоварваше Божия гняв върху невярващите и последователите на Сатаната.

Скоро. Времето идваше. Здравчът.

Сега светлината от свещите примига и Кайл попита тихо:

— Готова ли си, Майко Грейс?

— Да — отвърна тя.

Грейс затвори очи. За момент тя не виждаше нищо, само тъмнина, но после бързо установи контакт със света на духовете и за очите ѝ се появиха светлини. Това бяха светлинни взривове, завъртулки, фонтани, петна и местещи се, издигащи се, гърчеци се светлинни форми. Някои от тях бяха ярки, а други бледи и естествено във всички нюанси на червеното, защото те бяха духове и спектрални енергии, а това беше един червен ден в тяхната плоскост на

съществуване. Това беше най-червеният ден, който Грейс беше виждала някога.

Духовете се тълпяха от всичките ѝ страни, а тя се движеше сред тях, като че ли се носеше в един свят, който беше нарисуван на обратната страна на нейните собствени клепачи. Отначало Грейс се носеше бавно. Тя чувстваше как съзнанието и духът се отделят от нейното тяло, оставяйки плътта зад себе си. Грейс все още усещаше плоскостта на времето, в която съществуваше нейното тяло (миризмата на горящи свещи, твърдия дъбов стол под нея и случайното шумолене или шепнене на някой от нейните последователи), но накрая всичко това избледня. Грейс увеличи скоростта си, докато започна да се движи стремително, после да лети и накрая да се движи като ракета през пространството със светлинни петна, по-бързо и по-бързо, с ободряваща, сега с отвратителна, сега с ужасяваща скорост...

Внезапно спокойствие.

Грейс беше дълбоко в света на духовете, висейки неподвижно, като че ли беше някакъв астероид, окачен в някой далечен ъгъл на космоса. Тя не беше повече в състояние да вижда, да чува, да усеща миризма или да чувства света, който беше напуснала. През една безкрайна нощ духове с всички нюанси на червеното се движеха във всяка посока, някои бързо и някои бавно, някои целенасочено и някои безцелно, по авантюри и свети поръчения, които Грейс все още не можеше да започне да разбира.

Грейс мислеше за момчето, Джоуи Скавело. Тя знаеше какво всъщност беше той и че трябваше да умре. Но тя не знаеше, дали е дошло времето да се справи с него. Грейс беше направила това пътешествие в света на духовете с единствената цел да се осведоми кога и как трябва да се заеме с момчето.

Тя се надяваше, че ще ѝ бъде казано да го убие. Тя така много искаше да го убие.

---

[1] 2,11 метра. — Б.ред. ↑

9.

Двойната глътка Чивас Регал изглежда успокои Кристин Скавело, макар и не напълно. Накрая тя се облегна назад на облегалката на стола и ръцете ѝ повече не бяха сключени, но тя продължи да бъде напрегната и неспокойна.

Чарли продължи да седи на ръба на бюрото си с единия крак на пода.

— Най-малкото, докато не разберем коя е тази старица и с какъв сорт личност си имаме работа, аз мисля, че ще трябва двама бодигардове да бъдат непрекъснато с Джоуи.

— Добре. Направете го.

— Ходи ли момчето на училище?

— Ходи на детска градина. Ще тръгне на училище следващата есен.

— Ще го спрем от детска градина, докато не отmine това.

— То няма просто да отmine — възрази раздражено тя.

— Ами, разбира се, аз нямах предвид, че просто ще чакаме това да отmine. Исках да кажа, че ще го спрем от детска градина, докато не спрем това нещо.

— Достатъчни ли ще са двама бодигарда?

— На практика те ще бъдат шестима. Три двойки, работещи на осемчасови смени.

— Все пак, във всяка смяна ще има само по двама души и аз...

— Двама ще могат да се справят. Те са добре обучени. Всичко това, обаче, може да излезе твърде скъпо. Ако...

— Аз мога да си го позволя — прекъсна го Кристин.

— Моята секретарка може да ви даде един ценоразпис.

— Колкото и да струва, аз мога да платя.

— Ами вашият съпруг?

— Какво за него?

— Ами, какво мисли той за всичко това?

— Аз нямам съпруг.

— О. Съжалявам, ако...

— Не се нуждая от съчувствие. Не съм вдовица, нито съм разведена. — Тук той виждаше в нея едно откровение. Този отказ да бъде уклончива беше ободряващ. — Никога не съм била омъжена.

— А-а — каза той.

Макар Чарли да беше сигурен, че в гласа му нямаше и най-малка нотка на неодобрение, Кристин настръхна, като че ли той беше я обидил.

— Какво се опитвате да ми кажете? — попита тя с един внезапен, неоправдан, но все пак силен гняв, който го стресна. — Че вие трябва да одобрите моралността на вашите клиенти преди да се заемете със случая ли?

Чарли я зяпна, учуден и смутен от нейната внезапна смяна на гледната точка.

— Разбира се, че не! Аз само...

— Защото аз не възнамерявам да седя тук като престъпник на съд...

— Чакайте, чакайте, чакайте. Какво не е наред? А? Какво лошо съм казал? Боже Господи, защо трябва да ме е грижа, дали сте омъжена или не?

— Чудесно. Радвам се, че приемате нещата така. Сега, как възнамерявате да проследите тази старица?

Гняв, като тлеещ огън, остана в очите и в гласа ѝ.

Чарли не можеше да разбере, защо тя е така чувствителна и зае отбранителна позиция заради това, че нейният син няма законен баща. Беше жалко, да, и вероятно тя желаше положението да бъде друго. Но в днешно време това наистина не беше ужасен обществен позор. Кристин реагираше, като че ли живееше в 40-те, а не в 80-те години на века.

— Казвам ви истината — рече той. — Изобщо не ме интересува вашето семейно положение.

— Страхотно. Поздравявам ви за вашата непредубеденост. Ако зависеше от мен, вие щяхте да получите Нобелова награда за хуманизъм. Сега можем ли да изоставим тази тема?

Какво, по дяволите, не е наред с нея? Питаше се Чарли. Той се радваше, че тя няма съпруг. Можеше ли тя да почувства неговия интерес към нея? Не можеше ли да види как е привлякла вниманието му? Повечето жени имаха шесто чувство за този род неща.

— Ако ви дразня с нетактичното си държане — каза той, — аз мога да прехвърля този случай на някого от моите по-младши служители...

— Не, аз...

— Те всичките са напълно надеждни и способни. Аз обаче ви уверявам, че не съм имал намерение да ви унижавам или да ви се подигравам... или каквото и да е друго нередно, което мислите, че съм направил. Аз не съм като полицаия тази сутрин, който ви е укорил, че употребявате нецензурни изрази.

— Полицаят Уилфорд.

— Аз не съм като Уилфорд. Окей? Примирие?

Кристин се поколеба, после кимна утвърдително. Стегнатостта я напусна. Гневът избледня и бе заменен от смущение.

— Извинявайте, че се държах грубо с вас, мистър Харисън... — каза тя.

— Наричайте ме Чарли. И можете да ми говорите с рязък тон по всяко време. — Той се усмихна. — Но ние ще трябва да поговорим за бащата на Джоуи, защото, може би, той е свързан с това.

— Със старицата ли?

— Може би.

— О, съмнявам се.

— Може би иска попечителство над своя син.

— Защо тогава просто не дойде и помоли?

Чарли сви рамена.

— Хората невинаги подхождат към един проблем от логическа гледна точка.

— Не — възрази Кристин, поклащайки глава. — Това не е... бащата на Джоуи. Доколкото ми е известно, той дори не знае за неговото съществуване. Освен това, тази старица казваше, че Джоуи *трябва* да умре.

— Аз продължавам да мисля, че ние трябва да обсъдим тази възможност и да поговорим за неговия баща, дори ако това е болезнено за вас. Не трябва да оставяме неизследвана никоя възможност.

Кристин се съгласи.

— Работата е просто, че... забременяването ми с Джоуи почти съсипа Евелин... моята майка. Тя очакваше така много от мен... Караше ме да се чувствам ужасно виновна, да тъна във вина — Тя

въздъхна. — Мисля, че заради начина, по който моята майка се е отнасяла с мен, аз съм все още прекалено чувствителна относно... положението на Джоуи.

— Разбирам.

— Не. Вие не разбирате. Вие не можете да разберете.

Чарли чакаше и слушаше. Той беше добър и търпелив слушател. Това беше част от работата му.

— Евелин... Майка ми... — продължи Кристин — не обичаше много Джоуи. Не искаше да се занимава с него. Понякога тя дори го заплашваше, като че ли... като че ли той беше грешен, лош или нещо подобно. Това е погрешно, отвратително и няма смисъл, но майка ми много обичаше да натяква, че е незаконороден, защото моят живот не се оказа такъв, какъвто тя беше го замислила.

— Ако вашата майка така не е обичала Джоуи, не е ли възможно тя да стои зад тази работа със старицата? — попита той.

Тази мисъл стресна Кристин, но тя поклати глава.

— Не. Със сигурност не. Това не е в стила на Евелин. Това е абсурдно.

— Тя може да не е замесена пряко. Но, може би, е говорила за вас и за Джоуи на други хора и може би старицата от търговския център да е една от тях. Може би вашата майка не си е мерила приказките относно момчето, не съзнавайки, че тази старица е неуравновесена, че може да приеме казаното от нея погрешно, твърде буквално и да премине към действия.

— Може би — отвърна, мръщейки се, Кристин.

— Зная, че това е пресилено, но е възможно.

— Окей. Да. Предполагам, че е така.

— Тогава разкажете ми за вашата майка.

— Уверявам ви, че тя не може да е замесена в това.

— И все пак ми разкажете — настоя той.

Кристин въздъхна и каза:

— Моята майка беше строга възпитателка. Вие не можете да разберете, а аз не мога да ви накарам да разберете, защото човек трябва да поживее с нея, за да разбере какво представлява. Тя ме държеше под палеца си... заплашвана... тероризирана... през всичките тези години... през всичките тези години.

Съзнанието ѝ се понесе назад противно на волята. Тя усети тежест в гърдите си и изпита известна трудност с дишането, защото преобладаващото чувство, свързано с нейното детство, беше на задушаване.

Кристин виждаше несиметрично разположената викторианска къща в Помона, която беше прехвърлена от нейната баба Джиавети на Евелин. Те бяха живели там от времето, когато Кристин е била на една година. Евелин продължаваше да живее в нея. Споменът за това беше мъчителен за Кристин. Макар да знаеше, че къщата беше бяла с бледожълти первази и сенници, с прелестни пищни орнаменти и много слънчеви прозорци, в своето съзнание тя винаги я виждаше сгушена в сенки, с много дървета, под едно заплашително сиво-черно небе. Тя можеше да чуе монотонното цъкане на часовника на нейния дядо във всекидневната. Това беше непрекъснато присъстващ звук, който винаги ѝ се присмиваше със своето напомняне, че мъката и страданията на нейното детство ще се проточат почти до вечността и ще бъдат отброявани с милиони и милиони оловни секунди. Тя отново можеше да види тежките, разположени твърде на гъсто мебели във всяка стая и предполагаше, че нейната памет прави цъкането на часовника по-силно и по-влудяващо натрапчиво, отколкото бе в действителност. Тя предполагаше също, че в действителност мебелите не бяха толкова големи, грозни и тъмни, колкото в спомена.

Нейният баща, Винсънт Скавело, беше намерил тази къща и този живот така потискащи, както бяха в паметта на Кристин и той бе ги напуснал, когато тя беше на четири години, а нейният брат, Тони, на седем. Баща ѝ никога не се върна и тя никога повече не го видя. Винсънт беше един слаб мъж с комплекс за малоценност, а Евелин го караше да се чувства още по-неловко, защото нейните изисквания към всеки бяха много високи. Нищо, каквото правеше той, не можеше да я задоволи. Нищо, което правеше който и да е, особено Кристин или Тони, не беше и на половината така добро, както Евелин очакваше от тях. Поради това, че не можеше да оправдае нейните очаквания, Винсънт започна да пие, което стана причина тя да го тормози още повече. Накрая той просто си отиде. Две години по-късно умря. В известен смисъл беше извършил самоубийство, макар и не с оръжие. Нищо така драматично. Това беше просто случай на шофиране в пияно

състояние. Той се беше ударил челно в една мостова подпора със скорост седемдесет мили в час.

Евелин тръгна на работа един ден след като Винсънт си отиде и не само издържаше семейството си, но и се справяше добре с работата, живеейки според нейните собствени високи изисквания. Това направи нещата още по-лоши за Кристин и Тони. „Вие трябва да бъдете най-добрите в това, което правите, а ако не сте най-добрите, тогава няма смисъл да го правите изобщо“, бе казала Евелин най-малко хиляда пъти.

Кристин имаше един особено ясен спомен за една цяла напрегната вечер, прекарана на масата в кухнята, след като Тони бе донесъл тройка по математика. Това беше един неуспех, който не можеше по никакъв начин да бъде смекчен в очите на Евелин от факта, че той беше получил шестици по всички останали предмети. Положението беше достатъчно лошо, а на всичко отгоре същия този ден Тони беше леко смъртен от училищния директор за пушене в мъжката тоалетна. Това беше първият му опит да пуши цигара, но пушенето не бе му харесало и той не възнамеряваше го повтори. Всичко беше просто един експеримент, който едва ли беше необичаен за едно четиринадесетгодишно момче, но Евелин беше бясна. Тази нощ лекцията беше продължила почти три часа, като Евелин периодично крачеше из стаята, сядаше на масата, държейки главата си с ръце, викаше, плачеше, молеше се и тропаше по масата. „Ти си един Джиавети, Тони, повече Джиавети, отколкото Скавело. Ти може да носиш името на твоя баща, но ей Богу, в теб има повече моя кръв. Трябва да е така. Аз не бих могла да понеса мисълта, че половината от твоята кръв е от бедния слаб Винсънт, защото, ако това беше вярно, Господ знае какво щеше да стане от теб. Аз няма да приема това! Няма! Съсипвам се от работа, за да ти дам възможно най-голям шанс и няма да позволя да ме плюеш в лицето, това, което си направил, гафовете в училище, математиката — това е все едно да ме плюеш в лицето!“ Гневът даде път на сълзите и тя стана от масата, изтегли от кутията върху кухненския тезгях една пълна шепа книжни носни кърпи и си издуха носа. „Каква ми е ползата да се безпокоя за теб, да ме е грижа какво става с теб? На тебе не ти пука. В твоята кръв има няколко капки от кръвта на баща ти, която е кръв на безделник и те са достатъчни, за да замърсят останалата. Също като болест. Болестта

Скавело. Но ти си също един Джиавети, Джиавети винаги работят по-здраво и учат по-усърдно, което е единствено правилно, единствено подходящо, защото Бог не е предвидил за нас да се скитаме и пропиваме живота си като някои, които бих могла да спомена. Ти трябва да получаваш в училище само шестици и дори да не харесваш математиката, ти трябва просто да работиш по-усърдно, докато не я усвоиш перфектно, защото се нуждаеш от нея на този свят. Твоят баща, Бог да го съжали, трудно боравеше с цифрите, а аз не искам да бъдеш като бедния слаб Винсънт. Това ме плаши. Не искам моят син да бъде безделник, а аз се боя, че виждам безделник в теб, точно като твоя баща. Сега ти си един Джиавети и не забравяй това. Всички Джиавети винаги правят най-доброто, на което са способни, а тяхното най-добро е винаги толкова добро, колкото направеното от който и да е друг. И не ми говори, че ти вече си изразходвал по-голямата част от своето време в учене, нито за своята работа през уикендите в бакалницата. Работата е добро нещо за теб. Намерих ти тази работа, защото ти ми показва един тийнейджър, който не работи на непълнен работен ден, а аз пък ти показвах един бъдещ безделник. Ами че дори при твоята работа, твоето учене и нещата, които вършиш тук, ти би трябвало все още да имаш изобилие от свободно време, твърде много свободно време. Ти би трябвало, може би, да работиш една или две вечери през седмицата на пазара. Винаги има още време, ако ти искаш да го намериш. Бог е сътворил целия свят за шест дни. И не ми казвай, че ти не си Бог, защото, ако слушаше своите уроци по катехизис, щеше да знаеш, че си сътворен по Негово подобие. Помни също, че ти си един Джиавети, което означава, че си бил създаден малко повече по Негово подобие, отколкото някои други хора, които бих могла да назова, като например, Винсънт Скавело, но няма да го сторя. Погледни мен! Аз работя цял ден, но също готвя вкусни ястия за теб, а заедно с Кристин поддържам тази голяма къща безупречна, абсолютно безупречна. Бог ми е свидетел. И макар че може понякога да съм била уморена и да съм се чувствала, като че ли не мога да продължа, аз съм продължавала заради теб, заради теб съм продължавала. Твоите дрехи винаги са били добре изгладени, не е ли така? Чорапите ти винаги са били закърпени. Каж ми поне един случай, когато ти е трябвало да носиш чорап с дупка в него! И така, ако ти направиш всичко това и не се строполиш мъртъв, и дори не се оплачеш, тогава ти ще можеш да бъдеш син, с

когото да се гордея и ей Богу, ти ще бъдеш! А колкото до теб, Кристин...”

Евелин никога не преставаше да им чете лекции. Винаги, всеки ден, на празници, на рождени дни — нямаше свободен ден от нейните лекции. Кристин и Тони седяха и слушаха по неволя, без да смеят да възразят, защото това водеше до най-унищожително презрение и до най-лошо наказание и... насърчаваше още повече четенето на лекции. Тя безмилостно ги насилваше. Изискваше най-големите възможни изпълнения във всичко, което правеха, което не беше толкова лошо нещо. То можеше дори да бъде добро за тях. Обаче когато те получаваха най-добрата възможна оценка, спечелваха най-високата давана награда, изкачваха се до първите места в своите секции на училищния оркестър, когато те правеха всичко това и повече, много повече, то никога не задоволяваше тяхната майка. Най-доброто не беше достатъчно добро за Евелин. Когато те получаваха най-доброто, достигаха върха, тя ги наказваше, защото не са стигнали там по-скоро, поставяше им нови цели и говореше, че те изпитват търпението ѝ и им се свършва времето, в което да я направят да се гордее с тях.

Когато чувстваше, че четенето на лекции не е достатъчно, тя използваше своето последно оръжие — сълзите. Евелин плачеше и се обвиняваше за техните неуспехи. „Вие и двамата ще свършите зле и вината за това ще бъде моя, изцяло моя, защото не зная как да стигна до вас, как да ви накарам да видите какво е важно. Аз не съм направила достатъчно за вас. Не зная как да ви помогна да надделеете над кръвта Скавело, която е във вас, а би трябвало да зная, би трябвало да правя всичко по-добре.“

„... всички тези отминали години...”

Това сякаш беше вчера.

Кристин не можеше да разкаже на Чарли Харисън всичко за своята майка и за това клаустрофобично детство в сенчести стаи, сред тежка викторианска мебелировка и тежък викториански блясък, защото щяха да ѝ бъдат необходими часове за обясняване. Освен това, Кристин не търсеше съжаление и по природа не беше от този вид личности, които споделяха интимни подробности от своя живот с други, нито дори с приятели, а да не говорим за непознати като този мъж, колкото и симпатичен да беше той. Тя загатна за своето минало само с няколко изречения, но от изражението на лицето му помисли, че

той е почувствал и разбрал повече, отколкото беше му казала. Може би болката от това беше в очите и лицето ѝ и се четеше по-лесно, отколкото предполагаше тя.

— Тези години бяха по-лоши за Тони, отколкото за мен — каза тя на детектива. — Главно защото на всичкото отгоре, което Евелин очакваше от него, тя искаше също той да стане свещеник. От рода Джиавети в нейното поколение имаше двама свещеници и те бяха най-уважаваните членове на фамилията.

В добавка към традицията в рода Джиавети да служи на църквата, Евелин беше религиозна жена и дори без тази семейна история, тя щеше да настоява Тони да стане свещеник. Настояването на Евелин беше успешно, защото от частното църковно училище той беше отишъл право в семинарията. Тони нямаше никакъв избор. На дванадесетгодишна възраст Евелин беше промила мозъка му и за него беше невъзможно да си представи, че би могъл да бъде нещо друго освен свещеник.

— Евелин очакваше Тони да бъде енорийски свещеник — каза Кристин на Чарли Харисън. — Може би накрая монсеньор или дори епископ. Както казах, тя имаше високи изисквания. Но когато Тони се подстрига за монах, той помоли да бъде назначен на мисионерска работа и замина за... Африка. Майка беше така разстроена. Вижте, в Църквата, както в правителството, пътят, по който се изкачваш нагоре по йерархичната стълбица, е главно чрез умело политиканстване. Но ти не можеш да имаш едно постоянно, видимо присъствие в коридорите на властта, когато си пратен на някаква далечна мисия в Африка. Майка беше бясна.

— Не бе ли избрал той работата като мисионер, защото е знаел, че тя ще бъде против нея? — попита детективът.

— Не. Проблемът беше, че майка виждаше свещеническия сан като един начин за Тони да повиши нейната репутация и репутацията на семейството. Но за Тони свещеническият сан беше една възможност да служи. Той взе на сериозно своето подстригване за монах.

— Все още ли е в Африка?

— Той е мъртъв.

— О. Съжалявам. Аз... — започна да се извинява Чарли Харисън, стреснат от този отговор.

— Загубата не е отскоро — увери го тя. — Преди единадесет години, когато аз бях ученичка в горните класове, Тони беше убит от терористи, африкански революционери. Известно време майка беше неутешима, но постепенно тъгата ѝ даде път на един... силен гняв. В действителност, беше я яд, че Тони се е оставил да бъде убит, също като че ли беше избягал, както баща ми преди него. Тя ме накара да почувствам, че аз трябва да компенсирам разочарованието, което бяха ѝ донесли татко и Тони. В моите собствени скръб, объркване и чувство за вина... аз казах, че искам да стана монахиня и Евелин... моята майка се хвана за тази идея. И така, след като завърших училище, по нейно настояване, аз отидох в манастир. Това беше едно нещастие...

Така много време беше минало оттогава, а Кристин, все пак, още живо си спомняше усещането, което изпита, когато за пръв път облече одеянието на послушник: неговата неочаквана тежест и изненадващо грубата черна материя, от която беше ушито. Спомняше си също начина по който закачаше широките поли по дръжките на вратите, мебелите и всичко, покрай което минаваше, тъй като не беше свикнала да носи толкова обемни дрехи. Улавянето в тази внушаваща респект униформа, спането в тясна каменна кабинка върху прост дървен креват, прекараните дни в мрачните и аскетично обзаведени килии на манастира — всичко това беше запечатано в нейното съзнание, въпреки усилията ѝ да го забрави. Тези Загубени Години бяха така подобни на трудния живот във викторианската къща в Помона, че подобно на мислите за детството, всеки спомен за прекараните в манастира дни беше в състояние да стегне гърдите ѝ и да спре дишането.

— Монахиня ли? — попита Чарли Харисън, неспособен да скрие учудването си.

— Да. Монахиня — отвърна тя.

Чарли се опита да си представи тази изпълнена с живот, чувствена жена в одеянието на една монахиня. Той просто не успя. Неговото въображение се противопостави.

Накрая той разбра защо от нея лъхаше необичайно вътрешно спокойствие. Две години в женски манастир, две години на дълги ежедневни сеанси на медитация и молитва, две години на изолация на турбулентните потоци на ежедневния живот непременно бяха оказали трайно въздействие.

Обаче нищо от това не обясняваше защо тя го привличаше така силно или защо той се чувстваше като похотлив тийнейджър в нейната компания. Това продължаваше да е мистерия — една приятна мистерия, но въпреки всичко мистерия.

— Аз се държах две години, опитвайки се да убедя себе си, че имам призвание в сестринството. Нищо подобно. Когато напуснах манастира, Евелин беше смазана. Беше я разочаровало цялото семейство. После, няколко години по-късно, когато забременях с Джоуи, Евелин беше ужасена. Нейната единствена дъщеря, която можеше да бъде монахиня, вместо това се оказа разпуснатата жена, една неомъжена майка. Тя трупаше вината върху мене, задушаваше ме в нея.

Кристин сведе поглед и направи пауза, за да се успокои.

Чарли чакаше. Той беше толкова добър в чакането, колкото и в слушането.

— По това време аз бях една изоставила вярата си католичка — каза накрая Кристин. — В голяма степен загубих своята религия... или бях пропъдена от нея. Повече не отидох на литургия. Но бях вече достатъчно католичка, за да се отвращавам от идеята за аборт. Аз запазих Джоуи и никога не съм съжалявала за това.

— Вашата майка никога ли не си промени отношението?

— Не. Ние си говорим, но между нас има огромна бездна. А тя не искаше да се занимава с Джоуи.

— Това е твърде лошо.

— По ирония на съдбата, почти от деня, в който забременях, моят живот коренно се промени. Оттогава всичко започна да става все по-добро. Аз все още бях бременна с Джоуи, когато започнах бизнес с Вал Гарднър и отворихме Уайн & Дайн. До времето, когато Джоуи стана на една година, аз подпомагах майка си. Имах голям успех, но той нямаше изобщо никакво значение за нея. Не беше достатъчно добър за нея, нито когато можех да бъда монахиня, нито когато съм неомъжена майка. Тя продължаваше да трупаше вина върху мен всеки път, когато я виждах.

— Ами, сега мога да разбера защо сте толкова чувствителна на тази тема.

— Така чувствителна, че... когато вчера започна всичко това със старицата... ами, аз несъзнателно се запитах, дали това не беше

предопределено да се случи.

— Какво искате да кажете?

— Може би е било предопределено да загубя Джоуи. Може би това е неизбежно.

— Не ви разбирам.

Кристин се въртеше неспокойно на мястото си. Тя изглеждаше разгневена, обезсърчена, уплашена и обърквана едновременно. Тя се прокашля, пое дълбоко въздух и каза:

— Ами, ъ, може би... просто, може би... по този начин Бог ме наказва за провала ми като монахиня, загдето съм разбила сърцето на майка си и защото съм се отдалечила от Църквата, когато вече съм била така близо до нея.

— Но това е...

— Смешно ли? — подсказа Кристин.

— Ами, да.

— Зная — отвърна тя.

— Бог не е злобен.

— Зная — каза смутено тя. — Това е глупаво. Нелогично. Просто чиста глупост. Все пак... то ме тормози. Понякога глупавите неща могат да бъдат верни. — Тя въздъхна и поклати глава. — Аз се гордея с Джоуи, страшно се гордея. Но не се гордея, че съм неомъжена майка.

— Вие трябва да ми разкажете за бащата... в случай, че той може да има нещо общо с тази работа. Какво беше името му?

— Той ми каза, че името му е Люк — всъщност, Лушъс Ъндър^[1].

— Под какво?

— Такова му беше фамилното име. Ъндър. Лушъс Ъндър, но той ми каза да го наричам Люк.

— Ъндър. Това е едно необичайно име.

— То е фалшиво. Той вероятно е мислел да ме съблече гола, когато му е хрумнало — каза ядосано Кристин и се изчерви. Ясно, тези откровения относно личния ѝ живот я затрудняваха, но тя продължи нататък. — Това се случи на борда на един кораб за екскурзии до Мексико по време на едно от тези прекрасни пътувания по море. — Кристин се усмихваше невесело, когато говореше за любов в този контекст. След напускането на манастира и няколкогодишна работа като келнерка, това беше първото удоволствие, което си позволявах. Срецнах един мъж само няколко часа след отплуването от Лос

Анджелис. Много красив... чаровен. Каза, че името му е Люк. Едно нещо водеше до друго. Той трябва да беше разбрал колко съм уязвима, защото настъпваше като хищник. Аз бях толкова различна тогава, вие разбирате, така свенлива, една малка бивша монахиня, девственица, изключително неопитна. Ние прекарахме пет дни заедно на този кораб и мисля по-голямата част от времето в моята кабина... в леглото. Няколко седмици по-късно, когато научих, че съм бременна, аз се опитах да се свържа с него. Не беше заради издръжката, вие разбирате. Аз просто мислех, че той има право да знае за своя син. — Още една кисела усмивка. — Той беше ми дал адрес и телефонен номер, но те бяха фалшиви. Помислих си да го проследя по посоката на пътуването, но това щеше да бъде толкова... унижително. — Тя мрачно се усмихна. — Повярвайте ми, оттогава насам съм водила скучен живот. Дори преди да знаех, че съм бременна, аз се чувствах... омърсена от този мъж, от тази безвкусна любовна афера на борда на кораба. Не исках да изпитвам отново подобно чувство, така че съм била... е, не точно без никакъв сексуален контакт... но предпазлива. Може би, това е бившата монахиня в мен. И определено бившата монахиня в мен е тази, която чувства, че е необходимо да бъде наказана и че може би, Бог ще ме накаже чрез Джоуи.

Чарли не знаеше какво да й каже. Той беше свикнал да дава физическа, емоционална и умствена подкрепа на своите клиенти, но духовната подкрепа беше нещо, което той не знаеше как да осигури.

— Аз съм малко луда на тази тема — каза Кристин. — И вероятно ще ви подлудя и вас с всички тези мои безпокойства. Винаги съм се бояла, че Джоуи може да се разболее или да бъде наранен при нещастен случай. Не говоря само за обикновената майчинска загриженост. Понякога... аз съм почти обладана от безпокойство за него. И изведнъж вчера се появява тази стара вещица и ми казва, че моето малко момче е лошо, казва, че то трябва да умре, идва и дебне около къщата посред нощ, убива нашето куче... Ами, Бог, имам предвид тя, изглежда така безмилостна, така *неизбежна*.

— Не, не изглежда — каза Чарли.

— И така, сега, след като знаете малко нещо за Евелин... моята майка... все още ли мислите, че тя може да е замесена в тази работа?

— Всъщност не. Но все пак е възможно старицата да е чула вашата майка да говори за вас, да говори за Джоуи и ето как тя ви е

открила.

— Аз мисля, че това вероятно е просто чиста случайност. Ние бяхме на неподходящо място в неподходящо време. Ако не бяхме вчера в търговския център, ако там беше някоя друга жена с нейното малко момче, тази стара вещица щеше да впери поглед в тях, вместо в нас.

— Мисля, че сте права — каза Чарли и стана от бюрото. — Но не се безпокойте за тази побъркана старица. Ние ще я намерим.

Той отиде до прозореца.

— Ще сложим край на това безпокойство. Ще видите.

Чарли погледна над върха на финиковата палма. Белият пикап стоеше все още паркиран на отсрещната страна на улицата. Мъжът в тъмни дрехи продължаваше да стои облегнат на предния калник, но вече не ядеше. Той просто седеше там със скръстени на гърдите ръце и кръстосваше глезени, наблюдавайки главния вход на сградата.

— Елате за малко — каза Чарли.

Кристин дойде до прозореца.

— Може ли това да е пикапът, който е бил паркиран до вашата кола в търговския център?

— Да. Прилича на този.

— Но би ли могъл да е същият?

— Вие мислите, че тази сутрин съм била проследена ли?

— Бихте ли забелязала, ако сте била?

Кристин се намръщи.

— Аз бях в такова състояние... нервна, разстроена... че може да не съм разбрала, че съм била проследена, особено ако това е правено поне с известна предпазливост.

— Тогава този пикап би могъл да бъде същият.

— Или се касае просто за едно съвпадение.

— Аз не вярвам в съвпадения.

— Но ако този пикап е същият, ако аз съм била проследена, тогава кой е мъжът, който се е облегнал на него?

Те бяха твърде далеч над непознатия, за да могат да разгледат добре лицето му. Можеха да кажат твърде малко за него от това разстояние. Той можеше да бъде стар, млад или на средна възраст.

— Може би той е съпругът на старицата. Или неин син — предположи Чарли.

— Но ако той ме проследява, тогава трябва да е луд като нея.

— Вероятно.

— Не може цялото семейство да са побъркани.

— В това отношение няма никакво правило — каза той.

Чарли отиде до бюрото си и се обади по вътрешния телефон на Хенри Ранкин, един от най-добрите му хора и му каза за пикапа на срещуположната страна на улицата.

— Искам да минеш покрай него, да вземеш номера му и да погледнеш онзи човек там, така че да можеш да го познаеш по-късно — нареди му Чарли. — Вземи всякаква друга информация, каквато успееш, без да предизвикаш подозрение. Непременно излез и се върни през задния вход и направи кръг около квартала, така че той да няма никаква представа откъде си дошъл.

— Няма да бъде трудно — каза Ранкин.

— Веднага щом вземеш номера се свържи с полицията и открий на чие име е регистриран.

— Да, сър.

— После ми докладвай.

— Тръгвам веднага.

Чарли затвори телефона и отново отиде до прозореца.

— Нека се надяваме, че това е просто едно съвпадение — каза Кристин.

— Напротив, нека се надяваме, че пикапът е същият. Това е най-доброто указание, което бихме могли да търсим.

— Но ако пикапът е същият и ако този човек е с него...

— Той съвсем сигурно е с него.

— ... тогава не само старицата е заплаха за Джоуи. Те са двама.

— Или повече.

— Ъ?

— Може би има още един или двама, за които не знаем.

Една птица премина, пикирайки покрай прозореца.

Листата на палмата се размърдаха от необичайно топлия за сезона ветреца.

Слънчева светлина посребри прозорците на паркираните по улицата коли.

Непознатият чакаше при пикапа.

— Какво, по дяволите, става? — попита Кристин.

[1] Under — под (предлог). — Б.пр. ↑

10.

В сутерена без прозорци, единадесет свещи държаха настойчиви сенки, притиснати към стените.

Единственият шум беше от все по-затрудненото дишане на Майка Грейс Спайви, когато се установяваше по-дълбоко в един транс. Единадесетте последователи не издаваха какъвто и да било звук.

Кайл Барлоу също мълчеше и беше съвършено неподвижен, въпреки че се чувстваше неудобно. Дъбовият стол, на който седеше, беше твърде малък за него. Вината не беше в стола, който би осигурил удобно седене на всеки друг в помещението. Но Барлоу беше толкова грамаден, че за него по-голямата част от мебелировката изглеждаше като изработвана за ползване от джуджета. Той харесваше дълбоките, изцяло тапицирани прости столове и старомодните кресла с крилоподобни облегалки, само ако крилата бяха под достатъчно голям ъгъл, за да бъдат удобни за широките му рамена. Той харесваше големите кровати и древните вани със стабилни крака, които бяха толкова големи, че не го принуждаваха да седи с протегнати нагоре крака, като че ли беше къпещо се в леген бебе. Неговият апартамент в Санта Ана беше мебелиран според неговите размери, но когато не си беше у дома, обикновено се чувстваше в една или друга степен неудобно.

И така, когато Майка Грейс потъна по-дълбоко в своя транс, Барлоу започна да става все по-нетърпелив да чуе какво съобщение тя ще донесе от света на духовете и постепенно престана да забелязва, че изглеждаше като поставен на детско столче.

Той обожаваше Майка Грейс. Тя беше му казала за идването на Здрача и Кайл беше повярвал на всяка дума. Здрач. Да, това имаше смисъл. Светът беше отдавна закъснял за Здрача. Посредством предупреждението, че той идва и посредством молбата ѝ да помогне на човечеството в подготовката за него, Майка Грейс беше му дала една възможност да се спаси от вечно проклятие, преди да е станало твърде късно. Тя беше го спасила, телом и духом.

Допреди да я срещне, Барлоу беше прекарал по-голямата част от своите двадесет и девет години в целенасочено самоунищожение. Той беше пияница, баров скандалджия, наркоман, изнасилвач на жени и дори убиец. Той беше склонен към безразборност, прекарвайки в леглото най-малко с една нова жена всяка седмица, повечето от които бяха наркоманки, проститутки или и двете. Беше се заразявал от трипер седем или осем пъти, от сифилис два пъти и беше чудно, че не беше прихващал двете болести още по-често.

В редки случаи Барлоу беше трезвен и с достатъчно бистър ум, за да бъде отвратен и дори уплашен от своя начин на живот. Но той намираще благовидна причина за своето недостойно поведение като си казваше, че отвращението от себе си и противообщественото насилие са просто естествените реакции на безсмислената и понякога преднамерена жестокост, с която повечето хора се отнасяха към него.

За целия свят той беше един изрод, един тромав великан с лице на неандерталец, което би уплашило и мечка гризли. Малките деца обикновено се плашеха от него. Хора от всички възрасти се заглеждаха в него, някои открито, а други крадешком. Някои дори му се присмиваха, когато мислеха, че не ги вижда или се шегуваха с него зад гърба му. Той обикновено се преструваше, че не забелязва това, освен когато беше в настроение да чупи ръце и рита задници. Барлоу обаче забелязваше всичко и то го нараняваше. Най-лоши бяха тийнейджъри, особено момичета, които открито се хилеха и му се присмиваха. Понякога, когато бяха на безопасно разстояние, те дори го дразнеха. Той никога не беше нищо друго, освен един простак, отбягван и самотен. Светът искаше настойчиво да направи от него бездомник, искаше да го вижда или като седемфутов клоун с маймунско лице, или като всяващо страх чудовище. Е, той не беше клоун, но нямаше нищо против да играе за света ролята на чудовище. Той нямаше нищо против да им показва точно колко ужасяващо, шокиращо чудовищен би могъл да бъде, когато искаше. Хората бяха направили от него това, което беше. Той не беше отговорен за своите престъпления. Барлоу беше лош, защото те бяха го направили такъв. Ето какво си казваше той през по-голямата част от своя живот.

Докато не среща Майка Грейс Спайви.

Тя му показва какъв самосъжаляващ се нещастник беше той. Накара го да види, че неговите оправдания за греховно поведение и за

даване воля на страстите са жалко слаби. Тя го утеши, че един бездомник може да набере сила, кураж и дори гордост от своето състояние. Тя ме помагаше да види Сатаната в себе си и да изхвърли злия дух навън.

Тя ме помагаше да разбере, че неговата огромна сила и неговият уникален талант за разрушение трябва да бъдат използвани само, за да всява страх във враговете на Бога и да ги наказва.

Сега, седейки пред Майка Грейс, докато тя беше в транс, Кайл Барлоу я гледаше с абсолютно обожание. Той не виждаше, че нейната неподстригана буйна сива коса беше разбъркана и мазна. За него в трепкащата златиста светлина нейната лъщяща коса беше свят ореол, ограждащ лицето ѝ. Той не виждаше, че нейните дрехи бяха измачкани и не забелязваше конците, мъха, пърхота и петната, които ги украсяваха. Барлоу виждаше само това, което искаше да види, а той искаше да види спасението.

Майка Грейс изстена. Очите ѝ трепнаха, но не се отвориха.

Нейните единадесет последователи от вътрешния съвет, които продължаваха да седят на пода и да стискат здраво своите свещи, се напрегнаха, но никой от тях не проговори, нито издаде някакъв звук, който можеше да развали деликатната магия.

— О, Боже — каза Майка Грейс, като че ли току-що беше видяла нещо величествено или, може би, ужасяващо. — *О, Боже! О, Боже! О, Боже!*

Тя трепна, потрепери и облиза нервно устните си:

Майка Грейс дишаше по-трудно от преди, дишаше тежко, с отворена уста, като че ли се давеше. После започна да диша през стиснати зъби, издавайки вледеняващ съскащ звук.

Барлоу чакаше търпеливо.

Майка Грейс вдигна ръце, ловейки празния въздух. Пръстените ѝ проблясваха в светлината на свещите. После ръцете паднаха обратно в скута ѝ, потрепериха малко като умиращи птици и останаха неподвижни.

Накрая тя заговори със слаб, напрегнат и треперлив глас, който едва можеше да бъде разпознат като неин.

— Убий го.

— Кого? — попита Барлоу.

— Момчето.

Единадесетте последователи се размърдаха и се спогледаха многозначително, а движението на техните свещи причини извиване, люлеене и местене на сенките из цялото помещение.

— Джоуи Скавело ли имаше предвид? — попита Барлоу.

— Да. Убий го — каза Майка Грейс от голямо разстояние. — *Веднага.*

По причини, които нито Барлоу, нито Майка Грейс разбираха, той беше единственият човек, който можеше да комуникира с нея, когато тя беше в транс. Ако ѝ говореха други, тя нямаше да ги чуе. Майка Грейс беше единствената връзка, която имаха те със света на духовете, единствен проводник за всички съобщения от другата страна, а Барлоу беше този, който чрез внимателно и търпеливо разпитване осигуряваше тези съобщения винаги да са ясни и съвсем подробни. Тази функция, този ценен дар повече от всичко го убеждаваше, че той е един от Богоизбраните хора, точно както беше казала Майка Грейс.

— Убий го... убий го — повтаряше монотонно тя с дрезгав глас.

— Сигурна ли си, че става дума точно за това момче? — попита Барлоу.

— Да.

— И няма никакво съмнение?

— Никакво.

— Как то може да бъде убито?

Сега лицето на Майка Грейс беше отпуснато. В нейната обикновено гладка кожа бяха се появили бръчки. Нейната бледа плът беше като измачкана безжизнена тъкан.

— Как можем да го унищожим? — попита отново Барлоу.

Устата ѝ увисна широко отворена. Дишането предизвикваше гъргорене в гърлото ѝ, слюнка блестеше в единия ъгъл на устата, преливаше и бавно се спускаше върху брадичката.

— Майко Грейс, — подканваше я Барлоу.

— Убий го... по който начин избереш — каза тя с глас, който беше още по-слаб отпреди.

— С пушка, с нож? С огън?

— С каквото и да е оръжие... ще успееш... но само ако... се заемеш скоро.

— Колко скоро?

— Времето изтича. От ден на ден... то става... по-силно... по-малко уязвимо.

— Има ли ритуал, който трябва да следваме, когато го убиваме?
— попита Барлоу.

— Само това... щом умре... неговото сърце...

— Какво за неговото сърце?

— Трябва да бъде... изрязано — каза тя с глас, който беше станал някак по-силен, по-рязък. — То ще бъде черно.

— Неговото сърце ще бъде черно?

— Като въглен. И гнило. Ти ще видиш...

Тя седеше по-изправена на стола си. Потта от челото се стичаше надолу по лицето ѝ. Малки капчици пот бяха избили над горната ѝ устна. Нейните бели ръце потрепераха в скута ѝ като поразени молци. Лицето ѝ доби цвят, въпреки че очите ѝ оставаха затворени. Тя повече не се лигавеше, но на брадичката ѝ продължаваше да блести слюнка.

— Какво ще видим, когато изрежем сърцето му? — попита Барлоу.

— Червеи — отвърна с отвращение тя.

— В сърцето на момчето?

— Да. И бръмбари. Гърчещи се.

Няколко от последователите мърмореха помежду си. Това нямаше значение. Сега вече нищо не можеше да смути транса на Майка Грейс. Тя беше напълно завладяна от него и отнесена от своите видения.

— Какво трябва да направим със сърцето, след като го изрежем от него? — попита Барлоу, навеждайки се напред в стола си, с големите си ръце, подпрени върху месестите бедра.

Тя прехапа устната си толкова силно, че той помисли, че ще бликне кръв. Майка Грейс вдигна отново треперещите си ръце и ги задвижи във въздуха, като че ли можеше да изстиска отговора от етера.

— Потопете сърцето в... — каза тя.

— В какво? — попита Барлоу.

— В една купа със светена вода.

— От някоя църква ли?

— Да. Водата ще остане хладка... но сърцето... ще ври, превръщайки се в тъмна пара... и ще се изпари.

— И тогава можем да бъдем сигурни, че момчето е мъртво, така ли?

— Да. Мъртво. Мъртво завинаги. Няма да може да се върне чрез друго възплъщение.

— Тогава има надежда, нали? — попита Барлоу, едва смеейки да повярва в това.

— Да — отвърна тя с пресипнал глас. — Има надежда.

— Слава Богу — каза Барлоу.

— Слава Богу — повториха последователите.

Майка Грейс отвори очи. Тя се прозя, въздъхна, примига и се огледа смутено наоколо.

— Къде съм? Какво не е наред? Чувствам се неприятно. Пропуснах ли новините в шест часа? Не трябваше да ги пропускам. Аз трябваше да узная какво са намислили хората на Луцифер.

— Има само още няколко минути до обяд — каза Барлоу. — Новините в шест са след часове.

Тя се взря в него с този познат замъглен поглед, с който винаги се отличаваше нейното завръщане от дълбок транс.

— Кой си ти? Познавам ли те? Мисля, че не.

— Аз съм Кайл, Майко Грейс.

— Кайл? — каза тя, като че ли никога не беше чувала за него.

Пламъче на подозрение се появи в очите ѝ.

— Просто се отпусни — каза той. — Отпусни се и помисли за това. Ти имаше едно видение. Ще си го спомниш всеки момент. То ще се върне при теб.

Барлоу протегна две огромни мазолести ръце. Понякога, когато излизаше от транс, тя беше така уплашена и не на себе си, че се нуждаеше от приятелски контакт. Обикновено, когато стиснеше ръцете му, тя черпеше от неговия огромен резервоар с физическа сила и скоро възвръщаше сетивата си, като че ли той беше батерия, към която се включваше.

Но днес Майка Грейс се отдръпна от него, намръщи се и избърса навлажнената от слюнката брадичка. Тя погледна свещите и своите последователи, явно смутена от тях.

— Господи, аз съм така жадна — каза тя.

Един от нейните последователи побърза да ѝ донесе нещо за пиене.

— Какво искаш от мен? — попита тя, поглеждайки към Кайл. —
Защо си ме довел тук?

— Всичко ще се върне обратно при теб — каза търпеливо той и
окуражаващо се усмихна.

— Не харесвам това място — каза тя със слаб хленчещ глас.

— Това е твоята църква.

— Църква ли?

— Сутеренът на твоята църква.

— Той е тъмен — изхленчи тя.

— Ти си в безопасност тук.

Майка Грейс се нацупи като че ли беше дете. После се намръщи
и каза:

— Аз не харесвам тъмнината. Страхувам се от нея. — Тя се сви.
— За какво сте ме довели тук, в тъмното?

Един от нейните последователи стана и запали светлините.

Другите духнаха свещите.

— Църква ли? — попита отново Майка Грейс, поглеждайки
изрисуваните стени на сутерена и откритите греди на тавана. Тя
усърдно се опитваше да се справи с положението, в което се
намираше, но все още беше объркана.

Нямаше нищо, с което Барлоу да може да ѝ помогне. Понякога
Майка Грейс се нуждаеше от цели десет минути, за да се отърси от
объркването, което винаги идваше след едно пътуване в света на
духовете.

Тя се изправи.

Барлоу също се изправи, извисявайки се над нея.

— Много ми се пикае — каза тя. — Наистина много. — После
направи гримаса и постави едната си ръка на корема. — Няма ли къде
да се пикае на това място? Ъ? Аз трябва да пикая.

Барлоу даде знак на Една Ваноф, една ниска набита жена, която
беше член на вътрешния съвет и Една заведе Майка Грейс до
тоалетната в далечния край на сутерена. Старицата беше неустойчива.
Тя се облягаше на Една, докато вървеше и продължи озадачено да се
оглежда.

— О, Боже — извика Майка Грейс с висок глас, който се разнесе
из цялото помещение, — така ми се пикае, че мисля, че ще се пръсна!

Барлоу въздъхна уморено и седна на твърде малкия за него и твърде корав дървен стол.

Най-трудното нещо за него, а също и за другите последователи, за разбиране и приемане беше странното поведение на Майка Грейс след видение. Понякога, както в този случай, тя изобщо не приличаше на велик духовен водач. Вместо това, тя като че ли приличаше на нищо повече от една объркана луда старица. Най-много след десет минути тя щеше да си възвърне ума, както ставаше винаги. Скоро тя щеше да бъде същата емоционална жена с остър ум и ясен поглед, която беше го отклонила от един грешен живот. После никой нямаше да се съмнява в нейното прозрение и в нейните сила и святост. Никой нямаше да поставя под съмнение нейната високопоставена мисия. Обаче точно заради тези няколко смущаващи минути, макар да беше я виждал много пъти преди в това поразяващо състояние и да знаеше, че то не трае дълго, Барлоу беше неспокоен и му прилошаваше от неувереност.

Той се съмняваше в нея и се мразеше за това съмнение.

Барлоу допускаше, че Бог прокарва Майка Грейс през тези противни и недостойни периоди на объркване с единствената цел да изпита вярата на нейните последователи. Това беше начина, по който Бог се уверяваше, че с Майка Грейс ще останат само най-преданите ѝ последователи и по този начин ще гарантира една силна църква през трудните дни в бъдеще. Все пак, всеки път, когато тя изпадаше в това състояние, Барлоу биваше силно потресен от нейния външен вид и начина, по който се държеше.

Той хвърли поглед на членовете на вътрешния съвет, които все още седяха на пода. Всичките изглеждаха обезпокоени и всичките се молеха. Помисли си, че те се молят за силата да не се съмняват в Майка Грейс по начина, по който той се съмняваше в нея. Барлоу затвори очи и също започна да се моли.

Те щяха да имат нужда от цялата сила, вяра и увереност, която биха могли да намерят у себе си, защото убиването на момчето нямаше да бъде лесно. То не беше обикновено дете. Майка Грейс беше дала ясно да се разбере това. Момчето щеше да притежава своя собствена внушителна сила и може би щеше дори да бъде в състояние да ги унищожи в момента, в който посмееха да вдигнат ръка срещу него. Но

заради спасението на цялото човечество, те трябваше да се опитат да го убият.

Барлоу се надяваше, че Майка Грейс ще му позволи да нанесе смъртоносния удар. Той искаше да бъде този, който фактически е пролял кръвта на момчето, дори ако това би означавало неговата собствена смърт, защото на този, който убиеше момчето (или загинеше в опит да го убие), беше осигурено място на Небето близо до Божия трон. Барлоу беше убеден, че това е истина. Ако използваше своята огромна физическа сила и своя потискан гняв, за да удари това носещо злото в себе си дете, той щеше да компенсира всичките злини, които бе причинил на невинни хора в дните преди Майка Грейс да го спечели за своята кауза.

Седейки на твърдия дъбов стол със затворени очи, молейки се, той бавно започна да свива големите си ръце в юмруци. Дишането му ставаше все по-ускорено. Присвитите рамена и напрегнатите мускули на врата и челюстите издаваха неговата готовност за борба. Тялото му потрепваше. Той беше нетърпелив да върши Божията работа.

11.

По-малко от двадесет минути откакто беше излязъл, Хенри Ранкин се върна в кабинета на Чарли Харисън с данни от полицията за регистрационния номер на белия пикап.

Ранкин беше дребен човек, пет фута и три инча^[1], строен, с атлетическо телосложение и изискани маниери. Кристин се питаше дали някога не е бил жокей. Той беше добре облечен; чифт черни мокасина „Бали“, светлосив костюм, бяла риза и синя плетена вратовръзка. Синя носна кърпичка беше грижливо сгъната и поставена в горното джобче на сакото му. Изобщо не отговаряше на представата на Кристин за частен детектив.

След като Ранкин беше представен на Кристин, той подаде на Чарли един лист хартия и каза:

— Според полицията пикапът принадлежи на една компания за печатане, наречена „Дъ Тру Уърд“.

Ако поразсъждаваше малко, Чарли Харисън също не приличаше много на частен детектив. Тя очакваше, че ще бъде висок. Чарли не беше нисък като Хенри Ранкин, но беше само около пет фута и десет инча или пет фута и единадесет инча^[2] висок. Тя очакваше един частен детектив да бъде едър и с големи мускули, да изглежда като че ли би могъл да си пробие път през тухлена стена. Чарли беше слаб и макар да изглеждаше, като че ли би могъл да се грижи за себе си достатъчно добре, той никога не би си пробил път през стената, без значение дали е тухлена или някаква друга. Тя очакваше да изглежда поне малко опасен, с дързък поглед и показваща жестокост уста с тънки устни. Чарли имаше вид на интелигентен, експедитивен и способен човек, но не и опасен. Той имаше незабележително, макар и в общи линии красиво лице, оградено от грижливо сресана гъста руса коса. Очите му бяха най-красивото нещо на лицето. Сиво-зелени, ясни и прями, те бяха дружелюбни и топли. В тях нямаше никаква дързост или поне тя не можеше да открие такава.

Независимо от факта, че нито Чарли, нито Ранкин изглеждаха като Магнъм, Сам Спейд или Филип Марлоу, Кристин чувстваше, че е

отишла точно където трябва. Чарли Харисън беше любезен, хладнокръвен и прям. Той вървеше, обръщаше се и изпълняваше всяка задача с необикновена икономичност на движенията. Неговите жестове също бяха стегнати и точни. От него лъхаше компетентност и сигурност. Тя подозираше, че той рядко не е успявал да свърши добре своята работа, ако изобщо е имало такива случаи. Той я правеше да се чувства сигурна.

Малко хора имаха такова въздействие върху нея. Дяволски малко. Особено мъже. В миналото, когато бе разчитала на мъже, те невинаги оправдаваха доверието ѝ. Обаче инстинктът ѝ казваше, че Чарли Харисън е различен от повечето други мъже и тя няма да съжалява, че му се е доверила.

Чарли вдигна поглед от сведението, което му беше дал Ранкин.

— „Дъ Тру Уърд“, а? Има ли нещо за тази компания в нашите файлове? — попита той.

— Нищо.

— Чувала ли сте някога за тях? — попита Чарли, поглеждайки към Кристин.

— Не.

— Да сте имали някога някакви брошури, канцеларски принадлежности или каквато и да е отпечатка за този ваш гастронот?

— Разбира се. Но това не е печатницата, която ползваме.

— Добре — каза Чарли. — Ние ще трябва да открием кой е собственик на компанията, да се опитаме да получим списък на нейните служители и да започнем да проверяваме всеки един от тях.

— Може да се направи — каза Хенри Ранкин.

— Вие може би трябва да поговорите относно това с вашата майка, мисис Скавело — обърна се Чарли към Кристин.

— По-добре е да не го правя — каза тя, — докато не стане абсолютно необходимо.

— Ами... добре. Но вероятно това ще стане необходимо. Засега... вие можете да продължите да ходите на работа. Задълбаването в този случай ще ни отнеме известно време.

— Ами Джоуи?

— Този следобед може да остане тук с мен — каза Чарли. — Искам да видя какво ще стане, ако излезете оттук без момчето. Ще ви

последва ли човекът с пикапа или ще чака да излезе Джоуи? — От кого от двамата ви се интересува повече?

Той ще чака Джоуи, помисли мрачно Кристин. Защото той иска да убие точно него.

* * *

Шери Ордуей, администраторката на Клемент-Харисън, се питаше дали тя и Тед, нейният съпруг, бяха направили грешка. Преди шест години, след три години семеен живот, те бяха решили, че наистина не искат деца и Тед беше си направил операция за стерилизиране. Без деца те можеха да си позволят по-добра къща, по-добро обзавеждане, по-хубава кола и бяха свободни да пътуват, а вечерите им бяха винаги спокойни и идеални да се сгушиш с някоя книга... или един в друг. Повечето от техните приятели бяха семейни и всеки път, когато Шери и Тед виждаха детето на някой друг да бъде невъзпитано или очевидно злобно, те се поздравяваха за проявената от тях мъдрост да не бъдат родители. Наслаждаваха се на своята свобода и Шери никога не съжеляваше, че е останала бездетна. Досега. Докато тя отговаряше на телефона, пишеше писма и правеше регистрации, наблюдаваше Джоуи Скавело и започна да ѝ се иска (само малко)той да бъде неин.

Джоуи беше такова добро дете. Той седеше в едно от креслата в чакалнята, което го смалвяваше още повече, краката му не достигаха пода. Той говореше, когато го заговаряха, но никога не прекъсваше никого, нито привличаше вниманието върху себе си. Прелистваше някои от списанията, разглеждаше картинките, говореше си тихо под носа и беше почти най-умното дете, което тя някога беше виждала.

Шери точно беше завършила да пише на машината едно писмо и наблюдаваше крадешком момчето, когато с много мръщене и прехапване на езика Джоуи провери възлите на връзките на своите гуменки и завърза отново едната от тях. Тя се готвеше да го попита дали не би желал още един от нейните лактови бонбони „Лайф Сейвър“^[3], когато телефонът иззвъня.

— Клемент-Харисън — каза Шери.

— Там ли е Джоуи Скавело? — попита един женски глас. Той е само едно малко момче, шестгодишно. Вие не може да пропуснете да го видите, ако е там. Той е толкова чаровен.

Изненадана, че някой би могъл да се обади на момчето, Шери се колебаеше.

— Баба му се обажда — каза жената. — Кристин ми каза, че е довела Джоуи във вашата служба.

— О. Неговата баба. Ами, да, разбира се, точно сега те са тук. В момента мисис Скавело е в кабинета на мистър Харисън. Няма я тук, но аз съм сигурна...

— Ами, всъщност, аз искам да говоря с Джоуи. Той също ли е в кабинета на мистър Харисън?

— Не. Той е тук при мен.

— Мислите ли, че е възможно да поговоря малко с него? — попита жената. — Ако това не е твърде голямо безпокойство.

— О, не е никакво безпокойство...

— Няма да задържа дълго линията.

— Разбира се. Само минутка — каза Шери и отдели слушалката от лицето си. — Джоуи, за тебе е. Твоята баба.

— Баба ли? — попита той и изглежда беше учуден.

Джоуи отиде до бюрото. Шери му даде слушалката и той каза „ало“, но нищо повече. Просто беше се вцепенил. Малката му ръка стискаше слушалката така силно, че кокалчетата изглеждаха, като че ли щяха да пробият кожата, която ги покриваше. Той стоеше там с широко отворени очи и слушаше. Кръвта се оттегли от лицето му, а очите се напълниха със сълзи. Изведнъж, с едно ахване и потреперване, той затръшна телефона.

Шери подскочи от изненада.

— Джоуи? Какво не е наред?

Устата на Джоуи трепереше.

— Джоуи?

— Това беше... т-тя.

— Твоята баба.

— Не. В-вещицата.

— Вещица?

— Тя каза... тя ще... ми изреже сърцето.

* * *

Чарли изпрати Джоуи в своя кабинет при Кристин, затвори вратата след тях и остана в приемната, за да разпита Шери.

Тя изглеждаше смутена.

— Не трябваше да я оставям да говори с него. Аз не помислих...

— Вината не е твоя — успокой я Хенри Ранкин.

— Разбира се, че не е — каза ѝ Чарли.

— Що за жена...

— Точно това се опитваме да открием — каза Чарли. — Аз искам да помислиш върху обаждането и да отговориш на няколко въпроса.

— Няма много за казване.

— Тя е твърдяла, че е негова баба ли?

— Да.

— Каза ли, че тя е мисис Скавело?

— Ами... не. Тя не си каза името. Обаче знаеше, че той е тук с майка си и изобщо не заподозрях... имам предвид, че гласът ѝ звучеше като на една баба.

— Как точно звучеше? — попита Хенри.

— Господи, не зная... един много приятен глас — отвърна Шери.

— Говореше ли с някакъв акцент? — попита Чарли.

— Не.

— Акцентът не е бил така очевиден, че да ни помогне — каза Хенри. — Почти всеки говори с някакъв вид лек акцент.

— Ами, ако е имало, аз не съм забелязала — каза Шери.

— Чу ли нещо като фон? — попита Чарли.

— Подобен на какво?

— Какъвто и да е шум?

— Не.

— Ако тя се е обадила от външен телефонен автомат, например, биха се чували шумове от трафика, някакъв вид улични шумове.

— Нямаше нищо подобно.

— Каквито и да е шумове, които да могат да ни помогнат да си представим от какъв вид място се е обадила?

— Не. Само нейния глас — отвърна Шери. — Гласът ѝ звучеше така мило...

- [1] 160 см. — Б.ред. ↑
- [2] 178–180 см. — Б.ред. ↑
- [3] Спасители на живота. — Б.пр. ↑

12.

След своето видение Майка Грейс освободи всички свои последователи, с изключение на Кайл Барлоу и Една Ваноф. После, използвайки телефона в сутерена на църквата, тя се обади в детективската агенция, където бяха отишли Джоуи Скавело и майка му и говори кратко с момчето. Кайл не беше сигурен, че вижда смисъл от това обаждане, но Майка Грейс беше доволна.

— Да го убием не е достатъчно — каза тя. — Ние трябва също да го уплашим и деморализираме. Чрез момчето ние ще уплашим и отчаем самия Сатана. Ще накараме дявола накрая да разбере, че добрият Бог никога няма да му позволи да господства на Земята и тогава той ще изостави своите планове и надежди за слава.

Кайл обичаше да я слуша да говори така. Когато слушаше Майка Грейс знаеше, че самият той е жизненоважна част от най-важните събития в историята на света. Страхопочитанието и смирението го правеха да чувства слабост в колената.

Грейс поведе Кайл и Една към далечния край на сутерена, където в една облицована с дървена ламперия стена имаше хитро скрита врата. Отвъд вратата имаше помещение с размери двадесет на двадесет и шест фута. То беше пълно с оръжия.

В началото на своята мисия Майка Грейс беше получила едно видение, в което тя беше предупредена, че когато дойде Здравчът, ще трябва да бъде готова да се защитава с нещо повече от само молитви. Тя беше приела видението наистина много насериозно. Това не беше единствения оръжеен склад на църквата.

Кайл беше идвал тук много пъти преди. Той се наслаждаваше на хладината на помещението и на лекия аромат на оръжейно масло. Най-много от всичко той изпитваше удоволствие от осъзнаването, че на тези рафтове тихо чакаше ужасно разрушение, като зъл гений в бутилка, нуждаейки се само от една ръка, която да отпусне тапата.

Кайл харесваше огнестрелните оръжия. Той харесваше да обръща многократно някоя пушка в огромните си ръце, усещайки

силата в нея по начина, по който един сляп човек усеща значението на брайловото писмо.

Понякога, когато сънят му беше особено дълбок и тежък, той сънуваше, че държи един огромен пистолет в двете ръце и го насочва към хора. Това беше един 357 Магнум с дуло, което изглеждаше като на топ, а когато гръмваше, звукът му беше като от глас на дракон. Всеки път, когато подскачаше в ръцете му, той му доставяше голямо удоволствие.

Тези нощни фантазии безпокояха Барлоу известно време, защото мислеше, че това означава, че в края на краищата дяволът не е бил изгонен от него. Но той започна да вижда, че хората от сънищата са врагове на Бога, и че беше добро за него да фантазира, че ги унищожават. Кайл беше определен от съдбата да бъде инструмент на божествено правосъдие. Така му беше казала Грейс.

Сега в оръжейния склад Майка Грейс отиде към рафтовете покрай стената от лявата страна на вратата. Тя свали една кутия, отвори я, извади увития в найлон револвер, който лежеше вътре и постави оръжието на една маса. Избраният от нея пистолет беше марка Смит&Уесън 38 Чивс Спешъл, едно оръжие, което имаше много силен ефект. Тя взе още едно оръжие от рафта, извади го от кутията му и го постави до първото.

Една Ваноф свали найлоновата опаковка от оръжието.

Преди да беше си отишъл денят, момчето щеше да бъде мъртво и може би щеше да го унищожат едно от тези две оръжия.

Майка Грейс свали една ловна пушка Ремингтън, калибър 20 от един рафт и я донесе на масата.

Вълнението на Кайл растеше.

13.

Джоуи седеше на стола на Чарли зад голямото бюро и отпиваше от кока-колата, която Чарли му беше налял.

Кристин седеше на своето място. Тя беше разтревожена. Няколко пъти Чарли я виждаше да поставя нокътя си между зъбите и почти да го отхапва, преди да осъзнае, че е захапала полиакрил.

Чарли беше разстроен, че те бяха достигнати и смутени тук, в неговата агенция. Бяха дошли при него за помощ, за защита, а сега и двамата бяха отново уплашени.

Седеше на ръба на бюрото си и гледайки Джоуи, каза:

— Ако не искаш да говориш за телефонното обаждане, аз те разбирам. Но наистина бих желал да ти задам някои въпроси.

— Аз мислех, че ние ще наемем Магнъм — каза Джоуи на майка си.

— Миличък, ти си забравел, че Магнъм е в Хавай — напомни му Кристин.

— О, да. Точно така — каза Джоуи. Той изглеждаше обезпокоен. — Магнъм щеше да ни помогне най-добре.

За момент Чарли не разбра за какво говори момчето, но после си спомни телевизионното предаване и се усмихна.

Джоуи отпи голяма глътка от своята кола, изучавайки Чарли над ръба на чашата. Накрая каза:

— Мисля, че и ти ще свършиш работата.

— Ти не трябва да съжالياваш, че си дошъл при нас, Джоуи — каза почти смеейки се Чарли. — Сега... какво ти каза жената по телефона?

— Тя каза... *Ти не можеш да се скриеш от мене.*

Чарли чу страх да се прокрадва в гласа на момчето и бързо каза:

— Ами, относно това тя има грешка. Ако ще трябва да те крием от нея, ние можем да го направим. Не се безпокой. Какво друго ти каза тя?

— Тя каза, че знае *какво съм аз.*

— Какво мислиш, че е искала да каже с това?

— Не зная — отвърна момчето. Изглеждаше объркано.

— Какво друго ти каза тя?

— Тя каза... *че ще ми изреже сърцето.*

Сподавен звук дойде от Кристин. Тя стана, стискайки нервно чантата си.

— Аз мисля, че трябва да заведем Джоуи... някъде.

— Може би, в краен случай — каза утешаващо Чарли. — Но все още не.

— Мисля, че сега е времето. Преди... да се случи нещо. Ние можем да отидем в Сан Франциско. Или по-далеч. Никога не съм била на Карибско море. Сега е добро време на годината за там, нали?

— Дайте ми поне двадесет и четири часа — помоли Чарли.

— Двадесет и четири часа ли? А какво ще стане, ако вещицата ни хване? Не. Ние трябва да заминем днес.

— И колко време възнамерявате да стоите далеч оттук? — попита Чарли. — Една седмица? Един месец? Една година?

— Две седмици ще бъдат достатъчни. Вие ще я намерите за две седмици.

— Не е сигурно.

— Тогава за колко време?

Чарли разбираше и споделяше тревогата на Кристин и искаше да бъде внимателен с нея, но знаеше, че освен това, трябваше да бъде откровен.

— Ясно — каза той, — тя има някаква идея-фикс относно Джоуи. Джоуи поддържа огъня в нея, така да се каже. Без него наоколо тя може да изчезне. Може да се изпари. Ние може никога да не я намерим, ако Джоуи не е тук, да я предизвика да се покаже. Смятате ли да отидете на почивка завинаги?

— Да не би да искате да кажете, че възнамерявате да използвате моя син като стръв?

— Не. Не съвсем. Ние няма да им го дадем право в ръцете. Ще го използваме само да ги съблазни.

— Това е възмутително!

— Но това е единственият начин да я заловим. Ако той не е наблизо, за нея няма да има причина да се покаже. — Чарли отиде до Кристин и постави ръка на рамото ѝ. — Той ще бъде пазен през цялото време. Ще бъде в безопасност.

— Как не!

— Кълна ви се...

— Вие вече взехте регистрационния номер на пикапа — каза тя.

— Това може да не е достатъчно. Може да не доведе доникъде.

— Вие имате името на компанията, която го притежава, „Дъ Тру Уърд“.

— Това може също да не бъде достатъчно. А ако то не е достатъчно, ако не ни доведе доникъде, тогава Джоуи трябва да бъде наблизно, така че старицата да има причина да рискува да се покаже.

— Струва ми се, че ние сме тези, които поемаме рисковете.

— Доверете ми се — каза тихо той.

Кристин срещна очите му.

— Седнете — каза той. Хайде. Дайте ми шанс. По-късно, ако открия какъвто и да е признак, дори и най-малкия, че може да не се справим с положението, аз ще изпратя вас и Джоуи за известно време извън града. Но, моля ви... не още.

Кристин погледна сина си, който бе оставил чашата с кола и седеше зад голямото бюро на Чарли. Изглежда осъзнаваше, че страховете ѝ се предаваха директно на момчето, защото седна и се овладя, както я беше помолил Чарли.

— Джоуи, не се безпокой за вещицата — каза той, след като седна отново на ръба на бюрото си. — Аз зная точно как да се справям с вещици. Остави безпокойството на мен. Сега... ти беше на телефона и тя ти каза, че иска да изреже... да те нарани. А какво каза след това?

— Момчето направи гримаса, опитвайки се да си спомни.

— Не много — каза Джоуи, — само нещо за някакви съдии.

— Съдии ли?

— Да. Тя каза нещо като... че Бог иска от нея да изпрати някакви съдии за мен.

— Да те съдят ли? — попита Чарли.

— Да — отвърна момчето. — Тя каза, че праща тези хора да ме намерят. Каза още, че Бог няма да ме остави да избягам от нея. — Той погледна майка си. — Защо Бог иска тази стара вещица да ме хване?

— Той не иска тя да те хване, миличък. Тя е излъгала. Луда е. Бог няма нищо общо с това.

— Може би по косвен път има — каза, мръщейки се, Чарли. Когато Хенри каза, че пикапът е собственост на една печатарска

компания, наречена „Дъ Тру Уърд“^[1] аз се запитах дали тя не е църковна. Дъ Тру Уърд ще рече свята дума, свещени книги, Библията. Може би ние сме попаднали на религиозен фанатик.

— Или на двама — каза Кристин, поглеждайки към прозореца, очевидно спомняйки си мъжа с белия пикап.

— Или повече от двама, помисли с безпокойство Чарли.

През последните няколко десетилетия, когато стана модерно да не се вярва на някои обществени институции и да се говори с пренебрежение за тях (като че ли не е имало никаква мъдрост в създаването им), бяха се разпространили много религиозни култове, силно желаещи да запълнят вакуума от власт. Някои от тях бяха почитени, добросъвестни издънки на отдавана установени религии, а други бяха шантави организации, създадени за изгода на своите основатели, за тяхното обогатяване или за разпространение на техните евангелия на лудостта, насилието и фанатизма. Калифорния беше потърпелива на необичайни и спорни идеи, отколкото всеки друг щат в страната. Следователно Калифорния беше дом на повече култове — и добри, и лоши, отколкото където и да било другаде. Нямаше да бъде изненада, ако по някаква странна причина някой от тези култове беше тръгнал да търси изкупителни жертви и бе попаднал на едно невинно шестгодишно момче. Лудост, да, но не особено изненадваща.

Чарли се надяваше, че не това беше обяснението за случилото се на семейство Скавело. Справянето с религиозен фанатик на света мисия беше невероятно трудна задача.

После, когато Чарли се извърна назад към момчето, се случи нещо странно. *Нещо ужасяващо.*

За момент гладката млада кожа на момчето стана полупрозрачна и после почти напълно прозрачна. По невероятен начин черепът беше видим под кожата. Чарли можеше да види вдлъбнати тъмни очни орбити, виращи се в него. Червеи, които се гърчеха дълбоко в тези варосани ямички. Костна усмивка. На мястото, където трябваше да бъде носа, зееха черни дупки. Лицето на Джоуи продължаваше да бъде на мястото си, макар да приличаше на неясна снимка, наложена върху скелетно изображение. Едно предчувствие за смърт.

Шокиран, Чарли стана и се изкашля.

Краткото видение го остави почти така бързо, както беше дошло, проблясващо пред него за част от секундата.

Той си каза, че това е било негово въображение, макар никога преди да не беше му се случвало подобно нещо.

Една ледена змия на страха се разви в стомаха му.

Просто въображение. Никакво видение. Видения не съществуваха. Чарли не вярваше в свръхестественото, във феномена ясновидство или в която и да е от тези дрънканици. Той беше човек със здрав разум и се гордееше със своята природа на солидна и надеждна личност.

За да скрие своята изненада и своя страх, но също и за да изгони ужасното видение от съзнанието си, Чарли каза:

— Ами, тогава добре, аз мисля, че вие, Кристин, трябва просто да отидете на работа. Опитайте се, ако можете, да карате нататък, като че ли това е бил един обикновен ден. Зная, че няма да е лесно. Но вие трябва да продължите с вашия бизнес и с вашия живот, докато ние уреждаме този въпрос. Хенри Ранкин ще ви придружава. Вече съм говорил с него за това.

— Вие искате да кажете, че... той ще бъде като мой бодигард?

— Зная, че той не е едър мъж — каза Чарли, — но е експерт по бойните изкуства и носи пистолет, а ако трябваше да избира човек измежду моя персонал, на който да поверя собствения си живот, мисля, че това щеше да бъде Хенри.

— Сигурна съм, че той е компетентен. Но аз наистина не се нуждая от бодигард. Искам да кажа, че Джоуи е този, когото жената иска.

— А добирайки се до вас, тя ще се добере до него по непряк път — каза Чарли. — Хенри идва с вас.

— Ами аз? — попита Джоуи. — Ще ходя ли на забавачка? — той погледна своя часовник с Мики Маус на циферблата. — Вече закъснявам.

— Никаква забавачка днес — отвърна Чарли. — Ти ще останеш с мен.

— Наистина ли? Ще ти помагам ли при някое разследване?

— Разбира се — отвърна с усмивка Чарли. — Бих могъл да използвам един умен млад помощник.

— Ура! Чу ли го, мамо? Аз ще бъда като Магнъм.

Кристин се усмихна насила и въпреки че усмивката ѝ беше фалшива, тя направи лицето ѝ по-красиво от всякога. Чарли жадуваше

да види на лицето ѝ една истинска, топла, искрена усмивка.

Тя целуна сина си за довиждане и Чарли можеше да види колко трудно, дори болезнено за нея беше да остави момчето при тези обстоятелства.

Той я водеше към вратата, когато зад тях Джоуи взе отново своята кока-кола.

— Трябва ли да се върна тук след работа? — попита Кристин.

— Ние ще го доведем в магазина в... колко... в пет часа ли?

— Така ще бъде добре.

— После вие и Джоуи ще се приберете у дома си с бодигардовете. Те ще останат през нощта. Двама от тях в къщата с вас. А аз, може би, ще поставя и един човек отвън на улицата да следи хората, които не са от този квартал.

Чарли отвори вратата между своя кабинет и приемната, но внезапно Джоуи извика майка си и тя се обърна.

— Ами кучето? — попита момчето като стана и излезе иззад бюрото на Чарли.

— Ще потърсим някое утре, миличък.

През изминалите няколко минути момчето не бе видимо уплашено. Сега то отново стана напрегнато и неспокойно.

— Днес — каза то. — Ти обеща. Каза, че ще вземем друго куче днес.

— Миличък...

— Аз трябва да имам куче днес, преди да се стъмни — каза жално момчето. Просто трябва да го имам, мамо. *Трябва.*

— Мога да го взема с мен и да купим едно куче — предложи Чарли.

— Вие имате работа — каза тя.

— Това не е някаква сложна операция, драга лейди. А аз имам персонал, който да ми помага. Моята работа засега е да се грижа за Джоуи, а ако вземането на куче е част от грижата, тогава аз ще отида с него да го купим. Никакъв проблем. Има ли някой магазин за домашни любимци, който да предпочитате?

— Ние вземем Бренди от кучкарника — каза Джоуи. — Спасихме го от сигурна смърт.

— Наистина ли? — попита Чарли.

— Да. Те се готвеха да сложат Бренди да спи. Само че това не беше просто спане, ти разбираш. Това беше... ами, това беше спане, да, но много по-лошо от обикновено спане.

— Аз мога да го заведа при кучкарника — каза Чарли на Кристин.

— Ние ще спасим някое друго куче! — извика радостно Джоуи.

— Ако това не ви създава големи главоболия — каза Кристин.

— Звучи ми като забавление — каза Чарли.

Кристин го погледна с явна благодарност. Той ѝ намигна, а тя се усмихна този път с една полуистинска усмивка. На Чарли му се искаше да я целуне, но не го направи.

— Да не е немска овчарка — каза Кристин. — Тази порода ме плаши. Нито боксер.

— А един грейт дейн^[2] — пошегува се Чарли. — Или може би един санбернар, или един доберман?

— Да! — извика възбудено Джоуи. — Един доберман!

— А какво ще кажеш за едно голямо свирепо куче вълча порода с дълги три инча зъби — попита Чарли.

— Вие сте непоправими — каза Кристин, отново се усмихна и точно това бе усмивката, която той така много се стараеше да предизвика.

— Ние ще вземем едно добро куче — обеща Чарли. — Не се безпокойте. Доверете ми се.

— Може би аз ще го нарека Плутто — каза Джоуи.

Чарли го погледна подозрително.

— Защо искаш да ме наричаш Плутто? — попита той.

— Не теб, а новото куче — отвърна кискайки се Джоуи.

— Плутто — каза Чарли, обмисляйки името. — Не е лошо.

В този момент на шеги изглеждаше, като че ли всичко беше наред със света. Изглеждаше, че не съществува такова нещо като смъртта. И за пръв път Чарли имаше чувството, че тримата някак си принадлежат един на друг, че техните съдби са свързани, че имат по-голямо бъдеще заедно, отколкото връзката детектив-клиент. Това чувство беше хубаво и топло. Беше твърде лошо, че не можеше да трае дълго.

- [1] The True Word (engl.) — Вярна (точна, правилна) дума. —
Б.пр. ↑
- [2] Порода кучета. — Б.пр. ↑

14.

Два револвера и две ловни пушки лежаха върху масата в оръжейния склад. И четирите оръжия бяха заредени. До тях стояха кутии с резервни муниции.

Майка Грейс беше изпратила Една Ваноф по друга задача. Тя и Кайл бяха сами.

— Аз ще водя атаката — каза Кайл, след като взе едната от ловните пушки.

— Не — каза Майка Грейс.

— Не? Но ти винаги си ми казвала, че ще ми бъде позволено да...

— Убиването на момчето няма да е лесно — каза Майка Грейс.

— Така ли?

— То не е изцяло човешко същество. Сатанинска кръв тече във вените му.

— Мен не ме е страх от него — каза Кайл.

— Би трябвало да те е страх. Неговата сила е голяма и нараства с всеки изминат ден.

— Но аз имам зад себе си силата на Всемогъщия Бог.

— Въпреки всичко, почти сигурно е, че тази първа атака ще бъде неуспешна.

— Аз съм готов да умра — каза той.

— Зная, мило момче. Зная. Но аз не трябва да рискувам да те загубя в самото начало на битката. Ти си твърде ценен. Ти си моята връзка между този свят и царството на духовете.

— Аз съм също Чукът — каза кисело той.

— Аз чувствам твоята сила.

Тя взе пушката от него и я върна на масата.

Кайл чувстваше ужасна нужда да удря по нещо, но да върши това в името на Бога, разбира се. Повече не беше нужно да убива невинни или да им причинява болка за свое удовлетворение. Тези дни бяха отминали завинаги. Но той силно желаше да бъде войник на Бога. Гърдите го стягаха, а стомахът му се свиваше от тази негова нужда.

Кайл гледаше напред към нападението през нощта. Очакването го държеше в напрежение.

— Аз съм Божият чук — напомни той.

— И ще бъдеш използван, когато му дойде времето — увери го тя.

— Кога?

Когато има реална възможност за унищожаването на детето.

— Ъ? Ако няма възможност да бъде унищожен тази нощ, защо тогава да търсим малкия негодник? Защо да не изчакаме?

— Защото, ако имаме късмет, бихме могли поне да му причиним болка, да го нараним — отвърна Майка Грейс. — А това ще разклати неговата самоувереност. Точно сега малкото зверче вярва, че ние всъщност не можем да му направим нищо. Ако започне да мисли, че е уязвимо, тогава момчето ще стане по-уязвимо. Ние трябва първо да отслабим неговата самоувереност. Не разбираш ли?

Кайл неохотно се съгласи.

— А ако имаме голям късмет — каза Грейс — и ако Бог е с нас, а дяволът не внимава, ние може да бъдем в състояние да убием майка му. Тогава момчето ще бъде само. Кучето вече го няма. Ако майката бъде също отстранена, момчето няма да има никой, неговата самоувереност ще рухне и то ще стане изключително уязвимо.

— Позволи ми тогава да убия майката — примоли се Кайл.

Грейс му се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Мило момче — каза тя, — когато Бог поиска от теб да бъдеш Негов чук, аз ще ти кажа. Дотогава ще трябва да имаш търпение.

* * *

Чарли стоеше на прозореца с един много мощен бинокъл, който беше дублиран с фотоапарат. Той го фокусира на мъжа, който стоеше долу на улицата до белия пикап.

Непознатият беше висок около шест фута, слаб, бледен, със здраво стиснати устни, с тесен нос и гъсти тъмни вежди, които се съединяваха една с друга. Той изглеждаше напрегнат и не можеше да държи неподвижно ръцете си. Едната ръка подръпна яката на ризата му. Другата приглади косата му, а после пощипна месестата част на

ухото. Почеса се по брадичката. Отскубна мъх от сакото си. Отново приглади косата. Той изобщо не приличаше на обикновен работник, който ползва своята обедна почивка.

Чарли му направи няколко снимки.

Когато Кристин Скавело и Хенри заминаха със сивия Файърбърд на жената, наблюдателят почти влезе в пикапа, за да ги последва, но започна да се колебае, да се оглежда озадачен и накрая реши да остане където си беше.

Джоуи стоеше до Чарли. Той беше достатъчно висок, за да вижда през прозореца.

— Той чака мен, а?

— Така изглежда.

— Защо не излезем и го застреляме? — попита Джоуи.

Чарли се засмя.

— Ние не можем просто да стреляме по хората — отвърна той. — Не в Калифорния, във всеки случай. Може би ако това беше Ню Йорк...

— Но ти си частен детектив — каза Джоуи. — Нямах ли разрешително да убиваш?

— Това е Джеймс Бонд.

— И него ли познаваш? — попита Джоуи.

— Всъщност не. Но познавам брат му — отвърна Чарли.

— Така ли? Аз никога не съм чувал за неговия брат. Как се казва?

— Мюнисипъл Бонд^[1] — отвърна Чарли.

— Странно име — каза Джоуи, не схващайки шегата.

Той е само шестгодишен, напомни си Чарли. Понякога детето се държи, като че ли е няколко години по-голямо и се изразява с яснота, която не очакваш от един кандидат-първокласник.

Момчето погледна отново през прозореца. То замълча за момент, докато Чарли направи двете последни снимки на мъжа при белия пикап и после каза:

— Не разбирам защо да не можем да го застреляме. Той би ме застрелял ако му се удадеше възможност.

— О, не мисля, че би отишъл толкова далеч — възрази Чарли, опитвайки се да разубеди момчето да не се плаши само.

Но с една невъзможност и една твърдост на гласа, които при дадените обстоятелства бяха отвъд границата на неговите години,

Джоуи каза:

— О, да. Той би го направил. Той би ме застрелял, ако можеше да го стори, без да го види някой. Ще ме застреля и ще ми изреже сърцето. Ето какво ще направи.

Пет етажа по-долу наблюдателят приглади коса с дългите пръсти на бледата си ръка.

---

[1] Градско задължение, градски договор. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА НАПАДЕНИЕТО

*Краят на света ли идва?
Дяволът ли там си тананика?
Или съдбовните камбани бият?
Дяволът ли песен вие?
Май тъмните им страхове са твърде
много?
И сигурно побъркани са
глашатаите на идващата гибел?
Страхуващите се от Хаоса са тези,
от които трябва да се пазим.*

Книга на
преброените тъги

*Един фанатик прави това, което мисли, че Бог би
направил, ако Той знаеше за какво става дума.*

Финли Питър Дън

15.

Уайн & Дайн се намираше в един привлекателен висококласен търговски център от тухла и дърво, който беше на разстояние половин квартал от пристанището за яхти Нюпорт Бийч. Дори в понеделник магазинът имаше много работа с постоянен поток от купувачи през сектора с вносни храни и почти толкова много на щанда с вината. На щанда със съдове и прибори за готвене, по всяко време се ровеха най-малко двама-трима души, които внимателно разглеждаха тигани и тенджери, вносни машини за сладолед, уреди за обработка на храна и други кухненски принадлежности. Следобедът, в добавка към храните, вината и малките готварски прибори, Кристин, Вал и техният продавач в магазина Тами продадоха две от най-модерните машини за тестени изделия, един скъп комплект прибори за маса, един хитроумен готварски инструмент, един красив бакърен подгревател за затопляне на закуски с три отделения за обслужване и една богато украсена машина за капучино от мед и месинг, която струваше деветстотин долара.

Въпреки че продажбите в магазина вървяха необичайно добре почти от деня на отварянето му и въпреки че на практика той беше станал доходен още след третата седмица работа (нещо нечувано за един нов бизнес), Кристин продължаваше да се изненадва и възхищава, че касовият апарат продължава да звъни. След шест години и половина сигурна рентабилност, тя още не бе преситена от успеха.

Голямото оживление в Уайн & Дайн направи този понеделничен следобед да премине много по-бързо, отколкото Кристин мислеше, че е възможно, когато неохотно беше оставила Джоуи с Чарли Харисън. Лудата старица беше, разбира се, в подсъзнанието ѝ. Тя няколко пъти мисли за обезглавеното тяло на Бренди пред входа и за няколко минути почувства слабост и пресъхване на устата. А Хенри Ранкин беше винаги наоколо. Той помагаше при торбите с покупките, слагаше етикети с цените на новите стоки. Подпомагаше Кристин и Вал с каквото можеше, преструвайки се на служител, но скришом наблюдаваше купувачите, готов да се счепка с някой от тях, ако

забележеше, че заплашва Кристин. Въпреки всичко, въпреки мислите за окървавения труп на кучето, които я преследваха и въпреки непрекъснатото напомняне за опасността, което присъствието на Хенри предизвикваше, часовете отлитаха бързо и за нея беше облекчение да бъде непрекъснато заета.

Вал също помагаше. С известно лошо предчувствие, Кристин беше ѝ разказала за положението, в което се намираше, въпреки че очакваше Вал да ѝ досажда с въпроси през целия ден и да я подлуди до пет часа. Вал изглежда се впечатляваше и от най-малката беда, твърдейки, че е „травматизирана“ дори от такива дреболии, каквито са пропускащо вода кранче в банята или бримка в чорапите ѝ. Виждаше драма или дори трагедия в една хрема или счупен нокът, но никога не беше истински разтревожена или депресирана от някоя от малките неприятности, които водеха до нейните превземки. Тя просто се забавляваше да бъде героиня в нейната собствена сапунена опера, драматизирайки своя живот, правейки го по-колоритен за себе си. Ако временно беше без травма, която да осветли нейния ден, тя можеше да я намери в проблемите на своите приятели, поемайки ги върху себе си, като че ли беше комбинация от Милата Аби и Атлас със света на раменете си. Но Вал беше една добронамерена жена, с чувство за хумор, честна и работеща здраво. А сега, някак си, за изненада на Кристин, Вал беше достатъчно разумна, за да избегне коментирането на лудата жена и заплахите за живота на Джоуи. Тя държеше езика си зад зъбите, макар сигурно да беше разяждана от хиляди гризящи я въпроси.

Чарли Харисън пристигна в пет часа с Джоуи и двама души, които изглеждаха, като че ли бяха повикани за разпределението на ролите в някой нов филм за Херкулес. Това бяха бодигардовете, които щяха да бъдат дежурни, докато ги сменеше следващата двойка в полунощ.

Първият беше Пит Локбърн. Той бе висок шест фута и три инча^[1], с къдрава руса коса, сериозно изражение на лицето и зорки очи. Раменете на самото от костюма му изглеждаха, като че ли бяха подпълнени с двойка железопътни траверси, но само самият Пит беше там, отдолу. Другият беше Франк Ройтер, чернокож, точно толкова чудесен, колкото и Локбърн, хубав, с най-големите ръце, които Кристин беше виждала някога. Двамата, Локбърн и Ройтер, бяха

спретнато облечени; и двамата говореха тихо и вежливо. Въпреки това човек никога не би могъл да ги вземе погрешка за баптистки свещеници или рекламни агенти. Те изглеждаха, като че ли се бореха с мечки гризли и чупеха на две големи дъбови дървета само за да се поддържат във форма.

Вал се взря в тях смаяна и едно ново изражение на загриженост се появи на лицето ѝ, когато се обърна към Кристин.

— О, Крис, мила, слушай, аз мисля, че може би не осъзнах истински това, докато не се появи твоята армия. Искам да кажа, че това наистина е сериозно, нали?

— Наистина е сериозно — съгласи се Кристин.

* * *

Двамата мъже, които Грейс избра за мисията, бяха Пат О'Хара и Кевин Баумберг. О'Хара беше 24-годишен ирландец, здравеняк и с леко наднормено тегло, бивш католик. Баумберг беше нисък, набит мъж с гъста черна брада. Той беше се отказал от юдейската религия, както също от семейство и проспериращ ювелирен магазин, за да помогне на Майка Грейс да подготви света за Здрача, за идването на Антихриста. Тя ги избра за убийството, защото те символизираха две важни неща: всеобщия призив на нейното съобщение и братските отношения между всички добри хора, които бяха единствената сила, имаща шанс да забави или предотврати края на света.

Няколко минути след пет часа О'Хара и Баумберг изнесоха две чанти за пране от сутерена на църквата в Анахейм. Те изкачиха поредица бетонови стъпала, водещи към един паркинг с чакълена настилка.

Ранната зимна нощ, носеща се по небето като огромна черна армада, беше изтласкала по-голямата част от светлината към западния хоризонт. Няколко облака се приближаваха застрашително откъм океана, а въздухът беше хладен и влажен.

О'Хара и Баумберг поставиха чантите за пране в багажника на един бял Крайслер седан, който принадлежеше на църквата. Чантите съдържаха две ловни пушки, два револвера и муниции, които бяха благословени от Майка Грейс.

Напрегнати, уплашени и прекомерно заети с мисли за тленността, двамата мъже нямаха желание да разговарят. Те мълчаливо изкараха колата от паркинга на улицата, където внезапно задухалият вятър разлюля дърветата покрай улицата и помете сухите листа по канавките.

---

[1] 190,5 см. — Б.ред. ↑

16.

Докато Тами обслужваше последните купувачи за деня, Чарли попита Кристин:

— Някакви проблеми? Някой да е причинил някакво безпокойство?

— Не. Денят мина спокойно.

— Какво изровихте по случая с „Дъ Тру Уърд“? — попита Хенри Ранкин.

— Ще отнеме твърде много време да ти разказвам — отвърна Чарли. — Искам да заведа Кристин и Джоуи у дома им, да се уверя, че в тяхната къща не ги грози опасност и да ги настаня в нея за през нощта. Докарах твоята кола. Отвън е, на предната седалка има едно копие на файла до днешна дата. Ти можеш да го прочетеш по-късно и да се осведомиш.

— Нужен ли съм ти повече тази вечер? — попита Хенри.

— Не — отвърна Чарли.

— Мамо, ела — каза Джоуи. — Ела до колата. Искам да ти покажа нещо наистина хубаво.

— Ей сегичка, миличък.

Макар и Локбърн и Ройтер да бяха, най-малко физически, от вида мъже, за каквито повечето жени мечтаят, Вал Гарднър едва ли погледна втори път някой от тях. Тя се прицели точно в Чарли веднага щом той свърши да говори с Хенри Ранкин и засили своя женски чар, докато не стана горещ като пламък.

— Аз винаги съм искала да срещна някой детектив — каза Вал със затаен дъх. — Животът с един детектив трябва да е много вълнуващ.

— В действителност, той обикновено е скучен — отвърна Чарли. — По-голямата част от нашата работа се състои в разследване или полицейски надзор върху заподозряно лице или място, часове наред скука.

— Но от време на време... — каза закачливо Вал.

— Ами, разбира се, от време на време има малко фойерверки.

— Обзалагам се, че това са моментите, за които живеете — каза Вал.

— Никой не очаква с нетърпение да бъде застрелян или ударен с юмрук в лицето от съпруга при някой противен бракоразводен случай.

— Вие просто сте скромен — каза Вал, заканвайки му се е пръст и намигайки така хитро, както само тя знаеше.

А тя със сигурност знае как, мислеше си Кристин. Вал беше една изключително привлекателна жена с кестенява коса, блестящи зелени очи и правеща впечатление фигура. Кристин завиждаше на нейния пищен външен вид. Макар няколко мъже да бяха казали на Кристин, че е красива, тя никога не вярваше истински на тези, които и правеха комплиментите. Тя никога не бе изглеждала красива в очите на майка си. Фактически нейната майка я причисляваше към категорията „обикновено дете“ и макар да знаеше, че изискванията на Евелин са абсурдно високи и че мненията и не са били винаги рационални или точни, Кристин продължаваше да има за себе си една представа като за донякъде привлекателна жена, в най-скромния смисъл, подходяща повече за монахиня, отколкото за прелъстителка. Понякога, когато Вал беше с най-хубавия си тоалет и кокетираше, Кристин се чувстваше като момче до нея.

— Обзалагам се, че вие сте от този вид мъже, които се нуждаят от малко опасност в своя живот, за да му придадат пикантност, от този вид мъже, които знаят как да се справят с опасността — каза Вал на Чарли.

— Боя се, че не е точно така — каза Чарли.

Обаче Кристин можеше да види, че ухажването на Вал му доставя удоволствие.

— Мамо, моля те, ела — повика я отново Джоуи. — Излез навън при колата. Ние купихме едно куче. Истински красавец. Ела да го видиш.

— От кучкарника ли? — обърна се Кристин към Чарли, прекъсвайки играта на Вал.

— Да — отвърна той. — Опитах се да придумам Джоуи да вземем един дог на име Убиец с тегло сто и четиридесет фунта, но той не ме послуша.

Кристин се усмихна.

— Ела и го виж, мамо — каза Джоуи. — Моля те. — Той хвана ръката ѝ и я задърпа нетърпеливо към вратата.

— Имаш ли нещо против да затвориш сама, Вал? — попита Кристин.

— Не съм сама. Имам Тами — отвърна Вал. — Ти си върви у дома. — Тя хвърли на Чарли изпълнен с желание поглед, очевидно съжалявайки, че не бе имала повече време да поработи върху него. — А ако се наложи да не дойдеш утре, не се безпокой за това — каза тя накрая на Кристин.

— О — каза Кристин. — Аз ще бъда тук. Така денят ще мине по-неусетно. Щях да полудея, ако няхах възможност да работя този следобед.

— Радвам се, че се запознахме — каза Чарли на Вал.

— Надявам се да ви видя отново — отвърна Вал, давайки му една 24-каратова усмивка.

Пит Локбърн и Франк Ройтер напуснаха първи магазина, огледаха алеята пред редицата магазини и изследваха подозрително паркинга. Кристин се чувстваше неловко в тяхната компания. Присъствието на тези двама наети въоръжени мъже я караше да се чувства неудобно и необичайно претенциозна, като че ли си придаваше важност.

Небето на изток беше черно. Над главите им то беше тъмносиньо. На запад, над океана, имаше един ярък оранжево жълто-червен залез, осветявайки отзад зловеща маса от приближаващи се буреносни облаци. Въпреки че денят беше топъл за февруари, въздухът беше вече хладен. По-късно той щеше да стане направо студен. В Калифорния един топъл зимен ден не беше рядък дар на природата, но тя рядко го разпространяваше и върху зимните нощи.

Тъмнозелен Шевролет, кола на компанията Клемент-Харисън, беше паркиран до Файърбърда на Кристин. На задната седалка седеше едно куче, което се взираше в тях през прозореца и когато Кристин го видя, дъхът ѝ спря.

Това беше Бренди. Секунда или две тя стоя шокирана, не можейки да повярва на очите си. После тя схвана, че това, разбира се, не беше Бренди, а един друг златист ретривър, фактически със същия ръст, на същата възраст и със същия цвят на козината като Бренди.

Джоуи изтича напред и отвори вратата, а кучето изскочи, издавайки кратък дълбок радостен лай. То подуши краката на момчето и после подскочи, поставяйки лапи на раменете му като едва не го събори на земята.

Джоуи се засмя и разроши козината на кучето.

— Не е ли хубаво, мамо? Не е ли страхотно?

Тя погледна Чарли, чиято усмивка беше почти толкова голяма, колкото тази на Джоуи. Все още на тридесет фута от момчето, без да го е чула, Кристин заговори тихо с явно раздразнение:

— Не мислите ли, че някоя друга порода би била един по-добър избор?

Чарли изглеждаше смутен от нейния обвинителен тон.

— Искате да кажете, че е твърде голямо ли? — попита той. — Джоуи ми каза, че е същият ръст като кучето...

— Не само същия ръст. Това е същото куче.

— Искате да кажете, че Бренди е бил златист ретривър?

— Не съм ли ви казала?

— Никога не сте споменавали породата.

— О. Ами Джоуи не я ли спомена?

— Той изобщо не каза и дума.

— Това куче е едно точно копие на Бренди — каза с безпокойство Кристин. — Не зная дали това е добра идея. В психологично отношение имам предвид.

Джоуи се обърна към тях, държейки ретривъра за нашияника му и потвърди нейната интуиция, като каза:

— Мамо, Знаеш ли как възнамерявам да го кръстя? Бренди! Бренди Втори!

— Разбирам какво имате предвид — каза Чарли на Кристин.

— Той се опитва да отрече, че Бренди изобщо е бил убит — каза тя, — а това не е здравословно.

Неоновите лампи на паркинга светнаха, хвърляйки жълтеникава светлина в падащия здрач. Кристин отиде и застана до своя син.

Кучето я подуши, проверявайки я, наклони глава на една страна, като че ли се опитваше да си представи доколко е подходяща и накрая постави лапа върху крака ѝ, сякаш търсеше нейното уверение, че тя ще го обича така много, както неговия нов млад господар.

Тъй като почувства, че вече е твърде късно да върне кучето обратно и да вземе друга порода и усети, че за лош късмет Джоуи вече се е привързал към него, Кристин реши да го спре да нарича животното Бренди.

— Миличък — каза тя, — аз мисля, че ще е по-добре да се спрем на някое друго име.

— Бренди ми харесва — възрази той.

— Но използването отново на това име... прилича на обида за първия Бренди.

— Наистина ли?

— Все едно, че се опитваш да забравиш нашия Бренди.

— Не! — извика яростно той. — Никога не мога да го забравя. — В очите му отново се появиха сълзи.

— Това куче трябва да си има свое собствено име — настоя кротко Кристин.

— Аз наистина харесвам името Бренди.

— Хайде. Помисли за някое друго име.

— Ами...

— Какво ще кажеш за... Принс.

— Не. Но, може би... Ренди.

Кристин се намръщи и поклати глава.

— Не, миличък. Измисли нещо друго. Нещо съвсем различно. Какво ще кажеш за нещо от... „Звездни войни“?

Няма ли да бъде хубаво да имаш куче на име Чубака?

— Да! Чубака! Ще бъде чудесно! — възкликна с просветнало лице Джоуи.

— Като че ли бе разбрало всяка дума и като гласно изразено одобрение, кучето излая веднъж и близна ръката на Кристин.

— Добре, нека сега сложим Чубака във вашия Файърбърд — каза Чарли. — Искам да се махаме отгук. Вие, Джоуи и аз ще пътуваме в Шевролета, а Франк ще шофира. Пит ще ни следва с вашата кола и Чубака. А, между другото, ние продължаваме да си имаме компания.

Кристин погледна в посоката в която сочеше Чарли. Белият пикап беше в далечния край на паркинга до половината в жълтеникавата светлина от лампата, а другата половина в сянка. Шофьорът не се виждаше зад тъмното предно стъкло, но тя знаеше, че той е там и ги наблюдава.

17.

Нощта беше паднала.

Буреносните облаци продължаваха да пристигат от запад. Те бяха по-черни от самата нощ и бързо закриваха звездите.

О'Хара и Баумберг кръстосваха бавно с белия Крайслер, изследвайки добре поддържаните скъпи къщи от двете страни на улицата. О'Хара шофираше, а ръцете му непрекъснато се плъзгаха върху волана, защото го обливаше студена пот. Той знаеше, че е представител на Бога в тази работа, защото така беше му казала Майка Грейс. Знаеше, че това, което правеше, е добро, правилно и абсолютно необходимо, но той все още не можеше да си представи себе си като убиец, независимо дали свят или някакъв друг. О'Хара знаеше, че Баумберг се чувства по същия начин, защото бившият бижутер дишаше твърде ускорено за човек, който не е направил още никакво усилие. Малкото пъти, когато беше говорил, гласът му бе треперещ и по-писклив от обикновено.

Те не се съмняваха в своята мисия или в Майка Грейс. И двамата вярваха дълбоко и неотклонно в старицата. И двамата щяха да направят каквото им беше казано. О'Хара знаеше, че момчето трябва да умре, знаеше защо и вярваше в причината. Убиването на това особено дете не го смущаваше. Той знаеше, че Баумберг се чувства по същия начин. Те бяха влажни от пот и нервни, само защото се страхуваха.

По забулената от дърветата улица няколко къщи бяха тъмни и една от тях можеше да послужи за целта им. Обаче вечерта беше в началото си и много хора все още се връщаха от работа у дома си. О'Хара и Баумберг не искаха да изберат една къща, да я разбият и после да бъдат открити и може би хванати в клопка от някой човек, връщащ се у дома си с чанта в едната ръка и храна за къщи от китайския ресторант в другата.

О'Хара беше подготвен да убие момчето, майка му и бодигардовете, които пазеха момчето, защото всички те бяха в служба на Луцифер. Грейс беше го убедила в това. Но не беше готов да убие

всеки, изпречил се на пътя му случаен свидетел. Следователно те трябваше внимателно да изберат къщата.

Те трябваше да търсят място, където вестници от няколко дни бяха натрупани пред входа, където пощенската кутия беше препълнена или където имаше някакъв друг знак, че обитателите са далеч от дома си. То трябваше да бъде в този квартал, но може би нямаше да намерят това, което търсеха. В този случай трябваше да изменят плана на нападението.

Почти бяха достигнали северния край на квартала, когато Баумберг каза:

— Ето там. Какво ще кажеш за това място?

Мястото беше една двуетажна испанска къща със светлобежова мазилка, полускрит от големите дървета керемиден покрив, лехи с вероника и редове с азалии. Уличната лампа осветяваше табелата на недвижимото имущество на една компания, която бе поставена в тревната площ близо до тротоара. Къщата беше обявена за продан и никоя от стаите ѝ не светеше.

— Може би тя е незаета — предположи Баумберг.

— Съмнявам се — каза О'Хара.

— Струва си да погледнем.

— Мисля, че си прав.

О'Хара паркира колата до бордюра. Той носеше чанта с инструменти, която бе напълнил в църквата и съпроводи Баумберг до испанската къща. Минаха бързо по една алея с цъфтящи бегонии и спряха в преддверието на вход с портал. Тук бяха в дълбока сянка. О'Хара беше уверен, че не могат да бъдат забелязани от улицата.

Студен вятър свиреше в клоните на дърветата бензое и караше светлолистите вероники да шумолят, а на О'Хара се струваше, че самата нощ ги наблюдава с враждебни намерения. Възможно ли беше да бяха проследени от някое демонично същество, което да е сега с тях при къщата в тези сенки, един пратеник на Сатаната, чакащ да ги издебне, когато не внимават и да ги разкъса на парчета?

Майка Грейс беше казала, че Сатаната ще направи всичко, каквото може, за да провали тяхната мисия. Грейс виждаше тези неща. Грейс знаеше. Грейс говореше истината. Грейс беше истината.

С разтуптяно сърце Пат О'Хара се взираше в тъмнината, очаквайки да зърне някакво прокрадващо се чудовище. Но не виждаше

нищо необикновено.

Баумберг премина пред портала от ковано желязо в тревната площ и после в една леха пълна с азалии и тъмнолисти бегонии, които в мрака изглеждаха съвършено черни. Той погледна през един от прозорците и каза тихо:

— Няма никакви пердета... и няма никаква мебелировка.

О'Хара отиде до друг прозорец, доближи лицето си до стъклото, присви очи и откри, че и тази стая е празна.

— Успяхме! — възкликна Баумберг.

Бяха намерили това, което търсеха.

Входът към задната тревна площ беше също с портал, но вратата не беше заключена. Когато Баумберг я бутна, желязната врата изскърца върху несмазаните си панти.

— Аз ще се върна до колата, за да взема чантите — каза Баумберг и изчезна в черните завеси на нощта.

О'Хара не мислеше, че идеята да се разделят е добра, но Баумберг беше изчезнал преди той да успее да протестира. Сам му беше по-трудно да потисне страха си, а страхът беше храната на дявола. Страхът привличаше Звяра. О'Хара се огледа в тъмнината и си напомни, че неговата вяра беше бронята му. Нищо не можеше да му стори зло, докато той се доверяваше на своята вяра в Грейс и Бога. Но това не беше лесно.

Понякога той копнееше за дните преди неговата конверсия^[1], когато не знаеше за приближаването на Здрача, когато не беше осъзнал, че Сатаната е на свобода на Земята и че се е родил Антихриста. Тогава той беше щастлив невежа. Единствените неща, от които се беше страхувал, бяха полицаите, затвора и рака, защото последният беше убил неговия старец. Сега О'Хара се страхуваше от всичко между залеза и зората, защото в часовете на мрака дяволът беше най-смел. Понастоящем животът му беше изпълнен със страх и понякога истината на Майка Грейс беше твърде тежка за носене.

Все още с чантата за инструменти, О'Хара продължи към задната част на къщата. Бе решил да не чака Баумберг. Щеше да покаже на дявола, че не е уплашен.

---

[1] Преминаване от една вяра в друга (рел.). — Б.пр. ↑

18.

Джоуи поиска да пътува отпред с Пит Локбърн, с когото непрекъснато и ентусиазирано бърбореха през целия път до вкъщи.

Кристин седеше отзад с Чарли, който от време на време се обръщаше, за да погледне през задното стъкло. Франко Ройтер ги следваше в Понтиак Файърбърда на Кристин, а няколко коли зад Ройтер продължаваше да ги следи белият пикап, който беше лесен за идентифициране дори през нощта, защото единият му фар светеше малко по-ярка от другия.

— Не мога да разбера този човек там, навън — каза Чарли. — Толкова ли е глупав, за да мисли, че не го забелязваме? Наистина ли си мисли, че е предпазлив?

— Може би не го е грижа дали го виждаме — предположи Кристин. — Те изглеждат така... арогантни.

— Вероятно сте права — каза с въздишка Чарли, обръщайки се отново напред.

— Какво открихте за компанията „Дъ Тру Уърд“? — попита Кристин.

— Както подозирах, „Дъ Тру Уърд“ отпечатва религиозни материали — всякакви видове брошури. Неин собственик е Църквата на Здрача.

— Никога не съм чувала за нея — каза Кристин. — Някакъв шантав култ ли?

— Доколкото ми е известно — да. Абсолютна шуротия.

— Сигурно не са голяма група, иначе вероятно щях да съм чувала за тях.

— Неголяма, но богата — каза Чарли. — Може би са около хиляда души.

— Опасни ли са?

— Досега не са били замесвани в големи конфликти. Но възможността е налице, фанатизма. Ние имахме една разправия с тях по повод на един друг клиент. Преди около седем месеца. Жената на този човек избяга и се присъедини към култа, вземайки със себе си

двете им деца — едното три-, а другото четиригодишно. Тези сумрачни чудаци не казаха къде е жена му, нито даваха да види децата си. Полицията не можеше да помогне твърде много. Невъзможно е в такива случаи. Всички са предпазливи, когато става дума за нарушаването на религиозните свободи. Освен това, децата не бяха отвлечени. Те бяха с майка си, която може да ги заведе където ѝ харесва, ако с това не нарушава някое споразумение за попечителство при положение на развод. Тук обаче случаят не беше такъв. В края на краищата, ние намерихме децата, отвлякохме ги и ги върнахме на бащата. Не можахме да направим нищо за жена му. Тя беше се присъединила доброволно към култа.

— Колективно ли живеят? Като тези хора в Джоунстаун преди няколко години?

— Само една част от тях. Другите си имат свои собствени домове и апартаменти, но само ако Майка Грейс им позволи тази привилегия.

— Коя е Майка Грейс?

Чарли отвори една чанта и извади плик и джобно фенерче. Подаде ѝ плика, включи фенерчето и каза:

— Хвърлете един поглед.

Пликът съдържаше лист гланцирана хартия с размери осем на десет инча^[1]. Това беше снимка на старицата, която ги беше безпокоила на паркинга. Дори на една черно-бяла фотография и дори в две измерения, очите на старицата бяха страшни. В тях проблясваха безумни пламъчета. Кристин потрепери.

---

[1] 20 на 25 см. — Б.ред. ↑

19.

От задната страна на къщата бяха прозорците към трапезарията, кухнята, къта за закуска и всекидневната. Към всекидневната водеше двукрила стъклена врата. О'Хара я опита, макар да беше сигурен, че е заключена. Беше точно така.

Вътрешният двор беше гол. Никакви саксии. Никаква градинска мебел. Откритият плувен басейн беше източен, може би за преобоядисване.

О'Хара стоеше до стъклената врата и наблюдаваше къщата на север от тази. Шестфутова стена отделяше този имот от съседния, следователно можеше да вижда само втория етаж на другата къща. Той беше тъмен. На юг, откъм другата стена, се виждаше втория етаж на друга къща, който беше осветен. Никой не гледаше от прозорците.

Задната страна също беше оградена със стена, но къщата в тази посока беше очевидно едноетажна, защото не се виждаше от двора, в който стоеше О'Хара.

Той извади едно джобно фенерче и започна да изследва стъклата на вратата и прозорците. Движеше се бързо от страх да не бъде забелязан. О'Хара търсеше жици, фотоклетки и каквото и да било алармено устройство. Кварталът беше от тези, в които една трета от къщите можеше да бъдат съоръжени с алармени устройства. Той не откри нищо.

О'Хара изключи фенерчето, порови в чантата и извади оттам едно компактно, захранвано от батерии, електронно устройство с големината на малък транзистор. От едната му страна излизаше проводник с дължина осемнадесет инча^[1], който завършваше с вакуумна чаша с големината на капак от буркан за майонеза. Той закрепил вакуумната чаша върху стъклената плоскост на вратата.

В О'Хара отново се прокрадна чувството, че нещо опасно се приближава към него и студени тръпки го полазиха по гърба, когато се обърна в тъмнината на задния двор. Вятърът шумолеше чрез дебелия крехки листа на един огромен фикус, съскаше в листата на две палми и люлееше по-малките храсти. Но празният открит плувен басейн беше

този, който привлече вниманието на О'Хара и стана център на страха му. Внезапно му хрумна, че нещо голямо и противно се крие в басейна, вслушва се в шума от неговите движения и чака подходящия момент, за да изскочи. Нещо, което беше се откъснало от мрака. Нещо, което беше се издигнало от дупките на Ада. Нещо, изпратено да му попречи да убие момчето. Освен неизброимите звуци на вятъра, той мислеше, че чува и един зловещ звук от плъзгане на нещо мокро, идващ от басейна и внезапно студ го прониза до костите.

Баумберг се върна с двете чанти, стряскайки О'Хара.

— Ти също ли чувстваш това? — попита Баумберг.

— Да — отвърна О'Хара.

— Той е ето там. Самият Звяр. Или някой от неговите вестоносци.

— В басейна — каза О'Хара.

Баумберг се взря в черната яма в средата на поляната.

— Да — каза накрая той. — Аз го чувствам. Там долу в басейна.

„Ако започнем да се съмняваме в силата на Майка Грейс да ни защитава, това може само да ни навреди — каза си О'Хара. — Нещо може да ни спре, само ако загубим нашата вяра или оставим да ни завладее страхът.“

Така беше им казала Майка Грейс.

Майка Грейс никога не грешеше.

О'Хара се обърна отново към стъклената врата. Вакуумната чаша продължаваше да стои здраво закрепена към едно от стъклата. Той включи малкото устройство и в средата света покрит със стъкло циферблат. Този уред представляваше детектор на звукови вълни, който щеше да им каже дали къщата е съоръжена с безжична алармена система, която защитаваше сградата чрез откриване на движение. Осветеният циферблат не помръдна, което означаваше, че няма никакъв вид радиовълнова активност във всекидневната зад стъклената врата.

Преди Майка Грейс да го приобщи към нейната вяра, О'Хара беше професионален крадец и бе дяволски добър в своя занаят. Грейс имаше склонност да търси хора за нейни последователи сред тези, които бяха най-далеч от Бога. Църквата на Здрача можеше да се добере до богатство от умения и знания, каквито липсват в църквите на

средно равнище, чиито членове бяха почитени, кротки и миролюбиви. Понякога това беше благодат.

О'Хара откачи вакуумната чаша от стъклото, изключи вълновия детектор и го върна в чантата. После извади от нея лейкопласт и ножица. Отряза няколко ивици и ги залепи върху стъклото близо до дръжката на вратата. Когато то бе изцяло покрито, О'Хара го удари с юмрук. Стъклото се разби на парчета, но почти безшумно, всички парчета останаха залепени за лейкопласта. Той извади парчетата от рамката, остави ги настрана, пресегна се през нея, намери пипнешком резето, освободи го и отвори.

Сега беше съвсем сигурен, че няма никаква алармена система, но трябваше да провери още нещо. О'Хара коленичи на двора, пресегна се през прага и повдигна килима. Под него нямаше никаква алармена подложка, а само ватирана подплънка.

О'Хара постави килима на мястото му. Той и Баумберг влязоха в къщата, вземайки трите чанти.

О'Хара затвори и заключи стъклената врата.

Той погледна към тревната площ зад къщата.

— То вече не е там — каза Баумберг.

— Не е — съгласи се О'Хара.

Баумберг погледна през неосветената всекидневна към къта за закуска и тъмната кухня зад него.

— Сега то е вътре с нас — каза той.

— Да — каза О'Хара, който беше почувствал враждебното присъствие в къщата веднага щом прекрачиха прага.

— Да можехме да запалим някоя лампа — каза неспокойно Баумберг.

— Предполага се, че къщата е напусната. Съседите ще забележат светлините и може би ще извикат полицаите.

Една дъска изскърца над главите им от стаята на втория етаж.

Преди да премине към вратата на Майка Грейс, в дните, когато беше крадец, промъквайки се тихо по своя път към ада, О'Хара си представяше, че скърцането е само шум от улягане, един от многото безсмислени звуци, които издава една празна къща, когато местата на свързване се разширяват или свиват като реакция от влажността (или от нейната липса) във въздуха. Но тази нощ той знаеше, че това не е звук от улягане.

Старите приятели на О'Хара и някои от членовете на неговото семейство казваха, че е станал параноик откакто се е присъединил към Църквата на Здрача. Те просто не можеха да разберат. Неговото поведение изглеждаше параноично само защото беше видял истината, както беше го научила Майка Грейс, а неговите стари приятели и семейството му нямаше да бъдат спасени. Неговите очи бяха отворени, докато техните очи продължаваха да бъдат невиждащи.

Още шум от скърцане над главите им.

— Нашата вяра е един щит — каза треперещ Баумберг. — Ние не смеем да се съмняваме в това.

— Майка ни е осигурила с броня — каза О'Хара.

Скръбъбъц.

— Ние вършим Божя работа — каза Баумберг, предизвиквайки тъмнината, която изпълваше къщата.

О'Хара включи джобното фенерче, закривайки го с едната ръка, за да осигури само светлина, която да ги води, но да не се вижда отвън.

Баумберг го последва до стълбите и нагоре по тях до втория етаж.

---

[1] 23 см. — Б.ред. ↑

20.

— Нейното име е Грейс Спайви — каза Чарли, докато тяхната кола се движеше през бушуващата февруарска нощ.

Кристин не можеше да откъсне очите си от фотографията. Черно-белият поглед на старицата беше странно хипнотичен и отделяше студено излъчване.

На предната седалка Джоуи говореше на Пит Локбърн за „Извънземното“ на Стивън Спилбърг — филм, който беше гледал четири пъти и който Локбърн изглежда, че беше гледал още повече пъти. Гласът на сина ѝ звучеше слабо, като че ли той беше на някоя далечна планина, вече загубен за нея.

Чарли угаси фенерчето.

Кристин почувства облекчение, когато върху снимката падна сянка, прекъсвайки тайнственото въздействие, което тя имаше над нея. Тя постави снимката в плика и го върна на Чарли.

— Тя оглавява този култ?

— Тя е култът. Това е преди всичко един култ към личността. Нейната религиозна идея не е нито специална, нито уникална. Цялата работа е в начина, по който тя я предава. Ако на Грейс се случи нещо, нейните последователи ще се отдръпнат и църквата вероятно ще се разпадне.

— Как може една луда старица като нея да привлече някакви последователи? Тя не ми изглежда да притежава някакъв изключителен талант.

— Но тя го притежава — каза Чарли. — Самият аз не съм говорил с нея, но Хенри Ранкин е говорил. Той бе поел този случай, който споменах — двете малки деца, чиято майка беше ги взела със себе си, присъединявайки се към култа. Та той ми каза, че Грейс притежава определен неоспорим магнетизъм, че е една много силна личност. И въпреки че идеята ѝ не е особено нова, тя е драматична и вълнуваща, просто от тези неща, на които определен тип хора биха откликнали с ентузиазъм.

— Каква е нейната идея?

— Тя казва, че ние живеем в последните дни на света.

— Всяка религиозна чудатост оттук до Мейн е прокламирала това по едно или друго време.

— Разбира се.

— Така че би трябвало да има още нещо към нея. Какво друго казва тя?

Чарли се поколеба и тя усети, че той се бои да ѝ каже останалото.

— Чарли?

Чарли въздъхна.

— Грейс казва, че Антихристът вече се е родил — продължи той.

— Чувала съм и тази история. Има един култ, който казва, че Антихристът е Кралят на Испания.

— Този култ е нов за мен.

— Други казват, че Антихристът ще бъде човекът, който ще поеме управлението на Русия след сегашния премиер.

— Звучи малко по-смислено, отколкото да се приписва това на Краля на Испания.

— Аз не бих се изненадала, ако някъде съществува култ, който мисли, че Бърт Рейнолдс, Стивън Кинг или Родни Дейнджърфилд е Антихристът.

Чарли не се усмихна на нейната малка шега.

— Ние живеем в странни времена — каза той.

— Приближаваме се към края на едно хилядолетие — каза Кристин. — По някаква причина това побърква хората. Говори се, че последния път, когато е приближавала 1000-та година, е имало всички видове странни култове, упадък и насилие, свързани с хорските страхове за края на света. Допускам, че ще се случи същото и при приближаването ни към 2000-та. По дяволите, това вече е започнало!

— Сигурно — съгласи се кротко той.

Кристин усети, че той все още не беше ѝ казал всичко, в което Грейс Спайви заявяваше, че вярва. Дори в слабата светлина, която влизаше през прозорците на колата, можеше да забележи неговото безпокойство.

— Е? — подтикна го тя.

— Грейс казва, че ние сме в Здрача, този период точно преди синът на Сатаната да завладее Земята и да управлява хиляда години.

Колко добре знаете Библията и особено предсказанията?

— Някога бях много добре запозната с нея — отвърна тя. — Но вече не съм. Всъщност не мога да си спомня много неща.

— Аз също. Но от това, което разбирам от проповядването на Грейс Спайви, Библията казва, че Антихристът ще властва хиляда години, носейки на човечеството неописуеми страдания, след което ще започне последната битка между доброто и злото и накрая Бог ще слезе на земята, за да унищожи завинаги Сатаната. Тя казва, че Бог ѝ е дал един последен шанс да избегне хилядолетното властване на дявола. Казва, че той ѝ е наредил да се опита да спаси човечеството посредством основаване на църква на добродетелните хора, които ще спрат Антихриста, преди да е станал достатъчно силен.

— Ако не знаех, че има хора (фанатични и опасни), които вярват в този вид глупост, щях да намеря това забавно. И как мисли тяхната малка група добродетелни хора да се сражава с внушителната сила на Сатаната, ако първо предположим, че вярвате в нея?

— Кое не е вярно. Но доколкото разбирам, техните планове за битката са тайна, която е известна само на тези, които са станали членове на църквата. Обаче аз мисля, че знам какво имат те наум.

— И какво е то?

— Тя възнамерява да го убие — отвърна след кратко колебание Той.

— Антихриста ли?

— Да.

— Просто така.

— Не си въобразявам, че те мислят, че това ще бъде лесно.

— Направо бих казала, че няма да им е лесно — каза с усмивка Кристин, въпреки положението. — Кой дявол би си позволил да бъде убит лесно? Във всеки случай, няма логика. Антихристът ще бъде една свръхестествена фигура, а свръхестествените същества не могат да бъдат убити.

— Аз зная, че католицизмът има традиция да оценява едно учение по точки посредством логически методи — каза Чарли. — Например Свети Тома Аквински и неговите писания. Но тези хора, с които си имаме работа, са елементарни. Фанатици. Логичността не е нещо, което религиозните фанатици изискват един от друг. — Той въздъхна. — Във всеки случай, приемането, че вие вярвате в цялата

тази митология, както е представена от Библията и както е интерпретирана от Грейс, не е чак толкова нелогично. В края на краищата, предполагало се е, че Исус е бил свръхестествено същество, Божи син, и въпреки това е бил убит от римляните.

— Това е различно — възрази Кристин. — Според преданието за Христос, това е било Негова мисия, Негова цел и Негова съдба да позволи да бъде убит, за да ни спаси от най-лошите последствия от нашите грехове. Така ли е? Но аз едва ли бих си помислила, че Антихристът ще бъде също такъв алтруист.

— Вие отново мислите логически. Ако искате да разберете Грейс и Църквата на Здрача, ще трябва да изоставите логиката.

— Добре. И така, кой казва тя, че е Антихристът?

— Когато ние измъкнахме тези две малки деца от нейния култ, Грейс още не беше идентифицирала Антихриста — отвърна Чарли. — Още не беше го намерила. Но сега мисля, че може би вече го е открила.

— И? Кой е той? — попита Кристин, но преди Чарли да успее да отговори, отговорът я удари като тежък чука.

Отпред, Джоуи продължаваше да разговаря с Пит Локбърн, не обръщайки внимание на разговора между майка му и Чарли Харисън.

Независимо от това Кристин понижи гласа си до шепот.

— Джоуи ли? — попита тя. — Боже мой, тази луда жена мисли, че моето малко момче е Антихристът ли?

— Почти бих се обзаложил, че е така.

Кристин чуваше изпълнения с омраза глас на старицата, който се издигаше от една тъмна локва на паметта: „Той трябва да умре, той трябва да умре.“

— Но защо той? Защо Джоуи? Защо не е избрала някое друго дете?

— Може би е така както казахте: Вие сте били просто на неподходящо място в неподходящо време — каза Чарли. — Ако друга жена с друго дете е била на паркинга в Сауд Коуст Плаца последната неделя по същото време, Грейс щеше сега да преследва друго малко момче вместо Джоуи.

Кристин знаеше, че той вероятно е прав, но тази мисъл я смайваше. Това беше една глупава, жестока и злостна лудост. В какъв

свят живееха те, щом едно невинно пазаруване в търговския център ги правеше избраници за мъченичество?

— Но... как изобщо ще я спрем? — попита Кристин.

— Ако тя действително прибегне до насилие, ние ще я спрем. Ако не можем да я спрем, тогава... ами тогава ще отстраним нейните хора, преди те да са докоснали Джоуи. Не става дума за някакво правно задължение. Вие сте ни наели, за да ви защитаваме и ние имаме законно право да прибегнем до прилагането на сила, ако е необходимо и неизбежно, за да изпълним нашето задължение.

— Не. Аз имам предвид... как ще променим нейното намерение? Как ще я накараме да признае, че Джоуи е просто едно малко момче? Как ще я накараме да се махне?

— Не зная. Аз мисля, че един фанатик като нея е приблизително толкова всеотдаен, колкото би могъл да бъде и всеки друг. Не мисля, че ще бъде лесно да я накараме да промени намерението си за каквото и да било, да не говорим за нещо така важно за нея като това.

— Но вие казахте, че тя има хиляда последователи.

— Може би сега дори малко повече.

— Ако тя продължи да ги изпраща след Джоуи, ние не можем да убием всичките. Рано или късно, някой от тях ще проникне през нашата защита.

— Не възнамерявам да оставям това да се проточи — увери я той. — Не възнамерявам да им давам много възможности да наранят Джоуи. Ще накарам Грейс да си промени намерението, да се оттегли, да се махне.

— Как?

— Още не знам.

Един образ от харпията на паркинга се върна в съзнанието на Кристин — развятата от вятъра коса, изпъкналите очи, покритите с топчици мъх и петна дрехи — и почувства да я обхваща отчаяние.

— Няма начин да се промени нейното намерение — каза тя.

— Има начин — настоя Чарли. — Аз ще го открия.

— Тя никога няма да спре.

— Сутринта имам уговорена среща с един отличен психолог. Доктор Дентън Буд. Особено много се интересува от култова психология. Възнамерявам да дискутирам случая с него, да му дам

нашия профил на Грейс, да го помоля да работи с нас за откриване на нейното слабо място.

Кристин не виждаше този подход като много обещаващ. Но всъщност тя не виждаше като обещаващ какъвто и да било подход.

Чарли улови ръката ѝ, докато колата летеше във ветровитата нощ.

— Аз няма да ви изоставя — каза той.

Кристин за пръв път се попита дали неговите обещания не бяха празни.

21.

О'Хара и Баумберг стояха до прозорците в голямата детска спалня на втория етаж на пустата къща.

Те продължаваха да чувстват заплашителното присъствие на нещо лошо, което ги наблюдава. Опитаха се да го игнорират, придържайки се твърдо към своята вяра и своето решение да изпълнят задачата, която беше им дала Майка Грейс.

Отвън задният двор лежеше в тъмнина, помитан от засилващия се вятър. Оттук, горе, те можеха да виждат в открития плувен басейн. Никакъв звяр не беше се спотаил в бетонната вдлъбнатина. Вече не. Сега той беше в къщата с тях.

Зад този имот имаше друга тревна площ и друга къща. Това бе една разположена на голяма площ едноетажна сграда в стил ранчо, покрив с напукани дървени плочки и свой собствен открит плувен басейн. Басейнът беше напълнен и така осветен от дъното, че представляваше един проблясващ синьо-зелен скъпоценен камък във формата на бъбрек.

От чантата в краката си О'Хара беше извадил един бинокъл за нощно виждане. През него О'Хара виждаше много добре всичките сгради, които допираха задната част на парцелите по тази улица. Фасадите на тези къщи гледаха към друга улица, която беше успоредна на тази.

— Коя е къщата на Скавело? — попита Баумберг.

— О'Хара бавно се обърна надясно, гледайки по-нататък на север.

— Не е къщата зад тази — отвърна той. — Тя е следващата, с правоъгълния басейн и люлките.

— Не виждам никакви люлки каза Баумберг.

— Наляво от басейна — поясни О'Хара, подавайки му бинокъла.
— Детска люлка и гимнастически уреди.

— Само през една къща — каза Баумберг.

— Да.

— Няма запалени лампи.

- Още не са се прибрали вкъщи.
- Може би те няма да се приберат.
- Ще дойдат — каза О'Хара.
- А ако не дойдат?
- Ще отидем да ги потърсим.
- Къде?
- Където ни изпрати Бог.

Баумберг кимна.

О'Хара отвори една от чантите за пране и извади оттам една пушка.

22.

Когато те свърнаха в квартала на Кристин и влязоха в района на нейната къща, Чарли попита:

— Виждате ли тази каравана?

До тротоара на отсрещната страна на улицата беше паркиран един пикап. За пикапа беше прикачен корпусът на една каравана. Тя беше съвсем обикновена. Кристин не ѝ обърна голямо внимание, но внезапно ѝ се стори зловеща.

— Това пак ли са те? — попита Кристин.

— Не. Това сме ние — отвърна Чарли. — Вътре съм поставил човек, който да държи под око всяко минаващо по улицата превозно средство. Той има камера с инфрачервен филм, така че може да заснема регистрационни номера дори и на тъмно. Има също и преносим телефон, така че може да позвъни във вашата къща, в полицията или да се свърже с мен.

Пит Локбърн паркира зеления шевролет пред къщата на Скавело, а Франк Ройтер изтегли Файърбърда на Кристин в алеята за паркиране.

Белият пикап марка „Форд“, който ги следваше, мина покрай тях. Те го наблюдаваха мълчаливо, докато неговият шофьор го вкара в съседната улица, намери място за паркиране и изключи фаровете му.

— Аматьори — каза подигравателно Пит Локбърн.

— Арогантни негодници — добави Кристин.

Ройтер излезе от Файърбърда, оставяйки кучето вътре, и отиде до тяхната кола.

Чарли свали прозорчето, за да говори с Франк и същевременно поиска от Кристин ключовете от къщата. Тя ги извади от чантата си, а Чарли ги подаде на Франк.

— Прегледай я добре. Увери се, че никой не чака вътре — нареди му той.

— Веднага — отвърна Франк и разкопча сакото на костюма си, за да си осигури бърз достъп до оръжието в кобура под мишницата и се отправи по пътеката към главния вход.

— Оттам ли ще се появят лошите? — попита Джоуи.

— Нека се надяваме, че не, миличък.

Дърветата бяха много, а уличното осветление слабо и Чарли започна да се чувства неловко, че бездейства. Той също излезе от Шевролета и предупреди Кристин и Джоуи да стоят вътре. После застана от неговата страна на колата с гръб към Пит Локбърн, поемайки отговорност за приближаващите се в неговата посока.

От време на време някоя кола завиваше иззад ъгъла, влизаше в квартала, минаваше покрай тях или се отправяше към алеята за паркиране на някоя друга къща. Всеки път, когато виждаше някоя нова двойка фарове, Чарли ставаше напрегнат и поставяше дясната си ръка под самото върху дръжката на револвера в кобура под мишницата.

Беше му студено. Искаше му се да си беше взел палто.

Слаби светкавици проблясваха в западното небе. Една далечна гръмотевица го накара да си спомни за товарните влакове, минаващи с грохот покрай запуснатата малка къща, в която бе израснал преди години в Индиана. Сега онова време му се струваше като друг век.

По някаква причина тези влакове изобщо не бяха за него символ за свобода и спасение, каквито може би са били за други момчета в неговото положение. За младия Чарли, който лежеше на тясното легло в малката стая и се опитваше да забрави последния изблик на пианско насилие на баща си, шумът от тези влакове винаги напомняше, че живее в бедняшката част на града. Тътенът на тракащите колела беше гласът на бедността, звукът на нуждата, страха и отчаянието.

Той беше изненадан, че този далечен тътен на гръмотевица можеше да върне назад с такава смущаваща яснота тракането на тези влакови колела. Еднакво изненадващо беше, че споменът за тези влакове можеше да пробуди детските страхове и да припомни в съзнанието му чувството на уловен в капан, което беше неразделна част от неговата младост.

В това отношение Чарли имаше много общо с Кристин. Неговото детство беше поразено от физически, а нейното от психически тормоз. И двамата бяха живели под ударите на юмруци, единият в буквален, а другият в преносен смисъл и като деца се бяха чувствали като в клетка.

Той погледна надолу страничното прозорче на Шевролета и видя Джоуи да се взира навън в него. Чарли му показа вдигнат палец. Момчето, усмихвайки се, му отвърна със същото.

Обект на тормоз като момче, Чарли беше особено чувствителен към деца, станали жертва на насилие. Нищо не можеше да го разгневи повече от възрастни, които бият деца. Престъпленията срещу беззащитни деца пораждаха у него едно неприятно чувство и го изпълваха с омраза и мрачно отчаяние, които нищо друго не можеше да предизвика.

Той нямаше да им позволи да причинят зло на Джоуи Скавело.

Чарли нямаше да разочарова момчето. Не смееше да го разочарова, защото в противен случай нямаше да може да се понася.

Изглежда мина доста дълго време до връщането на Франк. Той продължаваше да бъде нащрек, но не чак толкова, колкото когато бе влязъл вътре.

— Чисто е, мистър Харисън. Погледнах също и в задния двор. Няма никого наоколо.

Те въведоха вътре Кристин, Джоуи и Чубака. Бяха обградили жената и момчето докато се движеха, за да не позволят открита линия за стрелба.

Кристин беше казала, че ѝ е провървяло, но Чарли не очакваше да види такъв просторен и добре обзаведен дом. Във всекидневната имаше огромна камина, оградена от гравирана рамка и рафтове за книги, стигащи чак до ъглите. Един грамаден китайски килим осигуряваше центъра на една приятна смес от ориенталски и европейски антики и антични репродукции от високо качество. Покрай една от стените имаше един осемпанелен, ръчно гравирани параван от палисандрово дърво с двоен триптих, изобразяващ водопад, мост и древно японско село, всичките изпълнени в сложно нагласени парчета стеатит^[1].

Джоуи искаше да отиде в своята стая и да си поиграе с новото куче, Франк Ройтер отиде с него.

По предложение на Чарли Пит Локбърн мина през къщата отгоре до долу и обратно, за да провери и се увери, че всички врати и прозорци са заключени и за да дръпне всички пердета, така че никой да не може да вижда вътре.

— Мисля, че ще е по-добре да видя какво мога да намеря за вечеря. Може би хотдог. Това е единственото нещо, от което имам в изобилие — каза Кристин.

— Не се безпокойте — каза Чарли. — В седем часа един от моите хора ще донесе много храна от ресторанта.

— Вие мислите за всичко.

— Нека се надяваме, че е така.

---

[1] Минерал, необработена талкова руда. — Б.ред. ↑

23.

О'Хара насочи бинокъла към един от прозорците на втория етаж на къщата на Скавело, после към следващия прозорец и така нататък. Накрая прегледа също и прозорците на първия етаж. Във всяка стая светеше, но навсякъде пердетата бяха плътно затворени.

— Може би тя се е прибрала вкъщи, а е изпратила момчето някъде другаде за през нощта — предположи Баумберг.

— Момчето е там — каза О'Хара.

— Откъде знаеш?

— Не можеш ли да го почувстваш, че е ей там?

Баумберг хвърли бърз поглед през прозореца.

— Почувствай го — каза О'Хара с тих и уплашен глас.

Баумберг потърси усещането, което беше уплашило неговия партньор.

— Тъмнината — каза О'Хара. — Почувствай особената тъмнина на момчето, всяващата страх тъмнина, която се отделя от него подобно на мъгла от океан.

Баумберг напрегна сетивата си.

— Злото — каза О'Хара с понижен до дрезгав шепот глас. — *Почувствай го.*

Баумберг постави ръцете си върху хладното стъкло, притисна челото си към него и се взря напрегнато в къщата на Скавело. След известно време той го чувства, точно както беше казал О'Хара. Тъмнината. *Злото.* То се излъчваше от тази къща като радиация от плутониев блок и струеше през нощта и през стъклото, през Баумберг, замърсявайки го. Това беше една лоша енергия, която не даваше никаква топлина или светлина, която беше мрачна, черна и студена.

О'Хара свали с рязко движение бинокъла от очите си, отвърна се от прозореца и застана с гръб към къщата на Скавело, като че ли излъчваната от нея лоша енергия беше повече, отколкото той можеше да понесе.

— Време е — каза Баумберг, вземайки една пушка и един револвер.

— Не — възрази О'Хара. — Остави ги да се настанят. Остави ги да се отпуснат. Дай им шанс да намалят бдителността си.

— Докога ще чакаме?

— Ще излезем оттук в... осем и тридесет.

24.

Шест часа и четиридесет и пет минути следобед.

Кристин наблюдаваше Чарли, докато той откачи телефона в нейния кабинет и го замени с едно устройство, което беше донесъл със себе си. То приличаше на кръстоска между телефон, телефонен секретар и електронен калкулатор с размера на чанта за документи.

Чарли вдигна слушалката. Кристин можеше да чуе сигнала за свободна линия, въпреки че беше отдалечена няколко фута.

— Ако някой позвъни, ние ще дойдем тук, за да се обадим — каза Чарли, поставяйки слушалката на вилката.

— Това ще запише разговора ли?

— Да. Но устройството е главно проследяващ телефон. Той е подобен на апарата в полицията, включващ се, когато наберете техния номер за спешни случаи.

— 911?

— Да. Когато наберете 911, те знаят от кой номер и адрес се обажда, защото веднага щом вдигнат слушалката и установят връзка с вас, тази информация се отпечатва при тях. — Той показа нещо, приличащо на къс бяла лента от сметачна машина, подаващ се от един процеп на устройството, поставено върху бюрото ѝ. — Ние ще имаме същата информация за всеки, който позвъни тук.

— Значи ако тази Грейс Спайви позвъни, ние не само ще запишем нейния глас, но ще имаме доказателство, че обаждането е осъществено от неин телефон или на телефон, принадлежащ на нейната църква.

— Да. То може би няма да бъде приемливо за съда, но трябва да помогне да бъде заинтересована полицията, ако можем да докажем, че тя отправя заплахи срещу Джоуи.

Седем часа следобед.

Храната от ресторанта пристигна точно в определения час и Кристин забеляза колко доволен беше Чарли от това колко акуратен е неговият човек.

Петимата ядоха на масата в трапезарията говежди ребра, пиле печено на жар, печени картофи и салатата от зеле, а Чарли разказваше забавни истории за случаи, с които беше се занимавала неговата агенция. Джоуи слушаше като омагьосан, въпреки че невинаги разбираше или оценяваше подробностите от анекдотите.

Кристин наблюдаваше как нейният син гледа Чарли. Помъчително от всякога тя почувства, че на момчето липсваше баща или друга мъжка авторитетна фигура, от която да се възхищава и да може да се учи.

Чубака, новото куче, яде от една чиния в ъгъла на помещението, после се протегна и постави глава върху лапите си в очакване на Джоуи. Очевидно, Чубака е бил притежаван от семейство, което се е грижело за него и го е обучило добре. Той се приспособяваше бързо и лесно. Кристин продължаваше да се смуцава от неговата прилика с Бренди, но тя започваше да мисли, че това, в края на краищата, ще приключи.

В седем и двадесет пресекливият отдалечен звук от гръмотевица стана по-силен. Гръм разцепи нощното небе и прозорците зазвъняха.

Кристин се сепна и изпусна вилицата. За момент помисли, че до къщата е избухнала бомба. Когато осъзна, че това е само гръмотевица, тя се почувства глупаво, но един бърз поглед към останалите ѝ показва, че те също са били за кратко време стреснати и уплашени от звука.

Няколко големи капки дъжд удариха по покрива и по прозорците.

В седем и тридесет и пет Франк Ройтер приключи с яденето и стана от масата, за да направи пълен преглед на къщата, проверявайки отново всички врати и прозорци, които Пит беше проверил по-рано.

В седем и четиридесет и седем Джоуи се нахрани и извика Пит Локбърн да играят на „Старата мома“^[1] Пит прие. Те отидоха в стаята на момчето, а кучето тръгна с тихи стъпки живо и нетърпеливо след тях.

Франк притегли един стол до един от прозорците на всекидневната и през една тясна пролука между пердетата изследва измитата от дъжда улица.

Чарли помогна на Кристин да събере хартиените чинии и салфетки, които занесоха в кухнята. Там шумът от дъжда се чуваше по-силно, бумтейки при удрянето си върху козирката на входа от задната страна на къщата.

— А сега, какво? — попита Кристин, натъпквайки чиниите в кофата за отпадъци.

— Ще изкараме нощта.

— После?

— Ако старицата не се обади тази нощ по телефона и не ни даде нищо, което да можем да използваме срещу нея, утре ще говоря с доктор Буд — психолога, който споменах. Той особено силно се интересува от неврози и психози на религиозна основа. Разработил е някакви успешни депрограмиращи процедури за рехабилитиране на хора, чиито мозъци са били промити от някой от тези чудати култове. Той познава мисленето на тези религиозни водачи, така че може да ни помогне да намерим слабото място на Грейс Спайви. Смятам да се опитам да говоря лично с тази жена.

— Как смятате да уредите това?

— Ще телефонирам в Църквата на Здрача и ще помоля за среща с нея.

— Вие мислите, че тя ще се съгласи да се срещне с вас?

— Дързостта на тази постъпка може да я заинтересува — отвърна Чарли, свивайки рамена.

— Не можем ли да отидем при полицаите сега?

— С какво?

— Вие получихте доказателство, че Джоуи и аз сме следени.

— Следенето на някой не е престъпление.

— Тази жена Спайви се обади във вашата агенция и заплаши Джоуи.

— Нямаме никакво доказателство, че това е била Грейс Спайви. И само Джоуи е чул заплахата.

— Може би, ако обясним на полицаите как тази луда жена мисли, че Джоуи е Антихриста...

— Никой не напуска Църквата на Здрача — каза Чарли.

— Какво искате да кажете?

— Когато бяхме наети да измъкнем тези две малки деца от култа, ние отначало мислехме, че ще успеем да намерим някой, който е бил последовател на Грейс Спайви, но се е отказал. Искрахме да намерим някой неин последовател, който се е разочаровал, който може да ни каже къде са децата и как най-лесно бихме могли да ги откраднем. Но

не можахме да намерим такъв човек. Щом веднъж се присъединят, те изглежда са осъдени да останат в нея за цял живот.

— Винаги ще има няколко недоволни, разочаровани...

— Не и при Църквата на Здрача.

— Каква е хватката, с която тази луда старица ги държи?

— Твърда като желязо и стягаща здраво като менгеме — отвърна Чарли.

Светкавиците проблясваха така ярко, че се виждаха през мъничките пространства между летвите на транспарантите.

Тресна гръмотевица, която отекна в прозорците и дъждът рукна по-силен от всякога.

В осем и петнадесет, след като даде някои последни инструкции на Локбърн и Ройтер, Чарли си отиде.

Той настоя Кристин да заключи след него.

Франк Ройтер посъветва Кристин да се махне от прозореца и тя последва съвета му, макар и неохотно. Някак си докато можеше да вижда Чарли Харисън се чувстваше в безопасност. Но в момента, в който затвори пердетата и се върна от прозореца, я завладя едно съкрушаващо усещане за уязвимостта на Джоуи и за нейната собствена уязвимост.

Кристин знаеше, че Пит и Франк са добре обучени, компетентни и верни, но нито един от двамата не ѝ даваше чувството за сигурност, което получаваше от Чарли.

Осем и двадесет.

Тя влезе в стаята на Джоуи. Той и Пит седяха на пода и играеха на „Стара мома.“

— Хей, мамо, аз печеля — каза Джоуи.

— Той е истинска фурия на картите — призна Пит. — Ако за това научат момчетата в агенцията, аз никога няма да мога да го преживея.

Чубака лежеше в ъгъла и наблюдаваше с провиснал език своя господар.

Кристин можеше почти да повярва, че Чубака е всъщност Бренди, че никога не е имало обезглавяване, че Пит и Франк са просто двама приятели на семейството и че това е само една обикновена спокойна вечер, прекарвана у дома. Почти. Но не съвсем.

Отиде в своя работен кабинет и седна на бюрото си, гледайки закритите прозорци и вслушвайки се в шума на дъжда. Този шум наподобяваше монотонното пеене на хиляди хора, отдалечени на толкова голямо разстояние, че не можеш да различиш думите, а чуваш само тихия приглушен ромон на голям брой страстни гласове.

Тя се опита да работи, но не можеше да се концентрира. После взе една книга от лавиците, лек роман, но не можа да задържи вниманието си върху него.

За момент Кристин помисли да телефонира на майка си. Нуждаеше се от рамо, на което да плаче. Но Евелин, разбира се, нямаше да ѝ осигури комфорта и съчувствието, от които се нуждаеше.

Искаше ѝ се брат ѝ да е още жив. Да може да му телефонира и го помоли да дойде и бъде с нея. Но Тони беше си отишъл завинаги. Баща ѝ също беше си отишъл завинаги и въпреки че едва го познаваше, той ѝ липсваше както никога досега.

Ако само Чарли беше тук...

Въпреки присъствието на Франк, Пит и неназования мъж, наблюдаващ къщата от караваната навън, тя се чувстваше ужасно самотна.

Кристин се взря в телефоно-проследяващото устройство върху бюрото ѝ. Искаше ѝ се лудата старица да се обади и заплаши Джоуи. Поне щяха да имат достатъчно доказателство, за да заинтересуват полицията.

Но телефонът не звънеше.

Единствените звуци бяха тези от бурята.

В осем и четиридесет Франк Ройтер влезе в кабинета на Кристин, усмихна ѝ се и каза:

— Не ми обръщайте внимание. Просто правя обиколки.

Той отиде до първия прозорец, задържа пердето настрана, провери резето, взря се за секунда в тъмнината и после пушна пердето на мястото му.

Подобно на Пит Локбърн, Франк беше свалил сакото и навил ръкавите на ризата. Окаченият на рамото му кобур висеше под лявата мишница. Дръжката на револвера улови за миг светлината и злоещо проблесна.

За момент Кристин се почувства в някакво необяснимо преплитане на фантазия и реалност, като в някакъв гангстерски филм

от 30-те години.

Франк откряна пердето на втория прозорец... и извика от изненада.

Взривът от ловната пушка прозвуча по-силно от трясъка на гръмотевичната буря.

Прозорецът експлодира навътре.

Кристин подскочи, когато върху нея се изсипа дъжд от стъкло и кръв.

Преди да успее да достигне собственото си оръжие, Франк беше откъснат от пода от силата на взрива и отхвърлен назад.

Столтът на Кристин се преобърна с трясък.

Бодигардът се строполи върху бюрото пред нея. Лицето му липсваше. Сачмите от ловната пушка бяха превърнали черепа му в кървава развалина.

Отвън убиецът стреля отново.

Заблудени сачми намериха лампата на тавана, пръснаха я, сваляйки долу още стъкла, малко мазилка и тъмнина. Настолната лампа на бюрото беше вече съборена на пода при падането на Франк Ройтер върху него. В стаята беше тъмно с изключение на тази светлина, която влизаше през отворената врата от коридора.

Разкъсаните от сачмите пердета бяха уловени от един неканен порив на вятъра. Парцали от тях се удряха един в друг, плющяха и се въртяха във въздуха, като проядени погребални одежди на съживен труп в някоя панаирна зала на забавленията.

Кристин чу някой да вика и помисли, че е Джоуи. После установи, че гласът е на жена и накрая откри, че това е нейният собствен глас.

Една дъждовна вихрушка си проби път през разпокъсаните пердета. Но дъждът не беше единственото нещо, което се опитваше да влезе вътре. Убиецът на Франк Ройтер също се катереше през разбития прозорец.

Кристин побягна.

---

[1] Детска игра на карти, подобна на „Черен Петър“. — Б.пр. ↑

25.

С повишен адреналин и изгаряща от страх като в трескав сън, с настойчивото и странно чувство за забавено движение на времето на един кошмар, Кристин тичаше от своя кабинет към всекидневната. Краткото разстояние изискваше само няколко секунди, но изглеждаше, като че от единия до другия край на нейната къща са сто мили, а за паническото ѝ преминаване от една стая до друга са необходими часове. Тя знаеше, че е будна и въпреки това се чувстваше като в сън. Това беше реалност и все пак нереално.

Когато Кристин достигна всекидневната, Пит Локбърн и Джоуи точно влизаха в нея откъм спалнята на момчето. Революерът на Локбърн беше в ръката му.

Чубака влезе след тях с клепнали уши, отпусната опашка и силно лаейки. Изстрел от ловна пушка разби бравата на входната врата. Още докато във въздуха летяха трески, един мъж нахълта в къщата. Той се сви във фойето към всекидневната с ловна пушка в ръцете пред себе си. Очите му бяха широко отворени, а лицето бяло от ярост, ужас или и двете. Противоречив човек с обикновена външност. Беше нисък и набит с гъста черна брада, украсена с дъждовни капки. Той пръв видя Кристин и насочи оръжието си към нея.

Кристин изпищя.

Една силна оглушителна експлозия разтърси стаята и Кристин беше сигурна, че изживява последните милисекунди от своя живот.

Но ударен беше неканеният гост. Ризата му цъфна като грозно червено цвете от кръв.

Пит Локбърн беше стрелял пръв. Сега стреля отново.

Фонтан кръв бликна от рамото на натрапника. Ловната пушка падна от ръцете му, а той залитна назад. Третият изстрел на Локбърн го улучи в шията. Вече мъртъв, той се просна на една масичка във фойето. Главата му се блъсна назад в огледалото над нея, направи го на парчета и после тялото му рухна на кървава купчина.

Когато Джоуи се хвърли в ръцете на Кристин, тя извика на Локбърн:

— Има още един човек! Кабинетът...

Твърде късно. Убиецът, който бе убил Франк Ройтер, беше вече във всекидневната.

Локбърн се придвижи бързо, но не достатъчно. Ловната пушка изрева и Пит Локбърн беше отнесен.

Макар да беше тяхно куче по-малко от едно денонощие, Чубака знаеше на кого трябва да е верен. Ръмжейки с оголени зъби, той скочи към убиеца и захапа левия му крак, забивайки зъбите дълбоко и държейки здраво.

Мъжът извика, вдигна ловната пушка и стовари тежкия ѝ приклад върху главата на златистия ретривър. Кучето изквича и се сгърчи на пода.

— Не! — извика Джоуи, като че ли загубата на втория домашен любимец беше по-лошо, отколкото перспективата да бъде убит самият той.

Хленчейки от болка и очевидно уплашен, убиецът каза: „*Боже, помогни ми, Боже, помогни ми, Боже, помогни ми!*“ и после обърна ловната пушка към Кристин и Джоуи.

Тя забеляза, че той, подобно на брадатия мъж, всъщност не изглеждаше да е луд, дегенерат или зъл човек. Свирепостта на ужаса, който го измъчваше беше най-необикновеното нещо в него. Иначе той беше съвсем обикновен. Млад, на малко повече от двадесет години. С леко наднормено тегло. Светлокож, с малко лунички и наквасена от дъжда червеникава коса, която покриваше главата му. Неговата обикновеност беше нещото, което го правеше така страшен. Щом този човек можеше да стане един безумен убиец под влиянието на Грейс Спайви, тогава старицата можеше да поквари всеки. На никого не можеше да се вярва. Всеки попаднал в плен на нея, можеше да бъде убиец.

Той дръпна спусъка.

Чу се само сухо щракване.

Той беше забравил, че двете цеви бяха празни.

Хленчейки и циврейки, като че ли той беше в опасност, убиецът започна да рови в джоба на якето си и извади от там два патрона за ловджийска пушка.

Със сила и бързина, породени от страха, Кристин грабна Джоуи и побягна, но не към входната врата и улицата отвъд, защото там щяха

със сигурност да умрат, а към стълбите и детската спалня, където бе оставила дамска чанта — чантата, в която държеше собствения си пистолет. Джоуи се вкопчи отчаяно в нея и като че ли изобщо не тежеше. Тя беше обладана за кратко време от нечовешка сила, а стъпалата отстъпваха пред енергичните ѝ крака. После почти горе тя се препъна, едва не падна, хвана се за парапета и отчаяно извика.

Но това че се препъна беше добре, защото в същия момент убиецът отдолу откри огън, изпразвайки и двете цеви. Две серии едри сачми удариха парапета в горния край на стълбището, разбивайки го на трески, изрониха мазилка от стената и пръснаха лампата на тавана на самото място, където щеше да бъде тя, ако не беше се спънала.

Докато убиецът зареди отново, Кристин се гмурна напред в коридора на втория етаж. За момент тя се поколеба, стискайки здраво Джоуи, полюляваща се и дезориентирана. Това беше нейната собствена къща, по-позната за нея от всяко друго място на света, но тази нощ тя беше чужда. Ъглите, пропорциите и осветлението в стаите изглеждаха други, различни. Коридорът, например, изглеждаше безкрайно дълъг, с изкривени стени като на проход в панаирен лабиринт. Тя мигаше и се опитваше да потисне паниката, която изкривяваше нейните възприятия. Бързаше напред и накрая успя да се добере до детската спалня.

Зад нея откъм стълбището идваше шума от стъпките на убиеца, който я следваше, щадейки ухапаниа си крак.

Кристин влезе в спалнята, затръшна вратата, сложи резето и пусна Джоуи. Чантата ѝ беше на нощното шкафче. Тя я грабна точно когато убиецът достигна вратата и започна да трака с дръжката. Пръстите ѝ трепереха твърде силно и няколко секунди тя не можа да дръпне ципа. Накрая отвори чантата и взе пистолета.

Джоуи беше изпълзял в ъгъла до високия скрин. Той се сви, опитвайки се да стане още по-малък, отколкото беше в действителност.

Вратата на спалнята се разтресе и беше отчасти разбита от бурята едри сачми. Една дупка се отвори от дясната ѝ страна. Една панта бе откъсната от касата на вратата. Тя се завъртя във въздуха, отскочи от една стена ѝ изтрака отгоре върху скрина.

Кристин стисна пистолета с две ръце и с неприятното чувство, че не го държи достатъчно устойчиво, се обърна към вратата.

Друг изстрел строши бравата и вратата се отвори навътре, висейки само на една панта.

Младият червенокос убиец стоеше на прага и изглеждаше поуплашен, отколкото се чувстваше Кристин. Той издаваше нечленоразделни звуци. Ръцете му трепереха по-силно от нейните. От едната му ноздра висеше сопол, но той изглежда не го усещаше.

Кристин насочи пистолета към него и натисна спусъка.

Нищо не се случи.

Предпазителят не беше свален.

Убиецът изглеждаше стреснат от факта, че тя е въоръжена. Неговата ловджийска пушка беше отново празна. Той я хвърли настрана и извади един револвер от колана на панталоните си.

Тя се чу да казва „*Не, не, не, не, не*“, повтаряйки думичката монотонно от чист страх, докато търсеше пипнешком двата предпазителя на пистолета. Тя ги свали и после натисна спусъка отново и отново.

Гърмежите от нейната стрелба, отекващи от стените около нея, бяха най-приятните звуци, които някога беше чувала.

Натрапникът падна на колене, когато куршумите се забиха в него и после се просна по очи. Револверът падна от отпуснатата му ръка.

Джоуи плачеше.

Кристин се приближи предпазливо до тялото. Кръвта се просмукуваше в килима около него. Тя побутна тялото с крак. После отиде до вратата и погледна в коридора, който беше осеян с парчета от парапета на стълбището и стъкълца от лампата, натрошени от едрите сачми на ловната пушка. По килима имаше кървави петна от ухапаниа крак на мъртвия убиец. Той беше оставил кървава следа от началото на стълбището.

Тя се вслуша. Долу никой не се движеше, нито говореше. Не се чуваха никакви стъпки.

Само двама ли бяха убийците?

Кристин се питаше колко куршума бяха й останали. Магазинът побираше десет. Тя помисли, че е изстреляла пет. Пет оставаха.

— М-мамо — хленчеше приглушено Джоуи.

— Шшшшт — каза тя.

И двамата се заслушаха!

Вятър, гръм. Дъждът тропаше по покрива и прозорците.

Четирима мъже бяха мъртви. Тази констатация достигна съзнанието ѝ и тя почувства, че ѝ се гади. Къщата ѝ беше заприличала на касапница, на гробище.

Един клон от дърво, размърдан от вятъра, драскаше къщата.

Вътре мъртвата тишина стана още по-дълбока.

Накрая тя погледна Джоуи.

Той беше силно пребледнял. Косата му падаше на лицето. Очите му изглеждаха неспокойни. В момент на страх той беше прехапал устната си и струйка кръв беше се стекла по брадичката му и надолу по част от шията. Както винаги, тя беше шокирана при вида на неговата кръв. Обаче, като се има предвид какво му се бе случило, това нараняване можеше да бъде понесено.

Гробищната тишина загуби своето студено въздействие върху нощта. Отвън по улицата имаше викове, не гневни, а от страх и любопитство, когато най-после някои съседни се осмелиха да излязат от домовете си. В далечината нарастваше звукът от сирена.

ЧАСТ ТРЕТА КУЧЕТАТА

*Сатаната няма нито един помощник на заплата.
Противната страна държи на служба един милион.*

Марк Твен

*Кучетата, кучетата!
По петите си лая им чува.
Кучетата, кучетата!
Дъхът на Смъртта той чувства!*

Книга на
преброените тъги

26.

Докато властите вършеха своята работа, Кристин и Джоуи чакаха в кухнята, защото това беше от малкото помещения в къщата, което не бе опръскано с кръв.

Никога преди Кристин не бе виждала толкова много полицаи на едно място. Нейната къща беше натъпкана с униформени мъже, цивилни детективи, полицейски лаборанти, един полицейски фотограф, един следовател при смъртни случаи и неговия помощник. Първоначално тя беше приела хората на закона като добре дошли, защото тяхното присъствие ѝ даваше най-сетне едно чувство за сигурност. Но след известно време се запита, дали не беше възможно някой от тях да е последовател на Майка Грейс и на Църквата на Здрача. Тази идея не изглеждаше невероятна. Всъщност логично бе, че един активен религиозен култ, решен да наложи със сила своите виждания на обществото като цяло, би се заел със специалната задача да внедри свои хора в различни служби на закона и да привлича към своята вяра тези, които вече работят в тази област. Тя си спомняше полицая Уилфорд, християнинът, който не беше одобрил нейния език и нейния начин на обличане и се питаше дали случайно Грейс Спайви не е била акушерка при неговото „прераждане“.

Параноя.

Но имайки предвид положението, вероятно наличието на параноя не беше признак на душевна болест. Напротив, може би това беше благоразумно, необходимост за оцеляване.

Докато дъждът продължаваше да трака по прозорците, а мълниите да пробиват грубо своя път в нощта отвън, Кристин наблюдаваше уморено полицаите, гледайки с подозрение всяко тяхно необичайно движение. Тя съзнаваше, че не би могла да премине през останалата част на живота си, без да се доверява на никого. Това изискваше непрекъснатата бдителност и степен на напрегнатост, която би я изцедила докрай физически, емоционално и умствено. Все едно да живееш на опънато въже. Засега обаче не можеше да се отпусне.

Оставаше нащрек, с полунапрегнати мускули, готова да се хвърли срещу всеки, който направи движение, застрашаващо Джоуи.

Издържливостта на момчето отново я изненадваше. Когато пристигна полицията, той изглежда бе изпаднал в шок. Очите му бяха безжизнени и не искаше или не беше в състояние да говори. Гледката на толкова много кръв, насилие и заплахата от смърт бяха оставили върху него смуцаващ белег. Кристин знаеше, че това преживяване ще остави в него следа за цял живот. Беше неизбежно. Но известно време се страхуваше, че мъчителните събития от изминалите няколко часа ще го направят апатичен или ще изпадне внезапно в някоя опасна форма на психологическо затваряне в себе си. Накрая обаче той бе излязъл от това състояние, а Кристин го окуражи, като бе му дала захранваната с батерии игра Пак-Ман и бе седнала да играе с него. Музикалната тема на електронната игра Пак-Ман и писукащите звуци, издавани от лапация бисквити жълт кръг върху дъската на играта, беше в странно противоречие с жестокостта на убийството и сериозността на провежданото около тях разследване на полицейския отдел „Убийства“.

На Джоуи беше помогнало също чудодейното съвземане на Чубака от удара по главата, който единият от убийците му беше нанесъл с приклада на ловджийската пушка. Кучето беше изпаднало в безсъзнание и скалпът му беше леко цепнат, но слабото кървене беше спряно от антисептичната превръзка, която Кристин беше поставила върху раната. Нямаше никакви признаци на мозъчно сътресение. Сега кучето беше почти здраво и лежеше до стола на Джоуи. Понякога ставаше, поглеждаше играта Пак-Ман и накланяйки главата си настрани, се опитваше да разбере какво бе това шумно устройство.

Тя вече не беше така сигурна, че голямата прилика на това куче с Бренди е нещо лошо. За да издържи ужаса и бъркотията, Джоуи се нуждаеше от неща, които да му напомнят за по-спокойни времена и се нуждаеше от едно чувство за непрекъснатост, което подобно на мост да му позволи да пресече този период на хаос, без да пострада умът му. Чубака, най-вече поради своята прилика с Бренди, можеше да изпълнява и двете функции.

Чарли Харисън влизаше и излизаше от кухнята на всеки десет или петнадесет минути, правейки проверка на Кристин и Джоуи, както и на двамата нови бодигардове, които беше прикрепил към тях.

Единият мъж — Джордж Суортаут, седеше на висок стол до кухненския телефон, пиеше кафе, наблюдаваше Джоуи, полицаите, които влизаха и излизаха и Кристин, която също следеше полицаите. Другият — Винс Фийлдс, беше отвън на двора, пазейки задния подстъп към къщата. Не беше възможно някой от хората на Грейс Спайви да проведе втора атака, докато къщата гъмжеше от полицаи, но и възможността не можеше да бъде изцяло изключена. В края на краищата мисиите от типа „камикадзе“ имаха определена популярност сред религиозните фанатици.

При всяко влизане в кухнята Чарли се шегуваше с Джоуи, изиграваше една игра на Пак-Ман, почесваше Чубака зад ушите и правеше каквото можеше, за да повдигне духа на момчето и да държи настрана ума му от клането в останалата част на къщата. Когато полицията поиска да разпита Кристин, Чарли остана с Джоуи, така че момчето да не слуша такъв ужасен разговор. Те искаха да разпитат също и Джоуи, но Чарли направляваше техния разпит и го сведе до минимум. Кристин съзнаваше, че не му беше лесно да бъде така твърд и извор на добро настроение. Беше загубил двама от своите хора, които му бяха не само служители, но и приятели. Тя бе благодарна, че той успя да скрие собствения си ужас, напрегнатост и тъга, заради Джоуи.

В единадесет часа, точно когато Джоуи се беше уморил да играе на Пак-Ман, Чарли влезе, дръпна един стол от кухненската маса, седна на него и каза:

— Куфарите, които приготвихте тази сутрин...

— Все още са в моята кола.

— Аз ще ги сложа в моята. Идете пригответе всичко, от което може да имате нужда за... да кажем... една седмица. Ще тръгнем оттук веднага щом се пригответе.

— Къде отиваме?

— По-добре е да не ви казвам точно сега. Може да ни подслушват.

Изглежда той също бе обмислял възможността някой от хората на Грейс Спайви да работи като полицай.

— В някое скривалище ли ще се скрием? — попита Джоуи.

— Да — отвърна Чарли. — Точно това ще направим.

Джоуи се намръщи.

— Вещицата има магически радар — каза той. — Тя ще ни намери.

— Не и там, където ще ви заведе — каза Чарли. — Ние повикахме един магьосник, който направи заклинание на мястото, така че тя няма да може да го открие.

— О! — възкликна Джоуи и очарован се наведе напред.

— Ти познаваш истински магьосник?

— Не се безпокой, той е добър човек — отвърна Чарли. — Не прави черна магия или нещо подобно.

— Ами, разбира се — каза момчето. — Не бих могъл да си представя, че един частен детектив би работил с някой лош магьосник.

Кристин имаше сто въпроса, но не мислеше, че е добра идея да зададе който и да е от тях пред Джоуи. Качи се на втория етаж, където следователят надзираваше отнасянето на тялото на червенокосия убиец, и приготви един куфар. Долу в стаята на Джоуи напълни и една чанта за него. После, след кратко колебание, пхна някои от любимите му играчки в друга чанта.

Кристин беше овладяна и разтревожена от предчувствието, че никога вече няма да види тази къща.

Леглото на Джоуи, афишите от „Звездни войни“ и колекцията му от движещи се пластмасови фигури и космически кораби изглеждаха леко избледнели, като че ли те не бяха наистина там, като че ли бяха от някаква снимка. Кристин докосна креватчето, после куклата на Извънземното и постави ръка върху хладната повърхност на черната дъска, която стоеше в един ъгъл. Можеше да почувства тези неща под пръстите си, но все пак, някак си, те повече не й изглеждаха истински. Това беше едно странно, студено чувство, предвещаващо нещо лошо, което оставяше в нея особена празнота.

Не, мислеше тя. Аз ще се върна. Разбира се, че ще се върна.

Но когато излезе от стаята на своя син, чувството за загуба остана.

Чубака беше изведен първи и вкаран в зеления Шевролет.

После, в дъждобрани, водени от Чарли и хората му, те напуснаха къщата, Кристин потрепери, когато студеният жилец дъжд я удари в лицето.

Отвън ги чакаха журналисти, телевизионни екипи и пикапът на една радиостанция. Мощните прожектори към телевизионните камери

светнаха веднага щом се появиха Кристин и Джоуи. Репортерите се бутаха един друг за най-добра позиция и всичките веднага заговориха:

— Мисис Скавело...

— ... един момент, моля...

— ... само един въпрос...

Кристин примигна, когато светлините я удариха в очите.

— ... кой би искал да ви убие и...

— ... случай с наркотици ли е това...

Тя държеше Джоуи плътно до себе си и продължаваше да върви.

— ... вие...

— ... вие можете ли...

Към нея щракнаха микрофони.

— ... имате ли...

— ... вие ще...

Един калейдоскоп от странни лица се сменяше пред тях. Някои бяха в сянка, а други бяха неестествено бледи и светли в светлината от прожекторите.

— ... разкажете ни какво чувства човека, когато преживява...

Кристин зърна едно познато лице на мъж от телевизионния екип на „Новини в Десет“.

— ... кажете ни...

— ... какво...

— ... как...

— ... защо...

Студеният дъжд проникваше под яката на дъждобрана.

Джоуи стискаше силно ръката ѝ. Репортерите го плашеха.

Искаше ѝ се да им извика да се махат, да стоят настрана, да млъкнат.

Но те се тълпяха по-близо.

Ломотеха ѝ нещо.

Кристин имаше чувството, че си пробива път през глутница гладни животни.

После в тълпата се мерна едно непознато и недружелюбно лице: един мъж над петдесетте с прошарена коса и рунтави прошарени вежди. Той имаше пистолет.

Не!

Кристин не можеше да си поеме дъх. Чувстваше ужасна тежест върху гърдите си.

Това не можеше да се случва отново. Не така скоро. Сигурно те нямаше да направят опит за убийство пред всички тези свидетели. Това беше лудост.

Чарли видя оръжието и изблъска Кристин и Джоуи настрана от пътя.

В този момент репортерка също видя заплахата и се опита да избие пистолета от ръката на нападателя, но за нейна неприятност получи куршум в бедрото.

Лудост.

Хората крещяха, полицаите викаха и всички се хвърлиха на просмуканата от дъжда земя, всички, освен Кристин и Джоуи, които тичаха към зеления Шевролет, придружавани от Винс Фийлдс и Джордж Суортаут. Тя беше на двадесет фута от колата, когато нещо я парна силно и болка премина по дясната ѝ страна, малко над ханша. Кристин не падна, дори не залитна върху хлъзгавия от дъжда тротоар, а просто се гмурна напред. Задъха се. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че всеки удар ѝ причиняваше болка. Тя се задържа за Джоуи. Не погледна назад и не разбра дали въоръженият мъж ги преследва, но чу страхотен залп и нечий глас да вика:

— Повикайте линейка!

Кристин не се питаше, дали Чарли беше застрелял нападателя.

Или него бяха застреляли.

Тази мисъл почти я накара да спре, но вече бяха при Шевролета.

Джордж Суортаут отвори с рязко движение задната врата на колата и ги набута вътре, където Чубака лаеше възбудено.

Винс Фийлдс обиколи тичешком колата до вратата на шофьора.

— На пода! — извика Суортаут. — Стойте долу!

И тогава дойде Чарли, хвърляйки се отгоре им, за да ги предпази.

Двигателят на Шевролета изрева. Те се отделиха от бордюра с пронизително свирене на гумите и се впуснаха по улицата, от къщата в нощта и дъжда, в един свят, който не можеше да бъде по-враждебно настроен, отколкото ако беше една чужда планета в друга галактика.

27.

Кайл Барлоу се страхуваше да занесе новината на Майка Грейс, макар да предполагаше, че тя вече е научила за нея посредством някое видение.

Той влезе в задната част на църквата и остана там известно време, изпълвайки с широките си рамена входа между преддверието и купола, почти докосвайки страните му. Събираше сила от огромния месингов кръст над олтара, от библейските сцени, изобразени на стъклописите, от благоговейната тишина. И приятната миризма на тамян.

Грейс седеше сама отляво, на втората пейка в предната част. Ако беше чула влизането на Барлоу, тя с нищо не показва, че е усетила неговото присъствие. Гледаше право напред в кръста.

Барлоу мина по страничния кораб и седна до нея. Тя се молеше. Той почака да свърши и каза:

— Вторият опит също не успя.

— Зная — отвърна тя.

— Какво ще правим сега?

Ще ги преследваме.

— Къде.

— Навсякъде. — Отначало тя говореше тихо, с шепот, който той едва долавяше, но гласът ѝ започна постепенно да се издига и да добива сила и убеденост, докато не отекна зловещо от покритите със сенки стени на купола. — Няма да ги оставим на мира. Няма да им дадем никаква почивка, никакво убежище. За тях няма да има никаква пощада. Ние трябва да бъдем безмилостни, непреклонни, неспящи, непоколебими. Ние ще бъдем кучета — ловджийските кучета на Бога. Ще ги преследваме по петите. Ще ги нападнем и повалим на земята рано или късно, тук или там, когато Господ пожелае. Ние ще спечелим. Сигурна съм в това.

Грейс се взираше настойчиво в кръста, докато говореше, но сега обърна своите безцветни очи към него и както винаги, той почувства погледът ѝ да прониква в него до дъното на душата му.

— Какво искаш да направя? — попита той.

— Засега си иди у дома. Спи. Подготви се за сутринта.

— Няма ли да ги атакуваме отново тази нощ?

— Първо ще трябва да ги намерим.

— Как?

— Бог ще ни води. Сега върви. Спи.

Кайл стана и пристъпи в страничния кораб.

— Ти също ли ще спиш? — попита загрижено той. — И ти имаш нужда от почивка.

— Аз не мога да спя, мило момче — отвърна Грейс. Гласът ѝ отново бе станал писклив шепот и в него се чувстваше преумора. Спя само по един час на нощ. После се събуждам и съзнанието ми се изпълва с видения, послания от ангелите, с контакти със света на духовете, с безпокойство, страхове и надежди, с ужасната тежест на отговорностите, с които ме е натоварил Бог. — Тя избърса устата си с опакото на ръката. — Как бих желала да можех да спя, как копнея за сън, за края на всички тези изисквания и безпокойства! Но Той ме е преобразил така, че да мога да действам без да спя по време на тази мисия. Аз няма да спя, докато Бог не пожелае това. Поради причини, които не разбирам, Той се нуждае от мен будна. Настоява за това. Дава ми необходимата сила, за да мога да издържа без сън. Държи ме будна, твърде будна. — Гласът ѝ трепереше и Барлоу предположи, че треперенето се дължи както на благоговеене, така и на страх. — Казвам ти, мили Кайл, да си инструмент на Божията воля е и славно и ужасно, и чудесно и страшно, и стимулиращо и изтощаващо.

Грейс отвори чантата си, извади една носна кърпа и си избърса носа. Внезапно тя забеляза, че кърпата ѝ е покрита с кафяви и жълти петна, отвратително измачкана и с позасъхнали сополи по нея.

— Погледни я — каза тя, посочвайки носната кърпа. — Тя е ужасна. Обикновено бях спретната. Чиста. Моят съпруг, да благослови Бог душата му, винаги казваше, че моята къща е по-чиста от операционна зала в болница. И аз винаги много съзнателно се поддържах спретната. Обличах се добре. Никога не съм носила гнусна носна кърпа като тази, никога преди да ми беше даден този *Дар*, който изтласка от мен всички обикновени мисли. В очите ѝ блестяха сълзи. — Понякога... аз съм уплашена... благодарна съм на Бог за *Дара*, да... благодарна съм за спечеленото... но съм уплашена от загубеното...

Кайл искаше да разбере какво трябва да представлява това за нея, какво е да си инструмент на Божията воля, но не можеше да схване нейното умствено състояние или мощните сили, действащи в нея. Не знаеше какво да ѝ каже и се чувстваше потиснат, че не може да я утеши.

— Върви си у дома, спи — каза тя. — Утре може би ние ще убием момчето.

28.

В колата, движейки се бързо през мокрите от бурята улици, Чарли настоя да погледне раната на Кристин, макар тя да твърдеше, че не е сериозна. Той откри с облекчение, че Кристин има право. Беше само одраскване. Куршумът бе оставил плитка бразда с дължина два инча точно над ханша ѝ. Това беше повече ожулване, отколкото рана и най-вече обгаряне от нагрятия куршум. Куршумът не беше в нея и имаше само леко кървене. Независимо от това, те спряха при един нощен пазар, откъдето купиха алкохол, йод и превръзки и Чарли превърза раната, докато Винс зад волана ги извеждаше отново на пътя. Те обикаляха от улица на улица, завиваха внезапно в обратна посока и летяха в шибаната от дъжда тъмнина подобно на насекомо, бягащо от светлината от страх да не бъде ударено и смачкано.

Взеха всички възможни предпазни мерки, за да бъдат сигурни, че не са проследени и пристигнаха в къщата-убежище в Лагуна Бийч чак в един часа след полунощ. Къщата бе по средата на една дълга улица с изглед (на дневна светлина) към океана. Сградата беше малка, едноетажна, с две спални ѝ една баня; старомодна; на около четиридесет години, но добре поддържана, с покрит главен вход, дървена решетка за пълзящи растения и украсени с резба кепенци. Беше забулена от бегонвилия, която пълзеше по една от стените и покриваше по-голямата част от разстоянието до покрива. Къщата беше собственост на лелята на Хенри Ранкин, която беше на почивка в Мексико и нямаше никакъв начин, по който Грейс Спайви или който и да е от Църквата на Здрача да знае това.

Чарли съжаляваше, че не бяха дошли тук по-рано. Разбира се, той не предполагаше, че Грейс Спайви ще предприеме толкова скоро и такава дръзка и яростна атака. Убиването на куче беше едно, а наглото изпращане на убийци, въоръжени с ловни пушки в тих жилищен квартал... е, той не очакваше, че тя е толкова луда. Беше загубил двама от своите хора, двама свои приятели. Една емоционална киселина, отчасти скръб, отчасти самоупрек, го разяждаше. Той познаваше Пит Локбърн от девет години, а Франк Ройтер от шест и много ги

харесваше и двамата. Макар да знаеше, че няма вина за случилото се, той не можеше да спре да се самообвинява.

Чарли се опитваше да скрие скръбта и яростта си, защото не искаше да разстройва още повече Кристин. Тя беше обърквана от убийствата и изглеждаше твърдо решена да се счита отчасти отговорна за тях. Той се опитваше да я убеди, че Франк и Пит са знаели риска, когато са приели службата и че ако тя не беше наела Клемент-Харисън, сега телата на път за моргата щяха да бъдат нейното и на Джоуи, така че тя е постъпила правилно като е потърсила помощ. Независимо от аргументите, тя не можеше да се отърси от своето мрачно чувство за отговорност.

Джоуи беше заспал в колата и Чарли го пренесе през косо падащия дъжд и замайващата нощна тишина в детската стая, момчето дори не помръдна, само промърмори тихо и въздъхна.

— Мисля, че няма да му навреди, ако пропусне да си измие една вечер зъбите — каза загрижено Кристин.

Чарли не можа да потисне усмивката си, тя го видя и се усети колко нелепо беше да се тормози за някакви дупчици в зъбите само часове след като момчето се беше спасило от трима убийци.

Изчерви се и каза:

— Мисля, че ако Бог го е запазил от куршумите. Той ще го предпази и от разваляне на зъбите, а?

— Това е едно добро разсъждение.

Чубака се сгуши до леглото и с удоволствие се прозя. Той също бе имал труден ден.

Винс Фийлдс дойде до вратата и попита:

— Къде искаш да бъда, шефе?

Чарли се поколеба, спомняйки си Пит и Франк. Беше ги поставил на пътя на изстрелите. Не искаше да постъпва по същия начин и с Винс. Но, разбира се, не трябваше да мисли така. Той не можеше да каже на Винс да се скрие в дъното на килера, където беше безопасно. Работата на Винс беше да бъде на пътя на изстрелите, ако е необходимо. И Винс и Чарли знаеха това, а също и че работата на Чарли е да дава нареждания, независимо от последствията. И така, какво чакаше? В тази работа или ти изнася да поемеш рисковете, или не.

— Да... аз искам да бъдеш точно тук, Винс — каза Чарли след като се прокашля. — Седни до леглото.

Чарли заведе Кристин в малката спретната кухня, където Джордж Суортаут беше направил един голям кафеник кафе и наливаше чаши за себе си и Винс. Чарли изпрати Джордж до прозорците на всекидневната, за да наблюдава улицата и наля от кафето за себе си и Кристин.

— Мириам, лелята на Хенри, обича бренди. Бихте ли желали малко бренди в кафето?

— Може би, идеята е добра — отвърна Кристин.

Чарли намери брендито в шкафа до хладилника и сипа по малко в двете чаши с кафе.

Те седяха един срещу друг на малката маса до прозореца с изглед към окъпана от дъжда градина, където в момента цъфтяха само сенки.

— Как е раната? — попита той.

— Само малко прищраква.

— Сигурна ли сте?

— Да. Слушайте, какво стана сега? Полицията ще предприеме ли арести?

— Не може. Всичките нападатели са мъртви.

— Но жената, която ги е изпратила, не е мъртва. Тя е част от опита за убийство. Един заговорник. Тя е толкова виновна, колкото и те.

— Ние нямаме доказателство, че ги е изпратила Грейс Спайви.

— Ако и тримата са членове на нейната църква...

— Това би било важна улика. Проблемът е, как можем да докажем, че те са били членове на църквата?

— Полицията би могла да разпита техни приятели, техните семейства.

— Което тя със сигурност ще направи... ако успее да намери техни приятели и техни семейства.

— Какво искате да кажете?

— Никой от тримата гангстери не носеше документи за самоличност. Никакви портфейли, никакви кредитни карти, никакви шофьорски книжки, нищо.

— Отпечатъци от пръсти. Сигурно биха могли да бъдат идентифицирани по техните отпечатъци.

— Разбира се, полицията ще е заеме с това. Но ако тези мъже не са били в армията или нямат криминални досиета, или не са били някога на служба като охрана, за която се изискват отпечатъци от пръстите, техните отпечатъци няма да бъдат регистрирани никъде.

— И така, ние може никога да не узнаем кои са били те?

— Може. Ако не ги идентифицираме, няма начин да ги проследим назад до Грейс Спайви.

Кристин се намръщи и сръбна малко от своето, кафе с бренди. Обмисляше положението. Опитваше се да открие какво може да са пропуснали, за да се намери връзката между убийците и Църквата на Здрача. Чарли можеше да ѝ каже, че си губи времето, че Грейс Спайви сигурно е била много внимателна, но тя трябваше сама да стигне до това заключение.

— Човекът, който ни нападна пред къщата... беше ли същият, който караше пикапа? — попита накрая тя.

— Не. Не беше този, когото наблюдавах с бинокъла.

— Но, ако той е бил вътре, като пътник, може би пикапът е все още паркиран на улицата.

— Не. Полицията го потърси. Никъде в квартала нямаше бял пикап. Нямаше изобщо нищо, което би насочило вниманието към „Тру Уърд“ или към Църквата на Здрача.

— Ами техните оръжия?

— Те също са били проверени. Очаквам да не са били закупени законно. Няма да има никакъв начин да се разбере кой ги е закупил.

Лицето на Кристин изразяваше разочарованието ѝ, когато каза:

— Но ние знаем, че Грейс Спайви е заплашвала Джоуи и знаем също, че нейни хора са ни преследвали с пикапа. Няма ли полицаите достатъчно основание, след случилото се нощес, поне да поговорят с нея?

— Да. И те ще го сторят.

— Кога?

— Веднага. Ако вече не са го сторили. Но тя ще отрича всичко.

— Ще я поставят ли под наблюдение?

— Не. Във всеки случай, няма смисъл. Те могат да я наблюдават, но не са в състояние да следят всеки член на нейната църква. Това ще изисква по-многоброен персонал от този, с който разполага полицията. Освен това, тази мярка е противоконституционна.

— Тогава ние сме се върнали назад до точката, от която тръгнахме — заключи отчаяно тя.

— Не. В края на краищата, може би, не веднага, но след известно време, някой от тези безименни мъртви мъже или някое от техните оръжия, или снимките, които направих на мъжа в пикапа, ще ни дадат някаква конкретна връзка с Грейс Спайви. Тези хора не са свършени. Някъде, те са пропуснали някоя подробност, направили са грешка и ние ще извлечем полза от нея. Рано или късно, те ще направят и други грешки и ние ще имаме достатъчно доказателство, за да ги арестуваме.

— А през това време?

— Вие и Джоуи ще се спотайвате.

— Тук?

— За известно време.

— Е, ще ни намерят.

— Няма.

— Ще ни намерят — каза мрачно Кристин.

— Дори полицията не знае къде сте.

— Но вашите хора знаят.

— Ние сме на ваша страна.

Кристин се съгласи, но той усети, че има още нещо за казване, нещо, което всъщност, не искаше да каже, но не можеше също и да се въздържа.

— Какво има? Какво мислите? — подкани я той.

— Не е ли възможно някой от вашите хора да принадлежи към Църквата на Здрача?

Въпросът го стресна. Той сам беше подбирал хората си, познаваше ги, харесваше ги, доверяваше им се.

— Невъзможно.

— В края на краищата, вашата агенция се е занимавала със Спайви. Вие сте спасили тези две малки деца от нейния култ, откраднали сте ги от тяхната майка. Аз мисля, че, може би, Грейс Спайви ще бъде предпазлива с вас, достатъчно предпазлива, за да внедри някой във вашата организация. Тя би могла да привлече някой от вашите хора.

— Не. Невъзможно. Първият път, когато тя се опита да осъществи контакт с един от тях, той незабавно ми докладва.

— Това може да е някой от вашите нови служители, който е бил последовател на Спайви, преди да постъпи на работа при вас. Вземали ли сте на работа някой нов, откакто сте откраднали тези деца?

— Няколко души. Но ние подлагаме нашите служители на щателна проверка, преди да ги наемем...

— Членството в църквата може да бъде скрито, запазено в тайна.

— Това би било трудно.

— Забелязвам, че престанахте да казвате „невъзможно“.

Тя го караше да се чувства неловко. Чарли обичаше да вярва, че винаги мисли за всичко и е подготвен за всяка евентуалност. Но за това не беше помислил, главно защото познаваше твърде добре своите хора, за да погледне благосклонно на схващането, че някой от тях е толкова слабоумен, че да се остави да бъде привлечен в някакъв шантав култ. Все пак, хората бяха странни, особено в днешно време и единственото нещо в тях, което можеше да те изненада беше, че те никога не са те изненадвали.

Чарли отпи от кафето си и каза:

— Аз ще наредя на Хенри Ранкин да направи изцяло нова проверка на всеки, който се е присъединил към нас от случая „Спайви“ насам. Ако първия път е било пропуснато нещо, Хенри ще го открие. Той е най-добрият, който имаме.

— И вие сте сигурен, че можете да се доверите на Хенри?

— Господи, Кристин, та той ми е като брат!

— Спомнете си за Каин и Авел.

— Слушайте, Кристин, малко подозрение, едно докосване на параноя... това е добре. Не съм против да сте по-предпазлива. Но вие може да отидете твърде далеч. Трябва да се доверите на някого. Не можете да се справите с това сама.

Кристин кимна и погледна в полуизпитото кафе с бренди.

— Прав сте — каза я. — И мисля, че не е много уместно да се безпокоя колко от вашите хора заслужават доверие, когато двама от тях вече умряха за мен.

— Те не умряха за вас — възрази той.

— Да. Те умряха за мен.

— Те само...

— Умряха за мен.

Чарли въздъхна и не каза нищо повече. Кристин беше твърде чувствителна, за да не изпитва известна вина за Пит Локбърн и Франк Ройтер. Тя просто трябваше да проумее сама, че това не е така — по същия начин като него.

— Добре — каза тя. — И така, какво ще правите вие, докато Джоуи и аз се спотайваме?

— Преди да напуснем вашата къща, телефонирах на административната служба на църквата.

— На нейната църква ли?

— Да. Тя не беше там. Но помолих нейната секретарка да ми уговори среща за утре. Накарах я да обещае, че ще телефонира довечера на Хенри Ранкин, без значение колко късно, и ще му съобщи кога да бъде там.

— Отивате в бърлогата на лъва.

— Не е чак толкова драматично или опасно.

— Какво очаквате да постигнете, като говорите с нея?

— Не зная. Но това изглежда е следващата логическа стъпка.

Кристин се размърда неспокойно на стола си, взе чашата, остави я отново без да пийне от нея и прехапа нервно долната си устна.

— Страхувам се, че...

— Какво?

— Страхувам се, че ако вие отидете при нея... тя може някак си да ви накара да ѝ кажете къде сме ние.

— Не съм толкова лесен — отвърна той.

— Но тя може да използва упояващи средства или изтезание, или...

— Повярвайте ми, Кристин, аз мога да се владея и мога да се справя с тази старица и нейните щуротии.

Тя дълго време го гледа втренчено.

Очите ѝ хипнотизираха с красотата си.

— Вие можете — каза тя. — Аз зная това. Вие можете да се справите с тях. Аз силно ви вярвам, Чарли Харисън. Просто... инстинкт. Имам добро чувство към вас. Зная, че сте способен. Не се съмнявам във вас. Наистина не. Но все още се страхувам.

В един и тридесет, един служител от Клемет-Харисън докара сивия Мерцедес на Чарли до къщата в Лагуна Бийч, така че да може

сам да се прибере у дома си. Уморен и със зачервени очи, Чарли погледна часовника си. Беше два и пет.

— Ами, мисля, че трябва да вървя — каза той и отиде до мивката, за да изплакне своята чаша.

Кристин стоеше при кухненския прозорец до вратата и се взираше навън в тъмната нощ.

Той отиде при нея.

— Кристин?

Тя се обърна към него.

— Добре ли сте? — попита той.

Тя кимна, опитвайки се да се покаже смела.

— Просто малко е хладно. — Зъбите й тракаха, докато говореше.

Без много да му мисли, той обвини ръцете си около нея. Тя се притисна към него без никакво колебание. После нейните ръце също го прегърнаха. Сега те бяха свързани и нямаше нищо по-хубаво от това да я прегръща. Косата й галеше бузата му. Ръцете й го обгръщаха. Тялото й се сливаше с неговото. Нейната топлина го пронизваше. Нейният аромат го изпълваше. Прегръдката имаше наелектризираща способност на ново и силно желано преживяване и в същото време беше едно приятно и непринудено споделяне. Беше трудно за вярване, ме той я познаваше от по-малко от един ден. Изглежда беше я желал от много по-дълго време. Разбира се, това беше така, въпреки че, ако не я беше срещнал, нямаше да знае, че точно тя е тази, за която бе мечтал от толкова много години.

Тогава той би могъл да я целуне. Имаше желанието и куража да постави ръка под брадичката й, да повдигне лицето й и да притисне устните си до нейните. Знаеше, че тя няма да се противи, че може дори да приеме постъпката му като нормална. Обаче Чарли не направи нищо повече, защото чувстваше, че времето не е подходящо. Сега целувката щеше да бъде отчасти от страх, отчасти от отчаяната й нужда да бъде преосигурена. Ако се стигнеше до целувка, Чарли искаше това да бъде изцяло по други причини: желание, привързаност, любов. Той искаше началото да бъде безукорно за тях.

Кристин изглеждаше смутена, когато накрая се отдели от него.

— Извинявайте — каза тя, усмихвайки се срамежливо. — Нямах намерение да се разтрепервам на рамото ви. Трябваше да бъда силна. Зная това. В тази ситуация няма място за слабост.

— Глупости — възрази нежно той. — Аз също се нуждаех от прегръдка.

— Наистина ли?

— Всеки би могъл да използва от време на време някое плюшено мече.

Тя му се усмихна.

Чарли много съжаляваше, че трябваше да я остави. По целия път до колата, докато вятърът дърпаше палтото му, а дъждът го шибаше по главата, той искаше да се обърне, да се върне обратно там, вътре и да ѝ каже, че между тях се е случило нещо необикновено, нещо, което не би трябвало да се случва така бързо, нещо, което човек вижда във филмите, но никога в живота. Той искаше да ѝ го каже сега, макар времето да не беше подходящо, защото, въпреки че бе сигурен в себе си, не знаеше дали ще успее да се справи със Спайви и нейната лудост. Имаше една вероятност никога да не му се удаде друг удобен случай, никога повече да не види Кристин Скавело.

Чарли живееше в хълмовете на Норт Тъстин и беше почти на половината път до дома си. Той пътуваше по една пуста отсечка от Ървин Булевард и мислеше за Франк Ройтер и за Пит Локбърн, когато събитията от изминалите няколко часа му дойдоха твърде много и изведнъж започна да не му достига въздух. Той трябваше да се изтегли до канавката и да спре. От едната страна на пътя имаше портокалова горичка, от другата — ягодови полета, а навсякъде наоколо — тъмнина. В този час нямаше движение. Отпуснат назад в седалката, Чарли се взираше в обливаното от дъжда предно стъкло, където водата правеше призрачни пъстри шарки в светлината от фаровете на собствената му кола. Задържащите се за кратко време шарки биваха изтривани от движещите се като метроном чистачки. Беше разстройващо и обезсърчаващо да осъзнае, че човешки живот може да бъде изтрит така внезапно и лесно, както тези шарки от дъжда върху стъклото. Той плачеше.

През всичките години на функциониране, Клемент-Харисън беше загубила по време на работа само още един човек. Той бе убит при автомобилна катастрофа, макар това да не е било свързано с неговата задача и да е можело да се случи също така лесно и в свободното му време. През годините, по някои от хората бе стреляно, най-вече от неверни съпрузи. Но досега, слава Богу, никой не беше убит. Работата

на частните детективи далеч не бе това, което се описваше по телевизията и във филмите. Понякога си малко бит или трябва да набиеш някой друг и винаги съществува възможност за насилие, но тази възможност рядко се реализира.

Чарли не се страхуваше за себе си, а за своите служители, за хората, които работеха за него и разчитаха на него. Може би бе подписал смъртните присъди на себе си и своите сътрудници. Кой знаеше какво може да очакваш, когато си имаш работа с религиозни фанатици? Кой знаеше колко далеч биха отишли те?

От друга страна, всеки, който работеше с него, знаеше рисковете, макар обикновено да очакваха по-добри шансове. И каква детективска агенция биха били те и какви бодигардове, ако се откажеха от първия наистина труден случай, с който са се сблъскали? И как можеше да се откаже от задължението си, поето пред Кристин Скавело? На сутринта нямаше да може да се понася, ако я оставеше беззащитна. Освен това, той беше сигурен повече от всякога, че с безразсъдна, но не неумишлена бързина, беше се влюбил в нея.

Въпреки барабаненето на дъжда върху покрива и думкането на чистачките върху предното стъкло, нощта беше непоносимо мълчалива в потискащо влажната кола. Липсваше смислен звук. Налице бяха само случайните шумове на бурята, напомнящи му със своята случайност за бездната от хаос, над която бяха се развили неговия живот и живота на всички останали. Това беше една мисъл, върху която той предпочиташе да не се спира в момента.

Чарли се съсредоточи отново върху пътя, даде газ и вдигна два фонтана пръски от една дълбока локва, насочвайки се към хълмовете и дома.

29.

Кристин не очакваше, че ще е в състояние да спи. Тя се просна на леглото, където Джоуи лежеше като камък, но си мислеше, че само ще полежи със затворени очи, почивайки си, докато той се събуди. Трябва да беше заспала мигновено.

Събуди се през нощта и установи, че дъждът беше спрял. Тишината беше дълбока.

Джордж Суортаут седеше на един стол в ъгъла и четеше списание на меката светлина на една настолна лампа със седефен абажур. Тя искаше да поговори с него, да разбере дали всичко е наред, но нямаше сили да се надигне, дори да каже дума. Затвори очи и отново потъна в тъмнината.

Кристин се събуди напълно преди седем часа. Чувстваше се с леко размътена глава след четирите и половина часа сън. Джоуи тихо похъркваше. Остави Джордж да наблюдава сина ѝ, отиде в банята и взе един продължителен горещ душ. Тя трепна, когато водата проникна под превръзката на ханша ѝ и предизвика щипеща болка от заздравяващата ѝ рана.

Излезе изпод душа, избърса се, сложи нова превръзка и започна да си облича дрехите, когато почувства, че Джоуи е в опасност, непосредствена, ужасна опасност. Тя я почувства в костите си. Кристин помисли, че чува вика му над бръмченето на вентилатора в отдушника на банята. О, Исусе, не. Той беше убит там, в банята, насечен на парчета от някакъв агресивен тълкувател на Библията. Стомахът ѝ се сви, кожата ѝ настръхна и въпреки бръмченето на вентилатора, тя помисли че чува още нещо — едно тупкане, един звук като от удари с тояга. Те сигурно го биеха, убиваха и биеха. Дъхът ѝ секна. Кристин знаеше това, знаеше, че Джоуи е мъртъв. Боже мой! В луда паника, тя дръпна ципа на джинсите и без дори да закопчае всички копчета на блузата, излезе, препъвайки се от банята с мокра и висяща на слепени кичури коса.

Всичко беше само въображение.

Момчето беше невредимо.

Джоуи беше се събудил и седеше в леглото, слушайки с широко отворени очи, докато Джордж Суортаут му разказваше някаква история за един магически папагал и краля на Сиам.

По-късно, обезпокоена, че майка ѝ може да чуе за техните проблеми в новините или да прочете за тях във вестниците, Кристин ѝ телефонира, но после съжали. Евелин изслуша всички подробности и беше силно шокирана, но вместо да предложи съчувствие, тя атакува с един разпит, който изненада и ядоса Кристин.

— Какво си направила на тези хора? — поиска да знае Евелин.

— Кои хора?

— Хората от тази църква.

— Не съм им направила нищо, майко. Те се опитват да ни направят зло. Не чу ли, какво ти казах?

— Те не биха те тормозили без причина — отвърна Евелин.

— Те са луди, майко.

— Не може всички хора, принадлежащи към една църква да са луди.

— Е, те са луди. Те са лоши хора, майко. Истински лоши хора.

— Не могат всички те да бъдат лоши. Няма такива религиозни хора. Не могат всички те да те преследват само за свое забавление.

— Аз ти казах, защо ни преследват. Те са си вгълпили тази безумна идея, че Джоуи...

— Това е, което ми каза — рече Евелин, — но не може да бъде вярно. Наистина не. Трябва да има още нещо. Трябва да има нещо, с което си ги разгневила. Но дори да са ядосани, аз съм сигурна, че те не биха са опитали да убият никого.

— Майко, аз ти казах, че те дойдоха с огнестрелни оръжия и бяха убити хора...

— Тогава хората, които са имали оръжия, не са били от църквата — каза Евелин. Ти погрешно си разбрала всичко. Нещо друго е.

— Майко, аз не съм разбрала погрешно всичко. Аз...

— Хората на църквата не използват оръжия, Кристин.

— Тези хора на църквата използват.

— Нещо друго е — настоя Евелин.

— Но...

— Ти имаш зъб на религията — каза Евелин. — Винаги си имала зъб на църквата.

— Майко, аз не държа никакъв карез...

— Ето защо ти така бързо обвиняваш в това религиозни хора, когато всичко е просто работа на някой друг, може би на политически терористи, както непрекъснато съобщават в новините или пък си замесена в нещо нередно и то сега е излязло от контрол, което не би ме изненадало. Замесена ли си в нещо, Кристин! В афера с наркотици, например? Търговците на наркотици винаги се убиват един друг, както ги виждаш по телевизията. Нещо подобно ли е, Кристин?

Кристин си въобрази, че чува като фон монотонното тиктакане на стария часовник. Внезапно дишането ѝ се затрудни.

Разговорът продължаваше по този начин, докато накрая Кристин не можеше повече да издържа. Тя каза, че трябва да върви и затвори телефона, преди майка ѝ да успее да възрази. Евелин не беше казала дори „Аз те обичам“ или „Бъди внимателна“, или „Безпокоя се за теб“, или „Ще направя всичко, какво мога, за да ти помогна.“

Все едно, че майка ѝ беше мъртва. Мъртва със сигурност беше връзката между тях.

В седем и тридесет Кристин направи закуска за Джордж, Винс, Джоуи и себе си. Тя мажеше препечена филия с масло, когато отново заваля.

Утрото беше толкова мрачно, облаците така ниски и светлината така слаба, като че ли денят по-скоро свършваше. Дъждът валеше като из ведро от навъсеното небе. Отвън продължаваше да се стеле мъгла. Тя, може би, щеше да се задържи цял ден леко разсеяна, а вечерта да стане непрогледно гъста. Това беше времето от годината, когато безмилостни бури връхлитаха Калифорния. Те идваха откъм Тихия океан и бомбардираха крайбрежните области, докато реките не прелееха, а склоновете на хълмовете не започнеха да се свличат, носейки къщи с убийствена скорост надолу към дъното на каньоните. Както изглежда, в момента те бяха, може би, на път да бъдат връхлетени от една от тези бури.

Перспективата за продължаващо дълго лошо време правеше заплахата от Църквата на Здрача още по-застрашителна, когато зимните дъждове зачестяваха както сега, улиците се наводняваха, автострадите се задръстваха невероятно, мобилността намаляваше и Калифорния изглежда се смалчаваше, като планините се свиваха към крайбрежието, притискайки земята помежду им. В най-лошата част на

дъждовния сезон Калифорния добиваше някакъв клаустрофобичен вид, за който никога не пише в туристическите брошури или не виждаш на пощенските картички. В подобно време Кристин винаги се чувстваше като в клопка, дори когато не беше преследвана от добре въоръжени фанатици.

— Вие, момчета, трябва да сте уморени — каза Кристин, когато занесе една чиния с бекон и яйца на стоящия на пост до входната врата Винс Фийлдс. — Колко време можете да издържите така, без да спите?

Винс ѝ благодари за храната, погледна часовника си и каза:

— Остава ни още около половин час. Дотогава ще дойде екипа, който ще ни смени.

Разбира се. Един екип за смяна. Едно ново дежурство. Това трябваше да бъде очевидно за нея, но не беше. Кристин беше свикнала с Винс и Джордж. Беше се научила да им се доверява. Ако някой от тях беше член на Църквата на Здрача, тя и Джоуи щяха досега да бъдат мъртви. Тя искаше от тях да останат, но те не можеха вечно да бъдат будни и на пост. Глупаво беше от нейна страна да не разбира това.

Сега трябваше да се безпокои за новите мъже. Единият от тях можеше да е продал душата си на Грейс Спайви.

Тя се върна в кухнята. Джоуи и Суортаут закусваха на полукръглата маса от борово дърво, която можеше да побере само три стола. Кристин седна пред своята чиния, но гладът ѝ беше минал. Тя едва се докосна до храната и каза:

— Джордж, следващата смяна бодигардове...

— Скоро ще бъде тук — каза той с пълна уста яйца и препечена филия.

— Знаете ли кого Чарли... кого мистър Харисън изпраща?

— Имате предвид техните имена ли?

— Да, техните имена.

— Не зная. Имаме няколко екипа. Защо?

Кристин не знаеше защо би се чувствала по-добре, ако знаеше имената им. Тя не познаваше персонала на Чарли. Техните имена не означаваха нищо за нея. Не можеше да каже просто по имената им, че са хора на Спайви. Не разсъждаваше разумно.

— Ако познавате някои от нашите хора и предпочитате те да бъдат тук на смяна, трябва да кажете на мистър Харисън — посъветва я Джордж.

— Не. Не познавам никого. Аз просто... ами... няма значение. Това не беше важно.

Джоуи изглежда чувстваше естествено нейния страх. Той престана да дразни Чубака с парче бекон, постави малката си ръчичка върху рамото на Кристин, сякаш да ѝ вдъхне увереност по начина, по който бе видял да прави Чарли и каза:

— Не се безпокой, мамо. Те ще бъдат добри хора. Които и да изпрати Чарли, наистина ще бъдат добри.

— Най-добрите — съгласи се Джордж.

— Хей — обърна се Джоуи към Джордж. — Разкажи на майка историята за говорещия жираф и принцесата, която нямала кон.

— Съмнявам се, че това е от историите, които се харесват на твоята майка — отвърна с усмивка Джордж.

— Тогава я разкажи отново на мен — настоя Джоуи. — Моля те!

Докато Джордж разказваше приказката, която изглежда сам беше измислил, вниманието на Кристин беше се пренесло към дъждовния ден зад прозореца. Някъде там, отвън, идваха насам двама от хората на Чарли и тя почти беше сигурна, че единият от тях ще е последовател и оръдие на Спайви.

Параноя. Кристин знаеше, че половината от проблема ѝ е психологически. Тя ненужно се безпокоеше. Чарли я беше предупредил да не стига до крайности. Не би било от голяма полза нито за Джоуи, нито за себе си, ако започнеше да вижда преследвачи във всяка сянка. Причината за всичко беше проклетото отвратително време и изтъканото от дъжда и утринната мъгла покривало около тях. Кристин се чувстваше уловена в клопка, задушаваше се, а нейното въображение работеше прекалено силно.

Тя чувстваше всичко.

Това нямаше значение.

Не можеше да се отърве от своя страх. Знаеше, че ще се случи нещо лошо, когато се появяха двамата мъже.

30.

В осем часа сутринта във вторник, Чарли се срещна с Хенри Ранкин пред Църквата на Здрача. Тя представляваше конструкция в испански стил със стъклописи на прозорците, червен керемиден покрив, две камбанарии и широки стъпала, водещи нагоре към шест масивни дъбови врати с резба. Дъждът биеше косо във вратите, стичаше се на потоци по стъпалата и образуваше мазни локви върху разбития и наклонен тротоар. Вратите се нуждаеха от ново лаково покритие, а сградата от нова мазилка. Последната беше запусната и занемарена, но бе в тон със съседните сгради, чието състояние беше се влошавало десетилетия наред. Църквата някога е била дом на някакво презвитерианско паство, което се беше преместило десет квартала на север.

— Изглеждаш уморен — каза Хенри, който стоеше в началото на стъпалата към църквата с голям черен чадър и се мръщеше на приближаващия се Чарли, също с чадър.

— Легнал съм в три и половина — каза Чарли.

— Опитах се да уредя тази среща за по-късен час, но това беше единственото удобно за нея време.

— Всичко е наред. Щях да имам повече време за сън, ако не бях лежал и гледал в тавана. Полицията разговаря ли с нея снощи?

Хенри кимна утвърдително.

— Рано тази сутрин говорих с лейтенант Карела. Те са разпитвали Спайви и тя е отрекла всичко.

— И те са й повярвали?

— Те се съмняват дори само поради това, че имат свои собствени проблеми с повечето от тези култове.

Всеки път, когато по улицата минаваше някоя кола, гумите ѝ съскаха върху мокрия паваж, както при остър завой.

— Успяха ли да открият името на някой от тримата мъртви мъже?

— Все още не. Колкото до оръжията, серийните номера са от една партида на търговец на едро в Ню Йорк от верига пазари на

спортни стоки в Саутуест преди две години. Пратката изобщо не пристигнала. Била е ограбена по пътя. И така, тези оръжия са били купени на черния пазар. Няма начин да се проследи кой ги е продал или кой ги е купил.

— Те добре прикриват следите си — отбеляза Чарли.

Беше станало време за разговора с Грейс Спайви. Чарли не бързаше за него. Той не очакваше с голямо нетърпение психопатското бръщолевене, типично за тези култове. Освен това, след последната нощ, всичко беше възможно. Те можеха да се опитат да извършат убийство дори пред собствената си врата.

Чарли погледна към колата си до бордюра на тротоара, където един от неговите хора, Картър Рилбек, чакаше зад волана. Картър щеше да чака и да повика помощ, ако те не излезеха до половин час. В добавка, и Чарли, и Хенри носеха револвери в кобурите под мишницата.

Жилището беше вляво от църквата — то бе навътре от улицата в едно доста буренясало място, между две нуждаещи се от подкастриране коралови дървета и бе оградено от храсти, които не бяха подкастрирани или оформяни от месеци. Подобно на църквата, жилището се нуждаеше от ремонт. Чарли предполагаше, че ако наистина вярваш, че краят на света е неизбежен — както твърдяха Служителите на Здрача — тогава ти не си губиш времето за такива подробности като поддържане на градината и измазване на къщата.

Настилката пред входа на жилището беше напукана, а звънецът издаваше тънък, пронизителен и неравномерен звук, който приличаше повече на животински, отколкото на механически.

Пердетата, закриващи прозореца в средата на вратата, рязко се разтвориха. Една жена с червендалесто, подпухнало лице и изпъкнали зелени очи се вторачи в тях. После пусна пердетата, отключи вратата и ги поведе по някакъв мрачен коридор.

След като вратата се затвори и ромолящият глас на бурята поотслабна, Чарли каза:

— Моето име е...

— Зная кои сте — отвърна кратко жената и ги поведе към една стая вдясно по коридора, чиято врата беше откряната. Тя отвори широко вратата и ги покани с жест да влязат. Жената не ги придружи вътре, нито обяви пристигането им. Тя просто затвори вратата зад тях

и ги остави да се представят сами. Очевидно, обичайната любезност не беше съставна част на странната религия, на която последователите на Спайви се бяха посветили.

Чарли и Хенри се намираха в оскъдно и евтино мебелирана стая с дължина двадесет фута и широчина петнадесет фута. Покрай една от стените бяха подредени шкафове. В средата имаше обикновена метална маса, върху която лежах дамска чанта и пепелник. Един метален стъваем стол стоеше зад масата и още два пред нея. Нищо друго. Никакви пердета на прозорците. Никакви украшения. Нямаше също и никакво допълнително осветление освен висящата от тавана лампа. Тя хвърляше жълтеникава светлина, която, смесвайки се с идващата от прозорците сива светлина, придаваше на помещението още по-мрачен вид.

Може би, най-странното от всичко беше пълната липса на религиозни предмети: никакви картини, изобразяващи Христос, никакви скулптури на Библейски фигури или ангели, никакви бродерии, носещи религиозни послания и нито един от светите обекти (или кичове, в зависимост от гледната точка), каквито би трябвало да обкръжават религиозни фанатици. Такива предмети липсваха също в коридора или в която и да е от стаите, покрай които бяха минали.

Грейс Спайви стоеше с гръб към тях при прозореца в далечния край на стаята и се взираше навън в дъжда.

Хенри се покашля.

Тя не се помръдна.

— Мисис Спайви? — попита Чарли.

Тя се откъсна от прозореца и се обърна към тях. Спайви беше облечена изцяло в жълто; светложълта блуза, шал с веселожълт десен на точки, завързан на врата ѝ, тъмножълта пола и жълти обувки. Тя носеше жълти гривни на всяка китка и половин дузина пръстени с жълти камъни. Ефектът беше абсурден. Яркостта на нейното облекло само подчертаваше бледото ѝ подпухнало лице и повехналата от възрастта кожа. Спайви беше пародия на дванадесетгодишно момиче, отиващо да празнува рожден ден.

Косата ѝ беше разрошена, а очите ѝ имаха безумно изражение. Дори от срещуположния край на стаята, тези очи изглеждаха странни и приковаваха вниманието.

Тя изглеждаше необикновено скована със силно издадени нагоре рамена. Здравно стиснатите ѝ в юмруци ръце бяха опънати право надолу.

— Аз съм Чарли Харисън — представи се Чарли, защото в действителност, никога преди не беше срещал тази жена, — а това е моят колега, мистър Ранкин.

Неустойчива като пияница, Спайви направи две крачки към тях. Лицето ѝ беше изкривено, а бялата ѝ кожа бе станала още по-бяла. Тя извика от болка и се препъна, но навреме запази равновесие и остана да се клатушка, като че ли подът под нея се люлееше.

— Нещо не е ли наред? — попита Чарли.

— Вие трябва да ми помогнете — отвърна тя.

Чарли не беше си представял нищо подобно. Очакваше тя да бъде силна жена, енергична и хипнотизираща личност от атакуващ тип, която още от началото да ги извади от равновесие. Вместо това, тя самата бе извадена от равновесие и то в буквалния смисъл на думата.

Сега тя стоеше приведена, като че ли болка беше я превила на две. Все още беше вдървена, а ръцете ѝ продължаваха да бъдат стиснати в юмруци.

Чарли и Хенри отидоха при нея.

— Помогнете ми да отида до този стол, преди да падна — каза тя. — Причина са ходилата ми.

Чарли погледна ходилата ѝ и беше шокиран да види кръв върху тях. Той хвана лявата ѝ ръка, а Хенри дясната и двамата я занесоха до стола, който стоеше зад металната маса. Когато тя седна, Чарли установи, че има по една кървяща рана от горната страна на всяко ходило, точно върху езика на обувката. Това бяха две еднакви малки дупчици, като че ли тя беше пронизана не с нож, а с нещо, имащо много тясно острие — може би пикел.

— Да повикам ли доктор? — попита той, смутен, че е така внимателен към нея.

— Не — отвърна тя. — Никакъв доктор. Моля, седнете.

— Но...

— Ще бъда добре. Ще се оправя. Бог се грижи за мен. Бог е добър към мен. Седнете, моля.

Объркани, те се доближиха до двата стола от другата страна на масата, но преди някой от тях да успее да седне, старицата разтвори

юмруците и им показва дланите си.

— Вижте — каза тя с настоятелен шепот. — Вижте това! Гледайте това!

Ужасната гледка попречи на Чарли да седне. Във всяка от дланите на жената имаше по една кървава дупка, като тези на ходилата. Докато той се взираше в раните ѝ, кръвта започна да сълзи по-силно от преди.

Невероятно, тя се усмихваше.

Учуден Чарли погледна към Хенри ѝ видя в очите на своя приятел същия въпрос: „Какво, по дяволите, става тук?“

— Това е за вас — каза възбудено старицата. Тя се наведе напред към тях с протегнати през масата ръце, показвайки им дланите си.

— За нас ли? — попита слисан Хенри.

— Какво имате предвид? — попита Чарли.

— Един знак — отвърна тя.

— Знак?

— Един свещен знак.

Чарли се взря в дланите ѝ.

— *Стигмата*^[1] — каза тя.

Студени тръпки полазиха по гърба на Чарли.

— Раните на Христос — допълни старицата.

На какво се натъкнахме, питаше се Чарли.

— По-добре да повикам доктор — предложи Хенри.

— Не — отвърна тихо, но властно тя. — Тези рани болят, да, но това е една сладка болка, добра болка, прочистваща болка и те няма да се инфектират, ще заздравеят сами. Не разбирате ли? Това са раните, които е изгърпял Христос, дупките от пироните, с които Той е бил прикован към кръста.

Тя е луда, помисли Чарли и погледна неспокойно към вратата, питайки се, къде ли е отишла жената с червендалестото лице. Да доведе още други луди ли? За да организира взвод на смъртта? Принасяне в жертва на човек? Те имат нахалството да наричат това Християнство?

— Зная какво мислите — каза Грейс Спайви с глас, който ставаше все по-висок и по-силен. — Вие не мислите, че аз приличам на пророк. Вие не мислите, че Бог би действал чрез една стара, приличаща на луда жена като мен. Но точно така действа Той. Христос

се е движел с бездомниците, сприятелявал се е с прокажените, проститутките, крадците, уродливите и ги е изпращал напред да разпространяват Неговото слово. Знаете ли защо? Знаете ли?

Сега тя говореше толкова високо, че гласът ѝ отекваше от стените, а Чарли си спомни за един телевизионен евангелист, който бе говорил с хипнотични ритми и маниера на добре обучен артист.

— Знаете ли, защо Бог избира най-невероятните предвестници? — попита тя. — Това е, защото той иска да ви изпита. Всеки би могъл да си наложи да повярва на проповедите на един красив свещеник с лице на Робърт Редфорд и глас на Ричард Бъртън! Но само праведните, само тези, които наистина искат да повярват на Словото... само тези с достатъчно вяра ще познаят и приемат Словото, независимо от вестносеца!

Кръвта ѝ капеше върху масата, а гласът ѝ беше се издигнал така, че вибрираше в прозоречното стъкло.

— Бог ви изпитва. Можете ли да чуете Неговото послание, независимо какво мислите за вестносеца? Достатъчно чиста ли е вашата душа, за да можете да чувате? Или във вас има поквара, която ви прави глухи?

И Чарли и Хенри бяха безмълвни. Нейният глас имаше някаква хипнотизираща способност, която вцепеняваше и изискваше внимание.

— Слушайте, слушайте, слушайте! — викаше настоятелно тя. — Слушайте какво ви казвам. Бог ме наказа с тези рани в момента, в който позвънихте на входния звънец. Той ви дава знак, който може да означава само едно нещо: Вие още не сте в плен на Сатаната и Бог ви дава една възможност да се спасите от грях. Очевидно, вие не осъзнавате какво представлява жената и какво представлява нейното дете. Ако знаехте и продължавахте да ги защитавате, Бог нямаше да ви предложи спасение. Знаете ли какво са те? *Знаете ли?*

Чарли се прокашля, премигна и се освободи от замъгляването, което за кратко бе обхванало мислите му.

— Зная какво вие мислите, че са — отвърна той.

— Аз не мисля това. Аз го зная. Бог ми го каза. Момчето е Антихриста. Майката е Черната Мадона.

Чарли не очакваше от нея да бъде така пряма. Той бе сигурен, че тя ще откаже, че се интересува от Джоуи, както бе отказала това пред

полицията. Той беше стреснат от нейната прямота и не знаеше как да постъпи по-нататък.

— Аз зная, че не записвате този разговор — каза тя. — Ние имаме уреди, които биха могли да открият наличието на звукозаписващо устройство. Тогава щях да съм предпазлива. И така, аз мога да говоря свободно. Момчето идва, за да управлява земята в продължение на хиляда години.

— То е само на шест години — каза Чарли — и е като всяко друго шестгодишно момче.

— Не — възрази тя, продължавайки да държи ръцете си с дланите нагоре, за да показва изтичането на кръв от раните. — Не. Момчето е нещо повече, нещо по-лошо. То трябва да умре. Ние трябва да го убием. Това е Божие желание, Божия работа.

— Вие наистина не може да имате предвид...

— Сега, когато беше ви казано — прекъсна го тя — и когато Бог ви изясни истината, вие трябва да престанете да ги защитавате.

— Те са мои клиенти — възрази Чарли. — Аз...

— Ако настоявате да ги защитавате, вие сте прокълнати — каза загрижено старицата, умолявайки ги да приемат спасението.

— Ние имаме едно задължение...

— Прокълнати, не разбирате ли? Вие ще *гниете* в Пъкъла. Цялата надежда загубена. Вечност, прекарана в мъки. Вие трябва да се вслушате. Вие трябва да научите.

Чарли погледна трескавите ѝ очи, които го предизвикваха със своята безумна сила. Съжалението му към нея беше смесено с отвращение, което го правеше неспособен и несклонен да спори с нея. Той осъзна, че идването му е било безсмислено. Жената беше отвъд досега на разума.

Сега той се страхуваше за Кристин и Джоуи повече, отколкото миналата нощ, когато един от последователите на Грейс Спайви беше стрелял по тях.

Спайви вдигна кървящите си длани по-високо.

— Този знак е за вас, *за вас* — каза тя, — за да ви убеди, че аз, всъщност, съм един пратеник, носещ вярно послание. Не виждате ли? Сега вярвате ли? Разбирате ли?

— Мисис Спайви — каза Чарли, — вие не е трябвало да правите това. Никой от нас не е наивник, така че всичко е било напразно.

Лицето ѝ потъмня и тя отново сви ръцете си в юмруци.

— Ако сте използвали ръждив или мръсен пирон — каза Чарли, — надявам се, че веднага ще отидете при вашия лекар да ви бие инжекция против тетанус. Това може да е много сериозно.

— Вие сте загубени за мен — каза тя с глас, който беше толкова равен, колкото масата, върху която свали кървящите си длани.

— Аз дойдох тук, за да се опитам да ви убедя — каза Чарли. — Но виждам, ме това не е възможно. Така че, позволете ми просто да ви предупредя...

— Сега вие принадлежите на Сатаната. Вие имахте своя шанс...

— ... че ако не се оттеглите...

— ... и вие го пропиляхте...

— ... че ако не оставите семейство Скавело намира...

— ... и сега ще платите ужасна цена!

— ... аз ще се заловя усърдно с тази работа и няма да я оставя.

Няма да я прекъсна, каквото и да стане, докато не ви видя дадена под съд, докато всеки не разбере какво, всъщност, представлявате, докато вашите последователи не загубят своята вяра във вас и докато вашият безумен култ не бъде унищожен. Ще направя това, което казвам. Аз мога да бъда така безмилостен и решителен, като вас. Мога да ви довърша. Спрете, докато не е късно.

Тя го гледаше свирепо.

— Мисис Спайви — каза Хенри, — бихте ли сложили край на тази лудост?

Тя не отвърна нищо, само наведе глава.

— Мисис Спайви?

Никакъв отговор!

— Хайде, Хенри — каза Чарли. — Нека се махаме оттук.

Когато те приближиха вратата, тя се отвори и привеждайки се, за да не се удари в рамката, в стаята влезе един огромен мъж. Лицето му беше като от някой кошмар. Той не изглеждаше истински. Само образи от филмите биха могли да му дадат подходящо описание, помисли Чарли. Мъжът приличаше на някакво Франкенщайново чудовище, създадено по лош проект и с малко пари. Имаше мускулестото тяло на Конан Варварина и тромава походка. Мъжът видя Грейс Спайви да плаче и лицето му придоби отчаяно и гневно изражение, което накара

кръвта на Чарли да се смръзне във вените му. Гигантът се пресегна, сграбчи Чарли за палтото и почти го отдели от пода.

Хенри извади пистолета, а Чарли каза: „Прибери го, прибери го“, защото макар положението да беше лошо, то не беше непременно смъртоносно.

— Какво й направихте? — попита грамадният мъж. — Какво направихте?

— Нищо — отвърна Чарли. — Ние бяхме...

— Пусни ги — каза Грейс Спайви. — Пусни ги да минат, Кайл.

Гигантът се колебаеше. Очите му гледаха Чарли с такава злоба, каквато би накарала и дявола да сънува кошмари. Накрая той пусна детектива и се заклатушка към масата. Гигантът забеляза кръвта върху ръцете й и бързо се обърна към Чарли.

— Сама си е направила това — каза Чарли, промъквайки се към вратата. Той не харесваше извинителния тон в гласа си, но в момента нямаше място за гордост. Да демонстрира мъжественост би било желязно доказателство за слабоумие. — Ние не сме я докосвали.

— Пусни ги да си вървят — повтори Грейс Спайви.

— Махайте се! Бързо! — каза с нисък заплашителен глас гигантът.

Чарли и Хенри направиха както им беше казано.

Жената с червендалестото лице и изпъкналите очи ги чакаше при входната врата. Докато те бързаха по коридора, тя я отвори. Веднага щом прекрачиха прага навън, тя затръшна вратата зад тях и я заключи.

Чарли излезе на дъжда без да отвори чадъра си и обърна лице към небето. Дъждът беше освежаващ и чист и той го остави да барабани върху него, защото се чувстваше омърсен от лудостта в къщата.

— Бог да ни е на помощ — каза разтреперан Хенри.

Те се запътиха към улицата.

Мръсна вода се пенеше върху настилката. Тя образуваше към пресечката кафяво езеро, върху чиято набраздена от вятъра повърхност, като флотилия от малки корабчета, се носеха парчета боклук.

Чарли се обърна и погледна към жилището на Спайви. Сега неговата мръсотия и запуснатост се набиваше като нещо повече от обикновен урбанистичен упадък. Плесента по сградата беше

отражение от умовете на обитателите ѝ. Покритите с тънък слой прах прозорци, белещата се боя, разкривения покрит вход и лошо напуканата мазилка, всичко това бе не само развалина, а и физическо материализиране на човешката лудост. Като дете Чарли беше чел много научна фантастика, а и все още продължаваше да чете по малко. Може би затова той се сети за Закона на Ентропията, според който Вселената и всички неща в нея се движат само в една посока — към разлагане, разруха, унищожение и хаос. Църквата на Здрача изглежда беше възприела ентропията като най-последен израз на божествеността и, отдавайки се на нея, агресивно разпространяваше лудост, безумие и хаос.

Чарли беше уплашен.

---

[1] Белези, подобни на раните на Христос. — Б.пр. ↑

31.

След закуска Кристин телефонира на Вал Гарднър и на няколко свои познати и ги увери, че тя и Джоуи са добре, но на никой не каза къде се намират. Благодарение на Църквата на Здрача, тя повече не се доверяваше и на своите приятели.

Точно когато завърши телефонните разговори, пристигнаха двамата нови бодигарда, за да сменят Винс и Джордж. Единият от тях, Сенди Брекенстайн, беше висок и слаб, около тридесетгодишен, с изпъкнала адамова ябълка. Той напомняше Икабод Крейн в старата версия на рисувания филм на Дисни „Легенда за тихата пещера“. Партньорът на Сенди беше Макс Стек. Той беше набит мъж с големи възлести ръце, масивни гърди, дебел почти колкото главата му врат и мила детска усмивка.

Джоуи незабавно хареса и Сенди и Макси и скоро тичаше напред-назад от единия до другия край на малката къща, опитвайки се да прави компания и на двамата. Той бърбореше, питаше ги какво е да си бодигард и им разказваше своята очарователно изопачена версия на разказаната му от Джордж Суортаут история за жирафа, който можел да говори и принцесата, която нямала кон.

Кристин не беше така бърза като Джоуи. Тя беше любезна с тях, но предпазлива и внимателна.

Искаше да има свое собствено оръжие. Пистолетът ѝ вече го нямаше. Полицията беше го задържала миналата нощ, докато провери дали е регистриран. Не беше много подходящо да вземе нож от кухнята и да се разхожда с него из къщата. Ако Сенди или Макс бяха последователи на Грейс Спайви, ножът нямаше да предотврати насилието, а да го предизвика. А ако не бяха Служители на Здрача, тя щеше само да ги обиди с една такава демонстрация на недоверие. Единствените ѝ оръжия бяха предпазливостта и нейната съобразителност, които нямаше да бъдат кой знае колко ефективни, ако се окажеше лице с лице срещу маниак с 357 Магнум.

Когато обаче, малко след девет часа, бедата я посети, тя не дойде нито от Сенди, нито от Макс. Фактически Сенди, който беше на пост

до прозореца на всекидневната забеляза, че нещо не е наред и насочи вниманието си към улицата.

Когато Кристин дойде, за да попита, дали иска още кафе, тя го завари да изучава улицата отвън с видимо напрежение. Сенди се беше надигнал от стола и наблюдаваше през бинокъла.

— Какво е това? — попита тя. — Кой е там, навън?

Сенди й даде знак да изчака, после свали бинокъла.

— Може би няма никой отвърна той.

— Но вие мислите, че има някой.

— Идете и кажете на Макс да наблюдава много внимателно задната страна — каза Сенди, при което адамовата му ябълка заподскача. — Кажете му, че един и същ пикап е минал три пъти покрай къщата.

Сърцебиенето й се ускори, като че ли някой беше включил някакъв превключвател.

— Един бял пикап ли? — попита тя.

— Не — отвърна той. — Тъмносин Додж с рисунка на сърфинг от едната страна. Може би, това е нищо. Просто някой, който не познава квартала, се опитва да намери някакъв адрес. Но... ъ... по-добре кажи на Макс, за всеки случай.

Кристин побърза да се върне в кухнята, която беше в задната част на сградата и се опита да предаде спокойно новината на Макс Стек, но гласът й трепереше, а и не можеше да контролира ръцете си, които правеха нервни, безсмислени жестове във въздуха.

Макс провери ключалката на кухненската врата, макар че беше я проверил веднага след като бе поел дежурството. Той затвори напълно транспарантите на единия прозорец, а на другия ги притвори наполовина.

Чубака лежеше в един ъгъл и дремеше. Той повдигна глава и започна да души, усещайки напрежение във въздуха.

Джоуи седеше при масата до градинския прозорец и усърдно оцветяваше картинка в някаква книжка за оцветяване. Кристин го измести от прозореца и го постави в ъгъла, близо до бръмчация хладилник, за да бъде извън линията на евентуалната стрелба.

С емоционалната приспособимост на едно шестгодишно дете, Джоуи беше забравил твърде скоро за опасността, която беше ги

принудила да се крият в чуждата къща. Сега всичко отново се върна и очите му се разшириха.

— Вещицата ли идва? — попита той.

— Може би няма нищо, за което да се безпокоим, миличък.

Тя се наведе, издърпа нагоре джинсите му и напъха в тях ризата, който беше се измъкнала наполовина от колана. Неговият страх свиваше сърцето ѝ и тя го целуна по бузата.

— Може би това е само фалшива тревога — каза тя. — Но ти знаеш, че хората на Чарли не рискуват.

— Те са супер — съгласи се той.

— Със сигурност — каза тя.

Сега, когато личеше, че те са готови да изложат живота си на опасност за нея и Джоуи, тя се чувстваше виновна, че е била подозрителна към тях.

Макс отмести малката масичка от прозореца, така че да не трябва да се обляга върху нея, за да погледне навън.

Чубака тихо изскимтя и започна да обикаля в кръг, почуквайки с нокти по кухненските плочки.

От страх, че кучето може да попречи на Макс в някой решителен момент, Кристин го повика. Животното не можеше още да научи новото си име, но реагира на тона на гласа. Той отиде и седна до Джоуи.

Макс погледна през пролуката на транспаранта и каза:

— Тази проклета мъгла е сигурно от сутринта.

Кристин установи, че в мъглата и дъжда, градината със своите азалии, буйно растящ олеандър, вероники, грижливо оформени миниатюрни портокалови дръвчета, люляк, покрити с пълзящи растения градинска беседка и други храсти би помогнала на някой лесно да се промъкне на опасна близост до къщата без да бъде забелязан.

Въпреки уверенията на майка си, Джоуи вдигна поглед към тавана, към звука от дъжда върху покрива, който се чуваше силно в едноетажната къща и каза:

— *Вещицата идва. Тя идва.*

32.

Доктор Дентън Буд, психолог и психиатър, беше живо доказателство, че наследниците на Фройд и Юнг нямаха всички отговори — нито едните, нито другите. Една стена в кабинета на Буд беше покрита с научни степени от най-добрите университети в страната, с награди от половин дузина професионални организации и почетни докторати от учебни заведения в четири страни. Той беше написал най-широко приетия и високо ценен учебник по обща психология на тридесетгодишна възраст и неговата позиция като един от най-знаещите експерти по специалността абнормална психология беше неоспорима. Все пак Буд, въпреки своите знания и опит, не беше без свои собствени проблеми.

Той беше дебел. Не просто приятно закръглен. Дебел. С поразително голямо наднормено тегло. Когато Чарли се срещаше с Дентън Буд („Бу“ за приятелите), той винаги се слисваше от неговите размери. Изглежда, никога не можеше да запомни, че той е толкова дебел. Буд беше висок колкото Чарли, но тежеше четиристотин фунта. Лицето му беше добра имитация на луната. Вратът му беше като стълб, а пръстите като кебапчета. Седнеше ли, той препълваше столовете.

Чарли не можеше да разбере защо Буд, който беше в състояние да открие и излекува неврози у трудно подаващи се на лечение пациенти, не можеше да се справи със своето собствено невъздържане от ядене. Това беше някаква загадка.

Но неговите необичайни размери и психологическите проблеми, лежащи в основата им, с нищо не променяха факта, че той беше един чудесен човек, добродушен, забавен и винаги готов да се засмее. Въпреки че беше петнадесет години по-възрастен от Чарли и безкрайно по-образован, те още от първата си среща станаха приятели. Един или два пъти в месеца ходеха заедно на вечеря, разменяха си подаръци и правеха усилие да поддържат тази връзка, което, понякога, изненадваше и двамата.

Бу прие Чарли и Хенри в кабинета си, който беше част от ъглов апартамент на един стъклен небостъргач в Коста Меса и настоя да им покаже своята последна старинна касичка. Той колекционираше механизирани касички с часовникови механизми, които извършваха никакво действие при пускането на монета в тях. Имаше поне две дузини на различни места в кабинета. Новата касичка беше прецизна изработка с размера на кутия за пури с овлажнител. Върху капака стояха ръчно изработени метални статуетки на двама брадати златотърсачи, разположени от двете страни на едно смешно магаре. Бу постави монета от четвърт долар в ръката на единия златотърсач и натисна някакъв бутон от едната страна на касичката. Ръката на златотърсача се повдигна нагоре, подавайки монетата на втория златотърсач, но подвижната глава на магарето се наведе и челюстите му се затвориха върху монетата, която златотърсачът изостави. Магарето повдигна отново главата си, глътна монетата и тя падна в касичката под него, докато двамата златотърсачи клатеха учудено главите си. И ето върху седлото на магарето беше Чичо Сам.

— Изработена е в 1903 година. В момента, доколкото е известно, в света има само осем действащи модела — заяви гордо Бу. — Казва се „Данъчен агент“, но аз я наричам „Няма никакво правосъдие в една магарешка вселена“.

Чарли се засмя, но Хенри изглеждаше объркан.

Те отидоха в ъгъла на помещението, където около масичка за кафе със стъклен плот бяха разположени големи удобни кресла. Креслото на Бу изскърца тихо, когато той седна на него.

Тъй като кабинетът беше на ъгъл, той имаше две външни стени, които бяха в по-голямата си част от стъкло. Поради това, че тази сграда бе загърбила другите небостъргачи в Коста Меса и бе с лице към малкото останали открити площи селскостопанска земя в тази част на окръга, навън изглеждаше, като че ли няма нищо друго, освен сиво празно пространство, състоящо се от пенещи се облаци, прозрачен воал от мъгла и дъжд, който се изливаше върху стъклените стени във вид на вертикални реки. Ефектът беше дезориентиращ. Създаваше се впечатление, като че ли кабинетът на Буд не съществуваше в този свят, а в някаква алтернативна реалност, в някакво друго измерение.

— Казваш, че става дума за Грейс Спайви ли? — попита той.

Буд се интересуваше особено много от психози на религиозна основа и беше написал една книга за психологията на култовите водачи. Грейс Спайви беше възбудила любопитството му и той възнамеряваше да включи една глава за нея в следващата си книга.

Чарли разказа на Бу за Кристин и Джоуи, за тяхната среща с Грейс в Сауд Коуст Плаца и за опитите за покушение върху тях.

Психологът, който не вярваше в полезността да се държи официално с пациентите, който използваше придумването и хумора като част от своята терапия и чието лице рядко се смръщаваше, сега бе намръщен.

— Това е лошо — каза той. — Много лошо. Аз винаги съм знаел, че Грейс е истински вярваща, а не просто мошеник. Тя винаги е била убедена, че светът наистина отива към своя край. Но никога не съм предполагал, че е затънала така дълбоко в психична фантазия. — Той въздъхна и погледна навън към бурята. — Ти знаеш, че тя говори много за своите „видения“ и ги използва, за да подлудява своите последователи. Аз винаги съм мислил, че тя не ги притежава, а само се преструва, че ги има, защото съзнава, че те са едно добро средство за обръщане на хората в своята вяра и за запазване на последователите си. Посредством виденията, тя може да твърди, че Бог казва на нейните хора да вършат неща, които тя иска от тях, неща, които те може да не приемат, ако не мислят, че заповедите идват право от Небето.

— Но, ако тя е истинска вярваща, как би оправдала фалшификацията пред себе си? — попита Хенри.

— О, лесно, лесно — отвърна психологът, отвърщайки поглед от дъждовната февруарска утрин. — Тя може да се оправдае като каже, че само предава на своите последователи неща, които Бог без друго би им казал, ако той в действителност се появи в нейните видения. Втората и по-смущаваща възможност е, че тя действително вижда и чува Бог.

— Вие нямате пред вид, че тя Го вижда в буквалния смисъл на думата — каза Хенри.

— Не, не — каза Бу, махайки с пълничката си ръка. Той беше агностик, флиртуващ с атеизма и понякога казваше на Чарли, че имайки пред вид мизерното положение на света, Бог сигурно е на продължителна почивка в Албания, Таити, Кливлънд или някой друг отдалечен ъгъл на вселената, където новините просто не стигат до

Него. — Имам предвид — продължи той, — че тя вижда и чува Бог, но, разбира се, Той е само плод на нейния собствен болен мозък. Психопатите, ако са с достатъчно големи психични отклонения, имат често видения, които понякога са от религиозно естество. Но аз не предполагах, че Грейс е отишла толкова далеч.

— Наистина тя е отишла толкова далеч, че вече никой не може да каже къде е стигнала — каза Чарли.

Бу се засмя, не така от сърце, както харесваше Чарли, но се засмя. Това бе по-добре от мръщенето, което изнервяше Чарли. Бу нямаше претенции относно своята професия и не считаше нищо за свято. За него беше толкова подходящо да се използва термина „умопобъркан“, колкото и „душевноболен“.

— Но, ако Грейс е откачила до такава степен, тогава в тази ситуация има нещо, което е трудно за обяснение — каза той.

— Той обича да обяснява всичко — каза Чарли на Хенри. — Един роден педант. Ще ти обяснява какво представлява бирата, докато ти се опитваш да я изпиеш. И не го питай какъв е смисълът на живота, защото ще трябва да останем тук, докато се пенсионираме.

Буд остана необичайно сериозен.

— Не смисълът на живота ме озадачава точно сега — каза той. — Ти казваш, че Грейс е отишла твърде далеч. Може би, си прав. Но ти разбираш, че ако Грейс наистина вярва в цялата тази глупост с Антихриста и иска да убие едно невинно дете, тогава тя очевидно е една параноидна шизофреничка с апокалиптични фантазии и мания за величие. Обаче, трудно е да си представи човек, че някой в това състояние би могъл да действа като авторитетна фигура или да е начело на култ като нейния.

— Може би някой друг е начело на култа — предположи Хенри. — Може би тя е просто един фигурант, а някой друг я използва.

— Дяволски трудно е да се използва един параноиден шизофреник по начина, по който предлагате — каза, поклащайки глава, Буд. — Те са твърде непредсказуеми. Но, ако наистина е започнала да буйства и да действа съгласно нейните предсказания за Второ пришествие, тя не е непременно луда. Би могло да има и друго обяснение.

— Като например? — попита Чарли.

— Като например... може би, нейните последователи са разочаровани от нея. Може би култът се разпада и тя прибягва до тези драстични мерки, за да възстанови силните усещания на своите ученици и да ги запази верни.

— Не — възрази Чарли. — Тя е побъркана.

Той разказа на Бу за своята неотдавнашна ужасна среща с Грейс. Буд беше слисан.

— Тя наистина е забивала пирони в ръцете си? — попита той.

— Е, не съм я видял да го прави — призна Чарли. — Може би някой от нейните последователи е държал чука.

Бу се размърда, а креслото изскърца.

— Има още една възможност — каза той. — Спонтанната поява на белези, подобни на раните на Христос, върху ръцете и краката на психопатик с комплекс за религиозно преследване е рядко, но не съвсем нечувано явление.

Хенри Ранкин бе удивен.

— Искате да кажете, че те са били истински? — попита той. — Искате да кажете... че Бог ѝ ги е направил?

— О, не. Аз не твърдя, че това е бил истински свещен знак или нещо от този сорт. Бог няма нищо общо с него.

— Радвам се да чуя да казваш това — каза му Чарли. — Боях се, че внезапно си започнал да откачаш. И ако има две неща, които никога не бих очаквал от теб, едното е да се държиш странно с мен, а другото е да станеш балетист.

Загриженият израз върху лицето на дебелия човек не се смекчи.

— Господи, Бу — каза Чарли, — аз вече съм уплашен, но ако ситуацията те безпокои толкова много, значи не съм и на половината уплашен така, както би трябвало да бъда.

— Аз съм обезпокоен. Колкото до белезите, подобни на раните на Христос, има някои доказателства, че в някаква месианска лудост, един психопат може да установи контрол върху своето тяло... върху структурата на тъканта... един почти, е, психически контрол, който медицинската наука не може да обясни. Подобно на тези индийски свети мъже, които ходят върху горещи въглени или лежат върху пирони и посредством силата на волята предотвратяват нараняване. Раните на Грейс може да са обратната страна на тази монета.

Хенри, който обичаше всичко да бъде разумно, подредено и предсказуемо очакваше вселената да бъде така подредена и добре натъпкана като собствения му гардероб и явно беше смутен от разговора за психически способности.

— Те могат да си причинят кървене само като мислят за него? — попита той.

— Те, може би, не трябва да мислят за него, поне не съзнателно — каза Бу. — Белезите, подобни на раните на Христос, са резултат от едно силно подсъзнателно желание да бъдеш някаква религиозна фигура или символ, да бъдеш уважаван или да бъдеш част от нещо по-голямо от самия себе си, нещо космическо. — Той скръсти ръце върху дебелия си корем. — Например... колко много знаеш за предполагаемото чудо при Фатима?

— Там Дева Мария се е явявала на много хора, на хиляди хора — каза Хенри. — Мисля че е било през двадесетте.

— Едно поразяващо и трогващо божествено посещение — или един от най-невероятните регистрирани случаи на масова истерия и самохипноза — каза Бу, очевидно давайки предпочитание на второто обяснение. — Стотици хора са съобщили, че са видяла Дева Мария и са поискали едно бурно небе, кипящо с всички цветове на дъгата. Сред огромната тълпа, при двама души са се появили белези, подобни на раните на Христос. — Ръцете на един мъж са започнали да кървят, а дупки от пирони са се появили в ходилата на една жена. Няколко души са твърдели, че са получили спонтанно малки пробождания в кръг около главата, сякаш трънен венец. Има документиран случай на един свидетел, плачещ с кървави сълзи. Последвалото медицинско изследване не е показало никакво нараняване на очите и никакъв източник на кръв. Накратко, съзнанието е все още обширно и неизследвано море. Тук има тайни — почука той глава с дебелия си пръст, — които, може би, никога няма да разберем.

Чарли потрепери. Беше зловещо да се помисли, че Грейс е откачила дотолкова, че може да накара своето тяло да кърви спонтанно с единствената цел да даде материал на болните си фантазии.

— Разбира се — каза Буд, — ти, вероятно, си прав относно чука и пироните. Спонтанните белези, подобно на раните на Христос при разпъването му на кръста, са рядкост. Грейс, може би, сама си ги е направила или е накарала някой от своите хора да ги направи.

Дъждът се стичаше на потоци по стъклените стени, а една ужасно мокра черна птица прелетя наблизко, търсейки убежище, стрелна се и изчезна за миг преди да се блъсне в прозореца.

— Аз мисля, че се натъкнах на смисъл на живота — каза Чарли, имайки предвид какво беше им казал Буд относно кървавите сълзи и причиняването на рани, подобни на раните на Христос посредством мисълта.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита Бу.

— Ние всички сме просто актьори от един космически филм на ужасите в частния кинотеатър на Бог.

— Възможно е — каза Бу. — Ако четеш своята Библия, ти ще видиш, че Бог може да измисли по-ужасни наказания, които не са сънували дори Тоб Хупър, Стивън Спилбърг или Алфред Хичкок.

33.

При третото преминаване покрай къщата на синия Додж пикап с нарисувания сърфинг от едната страна, Сенди Брекенстайн беше успял със своя бинокъл да разчете регистрационния му номер. Докато Кристин Скавело бързаше към кухнята, за да съобщи за присъствието на подозрителната кола на Макс, Сенди беше телефонира на Джули Гетърс, полицейска връзка в Клемент-Харисън, и я помоли да направи справка за синия Додж.

Докато чакаше отговора на Джули, той стоеше нащрек при прозореца с бинокъл в ръка.

За пет минути пикапът направи четвъртото си преминаване, отправяйки се този път нагоре по хълма.

Сенди използва бинокъла и видя неясните очертания на двама мъже зад обливаното от дъжда предно стъкло.

Те изглежда изучаваха точно тази къща.

После изчезнаха. На Сенди почти му се искаше да паркират отпред. Така поне щеше да може да ги държи под око. Не му харесваше, че не ги вижда.

Докато стоеше при прозореца, хапеше устната си и му се искаше да беше станал заклет експерт-счетоводител като своя баща, в щаба Джули беше се свързала с шерифската служба на окръг Ориндж. Информацията беше получена бързо благодарение на компютризацията и след не повече от дванадесет минути тя се обади обратно на Сенди. Синият пикап беше регистриран на името на Емануел Луис Спадо от Анахийем. Съгласно шерифската служба, която заедно с всички останали полицейски агенции в окръга непрекъснато получаваше пресни данни, мистър Спадо беше съобщил в шест часа тази сутрин, че колата му е открадната.

Веднага щом получи тази информация, Сенди отиде в кухнята, за да я сподели с Макс, който бе също толкова обезпокоен.

— Това е беда — каза направо Макс.

— Но пикапът не принадлежи на църквата — възрази Кристин Скавело, която бе преместила сина си в ъгъла до хладилника, извън

линията на стрелбата.

— Да, но може да го е откраднал човек на църквата — каза Сенди.

— За да разграничат църквата от каквото и да било нападение, което може да предприемат срещу нас тук — поясни Макс.

— Или би могло просто да е съвпадение, че някой в откраднат пикап циркулира по тази улица — каза жената, макар гласът ѝ да звучеше неуверено.

— Никога не съм срещал съвпадение, което да ми хареса — заяви Макс, продължавайки да наблюдава градината зад къщата.

— Също и аз — присъедини се към него Сенди.

— Но как са ни открили? — поиска да знае Кристин.

— Не мога да разбера — отвърна Сенди.

— Да ме вземат дяволите, ако зная — каза Макс. — Ние взехме всички предпазни мерки.

Те всички знаеха най-вероятното обяснение: Грейс Спайви имаше внедрен доносник в Клемент-Харисън. Никой от тях не искаше да го каже. Възможността беше твърде неприятна.

— Какво им каза в щаба? — попита Макс.

— Да изпратят помощ — отвърна Сенди.

— Ти мислиш, че трябва да я чакаме ли?

— Не.

— Нито пък аз. Ние сме като патици на гюме тук. Това място беше хубава идея само докато мислехме, че те няма да го открият. Сега, нашият най-добър шанс е да изчезнем преди да са разбрали, че сме ги разкрили. Те няма да очакват от нас внезапно изтегляне и гасене на светлината.

Сенди се съгласи с него.

— Облечете си палтата — каза той на Кристин. — Можете да вземете само два куфара, защото ще трябва да носите и двата. Макс и аз не можем да ви помогнем с багажа по пътя към колата. Ръцете ни трябва да са свободни.

Жената кимна. Тя беше отчаяна. Момчето беше бледо като восък. Дори кучето изглежда се безпокоеше. То душеше въздуха, наостряше уши и тихо скимтеше.

Сенди също не се чувстваше добре. Той знаеше какво беше се случило с Франк Ройтер и Пит Локбърн.

34.

Гръмотевица разтърси прозорците.

Дъждът валеше по-силно от всякога.

Въпреки че стаята беше приятно затоплена Чарли не можеше да се освободи от неприятен хлад, който правеше ръцете му лепкави.

— Аз съм разговарял с хора, които са познавали Грейс преди този религиозен фанатизъм — каза Дентън Буд. — Много от тях споменават колко са били привързани тя и съпругът ѝ. Женена в продължение на четиридесет и четири години, тя е идеализирала този мъж. Нищо не е било достатъчно добро за нейния Албърт. Поддържала дома точно както той е харесвал, готвела е само неговите любими ястия и е правила всичко по начина, по който той е предпочитал. Единственото, което тя никога не е била в състояние да му даде, е това, които той искал най-много — син. На погребението му се е разплакала и непрекъснато е повтаряла: „Аз никога не му дадох син“. Възможно е, за Грейс всяко дете от мъжки пол — да е символ на нейния неуспех да даде на съпруга си това, което той най-силно е желаел. Докато бил жив, тя е можела да компенсира този неуспех, като се е отнасяла към него като към цар, но щом веднъж си е отишъл, вече е нямало никакъв начин да оправдае своето безплодие и вероятно е започнала да мрази малките момчета. Първо да ги мрази, после да се страхува от тях и накрая да си въобрази, че едно от тях е Антихриста, дошъл тук, за да унищожи света. Това е едно разбираемо, макар и тъжно напредване на психозата.

— Доколкото си спомням, те са осиновили една дъщеря... — каза Хенри.

— Тази, която е изпратила Грейс за психиатрично освидетелстване, когато за първи път е излязла наяве историята на Здрача — каза Чарли.

— Да — каза Бу. — Грейс е продала къщата, ликвидирала влоговете и вложила парите в тази църква. Това било неразумно и нейната дъщеря е била права като потърсила начин да запази имота на

своята майка. Грейс обаче е преминала отлично психиатричното освидетелстване...

— Как? — учуди се Чарли.

— Ами, Грейс е била хитра. Тя е знаела, какво е търсел психиатъра, който я е преглеждал и е успяла достатъчно добре да се владее, за да скрие всички тези становища и тенденции, които биха предизвикали подозрение.

— Но тя е ликвидирала имот, за да основе църква — напомни Хенри. — Лекарят сигурно е можел да види, че това не е бил акт на разумна личност.

— Напротив. При условие, че тя е разбирала рисковете на своите действия и всичките възможни последствия или поне стига да е убедила преглеждащия я лекар, че ги разбира, само фактът, че е искала да даде всичко, за да служи на Бога, не би било достатъчно, за да бъде обявена за душевно болна. Знаете, че в тази страна имаме религиозна свобода. Това е една важна конституционна свобода и в случаи като този, законът се отнася с уважение към нея.

— Ти трябва да ми помогнеш, Бу — каза Чарли. — Разкажи ми за начина на мислене на тази жена. Дай ми някакъв коз срещу нея. Покажи ми как да я отклоня, как да я накарам да промени мнението си относно Джоуи Скавело.

— Този вид психопатична личност не се страхува, нито е неустойчива на провал. Точно обратното. С причина, в която да вярва и подкрепяна от манията за величие, силно религиозна по натура... ами, макар на външен вид да изглежда обратното, тя е една скала, която е изключително устойчива на натиск и удар. Тя живее в една реалност, която е сътворила за себе си и то така добре, че може би, няма никакъв начин да можеш да я разклатиш, да я разбиеш или да я накараш да загуби вяра.

— Искаш да кажеш, че не мога да я накарам да промени намерението си?

— Мисля, че това е невъзможно.

— Тогава, как да я накарам да се оттегли? Тя е една ненормална жена и би трябвало да има лесен начин да се справя с нея.

— Ти не ме слушаш или не искаш да чуеш какво ти казвам. Ти не трябва да правиш грешката, приемайки, че само защото е психопатка тя е уязвима. Този вид умствен проблем носи със себе си една особена

сила, една способност да издържа отхвърляне, неуспех и всички видове стрес. Ти виждаш, че Грейс е развила своята психопатна фантазия с единствената цел да защити себе си от тези неща. Това за нея е един начин да се бронира срещу жестокостите и разочарованията на живота и тази броня е дяволски добра.

— Искаш да кажеш, че тя няма слаби места ли? — попита Чарли.

— Всеки има слаби места. Аз просто ти казвам, че в случая с Грейс това няма да е лесно. Ще трябва да прегледам моя файл за нея, да помисля малко... Дай ми поне един ден.

— Мисли бързо — каза, ставайки, Чарли. — Няколкостотин религиозни фанатици, склонни да убиват, дишат във врата ми.

— Чарли — каза Бу при вратата, когато те напускаха кабинета, — зная, че твоята вяра в мен е понякога твърде голяма...

— Да, развил съм към теб комплекса Месия.

— Аз просто не искам да влагаш твърде много надежда в това, което съм в състояние да направя — каза, все още необичайно сериозен Бу, отминавайки шегата. — Фактически, аз не съм в състояние да направя каквото и да било. Веднага ще ти кажа, че има само един-единствен отговор, един начин да се справиш с Грейс, ако искаш да спасиш своите клиенти.

— И какъв е той?

— Да я убиеш — отвърна без усмивка Бу.

— Определено не си от онези мекосърдечни психиатри, които винаги искат да дадат на масовите убийци втори шанс за живот. Къде си получил дипломата си — в Атила, варварския институт за психиатри ли?

Той много искаше Бу да се пошегува както друг път, но мрачната реакция на психиатъра на разказа за неговата среща с Грейс тази сутрин беше така нехарактерна, че наруши равновесието на Чарли. Той се нуждаеше от смях. Нуждаеше се, да му бъде казано, че има благоприятен изход от тази отчайваща ситуация. Здравият разум на Бу в съчетания със сериозното изражения на лицето му плашеше много повече, отколкото цветистата тирада на Грейс Спайви.

Но Бу каза:

— Чарли, ти ме познаваш. Знаеш, че във всичко мога да намеря майтапа. В определени ситуации мога да се подсмивам при шизофрения. Забавлявам се при определени видове смърт, изпитания,

проказа, американски политици и рак. Усмиввал съм се при повторенията на „Лейвърн & Шърли“, когато моите внуци са настоявали да ги гледам с тях. Но тук не виждам нищо смешно. Ти си ми скъп приятел, Чарли. Аз се боя за теб.

— Сериозно ли говореше, когато каза, че трябва да я убия?

— Аз зная, че не би могъл да извършиш хладнокръвно убийство — каза Буд. — Но се боя, че смъртта на Грейс е единственото нещо, което може да отклони вниманието на тези религиозни фанатици от твоите клиенти.

— Значи би помогнало, ако аз бях способен на хладнокръвно убийство.

— Да.

— Нямаше да е зле, ако поне малко носех убиец в себе си.

— Да.

— Господи.

— Положението е трудно — съгласи се Бу.

35.

Къщата нямаше гараж, а само навес за кола, което означаваше, че те ще са изложени на опасност, докато влязат в зеления Шевролет. Тази работа не се харесваше на Сенди. Обаче нямаха никакъв избор, освен да останат в къщата, докато дойде подкреплението, а инстинктът му подсказваше, че това би било грешка.

Той напусна къщата пръв през страничната врата и се озова в открития навес. Покривът отклоняваше дъжда, а решетъчната конструкция, обвита от пълзящото растение „Орлови нокти“, не му позволяваше да проникне под наклон през дългата страна на бараката. Студеният вятър обаче вкарваше дъждовните завеси през отворения край и ги хвърляше в лицето му.

Преди да даде сигнал на Кристин и Джоуи да излязат навън, Сенди отиде до края на навеса, в алеята за паркиране, защото искаше да се увери, че никой не се спотайва пред къщата. Той носеше палто, но беше без чадър, за да запази свободни ръцете си и дъждът го шибаше по главата, лицето и се оттичаше в шията му. Нямаше никой при главния вход, нито по тротоара, нито свит до храстите, така че той повика жената и момчето.

Той направи още няколко крачки по алеята за паркиране, за да погледне в двете посоки на улицата и видя синия Додж пикап. Той беше паркиран на една и половина пресечки нагоре по хълма на отсрещната страна на улицата и беше обърнат с лице към къщата. Точно когато го забеляза, пикапът се отдели от бордюра и се насочи към него.

Сенди погледна назад и видя, че Кристин, мъкнеща два куфара и съпровождана от кучето, точно бе достигнала до колата, където момчето бе отворило задната врата за нея.

— Чакайте! — извика им той и после погледна обратно към улицата.

Сега пикапът се приближаваше бързо. Дяволски бързо.

— В къщата! — изкрещя силно Сенди.

Жената беше нащрек, защото дори не се поколеба, а просто пусна куфара, сграбчи сина си и се отправи обратно по пътя, по който беше дошла, към отворената врата, където сега стоеше Макс.

Останалото се случи за няколко секунди, но ужас беше изкривил чувството за време на Сенди Брекенстайн, така че изглеждаше, като че ли бяха изминали минути в непоносимо удължена паника.

Първо, пикапът го изненада като пресече улицата и влезе в алеята за паркиране пред къщата. Но не спря там. Излезе от алеята, но не обратно на улицата, а в тревата. Движеше се с рев през тревната площ пред къщата, като изкореняваше трева, хвърляше кал и чимове в своята диря, мачкаше цветята и прекатури едно басейнче за птици. Двигателят му ръмжеше, а гумите му избоксуваха за момент, но после отново захапаха. Пикапът летеше напред с маниакално намерение.

Какво по дяволите...

Вратата на пикапа от страната на мястото до шофьора се отвори и един мъж изскочи оттам, падна в тревата и се претърколи.

Сенди си помисли за плъхове, напускащи обречен кораб.

Пикапът проби оградата със съседния имот.

— Какво става? — извика Макс зад Сенди.

Сега само една къща отделяше синия Додж от тяхната къща.

Чубака лаеше яростно.

Шофьорът на пикапа даде още газ. Той идваше бързо като експресен влак, като ракета.

Намерението беше ясно. Колкото и безумно да изглеждаше това, пикапът щеше да се блъсне в къщата, в която се криеха.

— Излезте навън! — извика Сенди на Кристин, Джоуи и Макс. — Излезте от къщата, надалеч от нея, бързо!

Макс изскочи от къщата и тримата заедно с кучето побягнаха към задния двор. Това беше единствената посока, в която можеха да се придвижат.

Синият Додж свърна, за да избегне едно дърво в съседния двор и блъсна оградата.

Сенди вече беше се отклонил от пикапа и тичаше обратно покрай стената на къщата.

Оградата от колове се пропука зад него със звук на трошачи се кости.

Сенди премина тичешком през навеса и после покрай колата прескачайки изоставените куфари. Той викаше на другите да бързат, викаше им да се махат от пътя. Подканяше ги към задния двор, към оградата, отвъд която имаше тясна уличка.

Не бяха успели да изминат целия път, когато пикапът се блъсна със страшна сила в къщата. Частица от секундата по-късно, оглушителна експлозия разтърси зададения от дъжд ден. За момент изглеждаше, като че ли самото небе беше паднало, а земята бурно се издигна нагоре и се сгромоляса.

Пикапът е бил натъпкан догоре с експлозиви!

Сенди усети удара от горещата въздушна вълна, която го подхвана и хвърли. Той премина, премятайки се, през тревната площ, през някаква леха с азалии и накрая се блъсна в дъсчената ограда до малката уличка, удряйки дясното си рамо. Видя огън на мястото, където беше къщата, огън и пушек, който се издигаше нагоре като огромен стълб. Във въздуха хвърчаха множество отломки, летви и мазилка, стъкло, тапицирана облегалка на едно кресло, от която се изсипваше пълнежа, счупен капак от тоалетна чиния, възглавници от канапе, едно парче килим — той зарови ниско главата си, молейки се да не бъде ударен от нещо тежко или остро.

Докато го бомбардираха отломките, Сенди се питаше, дали шофьорът на пикапа беше изскочил навън, както бе направил човекът от седалката до него. Беше ли изскочил в последния момент или бе така заангажиран с убиването на Джоуи, че беше останал зад волана, направлявайки синия Додж по целия път до къщата? Той, може би, седеше сега сред развалините с оголени от плът кости, а ръцете на скелета му продължаваха да стискат почернялото от огъня кормило.

Експлозията удари Кристин в гърба като гигантска ръка. Оглушена за кратко време от взрива, тя беше отхвърлена надалеч от Джоуи. В една кратка, но зловеща тишина, Кристин се претърколи през някаква кална цветна леха, чупейки гъстите храсти от ярко и тъмnochервени импатиенс^[1] и усещайки носещите се на талази вълни горещ въздух, който изглежда за момент изпари падащия дъжд. Тя удари болезнено коляното си в ниската тухлена ивица, която ограждаше засадената площ, усети в устата си вкус на пръст и се спря до стената на градинската беседка, която беше обрасла с бугенвиллия. Все още в тишина, върху нея и върху градината около нея, падаха

дървени покривни плочки, парчета мазилка и други отломки. Слухът ѝ започна да се възвръща, когато тостера, който така скоро беше използвала, за да направи закуска, дрънна върху тревата и шумно отскочи на известно разстояние, сякаш беше живо същество, влачейки шнура си като опашка. Нещо огромно и тежко, вероятно покривна греда или голям къс зидария падна върху покрива на дългата и приличаща на тунел градинска беседка и я събори. Стената, до която беше се опряла Кристин, хлътна навътре, разкъсаните стебла бугенвиллия изпопадаха върху нея и тя осъзна колко близо е била до смъртта.

— Джоуи! — извика Кристин.

Той не отговори.

Тя се измъкна на ръце и колена от разрушената беседка и после, олюлявайки се, се изправи.

— Джоуи!

Никакъв отговор.

Смърдящият пушек от срутената къща се стелеше върху тревата. Комбиниран с бавно движещата се мъгла и носения от вятъра дъжд, той намаляваше видимостта. Тя не можеше да види своето момче, а и не знаеше къде да гледа, така че зави слепешката наляво, откривайки, че ѝ е трудно да диша поради острия пушек и поради паниката, която стискаше като менгеме гърдите ѝ. Кристин се натъкна на обгорялата и разкъсана врата на хладилника, промуши се между две миниатюрни портокалови дръвчета, едното от които беше оплетено в някакъв чаршаф и пресече задната врата на къщата, която лежеше върху тревата недалеч от касата, в която някога бе стояла. Тя видя Макс Стек. Той беше жив и се опитваше да се измъкне от трънливите стебла на няколко розови храста, сред които беше хвърлен. Тя мина покрай него като продължаваше да вика Джоуи и все така не получаваше отговор. И тогава, сред всички други отломки, погледът ѝ попадна на нещо, което я потресе. Това беше куклата на Джоуи Извънземното, една от любимите му играчки, която бе изоставена в къщата. Взривът бе откъснал двата крака и едната ѝ ръка. Лицето ѝ беше обгоряло, а кръглото ѝ коремче разкъсано и пълнежът излязъл от съдраното място. Извънземното беше само една кукла, но тя някак си приличаше на предвестник на смъртта, едно предупреждение за това, което би намерила, когато накрая откриеше Джоуи. Кристин започна да тича,

държейки под око оградата. Тя обикаляше имота, търсейки като обезумяла своя син. Препъваше се, падаше, ставаше отново и се молеше да го намери цял и жив.

— Джоуи!

Нищо.

— Джоуи!

Нищо.

Пушекът лютеше на очите ѝ. Пречеше ѝ да вижда.

— *Джооооууууу!*

Накрая тя го откри. Той лежеше в задната част на имота, близо до портата към малката уличка с лицето надолу върху мократа трева, неподвижен. Чубака стоеше над него и го побутваше с муцуната си по врата, опитвайки се да предизвика реакция в него, но момчето не реагираше. То просто лежеше там неподвижно, много неподвижно.

---

[1] Вид лековито растение. — Б.пр. ↑

36.

Кристин коленичи и избута кучето настрана. После постави ръце на рамената на Джоуи.

Известно време тя се страхуваше да го обърне, страхуваше се, че лицето му е разбито или че отломки са извадили очите му.

Като хълцаше и кашляше от новата вълна пушек, идваща от горящите развалини зад тях, накрай го обърна внимателно по гръб. Лицето му не беше наранено. По него имаше петна от кал, но никакви охлузвания или видими счупвания, а дъждът дори бързо изми мръсотията. Тя не виждаше никаква кръв. Слава Богу.

Клепките му трепнаха и се вдигнаха. Очите му несъсредоточени. Той само бе изпаднал в безсъзнание.

Облекчението беше така силно, че тя се почувства весела и жизнерадостна.

Когато накрая очите му се проясниха, тя провери дали няма сътресение на мозъка, като му показа три пръста и го попита колко вижда.

Той мигаше и изглеждаше объркан.

— Колко са пръстите, миличък? — попита повторно тя.

Джоуи се прокашля няколко пъти, изкарвайки пушека от гърдите си и после каза:

— Три. Три пръста.

— А сега колко са?

— Два.

Макс Стек, който бе успял да се освободи от трънливите розови храсти, се присъедини към тях.

— Познаваш ли коя съм аз? — попита Кристин Джоуи.

Джоуи изглеждаше озадачен, но не защото се затрудняваше да намери отговора, а защото не можеше да разбере, защо му задава този въпрос.

— Ти си мама — каза той.

— А ти как се казваш?

— Не ми ли знаеш името?

— Искам да разбера, дали ти го знаеш? — отвърна тя.

— Ами, разбира се, че го знам — каза той. — Джоуи. Джоузеф. Джоузеф Антъни Скавело.

Нямаше сътресение на мозъка.

Успокоена, Кристин силно го прегърна.

Сенди Брекенстайн клекна до тях, изкашляйки пушека от дробовете си.

Челото му беше порязано над лявото око и от едната страна на лицето му имаше кръв, но той не беше сериозно наранен.

— Момчето може ли да се движи? — попита Брекенстайн.

— То се чувства отлично — отвърна Макс Стек.

— Тогава да се махаме отгук. Те може да дойдат и да огледат мястото, за да проверят, какво е станало с нас.

Макс освободи резето на портата и я отвори.

Чубака се стрелна през нея на малката уличка и останалите го последваха.

Уличката беше тясна, със задните дворове на къщите от двете си страни. Тук-там имаше гаражи, а много боклукчийски кофи чакаха да бъде събран боклука от тях. Нямаше никакви канавки или канализация и водата се стичаше в подножието на хълма.

Когато четиримата прецапаха до средата на плиткия поток, чудейки се кой път да хванат, от съседната къща нагоре по хълма се появи един висок мъж в жълта мушамата с качулка. Въпреки дъжда и мрачното време, Кристин видя, че той носи оръжие.

Макс извади своя пистолет и държейки го в двете ръце, извика:

— Хвърли оръжието!

Но непознатият откри огън.

Макс също изстреля в бърза последователност три куршума и беше по-добър от противника си. Кандидат-убиецът беше улучен в крака и падна, още докато звукът от изстрелите ехтеше нагоре по склона. Той се търкулна, разпръсквайки рекичката, а мушамата му пляскаше като крилата на огромна и ярко оцветена птица. После се блъсна в две боклукчийски кофи, катурна ги и изчезна под разсипаната купчина смет. Пистолетът изхвъркна от ръката му и се хлъзна по настилката.

Те не изчакаха дори да се уверят, дали човекът е мъртъв или жив. Наблизо можеше да има и други служители на Здрача.

— Да се махаме от този квартал — настоя Макс. — Трябва да се доберем до телефон и да получим подкрепление.

Сенди и Чубака отпред, Макс най-отзад, те тичаха надолу по хълма, плъзгайки се и пързаяйки се по хлъзгавата настилка, но без да падат.

Кристин поглежда няколко пъти назад.

Раненият мъж не беше станал от боклука, в който беше паднал.

Никой не ги преследваше.

Все още.

Те завиха надясно при първия ъгъл, тичаха по една хоризонтална улица, която пресичаше напреки хълма и минаха покрай един слисан пощальон, който беше се дръпнал от пътя им. Появи се яростен вятър, който сякаш преследваше някого. Докато бягаха, блъскани от вятъра дърветата се люлееха и потръпваха около тях, крехките клони на палмите тракаха шумно и празни кутии от сода се търкаляха в краката им.

След две пресечки напуснаха хоризонталната улица и завиха по стръмна улица. Надвисналите дървета образуваха свод над пътя и правеха деня още по-мрачен, сякаш по-скоро беше вечер, отколкото сутрин.

Дъхът изгаряше гърлото на Кристин. Очите ѝ смъдяха от пушека, който бяха оставили зад себе си, а сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че я боляха гърдите. Тя не знаеше колко далеч може да стигне с този ход. Не много далеч.

Беше изненадана, че малките крачета на Джоуи можеха да се движат толкова бързо. Не се налагаше да се бавят заради него. Той можеше да върви наравно с всички.

Нагоре по хълма се зададе кола. Фаровете ѝ пробиваха редеещата мъгла и дълбоките сенки, хвърляни от огромните дървета.

Кристин внезапно реши, че хората зад тези светлини са на Грейс Спайви. Тя сграбчи Джоуи за рамото и го поведе в друга посока.

Сенди ѝ извика да остане при него, Макс викаше нещо, което тя не можеше да различи, а Чубака започна силно да лае. Обаче тя не им обърна внимание.

Не виждаха ли, че идва смъртта?

Кристин чуваше зад себе си бръмченето на двигателя да става все по-силно. То звучеше диво, кръвожодно.

Джоуи залитна по наклонения тротоар и падна, плъзгайки се в нечий преден двор.

Тя се хвърли върху него, за да го запази от изстрелите, които очакваше да чуе всяка секунда.

Колата се изравни с тях. Звукът от нейния работещ двигател изпълваше света.

— Не! — извика тя.

Но колата си отмина без да спре. Това не бяха хора на Грейс Спайви.

Кристин се почувства глупаво, когато Макс Стек ѝ помогна да се изправи. Не целият свят ги преследваше. Само така изглеждаше.

37.

В центъра на Лагуна Бийч те намериха убежище от бурята и от последователите на Грейс Спайви в един автосервиз на Арко Сървис. След като Сенди Брекенстайн показа на управителя своята служебна карта и обясни нещата така, че да получи съдействие, на тях им беше позволено да въведат и Чубака при условие, че го завържат добре към един рафт за инструменти. Сенди не искаше да оставя кучето отвън не само за да не се мокри (то беше вече достатъчно мокро и трепереше), а защото съществуваше възможност, макар и незначителна, хората на Спайви да кръстосват града и да забележат кучето.

Докато Макс, Кристин и Джоуи стояха в задната част на помещението за услуги, далеч от врати и прозорци, Сенди използва телефонния автомат в малкото помещение за продажби. Той телефонира в Клемент-Харисън. Чарли не беше в агенцията. Сенди разговаря с Шери Ордуей, администраторката. Той ѝ обясни положението в което се намираха, за да може тя да разбере сериозността му, но не ѝ каза къде са, нито на кой телефон могат да бъдат намерени. Сенди се страхуваше да не би Шери да е доносникът на Църквата на Здрача, не беше абсолютно сигурен в нейната лоялност.

— Намери Чарли — каза той. — Ще говоря само с него.

— Но той как ще разбере, къде да те намери? — попита Шери.

— Аз ще се обадя отново след петнадесет минути.

— Ако успея да го намеря до петнадесет минути...

— Ще се обаждам всеки петнадесет минути, докато го намериш — каза той и затвори телефона.

Сенди се върна във влажното помещение, което миришеше на машинно масло, грес и бензин. Една тригодишна Тойота беше повдигната на едното от двете хидравлични устройства и някакъв мъж с лисичо лице и в сив работен комбинезон подменяше шумозаглушителя. Сенди каза на Макс и Кристин, че ще е необходимо известно време, докато се свържат с Чарли Харисън.

Работникът при помпата, младо русо момче, монтираше нови гуми на комплект хромирани джанти, а Джоуи наблюдаваше, смаян от

силата на специалните инструменти и очевидно бе изпълнен с въпроси, но се опитваше да не безпокои човека. Бедното дете беше мокро до костите, окаляно и мърляво, но въпреки това не се оплакваше, нито хленчеше, както биха правили повечето деца при тези обстоятелства. Той бе изключително добро дете и изглеждаше в състояние да намери положителна страна на всяка ситуация. В този случай, възможността да наблюдава монтирането на гуми беше достатъчна компенсация за изпитанието, през което току-що бе преминал.

Преди седем месеца съпругата на Сенди, Мериан, беше родила момче. Трой Франклин Брекенстайн. Сенди се надяваше и неговият син да бъде така добър, като Джоуи Скавело.

После си помисли, че ако трябва да си пожелае каквото и да било, най-добре щеше да бъде това, да живее достатъчно дълго, за да види Трой пораснал, без значение дали има или не добро държане.

Когато минаха петнадесет минути, Сенди отиде до телефона при един автомат за бонбони и позвъни отново на Шери Ордуей в щаба. Тя беше оставила съобщение за Чарли, но той още не се беше обадил.

Дъждът отскачаше от настилката пред пункта. Улицата започна да изчезва под една дълбока локва. Работникът монтира още една гума. А Сенди беше по-неспокоен от всякога, когато позвъни в агенцията за трети път.

— Чарли е в полицейската лаборатория с Хенри Ранкин — каза Шери. — Опитват се да разберат, дали специалистите са открили нещо за тези тела в къщата на Скавело, което да ги свърже с Грейс Спайви.

— Това звучи като работа с малък шанс за успех.

— Мисля, че е най-доброто, с което разполага — каза тя.

Тази новина беше още по-лоша.

Тя му даде номера на лабораторията и той го записа в малкия си бележник.

Сенди телефонира в лабораторията, помоли за Чарли и веднага го свързаха. Той му разказа за нападението с повече подробности, отколкото беше дал на Шери Ордуей.

Чарли беше чул най-лошото от Шери, но продължаваше да бъде поразен и слисан от това, колко бързо Спайви беше открила Кристин и Джоуи Скавело.

— И двамата са добре, нали? — попита той.

— Мръсни, мокри, но без наранявания — увери го Сенди.

— Значи сред нас има изменник — каза Чарли.

— Така изглежда. Освен ако не сте били проследени, когато сте напуснали къщата миналата нощ.

— Сигурен съм, че не сме били проследени, но, може би, колата, която използвахме, да е имала монтирано подслушвателно устройство.

— Възможно е.

— Вероятно не е така — каза Чарли. — Не ми е приятно да го призная, но, може би, имаме шпионин в нашата агенция. Откъде се обаждаш?

Вместо да му отговори, Сенди попита:

— При теб ли е Хенри Ранкин?

— Да. Тук е. Защо? Искаш да говориш с него ли?

— Не. Просто исках да знам, дали той може да чуе това.

— Не и казаното от теб.

— Като ти кажа къде сме, това ще трябва да го запазиш само за себе си. Само за себе си — каза Сенди и после бързо добави. — Не защото имам основание да подозирам, че Хенри е внедрен от Спайви. Нямам такова. Вярвам на Хенри повече, отколкото на по-голямата част от останалите. Въпросът е, че аз, всъщност, не се доверявам на никого, освен на теб. На теб, на себе си и... на Макс, защото, ако това беше Макс, той вече щеше да е убил детето.

— Ако изобщо имаме някой ненадежден човек — каза Чарли, — това, най-вероятно, е някоя секретарка или счетоводител, или нещо подобно.

— Зная — каза Сенди. — Но аз съм отговорен за живота на жената и детето. А и моят живот също е в опасност, докато съм с тях.

— Кажете ми, къде сте — каза Чарли. — Ще запазя информацията само за себе си и ще дойда сам.

Сенди му каза.

— Това време... по-добре ми дай четиридесет и пет минути — каза Чарли.

— Ние няма да мърдаме оттук — увери го Сенди.

Той затвори телефона и се върна в гаража, за да бъде с другите.

Когато предишната вечер дъждът започна да вали, имаше кратък период със светкавици, но през последните дванадесет часа нямаше нито един. Повечето от бурите в Калифорния бяха много по-тихи от

тези в другите части на страната. Светкавицата обикновено не придружаваше дъждовете тук и силните електрически бури бяха рядкост. Но сега, освен че хълмовете бяха прогизнали от вода и съществуваха опасност от свличания на кал, улиците бяха наводнени, а бреговата линия блъскана от гонени от вятъра вълни, почти на два пъти по-големи от нормалните, Лагуна Бийч беше внезапно атакувана също и от мълнии. С трясъка на съпровождаща я гръмотевица, която разтреса стените на сградата, катастрофална мълния прониза земята някъде наблизо, а сивият ден стана за кратко примигващо светъл. С ефект, подобен на стереоскопичния, светлината пулсираше през отворените врати на гаража и през мръсните разположени високо прозорци, давайки за момент луд живот на сенките, които се извиваха и танцуваха в продължение на една или две секунди. Последва кратка пауза с още по-силна гръмотевица и халтавите прозорци затракаха в своите рамки. После падна трета мълния и мократа настилка пред пункта блесна и светна с искрящите отражения на силния гняв на природата.

Джоуи се беше отдалечил от майка си към отворените врати на гаражните помещения. Той трепкаше при гръмотевичния трясък, който следваше всяка мълния, но изглежда, че не го беше много страх. Когато небето се успокои за момент, той погледа назад към майка си и каза:

— Ау! Божи фойерверки, а, мамо? Не са ли те, за които беше ми говорила?

— Да. Божи фойерверки — съгласи се Кристин. По-добре ще е, ако се дръпнеш оттам.

Друга мълния разсече небето и денят отвън изглежда подскочи, когато убийственият ток премина през него. Тази мълния беше по-лоша от всички останали и взривът от нея не само разтрака прозорците и накара стените да затреперят, а изглежда разтърси също и земята. Сенди дори я почувства в зъбите си.

— О! — възкликна момчето.

— Миличък, махни се от тази отворена врата — помоли го Кристин.

Момчето не се помръдна и в следващия миг силуетът му беше очертан от поредица мълнии, далеч по-ярки и по-бурни от всички досега. Те бяха така замайващи и поразяващи със своята мощ, че

монтъорът на гуми се стресна и изпусна един гаечен ключ. Кучето изскимтя и се опита да се скрие под рафта с инструменти, а Кристин изтича до Джоуи, сграбчи го и го дръпна назад от отворените врати.

— О, мамо. Това е много красиво — каза той.

Сенди се опита да си представи какво щеше да бъде, ако бе отново малък, така малък, че още да не си осъзнал от колко много неща на света има да се страхуваш, че думата „рак“ да няма определение, да нямаш реална представа за значението на смъртта, неизбежността на данъците, ужаса от ядрена война или за коварното съсирване на кръв в човешката кръвоносна система. Как би изглеждало всичко, ако можеше да бъде отново малък, така малък, че да може да наблюдава с възхищение мълниите по време на буря, не подозирайки, че някоя от тях може да се стовари върху теб и да изпепели мозъка ти за една хилядна от секундата? Сенди погледна Джоуи Скавело и се намръщи. Той се чувстваше стар, ужасно стар, а беше само на тридесет и две години.

Безпокоеше го факта, че въпреки че е бил малък някога, все пак не му е липсвал страх, макар със сигурност да е нямал представа що е смърт, когато е бил шестгодишен. Говореше се, че животните живеят своя живот без чувството за смъртност и беше ужасно несправедливо, че хората нямаха същото удоволствие. Човешките същества не можеха да избегнат предопределеността на своята смърт. Съзнателно или подсъзнателно, тя беше с тях всеки час и всеки ден. Ако Сенди би имал възможност да поговори с тази религиозна фанатична, с тази Грейс Спайви, той щеше да поиска да узнае, как тя можеше да вярва в (и да бъде предана на) един Бог, който е създал човешки същества, само за да ги остави да умрат по един или друг ужасен начин.

Сенди въздъхна. Почваха да го налягат мрачни мисли, а това не беше характерно за него. При това положение, той се нуждаеше от нещо повече от своята обичайна бутилка бира, преди лягане — например, една дузина бутилки. Все пак... той би желал да зададе на Грейс Спайви този въпрос.

38.

Малко преди обяд, Чарли пристигна в автосервиза на Лагуна Бийч, където го чакаха Сенди, Макс, Кристин, Джоуи и кучето.

Джоуи изтича към него викайки:

— Хей, Чарли, ти трябваше да видиш как къщата хвъркна във въздуха, също като в някой военен филм или нещо подобно!

Чарли го вдигна и задържа.

— Очаквах да си ядосан на нас, заедно направихме грешка. Помислих, че отново ще настояваш за наемането на Магнъм — каза той.

— О, не — каза момчето. — Твоите момчета бяха великолепни. В края на краищата, откъде можеш да знаеш, че това ще се превърне във военен филм?

Наистина откъде?

Чарли занесе Джоуи в задната част на гаража, където другите стояха в сенките между рафтовете с резервни части и купчини гуми.

Сенди беше му казал, че жената и момчето са добре и той, разбира се, беше повярвал, но се отпусна едва сега, когато ги видя със собствените си очи. Преминалата през него вълна на облекчение беше с физическа, а не само с емоционална сила. Тя му напомни, макар той да не се нуждаеше от напомняне, колко важни бяха станали за него тези хора за един толкова кратък период от време.

Вече поизсъхнали, но измачкани и кални, с провиснали и сплъстени коси, те представляваха една жалка на вид група. Макс и Сенди изглеждаха сурови, разгневени и опасни, с вида на хора, които опразват заведението още с влизането си в него.

Това подчертаваше красотата на Кристин и беше знак за нейната дълбочина, защото тя изглеждаше сега почти толкова добре, както ако беше чиста, свежа и добре сресана. Чарли си спомняше какво чувстваше, докато я притискаше до себе си миналата нощ в кухнята на малката къща на Мириам Ранкин, точно преди да си отиде. Той искаше отново да я притисне, чувстваше една топла, разтапяща нужда да стори това, но пред своите хора не можеше да направи нищо друго,

освен да пусне Джоуи долу, да вземе ръката ѝ в двете си ръце и да каже:

— Слава Богу, че сте добре.

Долната ѝ устна затрепери. За момент Кристин имаше вид, като че ли ще се облекне на рамото му и ще заплаче. Но се овладя и каза:

— Непрекъснато си повтарям, че това е просто един кошмар... но не мога да се събудя.

— Ние трябва веднага да се махнем оттук, да се махаме от Лагуна — каза Макс.

— Съгласен съм — каза Чарли. — Ще ги взема в моята кола. След като заминем, вие двамата се обадете в агенцията, кажете на Шери къде се намирате и поискайте да ви изпратят кола. Върнете се нагоре по хълма до къщата на Мириам...

— От нея не е останало нищо — прекъсна го Сенди.

— Взривът беше страхотен — потвърди Макс. — Пикапът трябва да е бил натъпкан догоре е експлозивни.

— От къщата може да не е останало нищо — каза Чарли, — но полицаите и пожарното отделение са все още там. Шери е проверила това в полицията на Лагуна Бийч, а аз разговарях с нея по телефона, идвайки насам. Представете се на полицаите, помагайте им с каквото можете и разберете какво са открили.

— Намерили ли са човека на улицата? Този, по когото стрелях? — попита Макс.

— Не — отвърна Чарли. — Той е изчезнал.

— Той трябва да е пълзял. Аз го раних в крака.

— Тогава е пълзял — каза Чарли. — Или наоколо е имало някой, който му е помогнал да избяга.

— Трети човек ли? — попита Сенди.

— Да — потвърди Чарли. — Шери казва, че вторият човек е останал в пикапа.

— Господи.

— Те са камикадзе — отбеляза с треперещ глас Кристин.

— От тях трябва да не е останало нищо, освен голям брой малки парченца... — каза Макс и щеше да продължи, но Чарли го спря като кимна с глава към момчето, което слушаше с отворена уста.

Те мълчаха, размишлявайки върху безумната смърт на шофьора. Дъждът тропаше върху покрива като тържествен марш при погребална

процесия.

Внезапно механикът включи един автоматичен гаечен ключ и всички подскочиха при тракащия звук.

Когато механикът изключи устройството, Чарли погледна Кристин и каза:

— Окей, нека се махаме оттук.

Макс и Сенди ги съпроводи до сивия Мерцедес пред пункта за обслужване, изследвайки подозрително всичко, което се движеше в дъждовния ден. Кристин седна отпред с Чарли, а Джоуи отзад с Чубака.

— Вие свършихте чудесна работа — каза Чарли на Сенди и Макс през отворения прозорец.

— Почти загубихме — отвърна Сенди, отхвърляйки хвалбата.

— Работата е, че не сте — каза Чарли. — А и вие също сте здрави и читави.

Той не знаеше как би понесъл, ако още някой от неговите хора бе загинал така скоро след смъртта на Пит и Франк. Отсега нататък само той щеше да знае къде са Кристин и Джоуи. Негови хора щяха да работят по случая, но само той щеше да знае местонахождението на своите клиенти, докато Грейс Спайви не бъде спряна по някакъв начин. Така шпионите на старицата нямаше да бъдат в състояние да открият Кристин и Джоуи, а той щеше да рискува единствено своя собствен живот.

Чарли вдигна прозореца си, заключи вратите и потегли.

Лагуна беше в действителност един приятен, топъл, чист, пълен с живот град, но днес той изглеждаше мрачен и потънал в дъжд, сива мъгла и кал. Градът напомняше на Чарли за гробища и като че ли се стоварваше върху тях, като капак на ковчег. Чарли започна да диша по-леко, когато излязоха от града и се отправиха по главния път Пасифик Коуст Хайдуей.

Кристин се обърна и погледна Джоуи, който седеше тихо в задната част на колата. Бренди... е, Чубака лежеше върху седалката с голямата си рунтава глава в скута на момчето. Джоуи милваше равнодушно кучето и се взираше през прозореца в бушуващия океан, където вятърът блъскаше вълните сред гъста като стена пепелявосива мъгла, движеща се към брега от разстояние половин миля. Лицето му беше почти безизразно. Но все пак имаше някакво неуловимо

изражение, каквото тя никога преди не беше виждала и не можеше да разчете. За какво ли мислеше той? Какво ли чувстваше? Кристин го беше попитала вече два пъти, дали е добре и той беше отговорил утвърдително. Тя не искаше да му досажда, но се безпокоеше.

Беше загрижена не само за физическата му безопасност, въпреки че този страх я гризеше. Тя се тревожеше също за психическото му състояние. Ако Джоуи преживееше безумната кампания на Грейс Спайви срещу него, какви ли емоционални белези щеше да носи до края на живота си? Беше невъзможно да мине през тези преживявания незасегнат. Може би щеше да има психологически последици.

Сега той продължаваше да гали главата на кучето, но по един хипнотичен начин, като че ли не усещаше напълно присъствието му до себе си и се взираше в океана зад прозореца.

— Полицията иска от мен да ви заведа там, за да ви зададат още въпроси — каза Чарли.

— Да вървят по дяволите — отвърна Кристин.

— Те са по-склонни да помогнат сега...

— За да заслужим тяхното внимание бяха необходими всички тези смъртни случаи.

— Не ги отписвайте от сметката. Разбира се, ние ще ви защитим по-добре, отколкото могат те и сигурно ще открием нещо, което да им помогне да арестуват Грейс Спайви. Но сега, когато са започнали разследване за убийство, те ще извършат по-голямата част от работата, водеща до обвинението ѝ. Те ще бъдат тези, които ще я спрат.

— Аз нямам доверие на полицаите — каза категорично Кристин.
— Спайви, може би, има внедрени свои хора там.

— Тя не може да е проникнала във всеки полицейски участък в страната. Няма толкова много последователи.

— Не във всеки полицейски участък — каза Кристин. — Само в градовете, в които има свои секти.

— Полицията на Лагуна Бийч, разбира се, също иска да говори с вас за случилото се тази сутрин.

— Тя също да върви по дяволите. Дори никой там да не принадлежи към Църквата на Здравача. Спайви може да очаква от мен да се появя в участъка. Може нейни хора да наблюдават и чакат, за да ни убият в минутата, в която излезем от колата. — Внезапно през главата

й премина една ужасна мисъл. — Нали няма да ни водите в никакъв полицейски участък? — попита тя.

— Не — отвърна Чарли. — Само казах, че те искат да говорят с вас. Не съм казал, че смятам идеята за добра.

Кристин се облегна на седалката.

— А има ли някакви добри идеи? — попита тя.

— Не трябва да увесвате нос.

— Имам предвид, какво ще правим сега? Нямаме никакви дрехи, нищо освен това, което носим на гърба си плюс моята дамска чанта и кредитните карти, което не е много. Никъде не можем да останем. Не смеем да отидем при наши приятели или където и да е другаде, където ни познават. Хората на Спайви ще ги преследват като диви животни.

— Това не е чак толкова лошо — каза той. — Преследваните животни нямат удоволствието да бягат в Мерцедес Бенц.

Кристин оцени неговия опит да я накара да се усмихне, но не можа да намери воля, за да го стори.

Това „туп-туп-туп“ на чистачките на предното стъкло звучеше като странно нечовешко сърцебиене.

— Мисля да отидем в Ел Ей^[1] — каза Чарли. — Църквата на Здрача се подвизава в града, но по-голямата част от нейните дейности са съсредоточени в окръзите Ориндж и Сан Диего. Из Ел Ей бродят малко от хората на Грейс, така че рискът някой от тях да ни открие е малък. Фактически, няма почти никакъв риск.

— Те са навсякъде — каза Кристин.

— Бъдете оптимист — каза Чарли. — Не забравяйте малките уши.

Кристин погледна назад към Джоуи и пристъп на вина я проряза при мисълта, че може да го плаши. Но той изглежда не обръщаше внимание на разговора от предните седалки. Джоуи продължаваше да гледа през прозореца, но вече не океана, а поредицата магазини в Корона Дел Мар.

— В Ел Ей ние ще купим куфари, дрехи, тоалетни артикули и всичко друго, от което се нуждаете — каза Чарли.

— После?

— Ще вечеряме.

— После?

— Ще намерим хотел.

— Ами, ако в хотела работят нейни хора?

— Ами, ако някой от нейните хора е кмет на Пекин? — попита Чарли. Тогава ще е по-добре да не ходим и в Китай.

В края на краищата, тя му отпусна една слаба усмивка. Не беше много, но бе всичко, което Кристин имаше в себе си и тя дори се изненада, че може да реагира толкова добре.

— Извинявайте — каза тя.

— За какво? Че сте човешко същество и се страхувате?

— Не желая да изпадам в истерия.

— Тогава недейте.

— Няма.

— Това е хубаво, защото е налице благоприятно развитие.

— Като например?

— Един от тримата мъртви мъже от миналата нощ — червенокосият, който застреляхте вие — е бил идентифициран. Името му е Пат О'Хара. Те са били в състояние да го идентифицират, защото той е професионален крадец с три ареста и една присъда в досието си.

— Крадец ли? — попита тя, слисана от това неочаквано въвеждане на един по-обикновен криминален елемент.

— Полицията не само са открили името му. Те могат също да го свържат с Грейс.

— Как? — попита Кристин, изправяйки се в седалката, стресната.

— Неговото семейство и приятелите му казват, че той се е присъединил към Църквата на Здравача преди осем месеца.

— Това е то! — възкликна възбудено тя. — Точно от каквото се нуждаят, за да арестуват Грейс Спайви.

— Е, разбира се, те са се върнали в църквата, за да поговорят отново с нея.

— И това е всичко? Само да поговорят с нея?

— До този момент те нямат никакво доказателство...

— О'Хара е бил един от нейните хора!

— Но няма никакво доказателство, че той е действал по нейно указание.

— Те, всичките, правят каквото им каже тя, точно каквото им каже тя.

— Но Грейс твърди, че нейната църква вярва в свободната воля, че никой от нейните хора не е и в най-малка степен повече направляван, отколкото католиците или презвитерианците, или с по-промит мозък от който и да е евреин в която и да е синагога.

— Глупости — каза тя тихо, но с чувство.

— Вярно — съгласи се Чарли. — Но това е дяволски трудно да се докаже, особено като се има предвид, че не можем да пипнем някой бивш член на църквата, който би могъл да ни разкаже как стоят нещата вътре в нея.

Част от възбудата на Кристин се изпари.

— Тогава, каква полза имаме от идентифицирането на О'Хара като Служител на Здрача? — попита тя.

— Ами, това влага известно съдържание във вашето твърдение, че Грейс Спайви ви е безпокоила. Сега полицаите приемат вашия разказ много по-сериозно, отколкото в началото и това няма да навреди.

— Нуждаем се от много повече.

— Има още едно малко нещо.

— Какво е то?

— О'Хара или може би, другият човек, който е дошъл с него, е оставил пред вашата къща една чанта, в която е имало инструменти за кражба с взлом, а също и други неща. Между тях е бил и един голям пластмасов съд, пълен с безцветна течност, която се оказала обикновена вода. Те не знаят защо е била там и за какво е трябвало да послужи. По-голям интерес са предизвикали един малък месингов кръст... и един екземпляр от Библията.

— Това не доказва ли, че са били там по някаква странна религиозна мисия?

— Не, но, във всеки случай, е интересно. Това е още един възел в примката на палача, още едно малко нещо, което помага за завеждане на дело срещу Грейс Спайви.

— При тази скорост ще я изправим пред съда в края на века — отбеляза кисело Кристин.

Сега те пътуваха по Макартър Булевард, изкачвайки и спускайки се по серия хълмове. Пътят ги водеше покрай Фешън Айлънд, покрай стотици къщи от по един милион долара, покрай някакъв мочурлив район със застояла вода от Нюпорт Бей и покрай полета с висока

трева, която ту се огъваше под порива на дъжда, ту се изправяше и потрепваше, когато променливият бурен вятър сменяше внезапно посоката си. Въпреки че беше средата на деня, повечето от колите в насрещното платно се движеха със запалени фарове.

— Полицията знае какво проповядва Грейс Спайви относно идването на Здрача, Второто пришествие и Антихриста, така ли? — попита Кристин.

— Да. Те знаят за всичко това — отвърна Чарли.

— Те знаят, че тя мисли, че Антихристът е вече сред нас?

— Да.

— И те знаят също, че тя е прекарала последните няколко години в търсенето му?

— Да.

— И че възнамерява да го убие, когато го намери ли?

— Тя никога не го е казвала нито в проповед, нито в книгите с религиозна тематика, които е публикувала.

— Но има точно такова намерение. Ние знаем това.

— Какво знаем и какво можем да докажем са две различни неща.

— Полицията би трябвало да е в състояние да разбере, че поради тази причина тя се е съсредоточила върху Джоуи и...

— Миналата вечер, когато полицията я е разпитвала, Спайви е отказала, че ви познава вас, и Джоуи, а така също, че не е била в Сауд Коуст Плаца. Тя казва, че не разбира какво имате против нея и защо се опитвате да я клеветите. Казва, че още не е открила Антихриста и дори не мисли, че ще успее да го стори в скоро време. От полицията са я питали, какво би направила, ако някога го открие, а тя е отговорила, че ще насочи молитвите си срещу него. Те са я питали, дали би се опитала да го убие, а тя се е престорила на обидена от самата идея. Казала е, че е Божия жена, а не престъпничка и че молитвата ще бъде достатъчна. Спайви е казала, че ще окове дявола с молитви, ще го върже с молитви и че ще го върне обратно в Ада с нищо друго, освен с молитви.

— А те, разбира се, са й повярвали.

— Не. Аз говорих с един детектив тази сутрин и прочетох доклада от тяхната среща с нея. Те мислят, че тя е неуравновесена, може би опасна и че трябва да бъде считана за главна заподозряна в опитите за покушение над вас.

Кристин беше изненадана.

— Виждате ли? — каза той. — Трябва да бъдете по-уверена. Случват се някои неща. Не така бързо, както ви се иска, не, защото има процедури, които полицията трябва да следва, правила на доказателство, конституционни права, които трябва да бъдат уважавани...

— Понякога изглежда, че единствените хора, които имат конституционни права, са престъпниците.

— Зная. Но ние трябва да работим вътре в системата, колкото можем най-добре.

Те минаха покрай аерогарата на окръг Ориндж и излязоха на Сан Диего Фриуей, отправяйки се на север към Лос Анджелис.

Кристин хвърли поглед към Джоуи. Той не гледаше през прозореца, нито галеше кучето. Беше се отпуснал в един ъгъл на задната седалка със затворени очи и отворена уста, дишайки тихо и дълбоко. Движението на колата беше го приспало.

— Това, което ме безпокои е, че докато ние трябва да действаме вътре в системата, бавно и предпазливо, за тази кучка Спайви няма никакви правила, които да я спрат. Тя може да се движи бързо и да бъде брутална. И докато ние тъпчем предпазливо около нейните права, тя ще ни убие всичките — каза Кристин на Чарли.

— Тя може първа да се самоунищожи — каза Чарли.

— Какво имате предвид?

— Тази сутрин ходих в църквата и се срещнах с нея. Тя е напълно откачила, Кристин, тя е свършено безразсъдна. Разпада се по шевовете.

Той ѝ разказа за срещата си със старицата и за кървавите белези, подобни на раните на Христос, върху нейните ръце и крака.

Ако искаше да я успокои, като обрисова Грейс Спайви като някаква бръщолевеща луда, колебаеща се на ръба на колапса, Чарли не успя. Силата на лудостта на старицата я правеше по-застрашителна, с по-непредсказуеми постъпки и по-безмилостна от всякога.

— Съобщихте ли това на полицаите? — попита Кристин. Казахте ли им, че тя е заплашвала Джоуи пред вас?

— Не. Това би било просто моя дума срещу нейна.

Чарли ѝ разказа за своята дискусия с Дентън Буд, неговия приятел психолог.

— Бу казва, че един психопат от този вид притежава изненадваща сила — каза Чарли. — Той казва, че ние трябва да очакваме тя да колабира и да реши този проблем вместо нас, но той не я беше виждал. Ако Бу беше с мен и Хари в кабинета ѝ, когато тя протягаше кървящите си ръце, щеше да знае, че тя не може да издържи още много дълго.

— Имаше ли той някакви предложения или идеи относно това как да бъде спряна?

— Той каза, че най-добрия начин е да бъде убита — отвърна с усмивка Чарли.

Кристин не се усмихваше.

Той откъсна погледа си от обливането от дъжда шосе достатъчно дълго, за да измери нейната реакция и после каза:

— Разбира се, Бу се пошегува.

— Настина ли?

— Ами... не... той, един вид го имаше предвид... но знаеше, че това не е възможност, която би могла да се разглежда сериозно...

— Може би, това е единственият отговор.

Чарли я погледна отново и челото му се набръчка от безпокойство.

— Надявам се, че вие се шегувате — каза той.

Тя не каза нищо.

— Кристин, ако вие я премахнете някак си с оръжие, ако вие я убиете, ще отидете в затвора. Държавата ще ви отнеме Джоуи. Във всеки случай, ще го загубите. Отговорът не е убиването на Грейс Спайви.

Кристин въздъхна и кимна в знак на съгласие. Тя не искаше да спори по този въпрос.

Но тя се питаше...

Може би, тя щеше да свърши в затвора и може би щяха да ѝ отнемат Джоуи, но поне той щеше да бъде жив.

Когато Чарли отклони Мерцедеса от автострадата при наклона на Уилшър Булевард от западната страна на Ел Ей, Джоуи се събуди, прозя се шумно и поиска да знае къде се намират.

— Уестууд — отвърна Чарли.

— Никога не съм бил в Уестууд — каза Джоуи.

— О! — възкликна Чарли. — Аз мислех, че си светски човек. Мислех, че си бил навсякъде.

— Как бих могъл да бъда навсякъде? — попита момчето. — Аз съм само на шест години.

— Достатъчно голям, за да бъдеш навсякъде — отвърна Чарли. — Навремето, като шестгодишен, аз съм бил навсякъде от моя дом в Индиана чак до Пиория.

— Не е ли това мръсна дума? — попита подозрително момчето.

Чарли се засмя и видя, че Кристин също се смее.

— Пиория ли? Не, това не е мръсна дума, а място. Мисля, че в края на краищата, не си светски човек. Един светски човек трябва да познава Пиория също така добре, както познава Париж.

— Мамо, за какво говори той?

— Той просто се заная, миличък.

— Така си и мислех — каза момчето. — Много детективи се държат понякога така. Джим Рокфорд също се прави понякога на глупав по подобен начин.

— Ето откъде съм взел това — каза Чарли. — От добрия стар Джим Рокфорд.

Те паркираха колата в подземния гараж до Уестуудския театър, от другата страна на У.К.Л.А.^[2] и отидоха да пазаруват дрехи и други необходими неща в Уестууд Вилидж, използвайки кредитните карти. Въпреки обстоятелствата и въпреки времето, това беше една приятна екскурзия. Пред всичките магазини имаше навеси и сенници, така че винаги се намираше сухо място, за да завържат Чубака, когато влизаха вътре да разглеждат. Невероятният проливен дъжд, който беше главна тема на разговори сред продавачите, помагаше да се обясни лошия външен вид на Джоуи и Кристин. Никой не ги гледеше подозрително. Чарли се шегуваше за някои от дрехите, които пробваха, а Джоуи си хвана носа, сякаш беше усетил някаква остра миризма, когато Чарли се преструваше, че смята да купи една спортна риза в крещящ оранжев цвят. След известно време заприличаха на едно обикновено семейство на обикновена разходка в един обикновен свят. А всички религиозни фанатици бяха някъде далеч в Средния Изток, биещи се за своя нефт и своите джамии. Беше приятно да се помисли, че тримата са едно цяло и Чарли почувства още веднъж онзи изблик на копнеж за дом и

семейство, който никога не беше го спохождал преди да срещне Кристин Скавело.

Направиха два курса до колата, за да оставят в багажника своите покупки. Когато Кристин и Джоуи имаха вече всичко, от което се нуждаеха, те отидоха до няколко магазина, за да екипират също и Чарли. Поради това, ме нямаше да се връща в собствената си къща, за да не би някой да го проследи, той си купи един куфар, тоалетни принадлежности и дрехи за три дни.

Няколко пъти срещаха хора на улицата, хора които сякаш ги наблюдаваха или бяха подозрителни по някакъв начин, но във всичките случаи опасността се оказа въображаема и постепенно малко си отдъхнаха. Продължаваха да бъдат предпазливи и нащрек, но вече не чувстваха, че зад всеки ъгъл ги дебнат въоръжени манаици.

Те завършиха пазаруването точно, когато магазините вече затваряха, после намериха един уютен на вид ресторант — нищо луксозно, но с множество прозорци от лъскаво тъмно дърво, и цветни стъкла, и меню, богато на специалитети за пълнеене, като например: настъргани картофи, задушени със сирене и бекон. В пет и тридесет още бе рано за вечеря, но те не бяха обядвали и умираха от глад.

Поръчаха си нещо за пиене, а Кристин взе Джоуи със себе си в дамската тоалетна, където двамата се поизмиха и се преоблякоха в някои от новите дрехи, които бяха купили.

Докато те бяха заети с това, Чарли използва един телефонен автомат, за да се обади в агенцията. Шери беше още на работното си място и го свърза с Хенри Ранкин, който очакваше неговото обаждане, но нямаше много новини за съобщаване. От лабораторните тестове полицията беше установила, че откраднатият син пикап Додж е носел няколко сандъка пластичен експлозив, използван навсякъде от въоръжените сили на Съединените Щати, но не бе успяла да се добере до мястото, откъдето веществото е било закупено или откраднато. Новината, че къщата ѝ е разрушена напълно бе достигнала в Мексико до лелята на Хенри, Мириам и я бе шокирала, но тя не обвини за това своя племенник. Изглежда нямаше намерение да се връща скоро от своето пътешествие, отчасти защото, в края на краищата, нямаше нищо за спасяване от развалините, отчасти защото застраховката щеше да покрие загубата, отчасти защото тя винаги приемаше леко лошите новини, но главно защото беше срещнала в Акапулко един интересен

мъж. Казваше се Ернесто. Това беше развитието на последните събития.

— Аз ще проверявам два пъти на ден как върви работата по случая и ще давам съвети — каза Чарли.

— Ако науча някакви новини за леля Мириам и Ернесто, също ще ти ги съобщя.

— Ще ти бъда благодарен за това.

Те, и двамата, замълчаха за момент. Никой от тях не беше в настроение да продължава да се шегува.

— Мислиш ли, че е мъдро от твоя страна, да се опитваш да ги защитаваш съвсем сам? — попита накрая Хенри.

— Това е единственият начин.

— Трудно ми е да повярвам, че Спайви е внедрила някой тук, но ще поставя всеки един под микроскоп, търсейки заразата. Ако някой от тях е Служител на Здрача, аз ще го открия.

— Зная, че ще го откриеш — каза Чарли. Той не възнамеряваше да споменава, че друг детектив, Майк Спеклович, проверяваше щателно Хенри, по нареждане на Чарли, докато Хенри проверяваше щателно всички останали. Чарли се чувстваше виновен за това недоверие, но то беше неизбежно.

— Къде си сега? — попита Хенри.

— В една затънтена област в Австралия — каза Чарли.

— Какво? О. Не е моя работа, а?

— Съжалявам, Хенри.

— Всичко е наред. Ти действаш по единствения възможен начин — каза Хенри, но в гласа му се чувстваше лека обида от недоверието на Чарли.

Потиснат от начина, по който този случай разбиваше много ценното приятелство сред неговите служители, Чарли затвори телефона и се върна при масата. Келнерката точно сервираше неговата водка мартини. Той поръча още една, преди да е отпил от първата и после хвърли поглед на менюто.

Кристин се върна от дамската тоалетна в светлокафяви джинси от кадифе и зелена блуза, носейки пълна торба с техните стари дрехи. Джоуи носеше сини джинси и с каубойска риза, с която беше особено горд. Дрехите им се нуждаеха от ютия, но бяха по-чисти и по-свежи, отколкото тези, които носеха, откакто бягаха от обречената къща в

Лагуна Бийч. Наистина, независимо от гънките по блузата си, Кристин беше очарователна и сърцето на Чарли подскочи отново при вида ѝ.

Когато напуснаха ресторанта, носейки два хамбургера за Чубака, се беше стъмнило съвсем и дъждът беше спрял. Леко ръмеше и влажният въздух беше потискащо тежък, но повече не изглеждаше така, сякаш ще трябва да започнат строежа на нов Ноев ковчег. Кучето подуши хамбургерите, разбра, че са за него и настоя да си ги получи. Чубака излапа двата сандвича за секунди пред ресторанта, а Кристин каза:

— Той дори има маниерите на Бренди.

— Ти винаги си казвала, че Бренди няма маниери — напомни ѝ Джоуи.

— Точно това имах предвид.

Сега, когато бурята изглежда утихваше, тротоарите на Уестууд Булевард се изпълваха със студенти от У.К.Л.А., тръгнали да вечерят или на кино, зяпачи на витрини и любители на театъра, убивайки времето си до началото на представлението. Калифорнийците имаха малка или по-скоро нямаха никаква търпимост към дъжда и след буря като тази, винаги плъзваха, силно желаещи да бъдат навън и да се разхождат с почти празнично настроение. Чарли съжаляваше, че беше време да потеглят. Вилидж приличаше на някакъв оазис на здравия разум в един побъркан свят и той беше благодарен за осигурения отдих.

Покритият паркинг беше почти пълен, когато пристигнаха и те трябваше да оставят колата на най-ниското ниво. — Сега, когато взимаха асансьора за надолу към дъното на сградата, те се чувстваха много по-добре, отколкото мислеха, че ще е възможно само преди няколко часа. Нямаше нищо по-хубаво от добрата храна, няколко питиета и няколкочасова свободна разходка по улиците, без да бъде стреляно по теб, за да се убедиш, че Бог е в Своя Рай и със света всичко е наред.

Но това чувство беше за кратко време. То изчезна, когато вратите на асансьора се разтвориха.

Всички лампи наоколо бяха изгорели. Имаше някои, които светеха в далечината, разкриващи редица от коли, сиви бетонови стени и масивни, крепящи покрива колони, но пред асансьора беше тъмно.

Колко вероятно беше три или четири лампи да изгорят едновременно?

Този тревожен въпрос проблесна в главата на Чарли в момента, в който вратите се отвориха и преди той да успее да реагира, Чубака започна свирепо да лае по сенките зад тях. Кучето беше подозрително свирепо, като че ли беше обзето от внезапен силен гняв. Въпреки това, то не излезе от асансьора, за да преследва обекта на своя гняв, което беше сигурен знак, че нещо много лошо ги очаква отвън.

Чарли посегна към контролното табло на асансьора.

Нещо изсвистя в кабината и се удари в задната стена на пет сантиметра от главата на Кристин. *Куршум*. Той проби дупка в металната плоскост. Звукът от изстрела беше като кошмарно допълнение.

— Надолу! — извика Чарли и удари бутона ЗАТВАРЯНЕ НА ВРАТИТЕ, а един друг куршум се удари в тях, когато започнаха да се затварят. Той натисна бутона за най-горния етаж, Чубака продължаваше да лае. Кристин пищеше. Най-после вратите се затвориха напълно и когато кабината потегли по своя път нагоре, на Чарли се стори, че чува един последен напразен изстрел.

Убийците не бяха предвидили, че кучето ще реагира така бързо и шумно. Те очакваха Кристин и Джоуи да излязат от асансьора и не бяха подготвени да ударят своята плячка в самата кабина. В противен случай, изстрелите щяха да бъдат по-грижливо насочени и Джоуи или неговата майка, или и двамата, щяха да бъдат мъртви.

За щастие, единствените стрелци бяха тези на най-ниското ниво на паркинга. Но, ако те бяха предвидили възможността, че тяхната плячка може да бъде предупредена и да не излезе от асансьора, тогава, може би щяха да поставят други на най-горния етаж. Кабината можеше да спре да се издига на което и да е ниво, вратите да се отворят и някой да чака там.

Но как ги намериха? Питаше се отчаяно Чарли, докато Кристин се надигаше от пода. За Бога, как?

Все още носеше своя пистолет, който беше взел на отиване тази сутрин в Църквата на Здрача. Той го извади и го насочи към вратите пред тях.

Кабината не спря, докато не достигна най-горния етаж на паркинга. Вратите се отвориха. Жълтеникави светлини. Сиви бетонни

стени. Лъскави коли, паркирани в тесни пространства. Но никакви въоръжени мъже.

— Хайде! — покани ги Чарли.

Те тичаха, защото знаеха, че мъжете от най-долния етаж на паркинга сигурно идваха бързо зад тях.

---

[1] Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[2] Университетски Колеж Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

39.

Те изтичаха към Хилгард Авеню, надалеч от У.К.Л.А. и търговската част на Уестууд, навлизайки в един богаташки и тих жилищен квартал. Чарли приемаше като добре дошли всички сенки, но ги застрашаваха светлите петна, ограждащи всяка улична лампа, защото бяха единствените хора на тротоара и можеха лесно да бъдат открити. Те завиха няколко пъти, търсейки да се скрият в лабиринта от пищно озеленени улици. Постепенно Чарли започна да мисли, че са избягали от своите преследвачи, въпреки че знаеше, че още дълго време няма да се чувства напълно в безопасност.

Макар дъждът да беше намалял все още леко ръмеше и макар да носеха мушамы, те отново се намокриха и им стана студено. Чарли започна да търси превоз. По дължината на улицата бяха паркирани автомобили и Чарли се движеше покрай тях под отцеждащите се коралови дървета и палми, предпазливо опитвайки вратите им и надявайки се никой да не го види. Първите три коли бяха здраво заключени, но вратата от страната на шофьора на четвъртата, един двегодишен жълт Кадилак, се отвори, когато той я опита.

— Побързайте — подкани Чарли Кристин и Джоуи да влязат в колата.

— Ключовете в нея ли са? — попита тя.

— Не.

— Ще я откраднете ли?

— Да. Влизайте.

— Аз не искам да нарушавате закона и да влезете в затвора заради мен и...

— Влизайте вътре! — каза настойчиво той.

Тримата се настаниха удобно на облечената във велур предна седалка, така че Кристин постави Джоуи в средата, очевидно страхувайки се да го остави дори толкова далеч от нея, колкото беше задната седалка. Кучето се разположи отзад, отърсвайки се от дъжда и опръска всички.

В жабката имаше фенерче. Чарли го използва, за да погледне под волана, където откри проводниците на запалването. Той ги свърза на късо и двигателят на Кадилака заработи без колебание.

След не повече от две минути те се отделиха от бордюра. Известно време Чарли кара със загасени фарове. После, уверен че са се измъкнали незабелязано, той запали фаровете и се насочи към Сьнсет Булевард.

— Ами, ако полицаите ни спрат? — попита Кристин.

— Те няма да ни спрат. Собственикът, може би, няма да съобщи, че е открадната до сутринта. И дори ако само след десет минути открие, че е изчезнала, тя за известно време няма да бъде вписана в списъка на търсените коли.

— Но те могат да ни спрат за превишена скорост...

— Не възнамерявам да я превишавам.

— ... или някое друго нарушение...

— За какъв ме мислите — за шофьор-каскадьор ли?

— Такъв ли си? — попита Джоуи.

— О, разбира се, по-добър от Ивъл Канивъл — отвърна Чарли.

— Кой? — попита момчето.

— Господи, остарявам — каза Чарли.

— Ще участваме ли в гонитба с коли като по телевизията? — попита Джоуи.

— Надявам се, че не — отвърна Чарли.

— О, това би ми харесало — каза момчето.

Чарли погледна в огледалото за обратно виждане. Зад него имаше две коли. Не можеше да предположи каквото и да било за тях. Те бяха просто двойки фарове в тъмнината.

— Но рано или късно, колата ще попадне в списъка... — каза Кристин.

— Дотогава ние ще я паркираме някъде и ще вземем друга — прекъсна я Чарли.

— Ще откраднем друга?

— Сигурен съм, че няма да отида при Херц или Авис — каза той. — Една кола, взета под наем, може да бъде проследена. По този начин те може да ни намерят.

Исусе, чуй ме, мислеше той. Много скоро ще заприличам на Рей Миланд в „Загубеният Уикенд“, въобразявайки си заплаха на всеки

ъгъл и виждайки гигантски буболечки да пълзят по стените.

При следващия ъгъл, той зави наляво.

Същото направиха и двете коли зад него.

— Как ни намериха? — попита Кристин.

— Трябва да са поставили предавател в моя Мерцедес.

— Кога са направили това?

— Не зная. Може би, когато бях в тяхната църква тази сутрин.

— Но вие казахте, че сте оставили в колата си човек, докато сте били там. Някой, който да повика помощ, ако не излезете отвътре в предполагаемото време.

— Да. Картър Рилбек.

— Така че, той е щял да ги види ако се опитват да поставят предавател.

— Ако не е, разбира се, един от тях — каза Чарли.

— Мислите ли, че той би могъл да бъде?

— Вероятно, не. Но, може би те са поставили подслушвателно устройство преди това. Веднага, щом са разбрали, че вие сте ме наела.

При Хилгард, Чарли зави надясно.

Същото сториха и двете коли зад него.

— Или, може би, Хенри Ранкин е Служител на Здрача — каза той на Кристин — и когато му се обадох от ресторанта преди малко, той може да е проследил линията и да е открил къде съм.

— Вие казахте, че той ви е като брат.

— Така е. Но и Каин е бил брат на Авел, нали?

Той зави наляво по Сънсет Булевард с У.К.Л.А. от лявата страна и Бел Еър върху хълмовете отдясно.

Следваше го само едната от колите.

— Говорите, като че ли сте станал такъв параноик като мен — каза Кристин.

— Грейс Спайви не ми дава никакъв избор.

— Къде отиваме? — попита тя.

— По-надалеч.

— Къде?

— Още не съм сигурен.

— Ние изразходвахме цялото това време да купуваме дрехи и други неща, а сега всичко остана в Мерцедеса — каза Кристин.

— Утре можем да се екипираме отново.

— Аз не мога да си отида у дома; не мога да отида на работа; не мога да потърся подслон при никой от моите приятели...

— Аз съм ваш приятел — каза Чарли.

— Сега нямаме дори кола — каза тя.

— Разбира се, че имаме.

— Една открадната кола.

— Тя има четири колела — отвърна той. — Движи се. Това е достатъчно добре.

— Имам чувството, че сме каубои в някой от онези стари филми, където индианците ги улавят в клопка в каньон с вертикални стени и продължават да ги притискат все повече.

— Спомнете си кой винаги печели в тези филми — каза Чарли.

— Каубоите — обади се Джоуи.

— Точно така.

Чарли трябваше да спре на една червена светлина на светофара, защото, за нещастие, от другата страна на пресечката беше спряла полицейска кола. На него не му харесваше да стои там, уязвим. Той използва огледалото за обрано виждане и страничното огледало, за да наблюдава колата, която ги следваше. Страхуваше се, че някой може да излезе от нея, някой с ловджийска пушка, докато стояха тук.

— Бих желала да имам вашата увереност — каза Кристин с уморен глас, който разтревожи Чарли.

Също и аз, помисли сухо той.

Светлината се смени. — Той премина пресечката. Непознатата кола изостана малко зад него.

— Сутринта всичко ще изглежда по-добре — каза Чарли.

— А къде ще бъдем сутринта? — попита Кристин.

Те бяха стигнали до Уилшър Булевард. Той зави надясно към входа на автострадата и каза:

— Какво ще кажете за Санта Барбара?

— Сериозно ли говорите?

— Не е чак толкова далеч. Няколко часа. До девет и половина ще бъдем там, ще вземем стая в някой хотел.

Непознатата кола също зави надясно към Уилшър и продължи да се движи след тях.

— Лос Анжелис е голям град. Не мислете ли, че в него ще бъдем точно толкова в безопасност, колкото ако се крием тук?

— Може би — отвърна Чарли, — но аз не бих се чувствал достатъчно сигурен. Трябва да ви заведе някъде, където на мен ми се струва, че е подходящо, за да мога да помисля върху случая в спокойна обстановка. Не мога да работя добре в условията на непрекъснатата паника. Те няма да очакват от нас да отидем толкова далеч от мястото, където работя, колкото е Санта Барбара. Ще очакват да се въртя наоколо или най-много до Лос Анжелис, така че зная, че там, горе, ще сме в безопасност.

Чарли придвижи колата до входа на автострадата за Сан Диего, водеща на север. После провери в огледалото. Все още не се виждаше другата кола. Той усети, че затаява дъх.

— Вие не очаквахте толкова големи неприятности — запротестира Кристин.

— Със сигурност съм ги очаквал — отвърна той. — Изкарвам си хляба с това.

— Разбира се, че не е така.

— Попитайте Джоуи. Той знае всичко за нас, частните детективи. Знае, че ние просто обичаме опасността.

— Така е, мамо — намеси се момчето. — Те обичат опасността.

Чарли погледна в огледалото за обратно виждане. Никаква кола не идваше зад тях към автострадата. Никой не ги преследваше.

Те се движеха на север в нощта. След известно време дъждът започна отново да вали силно и падна мъгла. На моменти, поради мъглата и дъжда, които скриваха пейзажа и пътя пред тях, изглеждаше, като че ли те изобщо не се движеха в реален свят, а в някакво призрачно и нематериално царство на духове и сънища.

40.

Апартаментът на Кайл Барлоу в Санта Ана беше мебелиран според неговите размери. В него имаше широки кресла с наклонящи се облегалки, едно голямо секционен канапе с дълбоко седалище, маси със здрави крака и масивна маса за кафе, на която човек можеше да опре краката си без страх, че може да се срути. Той беше търсил дълго време в безброй магазини за употребявани мебели, преди да открие кръглата маса в нишата за хранене. Тя беше проста и доста очукана, може би не твърде привлекателна, но бе малко по-висока от повечето маси за хранене и му осигуряваше необходимото място за краката. В банята стоеше една много стара и много голяма вана с крака тип лапи, а в спалнята имаше една голяма тоалетна маса, която беше купил за четиридесет и шест долара и много дълъг креват с направен по поръчка матрак, който му беше удобен, макар от дължината да не оставаше свободен дори един инч. Това беше единственото място в света, където можеше да се чувства истински спокоен.

Но не и тази вечер.

Той не можеше да бъде спокоен, докато Антихристът беше още жив. Не можеше да се отпусне, знаейки, че през изминалите дванадесет часа са направени два несполучливи опита за унищожението му.

Кайл обикаляше нервно от малката кухня до всекидневната, влизаше в спалнята и после отново отиваше във всекидневната, спирайки се, за да поглежда през прозорците. Мейн Стрийт беше зловещо осветена от призрачно жълтите улични лампи, както също и от червена, синя, розова и тъмночервена неонна светлина, маскираща истинските цветове на всеки предмет и придаваше на сенките неясни очертания. Преминаващите коли хвърляха фосфоресциращи водни пръски, които падаха обратно върху паважа като кристални пайети. Падащият дъжд беше сребрист и приличаше на разтопен метал, въпреки че нощта съвсем не беше гореща.

Кайл се опита да гледа телевизия, но нищо не можа да го заинтригува. Не го свърташе на едно място. Седна, но веднага стана.

После седна на друг стол. Стана. Отиде в спалнята и се просна на леглото. Чу някакъв странен шум при прозореца и стана да провери. Установи, че шумът е от падащата през водосточната тръба дъждовна вода и се върна към леглото, но реши, че не му се ляга и се върна във всекидневната.

Антихристът беше още жив.

Но това не беше единственото нещо, което го правеше нервен. Той се опитваше да повярва, че нищо друго не го безпокои. Опита се да се преструва, че го безпокои само момчето Скавело, но накрая трябваше да признае пред себе си, че още едно нещо го гризе.

Старото желание. Такова едно свирепо желание. *Желанието. Той искаше...*

Не!

Нямаше значение какво искаше. Той не можеше да го има. Не можеше да се предаде на желанието. Не смееше.

Кайл падна на колене в средата на всекидневната и се помоли на Бога да му помогне да се противопостави на слабостта в себе си. Той се молеше усърдно, молеше се с всичките си сили, с цялото си съзнание и преданост, молеше се с такава напрегнатост, че започна да се поти.

Кайл продължи да чувства старото презряно ужасяващо желание да обезобрази някой, да бие, извива и дращи, да наранява, да убива.

В отчаянието си, той стана, отиде на мивката в кухнята, пусна студената вода и запуши с тапата канала. После извади лед от хладилника и го прибави към нарастващото количество вода. Когато мивката почти се напълни, той затвори крана, потопи главата си в леденостудената вода и се застави да остане така, задържайки дъха си, с потопено лице и смъдяща кожа, докато накрая трябваше да се изправи задъхан. Кайл трепереше и зъбите му тракаха, но той продължаваше да чувства яростта да се натрупва в него, така че отново потопи главата си, почака докато белите му дробове се напрегнаха до пръсване и се изправи, пръскайки и плюейки. Беше замръзнал и трепереше неконтролируемо, но подтикът да буйства все още нарастваше необуздано.

Сатаната беше вече тук. Трябва да беше. Сатаната беше тук и измъкваше наяве старите чувства, навираше лицето на Кайл в тях и го

изкушаваше, опитвайки се да го накара да отхвърли своя последен шанс за спасение.

Аз няма да го сторя!

Кайл се втурна из апартамента, опитвайки се да открие точно къде беше Сатаната. Той гледаше в шкафовете, отваряше кутии и дърпаше настрани пердета, за да провери зад тях. В действителност, Кайл не очакваше да види Сатана, но бе сигурен, че ще почувства някъде дяволското присъствие, защото демонът можеше да е невидим. Обаче нямаше нищо за откриване, което можеше само да означава, че Дяволът се е скрил добре.

Когато накрая се отказа да търси Сатаната, Кайл беше в банята и се погледна в огледалото: неспокойни очи, разширени ноздри и безкръвни устни, покриващи кривите жълти зъби. Това лице му напомняше за Фантома от Операта, за чудовището на Франкенщайн и за сто други изкривени нечовешки лица от сто други филми, които беше гледал в „Театъра на Ужасите“.

Светът го мразеше и той мразеше света, всички тези, които му се подиграваха, които го сочеха с пръст, жените, които го намираха отвратителен, всички...

Не. Боже. Моля. Не ме оставяй да мисля за тези неща. Отстрани от съзнанието ми тези мисли. Помогни ми. Моля Те.

Кайл не можеше да откъсне поглед от лицето си, представляващо комбинация от лицата на Борис Карлоф, Лон Чейни и Рондо Хатън, което изпълваше старото огледало.

Той никога не пропускаше тези стари филми на ужасите, когато ги даваха по телевизията. Много нощи Кайл беше седял там пред своя черно-бял телевизор с приковано от ужасните образи внимание, а когато филмът свършваше, той отиваше в банята пред същото това огледало, поглеждаше се в него и си казваше, че той не е така грозен, не толкова страшен, нито толкова лош, колкото съществата, които изпълзяваха от предисторическите блата, идваха отвъд звездите или избягваха от лабораториите на учените. В сравнение с тях, той беше почти обикновен. В най-лошия случай, трогателен. Но той никога не можа да си повярва. Огледалото не лъжеше. Огледалото му показваше лице, направено за кошмари.

Кайл се усмихна на себе си в огледалото и се опита да изглежда приветлив. Усмивката беше злобна.

Никога не беше имал жена без да плати, а дори някои проститутки го отблъскваха. Кучки. Всички бяха такива. Долни, вонящи, безсърдечни кучки. Той искаше да причини зло на някоя от тях. Искаше да прехвърли своята болка на някоя от тях, да закове тази болка в някоя жена и да я остави в нея, така че, поне за кратко време да изчезне от него.

Не. Това беше лоша мисъл. Зла мисъл.

Спомни си Майка Грейс.

Спомни си Здрача, спасението и вечния живот.

Но той искаше. Той изпитваше нужда.

Кайл се намери при вратата на апартамента, без да е в състояние да си спомни как се е озовал там. Той беше полуотворил и бе тръгнал да излиза, за да намери някоя проститутка. Или някой, когото да натупа. Или и двете.

Не!

Кайл блъсна вратата, за да се затвори, заключи я, опря гърба си в нея и огледа с обезумял поглед своята всекидневна.

Той трябваше да действа бързо, за да се спаси. Беше загубил битката срещу изкушението. Сега хленчеше и тръпнеше от ужас. Кайл знаеше, че до секунда или две, ще отвори отново вратата и този път ще излезе, ще отиде на лов...

Обхванат от паника, той изтича към една малка лавица с книги, извади един от томовете — източници на вдъхновение на своята колекция от сто такива заглавия, откъсна от нея колкото страници успя да хване и ги хвърли на пода. После откъсна още страници, и още, докато от книгата останаха само кориците, след което накъса също и тях. Чувстваше се добре като унищожаваше нещо. Кайл дишаше тежко и потръпваше като кон. Той грабна друга книга, разкъса я на парчета и разхвърля парчетата около себе си. После още една и я унищожил, после още и още...

Когато дойде на себе си, Кайл седеше на пода и тихо плачеше. Натрупани около него бяха двадесет унищожени книги, хиляди откъснати страници. Той се надигна и седна, извади една носна кърпа и си избърса очите. После се изправи на колене и стана. Вече не трепереше. Желанието беше изчезнало.

Сатаната беше загубил.

Кайл не беше се предал на изкушението и сега знаеше защо Бог искаше мъже като него да участват в битката със Здрача. Ако Бог изграждаше своята армия стриктно от хора, които никога не са грешили, откъде би могъл Той да знае, че те ще са в състояние да се противопоставят на дяволските съблазни? Но посредством хора като мен, мислеше Кайл, хора, които не са устойчиви на грях, давайки ни втори шанс за спасение, карайки ни да докажем себе си, Бог се е сдобил с армия от калени бойци.

Кайл вдигна поглед към тавана, но не го видя. Вместо него, виждаше небето отвъд, виждаше в сърцето на Вселената.

— Аз съм ценен — каза той. — Аз се измъкнах от клоаката на греха и доказах, ме никога няма да затъна обратно в нея. Ако това, което Ти искаш от мен е да се справя с момчето, аз вече съм готов да го направя за Теб. Дай ми момчето. Позволи ми да се добера до него. Позволи ми.

Кайл почувства, че желанието, нуждата да задушава, разкъсва и унищожава, отново се надига в него, но този път това беше една почиста емоция, чисто бялото свято желание да бъде Божи гладиатор.

Хрумна му, че Бог иска от него да направи самото нещо, което той най-много искаше да избегне. Той не искаше да убива отново. Не искаше повече да наранява хора. Накрая беше спечелил малко уважение към себе си, накрая виждаше слабата, но реална възможност един ден да може да живее в мир с останалата част от света, а сега, Бог искаше от него да убива, искаше от него да използва своя гняв срещу избрана цел.

Защо? Попита той, обхванат от внезапна тиха мъка. Защо трябва да бъда избран точно аз? Аз бях свикнал с желанието, но сега то ме плаши и би трябвало да ме плаши. Защо трябва да бъда използван по този начин, а не по някой друг?

Точно това Майка Грейс наричаше „грешна мисъл“ и той се опитва да я изтрие от съзнанието си. Ти никога не си се съмнявал в Бог по този начин. Просто си приемал това, което Той е искал. Бог е мистериозен. Понякога, Той беше суров и ти не би могъл да разбереш, защо Той изисква така много от теб. Например, когато Той иска от теб да убиваш... или когато те е направил от самото начало изрод, а е можел също така лесно да те направи красив.

Не. Това беше повече от грешна мисъл.

Кайл разчисти накъсаните книги и си наля една чаша мляко. После седна до телефона. Той чакаше да му позвъни Грейс и да му каже, че е дошло неговото време да бъде Божи чук.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Всичко, което мами, също и омайва.

Платон

*Няма избавление
преследва те смъртта
макар и забавление
за някой да е тя.
С преследване се забавляват
кучетата на смъртта.
Просто виж усмивките
на техните лица.
Преследването има край
нахранвай ти смъртта.
След тебе нищо не остава
подгонва те отново тя.*

Книга   на
преброените тъги

41.

Във Вентура те изоставиха жълтия Кадилак и започнаха да търсят друга кола, докато Чарли не намери един тъмносин Форд ЛТД, чийто собственик достатъчно неблагоразумно беше оставил ключа от колата в контакта на запалването. Чарли кара колата само две мили, преди отново да спре в някакъв слабо осветен паркинг зад един кинотеатър, където свали регистрационните номера и ги хвърли в багажника. После свали номерата от паркираната в съседство Тойота и ги постави на Форда.

При малко късмет, собственикът на Тойотата нямаше да забележи липсата им до утре, а може би, и до по-късно. Освен това, когато я забележеше, можеше да не съобщи веднага за инцидента в полицията. Във всеки случай, нямаше да сложат откраднатите регистрационни номера в списъка за спешно издирване на откраднати коли. Нямаше полицията в щата да търси една двойка табелки и не беше вероятно да се свърже това дребно престъпление с кражбата на Форда. Полицаяте щяха да третираят съобщението за кражбата на регистрационните номера като обикновен случай на вандалщина. Междувременно, откраднатият Форд щеше да притежава нови регистрационни номера и на практика щеше да престане да бъде спешно търсена кола.

Те напуснаха Вентура, отправяйки се на север и във вторник вечерта в девет и петдесет пристигнаха в Санта Барбара.

Санта Барбара беше едно от любимите места на Чарли за спасение, когато напрежението от работата ставаше непоносимо. Той обикновено отсядаше в странноприемницата в Балтимор или в тази в Монтесито. Този път обаче избра един невзрачен мотел, „Уайл Ауей Лодж“ в източния край на Стейт Стрийт. Като се имаше предвид неговия добре известен вкус към лукса в живота, това беше едва ли не последното място, където някой би могъл да го потърси.

Имаше свободна една стая с кухненски бокс и Чарли я нае за една седмица. Той беше записал в тетрадката за регистриране името

Инок Флинт и бе предплатил в брой, така че да не бъде необходимо да показва на чиновника кредитната си карта.

Стаята беше с тюркоазни пердета, тъмнооранжев килим и покривки на леглата с тъмночервени и жълти шарки. Декораторът вероятно е бил ограничен от недостатъчното средства и е закупил каквото е имало по магазините в определени ценови граници. Двойката големи легла имаха матраци, които бяха твърде меки и на буци. Една кушетка беше приспособена за трето легло, но то изглеждаше още по-неудобно. Мебелировката беше лошо подбрана и силно износена. В банята имаше пожълтяло от времето огледало, множество пукнати плочки и един вентилатор на отдушника, който хъхреше като астматик. В кухненския бокс имаше четири стола, една маса, мивка с капеща канелка, очукан хладилник, готварска печка, долнокачествени чинии, още по-долнокачествени сребърни прибори и една кафеварка с пакетчета кафе „Санка“, захар и лъжица за обирание на каймак. Това не беше много, но бе по-чисто, отколкото очаквах.

Докато Кристин слагаше Джоуи в леглото, Чарли свари една кафеварка „Санка“.

— Ммм, ароматът е божествен — каза Кристин, когато няколко минути по-късно влезе в кухничката.

Чарли наля по една чаша за двамата.

— Как е Джоуи? — попита той.

— Заспа преди да успея да го завия. Кучето е при него върху леглото. Обикновено не позволявам това. Но какво пък толкова, аз мисля, че всеки ден, който започва с бомбено нападение и отива на зле е ден, в който трябва да ти бъде позволено да вземеш своето куче в леглото.

Те седяха на кухненската маса до прозореца с изглед към единия край на паркинга и към малък плувен басейн, който беше ограден от олющена ограда от ковано желязо. Мократа чакълеста настилка и паркираните коли бяха облени от оранжевата неонна реклама на мотела. Бурята отново утихваше.

Кафето беше добро, а разговорът още по-добър. Те си приказваха всичко, което им дойдеше на ум — политика, филми, книги, любими места за почивка, работа, музика, мексиканска храна — за всичко друго, освен за Грейс Спайви и Здрача, сякаш негласно бяха се

съгласили да забравят сегашното си положение. И двамата ужасно много се нуждаеха от почивка.

За Чарли обаче този разговор значеше много повече. За него това бе възможност да научи повече за Кристин. С любопитството на влюбен мъж, Чарли искаше да знае всяка подробност от нейното съществуване, всяка мисъл или мнение, без значение колко са обикновени.

Може би, той само си въобразяваше, но подозираше, че неговият романтичен интерес към нея съответстваше на нейния интерес към него. Чарли се надяваше, че случаят е такъв. Той искаше, повече от всичко, тя също да го желае.

Към полунощ откри, че ѝ разказва неща, които не бе споделял с никого досега и които отдавна искаше да забрави. Това бяха събития, които мислеше, че са загубили силата си да го нараняват, но когато заговори за тях, той установи, че през цялото време болката е била в него.

Чарли говореше за бедното си детство в Индианаполис, когато липсваше достатъчно храна или достатъчно топлина през зимата, защото чековете на благополучието бяха използвани първо за вино, бира и уиски. Той говореше, как не е можел да спи от страх, че плъховете, от които имаше в изобилие в тяхната порутена барака, ще се качат на леглото при него и ще започнат да го хапят по лицето.

Чарли ѝ разказа за своя буен баща-пияница, който биеше майка му толкова редовно, като че ли това беше някакво съпружеско задължение. Понякога, старецът биеше също и сина си, обикновено, когато беше твърде пиян и нестабилен, за да му нанесе сериозни поражения. Майката на Чарли беше слаба, глупава и със своя собствен вкус към пиенето. Тя по начало не бе искала дете и никога не се намесваше, когато нейният съпруг биеше Чарли.

— Живи ли са още майка ви и баща ви? — попита Кристин.

— Слава Богу, не! Сега, когато работите ми вървят добре, те сигурно щяха да висят на врата ми, преструвайки се на най-добрите родители, каквито някога е имало някое дете. В онзи дом обаче нямаше изобщо каквато и да било любов или привързаност.

— Вие сте изминал труден и дълъг път нагоре по стълбата — каза Кристин.

— Да. Особено като се има предвид, че не се надявах да живея дълго.

Кристин гледаше навън към паркинга и плувния басейн. Той също обърна погледа си към прозореца. Светът беше толкова спокоен и неподвижен, като че ли те бяха единствените хора в него.

— Винаги съм мислел, че моят баща, рано или късно, ще ме убие — каза Чарли. — Странното е, че дори тогава, преди толкова години, аз исках да стана частен детектив, защото бях гледал по телевизията Ричард Даймънд и Питър Ган и знаех, че те никога не са се страхували от нещо. А аз непрекъснато се страхувах. И повече от всичко друго исках да не ме е страх.

— И сега, разбира се, вие сте безстрашен — каза с ирония тя.

— Колко просто изглежда това, когато си само едно дете — отвърна с усмивка той.

Една кола се появи на паркинга и те се взираха, докато от нея не излязоха една млада двойка с две деца.

Чарли наля на двамата още кафе и каза:

— Имах навика да лежа в леглото, да се вслушвам в шума от плъховете и да се моля и двамата ми родители да умрат преди да са успели да ме убият. Бях истински сърдит на Бог, защото Той не откликваше на молитвата ми. Не можех да разбера, защо Той оставяше тези двамата, да тероризират една малко дете. Аз не можех да се защитавам. Защо Бог не защитаваше беззащитните? После, когато пораснах още малко, реших, че Той не може да удовлетвори моята молба, защото е добър и никога не би убил никого, дори такива морално пропаднали хора като моите родители. Така че, аз започнах просто да се моля да се махна от това място. „Мили Боже, аз съм Чарли и всичко, което искам, е да се махна оттук, да живея в някоя почтена къща, да имам пари и да не ме е страх през цялото време.“

Той внезапно си спомни един мрачно комичен епизод, за който не беше се сещал години наред и рязко се изсмя на странния спомен.

— Как можете да се смеете на това? — попита Кристин. — Макар да зная, че нещата явно са се оправили, аз продължавам да се чувствам ужасно, заради онова малко момче в Индианаполис. Сякаш то все още продължава да е там.

— Не, не... Просто... аз си спомних нещо друго, което е смешно по един тъжен начин. Известно време, след като се молих на Бога,

може би, цяла година, аз се уморих от дългото чакане, необходимо за отговор на една молитва и преминах за малко на другата страна.

— На другата страна ли?

— Бях чел историята на един мъж, който продал душата се на дявола — отвърна Чарли, взирайки се през прозореца във вихрещия се в тъмнината дъжд. — Един ден, той просто поискал нещо, от което много се нуждаел, и хоп, дяволът му дал да подпише един договор. И така, аз реших, че дяволът е много по-бърз и по-ефикасен от Бог и започнах нощем да се моля на него.

— Надявам се, че той изобщо не се е появил с договор.

— Точно така. Оказа се, че той е също толкова неефикасен, колкото Бог. Тогава, една нощ ми хрумна, че моите родители със сигурност ще отидат в Ада и ако аз продам душата си на дявола, също ще отида там, право при тях, за цяла вечност. Бях така уплашен от това, че станах от леглото в тъмнината и започнах усърдно да се моля на Бог да ме спаси. Казах Му, че разбирам, че има да отговаря на много молитви, че осъзнавам необходимостта от известно време, докато стигне до моята и че Го моля да ми прости, загдето съм се усъмнил в Него. Предполагам, че съм вдигнал някакъв шум, защото майка ми дойде в моята стая, за да види какво става. Тя беше толкова пияна, както винаги. Когато ѝ казах, не разговарям с Бога, тя рече: „Така ли? Тогава кажи на Бога, че твоят татко е отново навън с някоя курва и Го помоли да направи така, че на този негодник да му окапе кура“.

— Велики Боже! — възкликна Кристин, смеейки се, но беше шокирана.

Чарли знаеше, че тя не е шокирана от думата или от неговото решение да ѝ разкаже тази история. Всъщност Кристин беше шокирана от грубостта, с която майка му бе разкрила отношенията в дома, в който бе израснал.

— Аз бях само десетгодишен, но бях прекарал целия си живот в най-лошата част на града — каза Чарли, — а моите родители никога нямаше да бъдат сбъркани с Ози и Хариет, така че още тогава знаех, за какво говореше тя и мислех, че това е най-забавното нещо, което някога бях чувал. След този случай, всяка нощ, когато казвах своите молитви, рано или късно се сецах, какво майка ми бе поискала от Бога да направи на моя баща и започвах да се смея. Не можех да завърша никоя молитва, без да се засмея. След известно време, аз просто

престанах да говоря на Бога и по времето, когато бях вече дванадесет-тринадесетгодишен знаех, че може би нямаше никакъв Бог, нито дявол и че дори да имаше, човек трябва сам да гради щастиято си в живота.

Кристин му разказа още за своята майка, за манастира и за работата в Уайн & Дайн. Някои от нейните истории бяха почти толкова тъжни, колкото тези от неговата младост, а други бяха забавни. Всичките разкази обаче бяха от най-очарователните, които бе чувал някога, защото бяха нейни.

От време на време, някой от тях казваше, че трябва малко да поспят. И двамата бяха истински изтощени, но въпреки това продължаваха да говорят на две кафеварки „Санка“. В 1:30 след полунощ, Чарли осъзна, че непреодолимото желание да се опознаят по-добре не беше единствената причина, поради която те не искаха да си легнат. Страхуваха се да спят. Те често поглеждаха през прозореца и Чарли установи, че и двамата очакваха да видят някой бял пикап „Форд“ да влиза в паркинга на мотела.

— Вижте какво — каза накрая той. — Ние не можем да останем будни цяла нощ. Те не могат да ни намерят тук. Няма начин. Нека да си легнем. Нужно е да си отпочинем за това, което ни предстои.

Кристин погледна през прозореца.

— Ако спим на смени, един от нас може винаги да бъде на пост — каза тя.

— Не е необходимо. Няма начин, по който да могат да ни проследят.

— Аз ще поема първата смяна — каза Кристин. — Вие отидете да спите, а аз ще ви събудя, да кажем в... четири и тридесет.

— Не — възрази с въздишка той. — Чувствам се много бодър. Вие спете.

— Ще ме събудите ли в четири и тридесет, за да ви сменя?

— Добре.

Те занесоха чашите от кафето и ги изплакнаха. После те някак си останаха един до друг, целувайки се нежно. Ръцете му се движеха по тялото ѝ и леко я милваха. Чарли беше развълнуван от нейната фигура и от нейната плът. Ако Джоуи не беше в същото помещение, Чарли щеше да се люби с нея и това щеше да бъде най-хубавото нещо, което някой от тях е познавал. Но всичко, което можеха да направят, беше да се притискат един към друг в кухничката, докато накрая

безпокойството не надделя над удоволствието. После тя го целуна три пъти, веднъж силно и два пъти леко по ъгълчетата на устата и отиде да си легне.

След като угасиха всички светлини, той седна при масата до прозореца и започна да наблюдава паркинга.

Чарли нямаше намерение да събужда Кристин в четири и тридесет. Половин час, след като тя се присъедини към Джоуи в леглото, когато Чарли беше сигурен, че е заспала, той отиде тихо до другото легло.

Докато чакаше съня да го обори, Чарли си мислеше отново за това, което бе разказал на Кристин за своето детство и за първи път от двадесет и пет години каза една молитва. Както преди, той се молеше за безопасността и избавлението на малко момче, макар че този път молитвата не беше за момчето от Индианаполис, което някога бе той, а за едно момче в Санта Барбара, което случайно беше станало център на омразата на някаква луда старица.

„Не оставяй Грейс Спайви да направи това, Господи. Не я оставяй да убие едно невинно дете от Твое име. Не може да има по-голямо богохулство от това. Ако Ти наистина съществуващ, ако Теб наистина те е грижа, тогава, със сигурност, сега е времето да направиш едно от Твоите чудеса. Изпрати едно ято гарвани да изкълват очите на старицата. Изпрати мощен порой, който да я отнесе. Нещо. Поне сърдечна атака, удар, нещо, което да я спре.“

Докато се слушаше да се моли, Чарли осъзна защо е нарушил мълчанието между Бога и себе си след всичките тези години. Това бе защото за първи път от дълго време, докато бягаше от старицата и нейните фанатици, той се чувстваше като дете, което е неспособно да се справи и се нуждае от помощ.

42.

В съня си, Кайл Барлоу беше убит. Един противник без лице го пронизваше многократно и той знаеше, че умира. Все пак, не го болеше и не го беше страх. Кайл не се отбраняваше. Просто беше се предал. И в това примирение откри най-дълбокото усещане за спокойствие, което някога беше познавал. Макар да беше убит, сънят бе приятен, а не кошмар. Една част от него знаеше, по някакъв начин, че бе убит не целия, а само лошата му част, само старият Кайл, който мразеше света. И след окончателното ликвидиране на тази част, той щеше да бъде като всеки друг. Това беше единственото нещо в живота, което беше искал. Да бъде като всеки друг...

Телефонът иззвъня. Кайл го потърси пипнешком в тъмнината.

— Ало?

— Кайл? — беше Майка Грейс.

— Аз съм — отвърна той, прогонвайки мигновено съня.

— Случиха се много неща — каза тя.

Кайл погледна светещия циферблат на часовника. Беше 4:06 часа сутринта.

— Какво? Какво се е случило? — попита той.

— Ние изгаряме неверниците — каза тайнствено тя.

— Аз исках да бъда там, ако нещо е предстояло да се случи.

— Ние ги изгорихме и посолчихме земята, така че те повече не могат да се върнат — каза тя с повишаващ се глас.

— Ти ми обеща. Аз исках да бъда там.

— Досега не съм имала нужда от теб — каза Майка Грейс.

Кайл отхвърли завивките и седна на ръба на леглото, усмихвайки се в тъмнината.

— Какво искаш да направя? — попита той.

— Те отведоха момчето. Опитват се да го скрият от нас, докато силата му порасне, докато стане недосегаем.

— Къде са го завели? — попита Кайл.

— Не зная със сигурност. Някъде към Вентура. Толкова зная. Очаквам повече новини или видение, които да изяснят положението.

Междувременно, ние потегляме на север.

— Кой?

— Ти, аз, Една и шест или осем души от останалите.

— Да търсим момчето ли?

— Да. Ти трябва да си вземеш някои дрехи и да дойдеш в църквата. Потегляме най-късно след час.

— Тръгвам веднага — каза Кайл.

— Бог да те благослови — отвърна тя и затвори телефона.

Барлоу беше уплашен. Спомняше си съня, спомняше си колко добре беше се чувствал в него и мислеше, че знае какво означава това: той губеше своя вкус към насието, жаждата си за кръв. Но това не беше хубаво, защото сега, за първи път в своя живот имаше удобен случай да използва своя талант в нещо добро. Фактически, неговото спасение зависеше от успешното изпълнение на тази задача.

Той трябваше да убие момчето. Точно това се искаше. Не трябваше да губи напълно лютата омраза, която беше мотивирала целия му живот.

Времето напредваше. Здрачът се приближаваше. И вече Грейс имаше нужда той да бъде Божия чук.

43.

В сряда сутринта вече не валеше и небето беше само наполовина закрито от облаци.

Чарли стана пръв, взе един душ и докато се събудят Кристин и Джоуи направи кафе.

Кристин изглеждаше изненадана, че те още са живи. Тя нямаше пеньоар, така че наметна върху себе си едно одеяло и влезе в кухнята, увита като индианка. Една красива индианка.

— Ти не ме събуди, за да те сменя в дежурството — каза Кристин.

— Това не е флотата — отвърна, усмихвайки се Чарли, решил да избегне паниката, която беше ги заразила вчера.

Когато бяха твърде възбудени, те не действаха, а само реагираха. А този вид поведение можеше да доведе накрая до тяхната гибел.

Чарли трябваше да мисли, да състави план. А той не можеше да направи нищо, ако прекарваше цялото си време в нервно озъртане. Тук, в Санта Барбара, те бяха в безопасност, просто трябваше да бъдат малко предпазливи.

— Но ние, всичките, сме спали по едно и също време — каза Кристин.

— Нуждаехме се от тази почивка.

— Но аз съм спала така дълбоко... че те биха могли да се вмъкнат тук и аз да разбера едва когато започне стрелбата.

— Къде е камерата? — попита Чарли, оглеждайки се намръщено.
— Да не снемате някоя реклама на Соминекс?

— Мислиш ли, че сме в безопасност? Попита с въздишка тя и се усмихна.

— Да.

— Наистина ли?

— Оцеляхме тази нощ, нали?

Джоуи влезе в кухнята бос и по долни гащи. Косата му беше разрошена, а вида сънен.

— Сънувах вещицата — каза той.

— Сънищата не могат да ти навредят — успокой го Чарли.

Тази сутрин момчето беше сериозно. В неговите яркосини очи нямаше никакъв блясък.

— Сънувах, че тя използва своята магия, за да те превърне в буболечка и после просто те стъпка — каза Джоуи.

— Сънищата не означават нищо — каза Чарли. — Веднъж сънувах, че съм президент на Съединените Щати, но ти не виждаш никакви хора от Тайната Служба да се въртят около мен, нали?

— Тя уби... в съня тя уби и мама — каза Джоуи.

Кристин го прегърна.

— Чарли е прав, миличък — каза тя. — Сънищата не означават нищо.

— Нищо от това, което някога съм сънувал, не се е случвало досега — каза Чарли.

Джоуи отиде до прозореца и се взря навън в паркинга.

— Тя е някъде там, навън — каза той.

Кристин погледна Чарли. Той знаеше какво мисли тя. Момчето досега беше учудващо издръжливо. Съвземаше се от всеки шок, възстановяваше се след всеки ужас и винаги беше в състояние да се усмихне още веднъж. Но, може би, неговите резерви вече бяха се изтощили.

Чубака влезе безшумно в кухничката, спря до момчето и тихичко изръмжа.

— Виждате ли? — каза Джоуи. — Чубака знае. Чубака знае, че тя е някъде там, навън.

Обичайната живост на момчето беше изчезнала. Беше обезпокоително да го гледаш така посърнало и паднало духом.

Чарли и Кристин се опитваха да му повдигнат настроението и с шеги, но без никакъв резултат.

По-късно, в девет и тридесет, те закусиха в една сладкарница наблизо. Чарли и Кристин умираха от глад, но трябваше непрекъснато да подтикват Джоуи да яде. Те бяха в сепаре до един от големите прозорци, а Джоуи продължаваше да гледа навън в небето, където няколко сини ивици приличаха на ярко оцветени въжета, свързващи сивите облаци. Той изглеждаше толкова мрачен, колкото можеше да изглежда едно шестгодишно дете.

Чарли се питаше, защо погледът на момчето беше многократно привличан от небето. Дали не очакваше да дойде вещицата, яхнала своята метла?

Да, всъщност, може би, точно от това се безпокоеше Джоуи. Когато си на шест години, невинаги е възможно да правиш разлика между реалната и въображаемата опасност. На тази възраст, ти вярваш в чудовището което живее в килера и си убеден, че нещо, дори по-лошо, се е свило под твоето легло. Да се търсят метли с дръжка в небето имаше, може би, за Джоуи същия смисъл, както да се търсят бели пикапи „Форд“ на шосето.

Чубака беше в колата пред кафенето. След като приключиха със закуската, те му занесоха шунка и яйца, които той изяде с удоволствие.

— Миналата вечер му дадохме хамбургери, а тази сутрин шунка с яйца — каза Кристин. — Трябва да намерим някоя бакалница и да му купим истинска храна за кучата, преди на този пес да му е хрумнало, че е човек.

Те отидоха отново на пазар за дрехи и лични вещи в един търговски център точно до Ийст Стейт Стрийт. Джоуи пробва някои дрехи, равнодушно, без ентузиазма, който беше показал вчера. Той говори малко и изобщо не се усмихна.

Кристин очевидно се безпокоеше за него. Също и Чарли.

Те завършиха пазаруването преди обяд. Последното нещо, което купиха, беше малко електронно устройство от магазина за радиоуредби. То имаше размерите на кутия цигари и беше продукт на 70-те и 80-те параноидни години, който не би имал никакви купувачи в една ера на по-голямо доверие. Устройството представляваше детектор на подслушвателни устройства и можеше да ти каже, дали твоята линия е свързана със записващо устройство или някакъв друг механизъм за проследяване.

В една телефонна будка близо до страничния вход на Сиърс, Чарли отви тази част на слушалката, която се поставяше до ухото и зави друга, която беше с детектор на подслушвателни устройства. Той свали микрофона от слушалката, използва един ключ от колата, за да даде накъсо инхибитора, който правеше невъзможен разговора на голямо разстояние без намесата на оператор и телефонира на Клемент-Харисън в Коста Меса без такса. Ако неговият апарат покажеше подслушване, той беше в състояние да затвори в първата частица от

секундата след установяването на връзката и, най-вероятно, да прекъсне линията, преди някой да е и имал възможност дори да установи, че повикването е било от район с друг код.

Сигналят на номера звънна два пъти и после се чу едно щракване.

Уредът в ръката на Чарли не показва да има подслушвателно устройство. Но вместо познатия глас на Шери Ордуей, на позвъняването отговори запис на телефонна компания: *„Номерът, който сте избрали, повече не се обслужва. Моля, консултирайте се с вашия телефонен указател за правилния номер или телефонирайте на оператора за...“*

Чарли затвори телефона.

Опита отново.

Получи същия отговор.

С гризачо го предчувствие за беда, той набра телефонния номер в дома на Ранкин. Слушалката беше вдигната още при първото позвъняване и отново уредът не показва наличие на подслушвателно устройство. Този път, обаче, гласът не беше от запис.

— Ало? — каза Хенри.

— Аз съм, Хенри — отвърна Чарли. — Току-що звъних в агенцията...

— Чакам през цялото време на телефона. Знаех, че рано или късно ще се опиташ да се свържеш с мен — каза Хенри. — Ние имаме неприятности, Чарли, имаме големи неприятности.

Отвън Кристин не можеше да чуе какво казва Чарли, но разбираше, че нещо лошо беше се случило. Когато накрая затвори телефона и отвори вратата тип хармоника, той беше мъртвобледен.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Няма нищо нередно — отвърна той, след като погледна Джоуи. — Говорих с Хенри Ранкин. Те продължават да работят по случая, но още няма нищо ново за докладване.

Чарли лъжеше заради Джоуи, но момчето усети това, както и Кристин и попита:

— Какво ще направи тя сега? Какво ще направи вещицата сега?

— Нищо — отвърна Чарли. — Тя не може да ни намери, така че просто е освирепяла там, долу, в Ориндж. Това е всичко.

— Какво значи да е *освирепяла*? — попита Джоуи.

— Не се безпокой за това. Ние сме окей. Всичко върви според плана. Сега, нека се върнем към колата, да намерим някакъв супермаркет и да се запасим с храна.

Минавайки през откритото пространство на търговския център и през целия път до колата, Чарли неспокойно се оглеждаше с видима напрегнатост, каквато не беше показал през цялата сутрин.

Кристин беше започнала да приема неговите уверения, че в Санта Барбара са в безопасност, но сега страхът изпълзяваше от нейното подсъзнание и отново я обземаше.

Времето се влоши отново, като че ли беше предзнаменование за подновената опасност. Небето започна да се покрива с черни облаци.

Те намериха някакъв супермаркет и докато пазаруваха, Джоуи се движеше пред тях по пътеката между рафтовете. Обикновено, той подтичваше отпред и търсеше нещата по техния списък за пазаруване, силно желаещ да помогне. Днес обаче се движеше бавно и проявяваше слаб интерес към рафтовете.

— Моята агенция е била подпалена миналата нощ — каза тихо Чарли, когато момчето беше се отдалечило на достатъчно голямо разстояние.

— Подпалена ли? — попита Кристин и внезапно я сви стомаха. — Искаш да кажеш... че е изгоряла?

Той кимна, докато взимаше две кутии с мандаринови резенчета от рафта и ги слагаше в количката за пазаруване.

— Всичко е... загубено... мебелировка, оборудване, всичките папки... са изчезнали. — Той направи пауза, докато покрай тях минаваха две жени с колички. — Те бяха в огнеупорни шкафове, но някой е отворил чекмеджетата, извадил е всички документи и ги е залял с бензин.

— Но при работа като твоята, ти би трябвало да имаш алармени устройства срещу крадци... — каза шокирана Кристин.

— Две независими една от друга системи и двете с аварийни източници на хранване в случай на прекъсване на тока — отвърна Чарли.

— Но това е добро обезопасяване.

— Да, такава трябваше да бъде. Но нейните хора са го преодолели по някакъв начин.

— Ти мислиш, че това е работа на Грейс Спайви — каза Кристин и почувства, че ѝ прилошава.

— Аз зная, че е била Грейс. Ти още не си чула всичко, което се е случило миналата нощ. Освен това, трябва да е била тя, защото в цялата работа е вложена огромна ярост и отчаяние. Тя трябва да е разгневена и отчаяна точно сега, защото сме ѝ се изплъзнали. Не знае къде сме отишли и не може да се добере до Джоуи, така че нанася безразборно удари, където може, изпадайки в луда ярост.

Кристин си спомни бюрото Хенредон в своя работен кабинет и картините на Мартин Грийн и каза:

— О, дявол да го вземе, Чарли. Така съжалявам. Заради мен ти си загубил своята работа и всичко...

— Всичко може да бъде заменено — каза Чарли, макар тя да виждаше, че загубата беше го разтревожила. — Най-важните файлове и микрофилми се съхраняват другаде. Те могат да бъдат възстановени. Можем да намерим нови канцеларии. Застраховката ще покрие почти всичко. Но не парите или неудобството ме безпокоят. Факт е, че за няколко дни, докато Хенри организира там нещата, моите хора няма да са в състояние да следят зорко Грейс Спайви и няма да можем да разчитаме на тяхната подкрепа. Временно ще бъдем оставени сами на себе си.

Това беше една смущаваща мисъл.

Джоуи се върна с една кутия ананасов компот.

— Може ли да я взема, мамо? — попита той.

— Разбира се — отвърна Кристин и постави кутията в количката. Ако знаеше, че това ще предизвика усмивка на неговото малко мрачно лице, тя би му позволила да вземе цял пакет с бадеми или някакво друго лакомство, което обикновено не му беше позволено.

Джоуи се отдалечи напред, за да проучи останалата част от пътеката.

— Ти спомена, че още нещо се е случило миналата нощ — обърна се Кристин към Чарли.

Чарли се поколеба. Той сложи два буркана с компот от ябълки в количката. После каза със съчувствие и загриженост:

— Твоята къща също е била подпалена.

Мигновено, без съзнателно намерение, Кристин бе започнала да съставя списък на нещата, които беше загубила, на сантименталните,

както също на истински ценните неща, които този палеж беше откраднал от нея: всички бебешки снимки на Джоуи; ориенталския килим във всекидневната на стойност петнадесет хиляди долара, който беше първото нещо, притежавано от нея, нейния първи жест на задоволяване на собствените желания след годините на себеотрицание, изисквано от майка ѝ; снимките на Тони, нейния отдавна починал брат; колекцията ѝ от Лалик кристал...

За един ужасен момент, Кристин почти избухна в сълзи, но точно тогава се върна Джоуи, за да каже, че отделението с млечни продукти е в края на тази пътека и че той би искал малко извара с ананас. А Кристин осъзна, че загубата на ориенталските килими, картините и дори старите снимки не са чак толкова важни, докато тя има Джоуи. Той беше единственото незаменимо нещо в нейния живот. Тя преодоля плача и му обеща, че ще купи изварата.

— А също и моята къща — каза Чарли, когато Джоуи отново се отдалечи.

За момент, Кристин не беше сигурна, че е разбрала.

— Изгоряла ли? — попита тя.

— До основи — отвърна той.

— О, Боже мой!

Това беше твърде много. Кристин се почувства като разпространителка на чума. Тя носеше беда на всеки, който се опитваше да ѝ помогне.

— Ти виждаш, че Грейс е отчаяна — каза възбудено Чарли. — Тя не знае къде сме отишли, наистина мисли, че Джоуи е Антихриста и се страхува, че ще претърпи неуспех във възложената ѝ от Бога мисия. Грейс е ядосана и уплашена, и нанася удари напосоки. Самият факт, че тя върши тези неща означава, че ние сме в безопасност тук и още, че тя бързо се самоунищожава. Отишла е твърде далеч. Преминала е всякакви граници. Полицайте не могат да не свържат тези три палежа с убийствата в твоята къща миналата нощ и с взривяването на къщата на Мириам Ранкин в Лагуна. Това е сега най-голямата история в Ориндж, а може би, най-голямата и в целия щат. Тя не може да обикаля така, да взривява и изгаря до основи къщите. За Бога, тя започна война в окръг Ориндж и никой няма да търпи това. Полицайте възнамеряват вече здраво да се заемат с нея. Те ще подложат на строг разпит нея и всеки в нейната църква. Ще разгледат делата ѝ под микроскоп. Тя трябва да е

направила някаква грешка миналата нощ. Трябва да е оставила уличаващо я доказателство. Някъде. По някакъв начин. Една малка грешка е всичко, от което се нуждаят полицаите. Те ще се уловят за нея и ще оборят алибито на Грейс. Тя е свършена. Всичко е само въпрос на време. Ние трябва само да се крием тук в продължение на няколко дни, да стоим в мотела и да чакаме Църквата на Здрача да се разпадне.

— Надявам се, че си прав — каза Кристин, но всъщност не хранеше никакви надежди. Не отново.

Джоуи се върна с изварата и остана известно време близо до тях, докато не навлязоха в една пътека, съдържаща отделение за играчки, където той се отпрати, за да разгледа пластмасовите оръжия.

— Ние ще завършим пазаруването, ще вземем една връзка списания, тесте карти, няколко игри и от каквото друго се нуждаем, за да бъдем заети през останалата част от седмицата. След като отнесем всичко в стаята, аз ще се освободя от колата...

— Но аз мислех, че тя няма да бъде включена в никакъв списък за спешно търсени коли поне още няколко дни. Така каза ти.

Чарли се опитваше да не изглежда мрачен, но не можеше да скрие безпокойството нито от лицето, нито от гласа си. Той взе един пакет бисквити и го сложи в количката.

— Да, ама, според Хенри, полицаите вече са намерили жълтия Кадилак, който изоставихме във Вентура и вече са го свързали с откраднатия Форд ЛТД и липсващите табели с номерата. Те са взели отпечатъци от пръсти от Кадилака и понеже моите отпечатъци от пръстите се пазят в архива заедно с моето заявление за лична служебна карта, бързо са направили връзката.

— Но от това, което каза ти, аз не очаквах, че те ще работят толкова бързо.

— Обикновено не работят толкова бързо. Но за съжаление имаме лош късмет.

— Какво още?

— Този Кадилак е собственост на някакъв щатски сенатор. Полицията не е процедирила така, както при обикновено съобщение за открадната кола.

— Ние кутсузи ли сме или какво?

— Просто малко лош късмет — каза Чарли, но беше явно разстроен от това откритие.

От другата страна на пътеката, срещу бисквитите, беше отделението за пържени картофи и други храни за закуска — точно нещата, от които тя се опитваше да държи далеч Джоуи. Но сега сложи пържени картофи и някои други от тези храни в количката. Кристин правеше това отчасти, защото искаше да зарадва Джоуи, но също й защото изглеждаше да си отказват нещо, когато времето, което им оставаше, можеше да бъде много кратко.

— И така, сега полицаите не търсят просто Форда ЛТД — каза Кристин. — Те търсят също и теб.

— Има и по-лошо — каза той шепнешком.

Тя го погледна втренчено. Не беше сигурна, че иска да чуе това, което той имаше да й каже. През последните няколко дни тя имаше чувството, че те всички бяха уловени в някакво менгеме. За изминалите няколко часа, челюстите на менгемето бяха се охладели малко, но сега Грейс Спайви беше притегнала отново дръжката.

— Те са намерили моя Мерцедес в паркинга на Уестууд. Едно телефонно обаждане ги е изпратило при него. В багажника... те са намерили едно мъртво тяло.

— Чие? — попита уплашено Кристин.

— Те още не знаят. На някакъв мъж. Около тридесетгодишен. Неустановена самоличност. Бил е прострелян два пъти.

— Хората на Спайви са го убили и са го сложили в твоята кола? — попита тя, държейки под око Джоуи, докато той изпробваше оръжията-игралки в края на пътеката.

— Да, така мисля. Може би, той е бил в паркинга, когато са ни нападнали. Може би е видял твърде много и е трябвало да бъде елиминиран, а са установили, че биха могли да използват тялото му, за да насочат полицията след мен. Сега не ни търсят само хилядата или две хилядите последователи на Грейс. Тя е накарала всеки полицай в щата да й помага при търсенето.

Те стояха неподвижно, говорейки тихо, но напрегнато и повече не се преструваха, че се интересуват само от бакалските стоки.

— Но сигурно полицията не мисли, че ти си го убил.

— Те са длъжни да приемат, че по някакъв начин съм замесен.

— Но полицаите не са ли установили, че това е свързано с църквата, с тази луда жена...

— Разбира се, че са го свързали. Те обаче може да мислят, че човекът в моя багажник е някой от нейните хора и че аз съм го убил. Дори и да подозират, че това е инсценирано, те, все пак, ще искат да говорят с мен, за да получат някакво оправдание.

Целият свят беше сега по следите им. Нямаше никаква надежда. Отчаянието се просмукваше в костите като някакъв токсичен химикал, разтваряйки силата си. Тя просто искаше да легне, за затвори очи и малко да поспи.

— Хайде — подкани я Чарли. — Нека завършим с пазаруването, да занесем всичко в мотела и после да се отървем от колата. Искам да се скрия вътре, преди някой полицай да е забелязал табелките с регистрационни номера или да ме е познал.

— Как мислиш, дали полицията знае, че ние сме се отправили към Санта Барбара, след като сме напуснали Вентура?

— Те не могат да знаят със сигурност. Но трябва да са помислили, че сме избягали от Лос Анджелис, движейки се на север, така че Санта Барбара е добро предположение.

Докато вървяха нагоре-надолу по оставащите пътеки и докато отмятаха и плащаха продуктите, Кристин откри, че дишането ѝ е затруднено. Чувстваше се, като че ли към тях бе насочена светлината на прожектор и чакаше да засвирят сирени и алармени устройства.

Джоуи бе станал още по-летаргичен и сериозен от преди. Той чувстваше, че те крият нещо от него и може би не беше добре да се премълчава истината, но тя реши, че би било по-лошо, ако му каже, че вещицата е изгорила тяхната къща. Това щеше да го убеди, че те никога няма да се върнат обратно в техния дом, което можеше да се окаже повече, отколкото той би могъл да понесе.

Защото, може би, това беше истината. Може би, никога нямаше да имат възможност да се върнат отново у дома.

44.

Чарли закара Форда в паркинга на мотела, паркира го на мястото пред техния апартамент... и видя движение в малкото прозорче на кухничката. Това, може би, беше негово въображение, разбира се. Или беше зърнал прислужницата. Той не вярваше да е нито едното, нито другото.

Вместо да изключи двигателя, Чарли незабавно превключи на заден ход и започна да изтегля колата от паркинга.

— Какво не е наред? — попита Кристин.

— Имаме гости — отвърна той.

— Какво? Къде?

— *Вещицата*. — Чу се от задната седалка изпълненият с ужас глас на Джоуи.

Пред тях, докато те се измъкваха назад, вратата на техния апартамент започна да се отваря.

Как, по дяволите, ни намериха толкова скоро? Питаше се Чарли.

Тъй като не искаше да губи време да обръща колата, той продължи бързо на заден ход към пътя пред мотела.

На улицата се появи един бял пикап и свърна към бордюра, блокирайки изхода от Уайл Ауей Лодж.

Чарли го видя в огледалото за обратно виждане, натисна спирачките и избягна сблъскването.

Той чу стрелба. Двама мъже с автомати бяха излезли от мотелската стая.

— Лягайте долу!

Кристин погледна назад към Джоуи.

— Лягай на пода! — извика му тя.

— Ти също — каза Чарли като в същото време даде отново газ, завъртя волана и се отдалечи от пикапа зад тях.

Кристин откачи предпазния колан и се сви долу, държейки главата си под прозорците.

Ако през вратата преминеше куршум, тя и без това щеше да бъде убита.

Чарли не можеше да направи нищо друго, освен да се махне по най-бързия начин оттам.

Чубака лаеше оглушително.

Чарли обърна колата през паркинга, закачайки странично една Тойота и удряйки силно единия край на оградата около плувния басейн. Към улицата нямаше друг изход, но него не го беше грижа. Той си направи собствен изход, като даде заден ход през тротоара и бордюра. Шасито бе одраскано. Чарли се помоли да не се е пробил резервоара, а Фордът се друсна на паважа. Двигателят не угасна. Слава Богу. Сърцето му тупкаше така бързо, както бумтяха шестте цилиндъра на седана и продължавайки да държи натиснат педала на газта, Чарли изкара колата с рев на заден ход на Стейт Стрийт. Гумите изсвириха и запушиха, а Фордът за малко не блъсна един Фолксваген, който се изкачваше нагоре по хълма и принуди още половин дузина коли да ударят спирачки и въртят лудо волана, за да се отстранят от пътя му.

Белият пикап марка „Форд“ се изтегли от изхода на мотела, който беше блокирал, върна се отново на улицата и се опита да ги блъсне. Решетката на пикапа изглеждаше като голяма хилеща се уста, паст на акула, докато се приближаваше към тях. Зад предното стъкло се виждаха двама мъже. Пикапът удари десния преден калник на Форда. Чу се измъчен вик, стържене на метал и звук от разбито стъкло, когато бе счупен десния фар. Фордът се олюля от удара, Джоуи извика, кучето изскимтя, а Чарли почти си прехапа езика.

Кристин започна да се надига, за да види какво беше се случило, но Чарли ѝ извика да стои ниско долу. Той превключи скоростите и потегли напред, на изток по Стейт Стрийт, правейки широка дъга зад белия пикап. Пикапът се опита да блъсне Форда на заден ход, но Чарли бе успял да го изтегли навреме.

Очакваше, че смачканият калник ще пречи на гумата и накрая ще ги принуди да спрат, но това не стана. Имаше малко дрънчене, докато паднаха няколко счупени парчета от колата, но нямаше стържещ звук като при удари по гумата или задиране в полуоските.

Той му изстрели. В колата се забиваха куршуми, но нито един от тях не проникна в купето. После Фордът увеличи скоростта си и те се измъкнаха от обсега на куршумите.

Чарли скърцаше така силно със зъби, че го заболяха челюстите, но не можеше да спре.

Отпред, при ъгъла на една пресечка вдясно от тях, се появи друг бял пикап, който излезе, движейки се бързо, от сянката на огромен дъб. Господи, те бяха навсякъде!

Новият пикап се втурна към линията на пресичането с намерение да блокира пътя на Чарли. За да го избегне, Чарли се изтегли дръзко в насрещното движение. Един Мустанг заобиколи Форда, а зад Мустанга червен Дагуър скочи на бордюра и се бухна в паркинга на един Бъргър Кинг^[1], за да избегне сблъскването.

Фордът достигна пресечката. Колата реагираше твърде бавно, въпреки че Чарли беше натиснал педала на газта до ламарината.

Вторият пикап продължаваше да се приближава отдясно. Той вече не можеше да му препречи пътя. Беше твърде късно за това. В замяна обаче се опита да се блъсне в него.

Чарли продължаваше да бъде в насрещното платно. Шофьорът на един идващ насреща Понтиак удари твърде рязко спирачките и колата му започна да се плъзга. Тя беше се обърнала косо и идваше право към тях с непреодолима сила.

Чарли отпусна педала на газта, но не удари спирачките, защото щеше да загуби своята гъвкавост, ако спреше напълно и щеше само да отдалечи момента на удара.

За частица от секундата той обмисли всички възможности. Не можеше да завие наляво в напречната улица, защото беше пълна с движещи се превозни средства. Не можеше да отиде надясно, защото колата се носеше към него от тази посока. Не можеше да избегне пикапа със заден ход, защото зад него имаше много коли и освен това нямаше време да превключва скоростите и да се оттегля назад. Можеше да върви само напред, срещу плъзгащия се към него Понтиак и да се опита да избегне огромната като планина стоманена маса.

Една гумена ивица се обели от едно от колелата на Понтиака и се завъртя във въздуха като летяща змия.

След още една частица от секундата положението се измени:

Понтиакът не се приближаваше повече към него с широката си страна, а продължи да се завърта, докато не се обърна на сто и осемдесет градуса от първоначалната си позиция. Сега беше обърнат към Форда със задната си част и въпреки че продължаваше да се плъзга, вече беше по-малка опасност от преди. Чарли завъртя волана рязко надясно и после отново наляво, заобикаляйки наклонящия се

Понтиак, който премина със съскане на не повече от два сантиметра покрай него.

Пикапът се блъсна в тях. За щастие, той закачи само последните няколко сантиметра от Форда. Бронята беше откъсната с ужасяващ звук, а цялата кола потрепери и бе блъсната на верев. Воланът внезапно получи самостоятелен живот. Той се изплъзна от хватката на Чарли, завъртя се през стискащите го ръце, изгаряйки дланите му, а Чарли извика от болка, но успя отново да го задържи. Като ругаеше и мигаше, за да отстрани появилите се в очите му сълзи от болка, които за кратко време замъглиха погледа му, той насочи колата отново на изток, настъпи здраво педала на газта и продължи да се движи. Когато преминаха пресечката, Чарли се върна обратно в своето платно. Той натисна клаксона, принуждавайки колите пред него да се отстранят от пътя му.

Вторият бял пикап — този, който беше откъснал бронята им — се беше измъкнал от бъркотията при пресечката и бе ги последвал. Отначало той беше през две коли зад тях, после през една и накрая точно зад Форда.

С утихването на стрелбата, и Кристин и Джоуи се изправиха отново в седалките си.

Момчето погледна през задното стъкло към пикапа и извика:

— *Това е вещицата! Аз я виждам! Аз я виждам!*

— Седни долу и си постави предпазния колан — посъветва го Чарли. — Може би ще правим някои внезапни спирания и обръщания.

Пикапът беше на около тридесет фута зад тях, но се приближаваше.

Двадесет фута.

Чубака отново лаеше.

Пристегнал предпазния колан, Джоуи държеше кучето близо до себе си и го успокояваше.

Движението пред тях се сгъстяваше, забавяйки ги.

Чарли погледна в огледалото за обратно виждане.

Пикапът беше само на четири-пет метра зад тях.

Три метра.

— Те възнамеряват да ни блъснат, докато се движим — каза Кристин.

Едва докосвайки педала на спирачката, Чарли рязко зави надясно в една тясна странична улица, оставяйки тежкото движение и рекламните по Стейт Стрийт зад себе си. Те бяха в един по-стар жилищен квартал: най-вече едноетажни къщи, няколко двуетажни, множество големи дървета и паркирани от едната страна коли.

Пикапът ги следваше, но беше поизостанал, защото не можа да направи завоя така бързо, както Форда. Не беше така маневрен, както колата. Точно на това разчиташе Чарли.

При следващия ъгъл, той зави наляво, намалявайки възможно най-малко скоростта, изправяйки Форда на две колела, почти загубил контрол над колата при едно поднасяне, но успявайки някак си да го запази и без за малко да закачи една паркирана твърде близо до пресечката кола. Една пресечка по-нататък, той зави надясно, после наляво, после надясно и после отново наляво, промъквайки се през тесните улички и увеличавайки разстоянието между тях и пикапа.

Когато те набраха преднина пред пикапа, когато техните преследвачи не можеха повече да ги виждат накъде завиват, Чарли престана да прави произволни завойи и започна да избира пътя малко по-внимателно, улица по улица, насочвайки се обратно към Стейт Стрийт, после през главната магистрала и към паркинга на друг търговски център.

— Ние няма да спрем тук, нали? — каза Кристин.

— Напротив, ще спрем.

— Но...

— Ние ги изгубихме.

— За момента, може би. Но те...

— Има нещо, което трябва да проверя — каза Чарли.

Той паркира така, че колата да не се вижда от движението по Стейт Стрийт между две по-големи превозни средства — една каравана и един пикап.

Очевидно, когато вторият бял пикап беше закачил задната част на Форда, той беше повредил също тръбата за изгорели газове и вероятно шумозаглушителя. Пушек с остра миризма проникваше през пода в купето на колата. Чарли им каза да свалят прозорците си с един или два инча. Той искаше да не изключва двигателя, ако можеше да мине без това. Искаше да бъде готов да потегли във всеки момент, но пушекът беше твърде гъст и той не можеше да постъпи другояче.

Кристин откачи своя предпазен колан и се обърна към Джоуи.
— Добре ли си, миличък? — попита го тя.

Момчето не отговори.

Чарли погледна назад към него.

Джоуи се беше свил в ъгъла. Малките му ръце здраво стиснати в юмруци, брадичката опряна на гърдите, лицето безкръвно. Устните му трепереха, но той беше твърде уплашен, за да плаче или говори. Беше парализиран от страх. По настояване на Кристин, Джоуи накрая вдигна поглед. Очите му изразяваха уплаха и изглеждаха състарени върху детското му лице.

Чарли се почувства зле, тъжен и уморен при вида на очите на момчето и измъчената душа, която те разкриваха. Но беше също така и разгневен. Чувстваше неразумния подтик да излезе веднага от колата, да се върне с наперена походка на Стейт Стрийт, да намери Грейс Спайви и да я разстреля на място.

Кучката. Глупавата, лудата, жалката, омразната, бясната, отвратителната стара кучка!

Чубака тихо скимтеше, сякаш чувстваше душевното състояние на своя млад господар.

Момчето издаде подобен звук и обърна погледа си към кучето, което беше поставило глава в скута му.

Вещицата ги откриваше, като че ли с помощта на магия. Момчето беше казало, че не можеш да се скриеш от една вещица, каквото и да правиш и изглежда, че беше право.

— Джоуи, добре ли си, миличък? — попита Кристин. — Каж ми, чедо. Добре ли си?

Накрая Джоуи кимна. Но не искаше да говори. В неговото кимане нямаше убедителност.

Чарли разбираше как се чувства момчето. Беше трудно да се повярва, че изведнъж всичко така ужасно се обърка само за няколко минути.

В очите на Кристин имаше сълзи. Чарли знаеше какво мисли тя. Кристин се страхуваше, че Джоуи накрая беше пречупен.

И, може би, това беше така.

---

[1] Заведение за хамбургери. — Б.пр. ↑

45.

Пенещите се черно-сиви облаци накрая освободиха потисканата буря, която се зараждаше постепенно цяла сутрин. Дъждът миеше паркинга на търговския център и тропаше по очукания Форд. Мълнии пулсираха върху мрачното небе.

Добре, мислеше си Чарли, гледайки замъгления от водата свят отвън.

Бурята, особено причинените от мълниите атмосферни смущения, им осигуряваше една малка допълнителна защита. Те се нуждаеха от цялата помощ, която биха могли да получат.

— Това трябва да е тук, вътре — каза Чарли отваряйки дамската манта на Кристин и изтърсвайки съдържанието ѝ върху седалката между тях.

— Но аз не виждам, как би могло да е тук — каза Кристин.

— Тук е единственото място, където биха могли да го скрият — настоя той, ровейки френетично в съдържанието на чантата и търсейки най-вероятния предмет, в който можеше да бъде скрит един малък предавател. — Тази чанта е единственото нещо, което е било с нас през целия път от Лос Анджелис. Ние изоставихме куфарите, моята кола... това е единственото място, където би могъл да бъде скрит някой малък предавател.

— Но никой не би могъл да вземе моята чанта...

— Предавателят би могъл да бъде поставен преди няколко дни, когато ти не си била подозрителна или бдителна, преди да започне цялата тази лудост — каза той, усещайки, че се лови като удавник за сламка, опитвайки се да не показва отчаянието в гласа си, но и без да успява напълно.

— Ако ние не носим несъзнателно някакъв предавател, как тогава, по дяволите, те ни намират така бързо? Как, по дяволите?

Чарли огледа паркинга, а после се обърна и погледна през задното стъкло. Никакви бели пикапи. Все още.

Джоуи гледаше навън през страничния прозорец. Устните му се движеха, но не издаваха звук. Имаше измъчен вид. Няколко дъждовни

капки минаваха косо през тясната пролука от горна страна на прозореца и удариха момчето по главата, но то изглежда не забеляза.

Чарли мислеше за своето собствено нещастно детство, за боя, който беше изтърпял от баща си и за безизразното лице на пияната си майка. Той мислеше за другите безпомощни деца по целия свят, които ставаха жертви, защото бяха твърде малки, за да могат да се отбраняват и отново започна да го изпълва мощен поток от гняв.

Взе една зелена малахитова пудриера от купчината изсипани предмети от чантата на Кристин, повдигна пухчето за пудрене, извади пресованата пудра и пусна и двете неща в торбичката за боклук, която висеше на таблото. Той бързо изследва пудриерата, но не можа да види в нея нищо необичайно. После я удари няколко пъти върху волана, счупи я и изследва парчетата, но не видя нещо подозрително.

— Ако наистина носехме някакъв предавател, нещо, което да е в състояние да ги насочва, то би изисквало мощен източник на енергия, нали? — попита Кристин.

— Една батерия — отвърна той, разглобявайки червилото ѝ.

— Но това нещо със сигурност не би могло да действа с една толкова малка батерия.

— Ти би се изненадала от възможностите на модерната технология. Микроминитюаризация. Би се изненадала.

Въпреки че и четирите прозореца бяха свалени на един или два инча, пропускайки малко свеж въздух, стъклата се запотяха. Чарли не можеше да вижда паркинга и това го правеше неспокоен, така че той включи отново двигателя и пусна вентилатора, въпреки изгорелите газове, които се промъкваха вътре от повредените шумозаглушител и ауспук.

Чантата съдържаше една автоматична писалка със златен писец и една химикалка. Той ги разглоби и двете.

— А колко надалеч може едно такова нещо да предава? — попита Кристин.

— Зависи от неговото съвършенство.

— По-определено?

— Няколко мили.

— И това е всичко?

— Може би, пет мили, ако предавателят наистина е добър.

— Но не през цялото разстояние от Лос Анджелис, нали?

— Не.

Нито една от писалките не беше предавател.

— Тогава как ни откриха през цялото това разстояние до тук в Санта Барбара? — попита Кристин.

— Може би те имат контакти с множество полицейски агенции и са научили, че откраднатият Кадилак се е появил във Вентура — отвърна Чарли, докато внимателно изследваше нейния портфейл, едно фенерче, една малка бутилчица екседрин и няколко други неща. — Може би, те са помислили, че ще се отправим към Санта Барбара, така че са дошли тук и са започнали да кръстосват из града, като просто са се надявали на добрия шанс да го засекат. Те са се движели от улица на улица с техните пикапи, настройвайки своите приематели, докато не са дошли достатъчно близо, за да уловят сигнала от предавателя.

— Но ние бихме могли да отидем на сто други места — каза Кристин. — Аз просто не виждам, защо биха се насочили така бързо към Санта Барбара.

— Може би, те не са ни търсили само тук. Може би имат екипи от търсачи, които работят във Вентура, Оуджей и редица други градове.

— Какви са техните шансове да ни намерят като просто кръстосват един град с тази големина, очаквайки да уловят сигнала на нашия предавател?

— Неголеми. Но това е възможно да се случи. Трябва да е станало по този начин. Как иначе биха ни намерили?

— Вещицата — обади се Джоуи от задната седалка. — Тя притежава... магическа сила... сила на вещица... или нещо подобно.

После той потъна отново в мрачно мълчание, взирайки се навън в дъжда.

Чарли беше почти готов да приеме детското обяснение на Джоуи. Старицата беше нечовешки безмилостна и изглежда притежаваше някакъв свръхестествен талант за проследяване на своята плячка.

Но, разбира се, тук нямаше магия. Имаше някакво логическо обяснение. Наличието на скрит миниатюрен предавател беше най-близо до ума. А дали това беше предавател или нещо друго, те трябваше да разберат, да приложат здрав разум и да поразсъждават, докато не намерят отговора. В противен случай, никога нямаше да могат да се избавят от старата кучка и нейните лудости.

Прозорците се изсушиха.

Все още нямаше никакви бели пикапи на паркинга, доколкото Чарли можеше да види.

Той прегледа всичко в чантата, без да открие електронното устройство, което беше сигурен, че трябва да е там. Започна да изследва самата чанта, търсейки издути места по шевовете.

— Мисля, че трябва отново да се местим — каза нервно Кристин.

— Само за минутка — каза Чарли, използвайки нейната пилочка за нокти, за да разкъса добре направените шевове в дръжките на нейната чанта.

— От изгорелите газове ми става лошо — каза тя.

— Отвори малко повече прозореца си.

Той не намери нищо в дръжките на чантата, освен памучна вата.

— Няма никакъв предавател — каза тя.

— Това, все пак, трябва да бъде отговора.

— Но, ако не е в моята чанта... тогава къде?

— Някъде — отвърна намръщено той.

— Ти сам каза, че той трябва да е в чантата.

— Сбъркал съм. Някъде другаде... — Чарли се опита да мисли, но се безпокоеше твърде много за белите пикапи, за да може да се съсредоточи.

— Ние трябва да се преместим — каза Кристин.

— Зная — отвърна Чарли.

Той освободи ръчната спирачка, включи колата, на скорост и я изкара от търговския център прецапвайки през големи локви.

— Сега накъде? — попита Кристин.

— Не зная.

46.

Известно време те пътуваха безцелно през Санта Барбара и съседния Монтесито, най-вече старейки се да остават далеч от главни пътища и да обикалят от един жилищен район до друг, просто за да бъдат в движение.

Тук и там, при някоя пресечка, събиращата се от препълнените канали вода образуваше езеро, което правеше трудно или невъзможно преминаването. Мокрите дървета изглеждаха отпуснати и прогизнали. В дъжда и мъглата всички къщи изглеждаха сиви, независимо от цвета или стила си.

Кристин се страхуваше, че на Чарли са се свършили идеите. Още по-лошо, тя се страхуваше, че му се е свършила надеждата. Той не искаше да говори. Шофираше мълчаливо, вирайки се навъсено в умиваните от бурята улици. Досега, тя не беше осъзнавала напълно колко много е станала зависима от неговото добро настроение, от неговата увереност и от смелите му решения. Той беше лепилото, което я държеше да не се разпадне. Кристин никога не беше мислила, че ще може да каже такова нещо за някой мъж, който и да е той, но за Чарли трябваше да го каже. Без него, тя би била загубена.

Джоуи говореше, когато го заговорваха, а гласът му беше слаб и приглушен като гласа на призрак.

Чубака беше също толкова летаргичен и необщителен.

Те слушаха радиото, премествайки стрелката на скалата от станция с рок на станция с кънтри музика, до някоя, по която свиреха суинг и до друга с джаз. Музиката, независимо от вида си, звучеше еднообразно. Всички реклами бяха нелепи: когато бягаш от една банда луди, които искат да убият теб и твоето малко момче, кой го е грижа, дали една марка машинно масло, уиски, сини джинси или тоалетна хартия е по-добра от друга марка? Всичките новини бяха за времето, а те не бяха добри: наводнение в половин дузина градове между Лос Анджелис и Сан Диего; огромни вълни, разбили жилищни сгради в Малибу; свличане на земни пластове в Сан Клементе, Лагуна Бийч,

Пасифик Палисейдс, Монтесито ѝ на други места на север по бурната крайбрежна линия.

Личният свят на Кристин се беше разпаднал, а сега и останалият свят правеше отчаяни усилия да последва нейния пример.

Когато накрая Чарли спря да мисли и започна да говори, Кристин почувства такова облекчение, че почти заплака.

— Главното нещо, което трябва да направим — каза той, — е да се махнем от Санта Барбара, да намерим безопасно място, за да се скрием и да се спотайваме там, докато Хенри не възстанови отново работата на агенцията. Ние не можем да направим нищо, за да си помогнем, докато вниманието на всички мои хора не се насочи върху Грейс Спайви, притискайки нея и другите от тази проклетата църква.

— И така, как ще се махнем от града? — попита Кристин. — Тази кола се издирва.

— Да. Освен това, тя се разпада.

— Ще откраднем ли друга?

— Не — отвърна той. — Първото нещо, от което се нуждаем, са пари в брой. Парите ни се свършват, а ние не искаме да използваме кредитни карти навсякъде, където отиваме, защото това оставя следа. Разбира се, няма значение, ако използваме картите тук, защото те знаят, че сме в Санта Барбара, така че ще трябва да започнем тегленето на всичките пари от кредитните карти.

Когато Чарли премина към действие, той вече се движеше със задоволителна скорост.

Първо отидоха до една телефонна будка, прегледаха жълтите страници и си записаха адресите на най-близките банкови служби на Фарго и Секюрити Пасифик. В окръга Ориндж, Чарли имаше сметка в първата, а Кристин във втората.

В една служба на Секюрити Пасифик, Кристин използва своята карта Виза, за да изтегли аванс от хиляда долара в брой, колкото максимално беше разрешено. В друг клон тя получи аванс от петстотин долара по нейната Мастеркард. В една трета служба, използвайки своята карта Америкън Експрес, Кристин взе чекове за пътуване на стойност две хиляди долара в деноминации по двадесет и по сто долара. После, пред същата банка, тя използва картата си за касиер-автомат, за да получи още пари в брой. Беше ѝ позволено да тегли максимум триста долара наведнъж от компютъризирания касиер-

автомат, а такива тегления можеше да прави само два пъти на ден. Следователно, тя можеше да добави шестстотин долара към тези хиляда и петстотин, които бе получила от Виза и Мастеркард. Имайки предвид двете хиляди в чекове за пътуване, тя събра всичко една пачка от четири хиляди и сто долара.

— Сега нека видим какво мога да добавя до това — каза Чарли, заемайки се да търси някой клон на Уелс Фарго.

— Но тези пари трябва да са достатъчно за доста дълго време — каза тя.

— Но не и за това, което съм намислил — каза той.

— Какво си намислил?

— Ще видиш.

Чарли винаги носеше в портфейла си един празен чек. В най-близкия клон на Уелс Фарго, след като представи една поредица документи за самоличност и след като говори дълго с управителя, той изтегли 7500 долара от личната си сметка на стойност 8254 долара.

Той се безпокоеше, че полицията може да е информирала неговата банка за заповедта за неговия арест и че компютърът на Уелс Фарго би наредил на всеки касиер да повика органите на властта в момента, в който той се появи да тегли пари. Но късметът беше с него. Полицаяте не бяха толкова бързи, колкото Грейс Спайви и нейните последователи.

В други банки те получиха парични кредити в брой чрез неговите карти: Виза, Мастеркард, Карт Бланч и Америкън Експрес.

Два пъти, по време на тяхното пътуване назад-напред из града, виждаха полицейски коли и Чарли се опитваше да се отстранява своевременно от пътя им. Когато това не беше възможно, той затаяваше дъх, сигурен че краят е дошъл, но те не спираха. Чарли знаеше, че късметът им няма да трае вечно. Във всеки момент някой полицай можеше да забележи регистрационния номер на колата или можеха отново да се сблъскат с хората на Спайви.

Къде беше предавателят, ако не в чантата на Кристин? Някъде трябваше да им предавател. Това беше единственото обяснение.

От минута на минута неговото безпокойство се засилваше, докато накрая той откри, че се облива в студена пот.

До късния следобед те бяха събрали общ фонд от повече от четиринадесет хиляди долара.

Дъждът продължаваше да вали.

Мракът се спускаше рано.

— Това е всичко — каза Кристин. — Дори да имаше още някакъв начин да изстискаме неколкостотин долара повече, всички банки са затворени. И така, сега какво?

Те спряха в един малък търговски център, където купиха нова чанта за Кристин, едно куфарче, в което Чарли да може да носи парите и един вестник.

Вниманието му привлече заглавие в долната половина на първата страница:

РЕЛИГИОЗЕН ВОДАЧ СЕ ИЗДИРВА ЗА ПАЛЕЖ И ВЗРИВЯВАНИЯ

Той показа статията на Кристин. Стоейки под навеса пред един магазин за дрехи, те я прочетоха цялата, докато дъждът съскаше, трополеше и бълбукаше в падащия здрач. Техните имена и името на Джоуи бяха споменавани многократно, а в статията се казваше, че Чарли е търсен за разпит във връзка с разследването на едно убийство, но за щастие нямаше никакви снимки.

— И така, полицаите не търсят само мен — каза Чарли.

— Те искат да разговарят също и с Грейс Спайви. Това, все пак, е някакво утешение.

— Да, но те няма да са в състояние да й прикачат нищо — отбеляза Кристин. — Тя е твърде хлъзгава, твърде умна.

— Една вещица не се плаши от полицаи — каза мрачно Джоуи.

— Не бъдете песимисти — каза им Чарли. — Ако я бяхте видели с тези дупки в дланите и бяхте чули нейното бълнуване, щяхте да знаете, че тя се олюлява точно на самия ръб. Няма да се изненадам, ако тя се похвали с това, което е направила, когато полицаите разговарят с нея следващия път.

— Слушай, каза Кристин, — те сигурно я търсят в окръг Ориндж или може би в Лос Анджелис, но не и тук. Защо да не се обадим на полицаите — анонимно, разбира се — и да им кажем, че тя е в околността?

— Идеята е отлична — отвърна Чарли.

Чарли се обади от един телефонен автомат и говори кратко. Той разговаря с един сержант на име Пуласки и му каза, че в инцидента на Уайл Ауей Лодж, по-рано през деня, са били замесени Грейс Спайви и Църквата на Здрача. После описа белите пикапи и предупреди Пуласки, че Служителите на Здрача са въоръжени с автоматични оръжия. Чарли затвори без да отговори на нито един от въпросите на сержанта.

Когато бяха отново в колата, Чарли отвори вестника на страницата с обяви, намери раздела „Продажби“ под заглавието „Автомобили“ и започна да чете.

Къщата беше малка, но добре поддържана. Конструкцията ѝ беше Кейп Кодстайл — бледосиня с бели кепенци, бели прозоречни рамки и бе необичайна за Калифорния. Лампите в края на пътеката и тези на стълбовете при входа бяха месингови с оформени като пламък абажури. Приличаше на топло уютно убежище от бурята и всички други превратности в живота.

Чарли усети един внезапен копнеж за своя дом в Норд Тъстин. Той почувства със закъснение ужасния удар от новините, които беше му съобщил Хенри тази сутрин: Неговата къща, подобно на къщата на Кристин, е изгоряла до основи. Той си беше казал, че застраховката ще покрие загубата. Беше си казал, че няма смисъл да плаче над разсипаното мляко. Беше си казал, че има по-важни неща, за които да се безпокои, отколкото за загубеното в огъня. Но сега, без значение какво си беше казвал, той не може да пропъди тъпата болка, която бе завладяла сърцето му. Стоейки тук, в мразовития февруарски мрак, мокър до кости от дъжда, уморен и изпълнен с тревога, натоварен с отговорността за безопасността на Кристин и Джоуи (една съкрушаваща тежест, която нарастваше с всеки изминат час), Чарли беше завладян от един мъчителен копнеж по своя любим стол и по близките му книги и мебелировка на неговия кабинет.

Спри, каза си гневно той. Няма никакво време за сантименталности и самосъжаление. Никакво време, ако възнамерява да остане жив.

Неговата къща беше купчина камъни.

Неговият любим стол беше превърнат на пепел.

Неговите книги бяха изгорели без остатък.

Заедно с Кристин, Джоуи и Чубака, Чарли изкачи стълбите към входа и позвъни на звънеца.

Вратата отвори един белокоос, шестдесетгодишен мъж в кафяв пуловер.

— Мистър Мадиган? — попита Чарли. — Аз се обаждах преди малко относно...

— Вие сте Пол Смит — каза Мадиган.

— Да — потвърди Чарли.

— Влезте, влезте. О, вие имате куче. Ами, просто го вържете тук, на входа.

— Боя се, че ще изцапаме килима ви — каза Чарли, гледайки покрай Мадиган светлобежовия килим във всекидневната. — Това ли е автомобилът, там, в алеята за паркиране?

— Точно така — отвърна Мадиган. — Почакайте за момент, за да взема ключовете.

Те чакаха мълчаливо на входа. Къщата беше на един хълм над Санта Барбара. Градът долу премигваше и проблясваше в тъмнината отвъд завесата на дъжда.

Когато Мадиган се върна, той носеше мушама, качулка и гумени ботуши. Кехлибарената светлина от лампите на входа смекчаваха бръчките на лицето му. Ако те правеха филм и търсеха мил доброжелателен дядо, Мадиган щеше да бъде напълно подходящ за тази роля. Той прие Кристин и Джоуи за съпругата и сина на Чарли и изрази загриженост относно това, че бяха излезли навън в толкова лошо време.

— О, ние сме родом от Сиатъл — излъга Кристин. — Свикнали сме с такова време.

Джоуи се беше затворил още повече в своя личен свят. Той не разговаря с Мадиган, нито се усмихна, когато старецът го закачи. Но тъй като старецът не го познаваше, неговото мълчание и сериозност приличаха повече на срамежливост.

Мадиган явно желаше да продаде големия джип, макар да не осъзнаваше колко очевидно е неговото желание. Той си мислеше, че е невъзмутим, но продължаваше да обръща внимание на малкия пробег (3200 мили) на колата, на изглеждращите нови гуми и на други привлекателни особености.

След като поговориха известно време, Чарли разбра положението на човека. Мадиган беше се пенсионира преди една година и бързо беше открил, че социалното осигуряване и скромната пенсия бяха недостатъчни, за поддържане начина на живот, който той и неговата жена бяха водили преди. Те имаха две коли, една лодка, големия джип и два снегомобила. Сега трябваше да избират между водния и зимния спортове, така че бяха решили да се освободят от джипа и снегомобилите. Мадиган говореше с горчивина. Той се оплакваше надълго и нашироко от всички данъци, които правителството бе изсмукало от джобовете му, докато е бил млад.

— Ако бяха взели само десет процента по-малко — каза той, — аз щях да имам пенсия, която би ми позволила да живея като цар през останалата част от живота си. Но за съжаление те ме докараха до това положение.

Единствената светлина беше от двете лампи на гаража, но Чарли не видя никакви видими повреди по купето, нито никакви признаци за ръжда или недобро поддържане. Двигателят запали веднага, без пращане или чукане.

— Може да направим една обиколка, ако желаете — предложи Мадиган.

— Не е необходимо — отвърна Чарли. — Нека поговорим за сделката.

Лицето на Мадиган светна.

— Елате вътре — каза той.

— Не ми се иска да изцапам килима ви.

— Ще влезем през вратата на кухнята.

Те завързаха Чубака при задния вход, изтриха си краката, отърсиха дъжда от себе си и влязоха вътре.

Светложълтата кухня беше уютна и топла.

Мисис Мадиган чистеше и режеше зеленчуци на една дъска до мивката. Тя беше с прошарена коса, кръгло лице и също толкова от типа Норман Рокуел, колкото нейният съпруг. Мисис Мадиган настоя да налее кафе на Чарли и Кристин и забърка горещ шоколад за Джоуи, който не пожела да говори и с нея, нито ѝ се усмихна.

Мадиган поиска за джипа с двадесет процента повече от нормалната цена, но Чарли се съгласи без колебание, а на стареца беше трудно да скрие изненадата си.

— Ами... отлично! Ако се върнете утре с един чек...

— Аз бих предпочел да платя в брой и да взема джипа тази вечер — прекъсна го Чарли.

— В брой ли? — попита слисан Мадиган. — Ами... хм... мисля, че така ще е добре. Но писменото оформяне...

— Дължите ли още нещо на банката или имате разписката, че всичко е изплатено?

— О, всичко е наред. Имам я разписката ето тук.

— Тогава ние можем да се погрижим за писменото оформяне тази вечер.

— Вие ще трябва да имате проведен тест за изхвърляне на изгорели газове, преди да можете да подадете молба за регистрация на ваше име.

— Зная. Това е първото нещо, което ще направя утре сутринта.

— Но ако възникне някакъв проблем...

— Вие сте честен човек, мистър Мадиган. Сигурен съм, че сте ми продали първокласна машина.

— О, такава е! Грижил съм се добре за нея.

— Това е достатъчно за мен.

— Вие ще трябва да говорите с вашия застрахователен агент...

— Ще го направя. Междувременно, аз съм осигурен за двадесет и четири часа.

Бързината, с която Чарли искаше да действа, комбинирана с предложението за плащане в брой на място, не само изненада Мадиган, но го правеше неспокоен и донякъде подозрителен. Обаче, беше му платено осемстотин или деветстотин долара повече, отколкото бе очаквал да получи и това беше достатъчно, за да осигури неговото спокойствие.

Петнадесет минути по-късно, те напуснаха с джипа и нямаше никакъв начин, по който Грейс Спайви или полицията да могат да проследят тази продажба.

Въпреки че дъждът продължаваше да вали и въпреки осветяването от мълнии небе, нощта изглеждаше по-малко заплашителна, отколкото преди да направят сделката с Мадиган.

— Защо трябваше да купим точно джип? — попита Кристин, когато те откриха магистралата и се отправиха на север по 101.

— Там, където отиваме — отвърна Чарли, — ще се нуждаем от кола с двойно предаване.

— Къде е това?

— Евентуално... планините.

— Защо?

— Аз зная едно място, където ще можем да се скрием, докато Хенри или полицията намерят начин да спрат Грейс Спайви. Собственик съм на част от една хижа в Сиера, горе, близо до Таху.

— Това е толкова далеч...

— Но мястото е идеално. Това е един вид уговорка за едновременно ползване с още трима собственика. Всеки прекарва по няколко седмици там всяка година, а когато никой от нас не я използва, я даваме под наем. Очакваше се това да бъде една скиорска хижа, но тя едва ли се посещава през най-лошата част от зимата, защото пътят към нея е без настилка. Тя бе замислена да бъде първата от двадесет хижи и местната аристокрация да павира пътя, но всичко се провали. И така, сега там има все още само един черен път, който никога не се почиства от сняг и да се стигне до това място през зимата не е лесно. Лоша инвестиция, както се казва, но сега, може би, аз ще имам полза от нея.

— Ние продължаваме да бягаме, да бягаме... Аз не съм свикнала да бягам от проблемите.

— Но тук не можем да направим нищо. Всичко зависи от Хенри и останалите мои хора. Ние трябва просто да не се показваме, за да останем живи. А никой няма да ни потърси горе, в планините.

— Вещицата ще ни потърси — обади се от задната седалка Джоуи с нисък глас, изпълнен с досада и примирение със съдбата. — Тя ще ни преследва и ще ни намери. Ние не можем да се скрием от вещицата.

47.

Както обикновено, Грейс не можеше да спи.

След като напуснаха Санта Барбара и се движиха известно време на север — десет души в два бели пикапа и един стар син автомобил — накрая спряха при един мотел в Соледад. Бяха загубили момчето. Грейс беше сигурна, че то продължава да се движи към северната част на щата (чувстваше това в костите си), но не знаеше точно къде. Тя трябваше да спре и чака новини или Божие упътване.

Преди да се регистрират в мотела, Грейс се опита да изпадне в транс, а Кайл бе направил всичко, за да ѝ помогне, но тя не беше в състояние да преодолее бариерата между този свят и отвъдния. Нещо лежеше на пътя, една стена, която никога не беше срещала преди, една зла и задържаща сила. Грейс беше сигурна, че Сатаната е там, в задната част на пикапа и ѝ пречеше да влезе в царството на духовете. Всичките ѝ молитви не бяха достатъчни, за да подгонят дявола и я приближат до Бога.

Победени, те бяха спрели за през нощта при мотела и бяха вечеряли заедно в малкия ресторант. Повечето от тях бяха твърде уморени или твърде уплашени, за да ядат много или да говорят. После всички отидоха в своите отделни стаи, като монаси в килии, за да се молят, мислят и почиват.

Обаче сънят убягваше на Грейс.

Нейното легло беше твърдо и удобно, но я разсейваха гласове от царството на духовете. Въпреки че не беше в транс, те ѝ говореха от отвъд, отправяха предупреждения, които тя не можеше съвсем да разбере, задаваха ѝ въпроси, които тя не можеше съвсем да долови. За пръв път, откакто Грейс бе получила този Дар, тя не беше в състояние да общува ясно със света на духовете и беше разтревожена и уплашена. Грейс се страхуваше, защото знаеше какво означава това: Дяволската сила на земята се увеличаваше бързо. Увереността на Звяра беше нараснала до такава степен, че той можеше сега дръзко да се намесва между Грейс и нейния Бог.

Здрачът идваше по-бързо, отколкото се очакваше.

Вратите на Ада бяха широко отворени.

Въпреки че Грейс не можеше повече да разбира гласовете на духовете и въпреки че техните викове бяха приглушени и изкривени, тя откриваше в тях една настойчивост и знаеше, че пъкълът се мерзелее в далечината.

Може би, ако си отпочинеше, ако поспеше малко, Грейс щеше да стане по-силна и по-добре подготвена, за да преодолее бариерата. Но нямаше никаква почивка в тези ужасни времена.

През последните няколко дни Грейс беше отслабнала с пет фунта и очите ѝ смъдяха от липса на сън. Тя копнееше за него. Обаче неразбираемите гласове на духовете продължаваха да я нападат като някакъв бурен поток, като порой от съобщения от друг свят. — Тяхната настойчивост я заразяваше и тласкаше към ръба на паниката.

Не оставаше време. Момчето ставаше все по-силно.

Имаше твърде малко време, за да се направи всичко, което беше необходимо.

Имаше твърде малко време. А, може би, вече нямаше никакво...

Грейс беше завладяна не само от гласове, но също и от видения. Докато тя лежеше в леглото си и се взираше в тъмния таван, сенките внезапно оживяха. Диплите на нощта бяха се превърнали в наподобяващи кожа черни крила и нещо отвратително се спусна от тавана... *Не!*... и падна върху нея, пляскайки с криле, съскайки, плюейки в лицето ѝ. Нещото беше слuzесто и студено... *О, Боже, не, моля!*... с дъх, който вонеше на сярa. Тя се давеше, размахваше ръце и се опитваше да вика за помощ, но гласът ѝ изневеряваше по начина, по който тя бе изневерила на Бог. Ръцете ѝ бяха притиснати. Започна да ритa. Краката ѝ бяха притиснати, тя се гърчеше, съпротивляваше. Здрави ръце я мачкаха, притискаха, удряха. Един мазен език лижеше лицето ѝ. Тя виждаше тъмночервени огнени очи да се взират надолу в нея, една усмихваща се уста пълна с ужасни остри зъби, един пробит нос, едно кошмарно лице, което беше отчасти човешко, отчасти свинско или като лицето на прилеп. Накрая Грейс беше в състояние да говори, но само шепнешком. Тя френетично извика някои от Божиите имена, имената на някои светии и онези свещени думи, които имаха ефект върху демона-сянка. Той се отдръпна от нея, очите му помръкнаха и вонята на неговия дъх отслабна. После, той се издигна към тавана и бързо изчезна в един тъмен ъгъл.

Грейс седна в леглото и отхвърли заплетените завивки. После се премести до края му и посегна към нощната лампа. Ръцете ѝ трепереха. Сърцето ѝ биеше така силно, че болката се разпростираше по целите ѝ гърди и като че ли гръдната ѝ кост щеше да се счупи. Накрая тя успя да включи лампата до леглото. В стаята не дебнеше никакъв демон.

Грейс запали другите лампи и отиде в банята.

Демонът го нямаше и там.

Обаче тя знаеше, че той е бил истински, да, ужасно истински. Знаеше, че това не бе просто въображение или лудост. О, да. Тя знаеше. Знаеше истината. Грейс знаеше ужасната истина...

... но това, което не знаеше, беше, как бе дошла от банята до пода в краката на голямото легло, където бе се намерила впоследствие. Очевидно, тя беше припаднала в банята и после бе допълзяла до леглото. Грейс не можеше да си спомни нищо. Когато дойде на себе си, тя бе гола, по корем и плачеше тихо, драскайки по килима.

Шокирана, объркана, смутена, Грейс се опита да стане... и усети змията под леглото. Съскаца. Това беше най-противния звук, който някога беше чувала. Змията излезе, плъзгайки се изпод леглото. Тя беше голяма колкото боа констриктьр, но със зловната глава на гърмяща змия, фасетните очи на насекомо и със зъби, големи колкото закривени пръсти, от които капеше отрова.

Змията, подобно на тази от Райската градина, каза:

— Твоят Бог не може повече да те защитава. Твоят Бог те е изоставил.

Грейс френетично заклати глава: *не, не, не, не!*

С едно противно лъкатушене, змията се нави на кълбо. Главата ѝ се надигна, а челюстите се разтвориха. Змията нападна Грейс, ухапвайки я по шията...

... и после, без да знае как е попаднала там, тя се намери, след известно време, седяща на един стол пред огледалото на тоалетката и взираща се в своите собствени кървясали воднисти очи. Тя потрепери. Очите ѝ, дори тяхното плоско отражение, съдържаха нещо, което Грейс не искаше да види, така че тя погледна другаде в огледалото, в отражение на нейната сбръчкана от възрастта гуша, където очакваше да намери следи от змията. Там нямаше никаква рана. Невъзможно. Огледалото сигурно лъжеше. Грейс докосна гушата си с ръка, но също

не почувства да има рана. И нямаше никаква болка. В края на краищата, змията не беше я ухапала. Все пак, тя си спомняше така ясно...

Грейс забеляза пред себе си един пепелник. Той беше препълнен с угарки. Тя държеше в дясната си ръка димяща цигара. Трябва да беше седяла тук час или повече, пушейки непрекъснато и взирайки се в огледалото. Все пак, тя не си спомняше нищо от това. Какво ставаше с нея!

Грейс угаси цигарата, която държеше, погледна отново в огледалото и остана поразена. Тя изглежда се виждаше за пръв път от години. Грейс видя, че косата ѝ беше разрешена, къдрава, сплъстена и немита. Тя видя колко хлътнали бяха очите ѝ, оградени с плът като креп, която беше с нездрав тъмночервен цвят. Зъбите ѝ, Боже мой, изглеждаха, като че ли не бяха мити няколко седмици; те бяха жълти и набити с остатъци от храна! В добавка към прогонения сън, тази Дарба беше прогонила още много други неща от живота ѝ; тя усещаше това. Досега обаче Грейс не беше почувствала така болезнено, че Дарбата — виденията, транса и разговорите с духове — беше станала причина за такова пълно занемаряване на личната ѝ хигиена. По сбръчканото ѝ лице личаха петна мръсотия и цигарена пепел. Тя повдигна ръцете си и ги погледна с учудване. Ноктите ѝ бяха твърде дълги, с отчупени върхове и мръсни. Имаше следи от мръсотия и по кокалчетата на ръцете ѝ.

Грейс винаги беше ценяла чистотата и спретнатостта.

Какво щеше да каже нейният Албърт, ако можеше да я види сега?

Изпаднала за момент в ужас, тя се попита, дали нейната дъщеря не е била права, настанявайки я в болница за психиатрично освидетелстване. Попита се, дали, в края на краищата, тя не бе ясновидка, нито истински религиозен водач, а просто една побъркана старица, изкуфяла, заразена от странни халюцинации и илюзии и докарана до умопомрачение. Беше ли момчето Скавело наистина Антихриста или бе просто едно невинно дете? Действително ли идваше Здравча или нейният страх от дявола беше само луда фантазия на една глупава старица? Тя изведнъж осъзна, че нейната „свята мисия“ е, в същност, кампанията на една достойна за съжаление шизофреничка.

Не. Грейс поклати буйно глава. *Не!*

Тези жалки съмнения бяха насаждани от Сатаната.

Това беше нейната Гетсиманска градина. Исус беше устоял на едно мъчително съмнение в Гетсиманската градина близо до потока на Кедрон. Грейс беше на едно по-скромно място: един невзрачен мотел в Соледад, Калифорния. Но той беше една точно толкова важна повратна точка за нея, колкото преживяването на Исус в градината.

Грейс беше проверявана. Тя трябваше да се придържа към своята вяра както в Бог, така и в себе си. Грейс отвори очи и погледна отново в огледалото. Тя продължаваше да вижда лудост в своите очи. *Не!*

Грабна пепелника и го хвърли в своето отражение, счупвайки огледалото. Стъкло и цигарени угарки се разпиляха върху тоалетката и на пода около нея.

Тя незабавно се почувства по-добре. Беше разбила стъклото и влиянието на дявола върху себе си. Самоувереността нахлу отново в нея.

Грейс имаше свещена мисия.

Грейс трябваше да успее.

48.

Малко преди полунощ, Чарли спря при един мотел. Те взеха една стая с две големи легла. Той и Кристин спаха на смени. Въпреки че беше сигурен, че не биха могли да бъдат проследени и въпреки че се чувстваше в по-голяма безопасност, отколкото през миналата вечер, Чарли вече мислеше, че трябва през цялото време някой да стои на пост.

Джоуи спеше на пресекулки, събуждаше се многократно от кошмари, треперейки в студена пот. На сутринта той изглеждаше побуден от всякога и говореше още по-малко отпреди.

Дъждът беше намалял до леко ръмене.

Небето беше ниско, сиво, мрачно и зловещо.

След закуската, когато Чарли насочи отново джипа на север, към Сакраменто, Кристин пътуваше на задната седалка с момчето. Тя му четеше от някои от книжките с приказки и комикси, които бяха купили вчера. Той слушаше, но не задаваше никакви въпроси, проявяваше слаб интерес и въобще не се усмихваше. Тя се опита да го разсее с някаква игра на карти, но той не искаше да играе.

Чарли все по-силно се безпокоеше за Джоуи, все по-силно също се разстройваше и ядосваше! Той беше обещал да ги защитава и да сложи край на безпокойството. Сега всичко, което можеше да направи за тях беше да им помага да бягат, с подвити опашки, към едно несигурно бъдеще.

Дори Чубака изглеждаше потиснат. Кучето лежеше зад задната седалка. То рядко помръдваше, надигайки се само от време на време, за да погледне през един от прозорците мрачния ден и после се отпуснаше отново долу, далеч от погледите.

Те пристигнаха в Сакраменто преди десет часа сутринта, откриха един голям магазин за спортни стоки и купиха много неща, от които щяха да се нуждаят за планината: топлоизолиращи спални чували в случай, че отоплителната система в хижата не беше достатъчно мощна; туристически цели обувки; скиорски екипи — бял за Джоуи, син за Кристин и зелен за Чарли; ръкавици; тъмни очила за

предпазване от снега; плетени шапки; снегоходки; ветроустойчив кибрит в херметически затворени кутии; една брадва и дузина други неща. Той купи също една ловна пушка Ремингтън калибър 30 и един автоматичен Уинчестър Модел 100 за патрони 308, който беше лек, но мощен и също голямо количество муниции.

Чарли беше сигурен, че Спайви няма да ги намери в планината.

Положително.

Но за всеки случай...

След един бърз, ранен обяд в Макдоналдс, Чарли свърза електронния детектор за подслушвателни устройства към един телефонен автомат и се обади на Хенри Ранкин. Линията не беше подслушвана, а Хенри нямаше много новини за казване. Вестниците в окръг Ориндж и в Лос Анджелис продължаваха да бъдат пълни с материали за Църквата на Здрача. Полицаяте все още търсеха Грейс Спайви. Те продължаваха да търсят също и Чарли и ставаха нетърпеливи. Започнаха да подозират, че той не се появява, защото наистина е виновен за убийството, за което искаха да го разпитат. Те не можеха да разберат, че той ги избягваше, защото Спайви сигурно имаше последователи и сред полицаите. Те отказваха дори да помислят върху една такава възможност. Междувременно, Хенри беше зает с изправянето отново на крака на компанията и засега беше разположил щаба на агенцията в собствения си дом! От утре, те щяха отново да работят с пълна пара по случая Спайви.

При една бензиностанция те използваша тоалетните, за да се преоблекат в зимните дрехи, които бяха купили. Планините не бяха много далеч.

След като се качиха отново в джипа, Чарли се отправи на изток, към Сиера Невада, Кристин продължи да седи отзад, да чете на Джоуи, да му говори, опитвайки се с всички сили, но без голям успех, да го измъкне от неговата черупка.

Дъждът беше спрял.

Вятърът ставаше все по-силен.

По-късно започнаха снежни вихрушки.

49.

Майка Грейс се взеше в стария автомобил. Осем нейни последователи я следваха в два бели пикапа. Сега те бяха на Интерсайт 5, в сърцето на фермерската провинция на Калифорния и се движеха между огромни равни ниви, където селскостопанските култури вирееха дори и през зимата.

Кайл Барлоу караше стария автомобил ту неспокоен и напрегнат, ту отегчен и сънен, а понякога и потиснат от еднообразието на дългото пътуване и дъждовно-сивия пейзаж.

Въпреки че църковните източници на информация — в различни полицейски отдели и другаде — нямаха новини за Джоуи Скавело и майка му, те се насочваха на север от Соледад, защото Грейс казваше, че момчето и неговите защитници са минали по този път. Тя твърдеше, че през нощта е имала видение.

Барлоу беше съвсем сигурен, че тя не е имала никакво видение, а просто налучква. Познаваше я твърде добре, за да бъде заблуден. Той разбираше настроенята ѝ. Ако наистина е имала видение, Майка Грейс щеше да бъде... в еуфорично състояние. Вместо това, тя беше навъсена, мълчалива и мрачна. Барлоу подозираше, че Майка Грейс е в затруднение, но не искаше да каже на другите, че тя просто вече не е в контакт със света на духовете.

Той се безпокоеше. Ако Грейс беше загубила способността си да говори с Бога, ако не можеше да пътува до отвъдния свят и да общува с ангелите и с духовете на умрелите, не означаваше ли това, че тя не е вече избрания от Него вестител? Че мисията ѝ не е вече благословена от Бога! Или че мощта на дявола на земята е нараснала така рязко, че Звярът можеше да пречи на връзката между Бог и Грейс? Ако последното беше вярно, Здравчът беше съвсем близо, Антихристът щеше скоро да се разкрие и хилядолетното царство на злото щеше да започне.

Кайл погледна Грейс. Тя се взираше напред, през дъждовната завеса, в опънатото като струна шосе. Беше потънала в мислите си. Грейс изглеждаше по-стара, отколкото през миналата седмица. За

няколко дни беше остаряла с десет години. Изглеждаше много стара. Кожата ѝ беше безжизнена, чуплива и сива.

Лицето на Грейс не беше единственото сиво нещо в нея. Сиви бяха също и всичките ѝ дрехи. Поради причини, които Барлоу не разбираше, тя винаги се обличаше в дрехи с еднакъв цвят. Мислеше, че това има някакво религиозно значение, свързано понякога с нейните видения, но не беше сигурен. Той беше свикнал с нейните едноцветни костюми, но сега за първи път я виждаше в сиво. Жълто, синьо, огненочервено, кървавочервено, зелено, бяло, тъмночервено, виолетово, оранжево, розово, цвят на роза — да, тя носеше тези цветове, но те всички бяха ярки. Никога досега не бе носила такъв мрачен цвят като този.

Грейс не очакваше, че ще се облече в сиво. Тази сутрин, след напускането на мотела, те трябваше да отидат на пазар, за да купят сиви обувки, сиви дамски памучни панталони и сив пуловер, защото тя нямаше сиви дрехи. Грейс беше под голямо напрежение, почти истерична, докато не се премени изцяло в сиво. „Денят в света на духовете е сив“, бе казала тя. „Енергията е изцяло сива. Не съм в синхрон, не съм в тон, не съм в контакт с нея!“ Тя искаше също и бижута, защото много ги харесваше, но не беше лесно да се намерят сиви пръстени, сиви гривни и сиви брошки. Повечето бижута бяха ярки. Накрая, Грейс трябваше да се задоволи само с наниз сиви мъниста. Беше странно да я види човек без нито един пръстен на нейните бледи жилести ръце.

Един сив ден в света на духовете.

Какво означаваше това? Добро ли беше или лошо?

Съдейки по поведението на Грейс, това беше лошо. Много лошо. Времето изтичаше. Така беше казала Грейс тази сутрин, но не поиска да даде допълнителни подробности. Времето изтичаше и те бяха загубени, движейки се на север само по интуиция.

Кайл беше уплашен. Той продължаваше да се безпокои, че за него ще бъде ужасно да убие когото и да е, че това ще го плъзне към неговия предишен начин на живот, въпреки че щеше да го направи в името на Бога. Кайл се гордееше със себе си, че беше се противопоставил успешно на импулсите от ярост, които го обземаха понякога. Гордееше се от начина, по който бе започнал да намира мястото си в обществото, малко по малко и се страхуваше, че едно

убийство може да доведе до следващо. Беше ли правилно да убива, дори за Бога? Той знаеше, че това е грешна мисъл, но не можеше да се отърси от нея. И понякога, когато погледнеше Грейс, на Кайл му идваше на ум, че той, може би, изобщо греши относно нея, че тя не беше служител на Бога, което бе друга грешна мисъл. Работата беше... Грейс беше го учила, че има такива неща, като морални ценности и сега той не можеше да ги прилага към всичко, което решеше.

Във всеки случай, ако Грейс беше права за момчето — а това със сигурност беше така — тогава времето изтичаше, но не можеше да се направи нищо друго, освен да се пътува, да се чака тя отново да установи контакт със света на духовете и да телефонира от време на време на църквата в Анахейм, за да научи, дали има някакви новини, които да могат да помогнат.

Барлоу натисна малко по-силно педала на газта. Те вече се движеха с над седемдесет мили в час, което беше, може би, пределната скорост при дъжд, дори по това дълго право шосе. Но те бяха *Избрани*, не беше ли така? Бог бдеше над тях, нали? Барлоу увеличи скоростта, докато стрелката на спидомера достигна цифрата 80. Двата пикапа зад тях също увеличаха скоростта, запазвайки същата дистанция.

50.

Джипът, както беше предсказал Мадиган, беше в отлично състояние. Той изобщо не им създаваше никакви неприятности и те достигнаха Лейкс Таху в четвъртък следобед.

Кристин беше уморена, но Джоуи беше малко ободрен. Той показва известен интерес към преминаващите пейзажи и това беше една добра промяна. Джоуи не изглеждаше по-щастлив, а само по-бодър и тя установи, че до ден-днешен, той не беше виждал сняг, освен на снимки в списания, по телевизията и на филм. В Таху имаше сняг в изобилие. Дърветата бяха отрупани с него. Дебел пласт сняг бе покрил и земята. Внезапни пориви на вятъра завихряха падащите от стоманеносивото небе дребни снежинки и според новините по радиото тези вихрушки щяха да преминат през нощта в снежна буря.

Езерото се намираше на междуцатската граница и беше наполовина в Калифорния, наполовина в Невада. В града Сауд Лейк Таху, от страната на Калифорния, имаше голям брой мотели (от които някои бяха учудващо запуснати за един така хубав и относително скъп район за почивка), множество дюкянчета за сувенири, магазини за спиртни напитки и ресторанти. От страната на Невада имаше няколко големи хотела и казина с почти всички видове хазартни игри, макар и не така атрактивни както в Лас Вегас. Северното крайбрежие беше по-слабо благоустроено и създадените от човека структури бяха по-добре интегрирани с терена, отколкото по южното крайбрежие. От двете страни на границата, и от северната, и от южната, беше най-красивата природа на земята, която много европейци наричаха „Американска Швейцария“: покрити със снежни шапки върхове, главозамайващи дори в облачен ден; огромни девствени гори от бор, ела, смърч и други вечнозелени дървета; едно езеро, което през лятото, когато не бе заледено, беше най-чистото, най-прозрачното и най-колоритното в света, с всички нюанси на синьото и яркозелено. То беше толкова чисто, че човек можеше да види дъното му на дълбочина от двадесетина метра.

Те спряха при едни хали на северния бряг, представляващи обширна, недодялана сграда, засенчвана от бор и смърч. Все още имаха доста от припасите, които бяха купили вчера в Санта Барбара, нещата, които изобщо нямаха възможността да сложат в хладилника и кухненските шкафове на Уайл Ауей Лодж. Разбира се, бяха се отървали от тези, които можеше да се развалят и добавиха: мляко, яйца, сирене, сладолед и различни видове замразена храна.

По искане на Чарли, касиерът беше опаковал замразената храна в картонена кутия с капак, отделно от другата. На паркинга, Чарли проби внимателно в кутията няколко дупки. Той беше купил от халите найлоново въже за простирание и с помощта на Кристин го промуши през дупките и пристегна кутията, към багажника отгоре на джипа. Температурата беше под нулата. Нищо на покрива нямаше да се разтопи по пътя за хижата.

Докато те работеха (Чубака ги наблюдаваше с интерес), Кристин забеляза, че много от колите на паркинга на халите бяха снабдени с багажници за ски. Тя винаги бе искала да се научи да кара ски. Често си обещаваеше, че един ден ще взема уроци заедно с Джоуи, когато той станеше достатъчно голям. Щеше да бъде забавно. Сега, това вероятно беше само още едно нещо, което те никога нямаше да могат да правят заедно...

Тази мисъл беше ужасно тъжна. Невероятно тъжна.

Кристин знаеше, че трябва да поддържа духа си висок, дори само заради Джоуи. Той щеше да почувства нейния песимизъм и щеше да се отдръпне още по-дълбоко в психологическата дупка, в която бе пропаднал.

Тя обаче не можеше да се отърси от мрачното настроение, което ѝ тежеше и нейният дух беше паднал и нямаше никакъв начин да го повдигне.

Кристин си внушаваше, че трябва да се радва на свежия и чист планински въздух. Но той ѝ се струваше болезнено студен. Ако вятърът се засилеше, времето щеше да стане непоносимо. Внушаваше си, че снегът е красив и че тя трябва да му се радва. Но той изглеждаше мокър и отблъскващ.

Кристин погледна Джоуи. Той стоеше до нея и наблюдаваше как Чарли връзва последния възел на въжето за простирание. Джоуи приличаше повече на дребен възрастен човек, отколкото на дете. Той

не направи снежна топка. Не изплезил език, за да лови с него снежинки. Не тичаше и не се пързеляше по заледените участъци от паркинга. Не правеше нищо от нещата, които би правило едно малко момче, стъпващо за първи път през живота си на сняг.

Той е просто уморен, както и аз, каза си Кристин. Денят беше дълъг. Никой от нас не е имал спокойна нощ от последната събота насам. Щом веднъж прекараме една добра вечер, осем пълни часа в леглото, без кошмари, без да се събуждаме дузина пъти от въображаем шум от стъпки... тогава ние ще се почувстваме по-добре. Със сигурност ще се почувстваме. *Със сигурност.*

Но Кристин не успяваше да убеди себе си нито, че утре ще се почувства по-добре, нито че тяхното положение ще се подобри. Въпреки цялото разстояние, което бяха пропътували и отдалечеността на мястото, където бяха, тя не се чувстваше в безопасност. Не само няколкото хиляди религиозни фанатици, които повече от всичко друго искаха тяхната смърт бяха причина. Това беше достатъчно лошо, но имаше също и нещо необичайно задушаващо в огромните дървета, които се издигаха от всички страни и бяха потискащо близо отвсякъде. Имаше и нещо клаустрофобично в начина, по който планините ги ограждаха и някаква заплаха в плътните сенки и сивата зимна светлина на тази естествена крепост. Тя никога нямаше да се почувства в безопасност тук.

Причина не бяха просто планините. Кристин не би се почувствала в по-голяма безопасност, където и да било другаде.

Те напуснаха главното шосе, което обикаляше езерото и тръгнаха по един асфалтиран път с две платна, който изкачваше серия от стръмни склонове, минавайки покрай скъпи къщи и дървени вили, скътани между гъсто разположените масивни дървета. Ако не бяха лампите в тези къщи, излъчващи топла светлина в пурпурночерните сенки зад дърветата, човек можеше да не разбере, че повечето от тях са там. Тук още на свечеряване имаше нужда от осветление.

Снегът беше натрупан на големи купчини от двете страни на пътя и на някои места нови преспи стесняваха движението само по едното платно. Не че наоколо имаше други коли. Те задминаха само две — един джип със снегорин отпред и една Тойота Ланд Роувър.

На края на асфалтирания път Чарли реши, че ще е добре да постави вериги на гумите. Макар снегоринът да беше минал

неотдавна, преспите тук настъпваха по-навътре върху асфалта, отколкото по-ниско по склоновете. Тук имаше и по-големи заледени участъци. Той се изтегли в една странична алея за коли напреко на склона, спря и извади веригите от багажника. Бяха му необходими двадесет минути, за да свърши тази работа и със съжаление почувства колко бързо отслабваше слънчевата светлина иззад пръскащите сняг облаци.

Те продължиха нататък с дрънкане на веригите и скоро асфалтираният път свърши, преминавайки в черен с едно платно. Първата половин миля от него също беше почиствана, но понеже беше по-тесен, той се бе задръстил по-бързо със сняг. Въпреки това, бавно, но сигурно, джипът продължаваше да се катери по своя път нагоре.

Чарли не правеше опит да поддържа разговор. Нямаше смисъл да прави такова усилие. Откакто бяха напуснали Сакраменто рано тази сутрин, Кристин бе престанала да разговаря. Сега, тя беше почти толкова мълчалива и затворена в себе си, колкото Джоуи.

Чарли беше разтревожен от промяната в нея, но разбираше защо среща трудности при отхвърляне на депресията. Планините, които обикновено предизвикваха приповдигнато чувство на отвореност и свобода, сега изглеждаха парадоксално ограничаващи и потискащи. Дори, когато преминаха през една широка поляна и дърветата се отдръпнаха от пътя, потиснатостта от пейзажа остана.

Кристин може би се питаше, дали идването тук не беше сериозна грешка.

Чарли също не беше съвсем сигурен, но нямаше къде другаде да отидат. При положение, че ги търсеха хората на Грейс, че полицията ги търсеше из Калифорния и че не можеха да се доверят на властите или дори на собствените служители на Чарли, нямаха избор, освен да се спотайват на някое място, където никой не би ги забелязал. А това означаваше място с малко хора.

Чарли си мислеше, че са направили най-мъдрото нещо, че са били внимателни с покупката на джипа, че са планивали нещата добре, че са се движили с възхитителна скорост и гъвкавост и че все пак са управлявали своята съдба. Вероятно, те щяха са останат тук само около седмица, докато Грейс Спайви попаднеше на следите им чрез своите хора или чрез полицаите.

Обаче, въпреки всичко, Чарли знаеше, че бяха загубили самообладание и бягаха панически. Планината приличаше не на убежище, а на капан. Той се чувстваше, сякаш бяха излезли на някакъв мостик.

Опита се да престане да мисли за това. Знаеше, че не постъпва съвсем разумно. За момента, надделяваха емоциите му. Докато не започнеш отново да мисли спокойно, най-доброто нещо бе да изхвърли Грейс Спайви от съзнанието си.

Покрай черния път имаше по-малко къщи и хижи, отколкото покрай асфалтирания, а след една трета миля не се виждаха вече изобщо никакви сгради. В края на първата половин миля, черният път не беше почистван и изчезваше под няколко фута дълбок сняг. Чарли спря джипа, дръпна ръчната спирачка и изключи двигателя.

— Къде е хижата? — попита Кристин.

— На половин миля оттук.

— И сега какво?

— Ще ходим пеш.

— Със снегоходките ли?

— Да. Затова ги купихме.

— Никога не съм ги използвала преди.

— Можеш да се научиш.

— Джоуи...

— Ще го носим на смени. Той може после да остане в хижата, докато ти и аз се върнем за...

— Да остане сам ли?

— Той ще бъде с кучето и ще е в пълна безопасност. Спайви не може да знае, че сме дошли тук. Тя не е никъде наблизо.

Джоуи не възрази. Той изглежда не чу, какво бяха казали те. Той гледаше през прозореца, но не можеше да види нищо, защото стъклото се замъгляваше от дъха му.

Чарли излезе от автомобила и трепна, когато студеният въздух започна да щипе лицето му. Бе станало значително по-студено, откакто бяха напуснали пазара долу при езерото. Снежните парцали бяха огромни и падаха по-бързо от преди. Те бяха завихряни надолу под снишаващото се небе от един леко преместващ се бриз, който все повече се засилваше и ставаше настойчив, дори когато Чарли спираше

за момент, за да огледа гората. Дърветата се подпираха едно с друго и сякаш се привеждаха готови за скок по краищата на поляната.

По някаква причина, Чарли си мислеше за една стара приказка: Червената шапчица. Той още си спомняше призрачната илюстрация в книжката с приказки, която бе имал като дете. Тя изобразяваше как Червената шапчица върви по своя път през една тъмна и обитавана от вълци гора.

Това го караше да мисли за загубените в гората Хензел и Гретел.

А последното го караше да мисли за вещици.

Вещици, които пекат деца в пещи и ги изяждат.

Господи, той никога не беше съзнавал колко жестоки са били някои приказки.

Снежните парцали бяха се смалили малко и падаха с по-голяма скорост.

Полека, постепенно вятърът започна да вие.

Кристин се изненада, че така бързо се научи да ходи с тремавите снегоходки и осъзна колко трудно, а, може би, и невъзможно, би било ходенето без тях, особено с тежките раници, които носеха. На някои места вятърът беше почти оголил поляната, но на други, където теренът представляваше и най-незначителна преграда за него, се натрупваха преспи с дълбочина до осем, десет или дванадесет фута и дори до още по-голяма. А по техния път снегът беше запълнил всяка бразда, дупка или вдлъбнатина в терена. Ако на човек се наложеше да прекоси една невидима падина без снегоходки, той можеше да се окаже потънал в дълбок снежен кладенец, от който би било трудно или невъзможно да се измъкне.

Сивата следобедна светлина, която имаше една объркваща способност да прави трикове с гладката повърхност на снега и със сенките, даваше фалшиво чувство за разстояние и изкривяваше формите. Понякога тя правеше един изпъкващ снежен ръб да изглежда като падина, докато Кристин не го достигаше и не установеше, че обратно на очакванията и, трябва да се изкачва, вместо да се спуска.

Джоуи откри, че за него е по-трудно да се адаптира към снегоходките, отколкото за майка му, въпреки че неговият чифт беше съобразен за деца. Поради бързото свечеряване и защото не искаха да завършат разтоварването на джипа в пълен мрак, те в момента не

можеха да отделят време, за да го учат да се движи с тях. Чарли го взе да го носи.

Чубака беше голямо куче, но достатъчно леко, за да не пропада през кората върху снега. Също, той имаше инстинкт да избягва местата, където кората беше тънка или изобщо липсваше и често намираще своя път като заобикаляше най-дълбокия сняг и се движеше от едно място с остърган от вятъра сняг до друго. Чубака пропада три пъти. Единият път успя да се измъкне сам, но останалите два пъти трябваше да му се помогне.

От напуснатия джип, те вървяха нагоре по склона в продължение на триста ярда, докато стигнаха на поляната. Те следваха един скрит под снега път между дърветата, придържайки се в дясната страна на широко било. Вдясно от тях имаше залесен равнинен участък, а в ляво задръстена от дървета долина. Въпреки че до падането на нощта имаше, може би, още цял час, долината потъваше в сиви, сини и пурпурни сенки и накрая в тъмнина. Там, долу, нямаше светли петна, така че Кристин предположи, че няма и никакви жилища.

Кристин вече бе разбрала, че Чарли е страхотен мъж, но въпреки това, тя беше изненадана от неговата енергия. Кристин започна да чувства своята раница като натоварен с бетонни блокове камион, а въпреки че раницата на Чарли бе по-голяма и по-тежка от нейната, това изглежда не му правеше впечатление. В добавка, той носеше Джоуи, без да се оплаква и спря само веднъж, на първата четвърт миля, за да пусне момчето долу и облекчи малко напрегнатите си мускули.

След сто ярда пътят се отклони от края на долината, преминавайки напреко на склона, а после зави и отново продължи нагоре още петдесет ярда. Дърветата започнаха да стават по-нагъсто, по-големи и по-клонести, а на места закътаният път беше така дълбоко потънал в сянка, сякаш нощта беше вече паднала. След известно време, те стигнаха до началото на друга поляна. Тя беше по-широка от тази, на която бяха паркирали джипа и бе дълга около четиристотин ярда.

— Ето я хижата! — извика Чарли, а думите излязоха от устата му с облак кристализиран дъх.

Кристин не я виждаше.

Чарли спря и отново пусна долу Джоуи.

— Ето там — посочи той. — В далечния край, точно пред линията на дърветата. До нея има една вятърна мелница.

Кристин видя първо вятърната мелница, защото окото ѝ долови движението на въртящите се перки. Мелницата беше висока и приличаше на скелет. В нея нямаше нищо интересно. Приличаше повече на някаква сондажна кула за нефт, отколкото на нещо, което би познал един холандец. Изглеждаше много практична, но някак грозна.

И хижата и мелницата хармонираха добре с дърветата зад тях, макар тя да предполагаше, че те биха се откроявали по-добре в по-ранните часове на деня.

— Ти не ми каза, че там има мелница — каза Кристин. — Означава ли това електрическа светлина?

— Разбира се. — Бузите, носът и брадичката му бяха розови от студа. Той подсмръкна, за да прочисти течащия си нос. — И гореща вода в изобилие.

— А електрическо отопление?

— Няма. Енергията, която една вятърна мелница може да осигури е ограничена, дори на такова ветровито място като това.

Закопчалката на якето при гушата на Джоуи бе се откопчала, а шалчето разхлабило. Кристин се наведе, за да го нагласи. Лицето на Джоуи беше повече червено, отколкото розово и очите му сълзяха от студа.

— Почти пристигнахме, момчето ми.

Джоуи кимна.

След като си поеа дъх, те се заизкачваха отново нагоре, а Чубака, който подскачаше отпред, сякаш бе разбрал, че хижата е тяхната крайна цел.

Хижата беше построена от червено дърво^[1], което беше посребряло от суровите атмосферни условия. Въпреки че покритият с кедрови плочки покрив беше със стръмни склонове, по него бе се задържал малко сняг. Прозорците бяха замръзнали. Върху стъпалата към входа и пред самия вход беше натрупал сняг.

Те свалиха своите снегоходки и ръкавици.

Чарли извади един свободен ключ от хитро скрита в една от стълбовете при входа кухня. Попадаха парчета лед, а замръзналите панти изскърцаха, когато Чарли отвори вратата.

Те влязоха вътре и Кристин се изненада от приятната обстановка в хижата. Партерът се състоеше от едно огромно помещение, далечният край на което се заемаше от кухнята. Точно в близката страна на кухнята имаше една дълга маса за хранене от борово дърво. После следваше всекидневната с лакиран дъбов под, вехти плетени килимчета, удобни тъмнозелени канапета и кресла, месингови лампи, ламперия, пердета карета, доминирани от зеления цвят, за да пасват на канапетата и креслата и една масивна каменна камина с големината на шкаф, в който можеш да влезеш. Половината от партера беше открит изцяло към тавана на горния етаж и имаше над себе си един балкон. Там, горе, три затворени врати водеха към три други помещения.

— Това са две спални и една баня — каза Чарли.

Изработката беше груба и, все пак, съвсем цивилизована.

Една площ, настлана с плочки, отделяше главния вход от дъбовия под на всекидневната и точно там те свалиха своите покрити със сняг обувки. После направиха инспекционна обиколка на хижата. Върху мебелите имаше малко прах, а въздухът миришеше на влага. Електричество нямаше, защото всички прекъсвачи в таблото с предпазителите бяха дръпнати надолу, а то се намираще навън, в акумулаторното помещение под вятърната мелница. Чарли каза, че ще отиде там и за няколко минути ще оправи положението. Освен това, всяка от трите камини — голямата във всекидневната и по една малка във всяка от спалните — бяха натъпкани с нацепени дърва и подпалки, които той използва, за да запали три огъня. Всички камини бяха снабдени с хиитолатори^[2], така че хижата можеше да бъде разумно топла дори в разгара на лютата зима.

— Поне никой не е влизал с взлом и нищо не е повредено — каза Чарли.

— Това проблем ли е? — попита Кристин.

— Всъщност не. През по-топлите месеци, когато пътят е отворен по цялото си протежение, тук почти винаги стои някой. Когато пътят е затворен от сняг и в хижата няма никой, който да се грижи за нея, повечето евентуални грабителите биха могли дори да знаят, че толкова далеч в гората има хижа. А онези, които знаят... ами... вероятно мислят, че пътуването дотук не си струва за малкото, което биха намерили, за да отнесат. Все пак, всяка пролет, когато пристигам пръв, се учудвам, че хижата не е разбита.

Огньовете горяха добре, а отворите за въздух в хиитолатора на полицата над камината в партера бълваха потоци добре дошъл топъл въздух в голямото основно помещение. Чубака беше вече се установил до камината с глава върху лапите.

— А сега какво? — попита Кристин.

— Сега ти и Джоуи ще извадите всичко от тези торби, докато аз съм навън да оправям електричеството — отвърна Чарли, изваждайки фенерче от едната раница.

Тя и Джоуи занесоха раниците в кухнята, докато Чарли си нахлузи отново обувките. През времето, докато той беше при вятърната мелница, те подреждаха кутиите с храни по шкафовете и почти изглеждаше, като че ли са едно обикновено семейство на обичайната си зимна почивка, решили да се позабавляват една седмица. Почти. Кристин се опитваше да внуши на Джоуи празнично настроение, като си подсвиркуваше весели мелодии, пускаше леки шеги и се преструваше, че наистина се забавлява от това приключение.

Перките бръмчаха и потракваха над главите им. Чарли взе една лопата и разчисти снега около дървената врата пред стълбите, водещи надолу, към помещението под вятърната мелница. Той слезе по два реда стъпала, които водеха твърде дълбоко в земята. Акумулаторното помещение беше под линията на замръзването. Когато слезе на дъното, Чарли се намери в една неясна синкава тъмнина. Тя отнемаше белотата от сипеците се около него снежинки, така че те приличаха на сиви парченца пепел. Той извади фенерчето от джоба на връхната дреха и го запали. Пред него стоеше тежка метална врата. Ключът от хижата ставаше на тази брава и след миг Чарли беше в акумулаторното помещение, където всичко изглеждаше, че е наред: кабели; двадесет високомощни десетгодишни акумулатори, подредени един до друг върху две яки подставки; бетонова платформа, поддържаща цялата машинария и една лавица с инструменти.

Удари го зловонна миризма и той незабавно разбра причината за нея, но първо отиде при шкафа с таблото и постави всички прекъсвачи от положение „изключено“ в положение „включено“. След като направи това, електрическият ключ до вратата даде светлина на двете дълги неонов лампи на тавана. Светлината разкри три мъртви, разлагащи се мишки, от които едната беше в средата на помещението, а останалите две в ъгъла до първата акумулаторна подставка.

Тук беше необходимо да бъдат оставени тенекии с отровна примамка, особено през зимата, когато мишките идваха, най-вече, за да търсят убежище, защото, ако не беше предприета тази мярка, гризачите щяха да изядат изолацията на всички кабели и проводници и до пролетта щяха да повредят цялата електрическа инсталация.

Мишката в средата на малкото помещение беше мъртва от дълго време. Процесът на разлагане на нейния мъничък труп беше доста напреднал. Малко друго беше останало, освен кости, козина и късчета кожа.

Двете мишки в ъгъла бяха по-скорошни случаи. Малките им сърца бяха подути и воняха. Техните очни орбити бяха пълни с мърдащи личинки. Те бяха мъртви само от няколко дни.

Погнусен, Чарли излезе навън, взе лопатата, върна се, събра трите създания, изнесе ги в гората зад вятърната мелница и ги запрати към дърветата. Дори след като се освободи от тях и въпреки носещия се нагоре по планинския склон бурен вятър, който прочистваше въздуха, Чарли не можеше да се освободи от вонята на смърт в ноздрите си. Странно, миризмата остана с него по целия път обратно до акумулаторното помещение, в което, разбира се, продължаваше да виси влажният застоял въздух.

Той нямаше време за истински подробно преглеждане на оборудването, но искаше да му хвърли един бегъл поглед, за да се увери, че мишките бяха умрели, преди да са причинили някакви сериозни повреди. Проводниците и кабелите бяха леко гризани на няколко места, но изглежда нямаше никакво основание да се безпокои, че може да загуби своето осветление поради саботаж от страна на гризачите.

Чарли беше почти удовлетворен от целостта на инсталацията, когато чу зад себе си някакъв странен заплашителен шум.

---

[1] Секвоя. — Б.пр. ↑

[2] Съоръжение с вентилатор за прекарване на въздух покрай източника на топлина с цел затоплянето му. — Б.пр. ↑

51.

Денят се стопяваше в мрак. Цветовете изчезваха от пейзажа, през който минаваха, оставяйки дърветата, хълмовете и всичко друго толкова сиви, колкото беше настилката на шосето. Кайл Барлоу включи фаровете и се наведе над волана на стария автомобил, хилейки се.

Сега. Сега, те имаха нещо истинско, за да продължат. Имаха солиден водач. Информация. Логически план. Те не продължаваха повече само с подозрения и молитви. Не се движеха повече наслуки и не се отправяха на север само защото това изглеждаше добра идея. Те знаеха къде е момчето, къде трябваше да е. Вече имаха някакво направление и Барлоу беше започнал да вярва отново в качества на водач на Майка Грейс.

Тя беше на седалката до него. Беше се свила до вратата и потънала за кратко време в един от онези дълбоки сънища, които я спохождаха все по-рядко. Добре. Тя се нуждаеше от почивка. Очната ставка приближаваше. Крайното изпитание. Когато застанеха лице срещу лице с дявола, тя щеше да има нужда от цялата енергия, която успееше да събере.

Ако Грейс не беше Божи вестител, защо тогава им бе предадена тази жизненоважна информация? Това доказваше, че тя е права, има добри намерения, казва истината и трябва да ѝ се подчиняват.

За момента съмненията му бяха изчезнали.

Барлоу погледна в огледалото за обратно виждане. Двата пикапа продължаваха да бъдат зад тях. Кръстоносци. Кръстоносци на колела, вместо на коне.

52.

Като чу странния шум, Чарли се обърна приведен и готов да се отбранява. Той очакваше да види Грейс Спайви, застанала на прага на акумулаторното помещение, но смущението не беше от човек. Причина за шума беше един плъх.

Гадното създание стоеше между него и вратата, но Чарли беше сигурен, че то не е дошло откъм снега. Част от шума, който беше чул, бе от топуркането при бързото му излизане изпод някое съоръжение. Плъхът съскаше, пискаше и се взираше в него с кървясали очи, сякаш го заплашваше, че ще му попречи да излезе.

Плъхът беше ужасно голям, но въпреки големината си, която показваше, че някога се е хранел много добре, той вече не изглеждаше да е в добро здраве. Кожата му не беше гладка, а мазна, матова и потъмняла. В ушите му имаше нещо тъмно и хванало кора, вероятно кръв, а от устата му се процеждаше кървава пiana. Това беше от отровата. Сега, съсипан от болките и не на себе си от тях, той беше, може би, един дързък и злонамерен противник.

Имаше за обмисляне и една друга възможност, дори още по-малко приятна възможност. Може би, това не беше от отровата. Пяната в устата му можеше да бъде симптом на бяс. Можеха ли гризачите да побесняват също толкова лесно, колкото кучетата и котките? Всяка година, в планините на Калифорния, щатските служители от контрола върху разпространението на зарази съобщаваха за някои случаи на бесни животни. Понякога, дори бе забраняван достъпа до части от щатските паркове, докато се установи със сигурност, дали има епидемия на бяс.

Най-вероятно, този плъх беше засегнат от отровата, а не от бяс. Но, ако Чарли бъркаше и плъхът го ухапеше...

Искаше му се, след като бе изхвърлил трите мъртви мишки, да беше донесъл обратно лопатата в акумулаторното помещение. Той нямаше никакво оръжие, освен своя револвер, който беше твърде мощен за една такава дребна работа, все едно да бе отишъл на лов за удоволствие с топ.

Чарли се изправи, а неговото движение предизвика плъхът да го нападне.

Чарли отскочи назад към стената.

Плъхът идваше бързо и пицеше злобно. Ако се изкачеше по крака му...

Той го ритна, улучвайки го с уякчения връх на обувката си. Ритникът отхвърли плъха към срещуположния край на помещението, където се блъсна в стената, изписка и падна по гръб на пода.

Чарли достигна вратата и мина през нея, преди плъхът да стъпи отново на краката си. Той се изкачи по стълбите, взе лопатата, която бе облежната на основата на мелницата и бързо се върна обратно долу.

Плъхът беше отвътре до самата отворена врата на акумулаторното помещение и вдигаше непрекъсната врява. Това беше един хленчещ-съскащ-виещ звук, който Чарли намери, че смръзва кръвта в жилите. Плъхът отново се хвърли към него!

Чарли замахна с лопатата като с пръчка за поло и удари плъха, после още веднъж и още веднъж, докато престана да издава звук. После го погледна, видя го, че мърда и го удари отново, по-силно. След това, плъхът остана неподвижен и тих, очевидно беше мъртъв. Дишайки тежко, Чарли бавно свали лопатата.

Как бе успял един плъх с тази големина да влезе в затвореното акумулаторно помещение?

Влизането на мишките беше разбираемо, защото за тях бе достатъчна и най-малката пролука или пукнатина. Този плъх обаче беше по-голям от дузина мишки, взети заедно. За неговото проникване бе нужна дупка с диаметър, който да не е по-малък от три или четири инча и понеже таванът на малкото помещение беше от усилен бетон, а стените от сгуробетоннови панели и хоросан, нямаше начин, по който звярът да си прегризе вход. А металната врата беше ненарушима и непокътната.

Можеше ли да е бил затворен вътре от миналата есен, когато последните почиващи са заключили хижата или когато управата на фирмата за наемане и продажба на недвижими имоти беше дошла да „зазими“ хижата? Не. Той щеше да яде от отровната примамка и щеше да е мъртъв още преди седмици. Плъхът беше се отровил неотдавна; следователно, едва неотдавна е попаднал в акумулаторното помещение.

Чарли обиколи помещението, търсейки прохода на плъха, но всичко което намери, бяха няколко малки пролуки в хоросана, през които можеше да се промъкне една мишка (но нищо по-голямо), след като първо получи достъп до въздушното пространство в двойните панелни стени.

Това беше някаква мистерия и докато стоеше и се взираше в мъртвия плъх, Чарли имаше отвратителното чувство, че неговата кратка и бурна среща с противното създание е нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед, че тя означаваше нещо, че плъхът беше символ на нещо. Разбира се, Чарли бе израснал с ужаса от плъховете, изобилстващи в бараката, в която беше прекарал своето детство, така че те винаги щяха да имат силно въздействие върху него. Той не можеше да не мисли за старите комикси и филми на ужаса, в които имаше сцени в древни гробища с дебнеци плъхове из тях. Смърт. Ето какво обикновено символизираха плъховете. Смърт, разлагане, отмъщение на Смъртта. И така, това, може би, беше едно предзнаменование, едно предупреждение, че смъртта в образа на Грейс Спайви щеше да ги стигне тук, в планината. Едно предупреждение да бъдат готови.

Чарли се разтревожи. Не. Той просто бе оставил въображението си да му втълпи това. Както в неговия кабинет, в понеделник, когато бе погледнал Джоуи и бе помислил, че вижда само гол череп на мястото, където трябваше да бъде лицето на момчето. Онова беше въображение... и това, също. Чарли не вярваше в предзнаменования. Смъртта нямаше да ги намери тук. Грейс Спайви нямаше да открие къде бяха отишли. Не би могла. Дори след хиляда години.

Джоуи нямаше да умре.

Момчето беше в безопасност.

Те всички бяха в безопасност.

Кристин не искаше да остави Джоуи сам в хижата, докато тя и Чарли се върнат до джипа за още от техните провизии. Кристин знаеше, че Грейс Спайви не е наблизо. Знаеше, че хижата е безопасно място и че нищо не би могло да се случи през краткото време на нейното отсъствие. Все пак, тя ужасно се страхуваше, че когато се върнат, ще намерят Джоуи мъртъв.

Но Чарли не можеше да пренесе всичко сам. Не беше редно от нейна страна да очаква да го направи. А Джоуи не можеше да дойде с

тях, защото щеше да ги забави твърде много сега, когато последната дневна светлина бързо си отиваше и бурята се засилваше опасно. Тя трябваше да върви, а Джоуи трябваше да остане. Нямаше никакъв избор.

Кристин си каза, че, може би, ще бъде добре за него да бъде оставен сам с Чубака за известно време, защото това щеше да бъде една демонстрация на нейната увереност и увереността на Чарли в безопасността на избраното от тях скривалище. От това преживяване, той можеше да възстанови част от своите самоувереност и надежда.

Въпреки това, след като го прегърна силно, целуна, успокои и остави на зеленото канапе пред камината, Кристин едва намери сила да се обърне и излезе. След като затвори вратата на хижата и я наблюдава, докато Чарли заключваше, Кристин беше завладяна от толкова силен страх, че от него ѝ стана лошо на стомаха. Веднага щом се отдели от входа и започна да слиза по покритите със сняг стъпала, тя почувства болезнена слабост в краката, която почти я извади от строя. Всяка крачка, която я отделяше от хижата, беше като крачка върху повърхността на планета с пет пъти по-голяма сила на притегляне от земната.

Времето беше се влошило рязко, откакто бяха се изкачили от мястото, където бе паркиран джипа, а изключителната враждебност на природните сили започна постепенно да заема мислите на Кристин и да изтласква страха към нейното подсъзнание. Вятърът духаше непрекъснато със скорост двадесет до тридесет мили в час, стигайки, от време на време, дори до петдесет. Фучейки, той прекосяваше планината с воя на банши^[1] и разклащаше огромните дървета. Снежинките вече не бяха големи и пухкави, а малки, носени с голяма сила от вятъра и трупани върху земята със смайваща скорост. По-рано, при изкачването си към хижата, те не бяха слагали маските за ски, но Чарли беше настоял да ги сложат при слизането надолу. Въпреки че Кристин отначало възразяваше, защото имаше чувството, че маската я задушаваше, после се радваше, че беше я поставила. Причина за това беше температурата. Тя бе паднала рязко ѝ сега сигурно бе около нулата или дори още по-ниска, без да взема предвид допълнителното охлаждане от вятъра. Въпреки защитата на маската, ледените игли на вятъра все пак успяваха да бодат и вкочаняват лицето ѝ. Без нея, Кристин сигурно щеше да получи измръзвания.

Докато стигнаха до джипа, дневната светлина отслабваше, като че ли светът се намираще в някакво гърне, върху което се спускаше гигантски капак. Около гумите на колата вече беше натрупал сняг, а ключалката бе полузамръзнала и се съпротивляваше, когато Чарли пъхаше ключа в нея.

Те натъпкаха раниците си догоре с консервени и други кутии с храна, херметично затворен кибрит, муниции за оръжията и други неща. Чарли наниза трите плътно навити на руло спални чувала на едно парче въже за простирание и завърза единия му край около талията си, така че да може да ги влачи след себе си. Те бяха леки, направени от студоустойчив винил, който се пързеляше добре върху снега и Чарли каза, че няма особено да го затруднят, Кристин носеше винтовката, която беше с ремък за през рамо, а Чарли носеше ловната пушка. Никой от двамата не можеше да вземе допълнително дори само още една-единствена вещ, без да бъде затиснат от товара, а в джипа все още оставаха неща за взимане.

— Ние ще се върнем за останалото — извика Чарли, за да бъде чуто над воя на вятъра.

— Вече е почти тъмно — възрази Кристин, осъзнавайки колко лесно можеше да се загуби човек през нощта в една заслепяваща снежна буря.

— Утре — каза той. — Ще се върнем утре.

Тя кимна в знак на съгласие и Чарли заключи, джипа, въпреки че лошото време беше със сигурност достатъчна спирачка за крадците. Никой уважаващ себе си престъпник, свикнал на лесен живот от труда на другите, нямаше да излезе в такава нощ.

Те се насочиха обратно към хижата, движейки се със значително по-малка скорост, отколкото при спускането надолу. Забавянето им се дължеше на тежкия товар, който носеха, на вятъра, който ги блъскаше и на факта, че сега се изкачваха, а не слизаха. Ходенето със снегоходки беше изненадващо лесно... досега. Докато вървяха по своя път нагоре от първата поляна, бедрените мускули на Кристин започнаха да се напрягат, после и тези на прасците и тя знаеше, че на сутринта ще има силна мускулна треска.

Вятърът вдигаше снега от земята, обличаше се в кристални пелерини и мантии, които се развяваха и засукваха и образуваше вихрови фунии, които танцуваха в здрача. В бързо замиращата

светлина, снежните дяволи изглеждаха като духове, като студени призраци, бродещи по самотните върхари на покрива на света.

Склонът изглеждаше по-стръмен, отколкото при първото му изкачване с Джоуи и кучето. Нейните снегоходки определено й се струваха два пъти по-големи, отколкото бяха тогава и... десет пъти по-тежки.

Мракът падна, докато бяха още в гората, преди дори да бяха достигнали горната поляна. Нямаше никаква опасност да се загубят, защото покритата със сняг земя притежаваше слаб естествен блясък, а ялната ивица на пътя изключваше възможността за погрешно отклонение от него през иначе гъстата гора.

Обаче през времето, докато стигнаха до горната поляна, яростта на бурята елиминира предимството на леката фосфоресценция на снега. Новият сняг падаше така интензивно и вятърът вдигаше такива гъсти облаци от стария, че, ако не бяха светлините на хижата, те щяха, без съмнение, да загубят ориентация и щеше да има сериозен риск да бродят безцелно назад-напред или да обикалят в кръг, докато паднат и умрат на четиристотин ярда от убежището. Слабата разсеяна кехлибарена светлина в прозорците на хижата беше един добре дошъл фар. — В случаите, когато носения от бурята сняг блокираше временно този фар, Кристин трябваше да се противопоставя на паниката, да спира и чака, докато не се появи отново целта, защото винаги, когато загубваше от погледа си светлината, най-много след две-три крачки се отклоняваше в погрешна посока. Въпреки че се придържаше близо до Чарли, тя често не можеше да го види. Видимостта се влошаваше, понякога, до не повече от два-три фута.

Болката в мускулите на краката на Кристин все повече се засилваше, тупкането в рамената и гърба й ставаше непоносимо, а нощният мраз проникваше по някакъв начин през всички пластове дрехи. Въпреки това обаче тя, както проклинаше бурята, така също я приемаше и като добре дошла, защото за първи път от дни наред се чувстваше в безопасност.

И наистина, лека-полека настроението на Джоуи се подобряваше. Лицето му отново беше придобило цвят. За първи път от няколко дни той беше активен и разговорлив. Дори се усмихваше. Промяната в него беше поразяваща и в един момент мистериозна, но

после стана ясно, че бурята му действаше също така успокоително както на Кристин.

— Сега ще бъдем окей, а, мамо? — попита той. — Нали една вещица не може да лети върху метлата си в снежна буря?

— Не може — увери го Кристин, докато сваляше раницата от гърба си. — Тази вечер всички вещици са се приземили.

— Съгласно правилника на ФАВ — допълни Чарли.

Джоуи го погледна скептично.

— Какво е... ФАВ? — попита той.

— Федерална Администрация на Вещиците — отвърна Чарли, събувайки обувките си. — Това е правителствена агенция, която узаконява вещици.

— Трябва ли да имаш разрешително, за да бъдеш вещица? — попита момчето.

— О, разбира се — отвърна Чарли, симулирайки изненада. — Какво си мислиш — всеки ли може да бъде вещица? Първо, когато едно момиче иска да стане вещица, то трябва да докаже, че има в себе си зла жилка. Например, твоята майка никога не би могла да получи тази квалификация. Освен това, една кандидат-вещица трябва да бъде грозна, защото всички вещици са грозни. Ако обаче една красива лейди, като твоята майка, иска да бъде вещица, тя трябва да се подложи на пластична операция, за да стане грозна.

— Ау! — възкликна Джоуи и ококори очи. — Наистина ли?

— Но не това е най-лошото — продължи Чарли. — Най-трудното нещо, ако искаш да бъдеш вещица, е да намериш една от онези островърхи черни шапки.

— Това ли е най-лошото?

— Ами, само помисли! Ти си ходил на пазар с майка си, когато тя си купува дрехи. Виждал ли си някога, в който и да било магазин, някоя от тези високи островърхи черни шапки?

Момчето сбърчи чело, мислейки върху това.

— Не, не си — каза вместо него Чарли, занасяйки едната от тежките раници в кухнята. — Никой не продава тези шапки, защото никой не иска в магазина му по всяко време да идват вещици. Вещиците миришат като крила на прилеп, опашка на тритон, език на саламандър и на тези други странни неща, които те варят в своите

котли. Нищо не може да изгони клиентите на един съдържател на магазин по-бързо от една вещица, която вони на варени свински зурли.

— Я гледай! — учуди се Джоуи.

— Точно така! — потвърди Чарли.

Кристин се чувстваше толкова щастлива и облекчена да види, че Джоуи се държи отново като едно шестгодишно дете, че ѝ беше трудно да сдържи сълзите си. Тя искаше да обвие ръце около Чарли, да го притисне силно в прегръдките си и да му благодари за неговата сила, за неговия подход към децата и за това, че е този мъж, който тя очакваше да бъде.

Отвън, вятърът виеше, пухтеше, стенеше и свиреше.

Нощта прегръщаше хижата. Снегът я обличаше.

Големите цепеници пръскаха и пукаха в камината на всекидневната.

Те приготвиха заедно вечерята. После седяха на пода на всекидневната, където играха на „Старата прислужница“ и „Тик-Так-Тоу“, а Чарли разказваше вицове, които Джоуи намираще за много забавни.

Кристин се чувстваше уютно. Беше спокойна.

---

[1] Дух, чийто вой предвещава смърт в дома (ирл., шотл.). — Б.пр. ↑

53.

Магазинът за снегомобили в Сауд Лейк Таху беше почти пред затваряне, когато пристигнаха Грейс Спайви, Барлоу и осемте останали. Те бяха дошли от долната страна на улицата, където всичките бяха купили скиорски екипи и други зимни дрехи. Облякоха се и сега на външен вид приличаха на жители на Таху. За изненада и удоволствие на собственика на Маунтин Кънтри Спортмобил, едър мъж на име Орли Трийт, който каза, че приятелите му викат „Скип“^[1], те купиха четири снегомобила и две специално конструирани ремаркета, които да теглят.

Кайл Барлоу и един духовник на име Джордж Уестбек водеха по-голямата част от разговора, защото Уестбек знаеше много за снегомобилите, а Барлоу умееше добре да се пазари за всичко, което купуваше. Неговият огромен ръст, внушаваща страх външност и едва съдържана буйност му даваха, разбира се, някакво предимство при всяка сделка. Уменията му за договаряне обаче не се ограничаваха само до заплахата. Той умееше като първокласен бизнесмен да чувства силните и слабите страни на противника, а така също и неговите възможности и намерения. Беше научил за тази своя способност едва когато Грейс го беше откъснала от неговия предишен начин на живот. Това откритие беше както удовлетворяващо, така и изненадващо. Той беше задължен до гроб на Майка Грейс не само защото бе спасила душата му, а и защото беше му дала възможност да открие и изследва дарованията си, които без нея никога нямаше да знае, че притежава.

Орли Трийт, който беше твърде масивен за такъв момчешки прякор като „Скип“, продължаваше опитите си да разбере, кои са те. Той задаваше въпроси на Грейс, на Барлоу и на другите, като например, дали не принадлежат към някакъв клуб или дали всички са роднина.

Като не забравяше, че полицаите продължаваха да се интересуват от Грейс относно определени неотдавнашни събития в окръг Ориндж и безпокойки се, че един от последователите на Грейс бе казал по невнимание твърде много на Трийт, Барлоу прати всички, с

изключение на Джордж Уестбек, да разузнаят близките мотели по главната улица и да намерят един с достатъчно свободни места, за да ги приеме.

Когато те платиха за снегомобилите с пачки в брой, Трийт впери невярващ поглед в парите им. Барлоу съзря алчност в очите му и си представи как Трийт вече е измислил начин да подправи своите тефтери и да скрие парите от Данъчната служба. Въпреки че изпитваше почти физическа болка от хватката на своето любопитство, Трийт престана да си навира носа в техните работи, защото се страхуваше да не разтури сделката.

Белите пикапи не бяха снабдени с клуп за теглене на ремарке, но Трийт каза, че би могъл да уреди заваряването на такъв през нощта.

— Те ще бъдат готови сутринта... в десет часа.

— По-рано — намеси се Грейс. — Много по-рано от десет. Ние искаме с пукването на зората да сме пренесли тези неща на северния бряг.

Трийт се усмихна и посочи витрините, зад които носения от вятъра сняг падаше тежко в светлината на лампите на паркинга.

— Метеоролозите съобщават за осемнадесетинчов сняг — каза той. — Фронтът на бурята няма да премине преди четири или пет часа утре сутринта, така че екипът по поддържане на пътищата няма да е отворил шосето за на север преди десет или дори преди единадесет. Няма смисъл да тръгвате по-рано.

— Ако не можете да бъдете готови с клуповете на нашите коли и на снегомобилите до четири и тридесет сутринта, разваляме сделката.

Барлоу знаеше, че Грейс блъфира, защото това беше единственото място, от което можеха да получат така нужните им машини, но съдейки по измъченото изражение върху лицето на Трийт, той бе приел заплахата за сериозна.

— Слушай, Скип — каза Барлоу, — работата по заваряването е за не повече от няколко часа. Ще платим допълнително, ако бъде извършена през нощта.

— Но аз ще трябва да подготвя снегомобилите и...

— Тогава, подготви ги.

— Но аз точно затварях, когато вие...

— Не затваряй още няколко часа — каза Барлоу. — Зная, че това е неприятно. Оценявам го. Наистина. Но, Скип, колко често продаваш

четири снегомобила и две ремаркета наведнъж?

— Добре — отвърна с въздишка Трийт. — Всичко ще бъде готово за четири и тридесет сутринта. Но вие никога няма да стигнете северния бряг в този час.

Грейс, Джордж Уестбек и Барлоу излязоха отвън, където чакаха другите.

Една Ваноф пристъпи напред и каза:

— Ние намерихме мотел с достатъчно свободни стаи, за да ни приеме, Майко Грейс. Намира се само на четвърт миля нагоре оттук. Можем лесно да стигнем до него.

Грейс вдигна поглед към потъмняващото небе, примигвайки от снега, който я удряше в лицето и заледяваше веждите ѝ. Дълги заплетени кичури мокра ситнокъдрава посивяла коса се подаваха изпод нейната плетена шапка, която тя бе нахлупила до ушите си.

— Сатаната е докарал тази буря — каза Грейс. — Опитва се да ни забави. Опитва се да ни попречи да достигнем момчето, докато не стане твърде късно. Но Бог ще ни преведе.

---

[1] Обръщение към малко момче. — Б.пр. ↑

54.

До девет и тридесет Джоуи беше заспал. Те го поставиха в леглото между чисти чаршафи и под една тежка завивка в синьо и зелено. Кристин смяташе да остане в спалнята с него, въпреки че още не ѝ се спеше, но Чарли искаше да говори с нея и да обмисли план за действие при определени непредвидени случаи.

— Нямах нищо против да останеш сам, нали Джоуи? — попита той.

— Струва ми се, да — отвърна момчето. Под огромната завивка и с поставената върху голямата пухена възглавница главица, то изглеждаше съвсем малко.

— Аз не искам да го оставям сам — каза Кристин.

— Никой не може да стигне до него, без да се качи отдолу по стълбите. А ние ще бъдем там, за да го спрем — напомни ѝ Чарли.

— Прозорецът...

— Прозорецът е на горния етаж и не може да бъде достигнат без стълба, каквато се съмнявам те да носят.

Тя се намръщи, гледайки нерешително прозореца.

— Ние сме блокирани тук от лошото време, Кристин — каза Чарли. — Вслушай се в този вятър. Дори да знаеха, че сме в тези планини, дори да знаеха за съществуването на точно тази хижа, което е невъзможно, те не биха били в състояние да стигнат дотук през нощта.

— Аз ще бъда окей, мамо — каза Джоуи. — Имам Чубака. И ми хареса това, което каза Чарли, че правилникът на ФАВ не разрешава на вещиците да летят при буря.

Кристин въздъхна, подпъхна завивката около сина си и го целуна за лека нощ. Джоуи поиска да целуне също и Чарли за лека нощ, което беше ново преживяване за Чарли. И когато момчето го млясна по бузата, през него премина един емоционален поток: мъчително чувство за дълбоката уязвимост на детето; яростно желание да го защитава; чувството за чистота на детската привързаност; едно свиващо сърцето впечатление за ненавист и мила непринуденост; затрогващо и въпреки това, доста плашещо осъзнаване за пълното

доверие, което момчето имаше в него. Моментът бе така приятен, така обезоръжаващ и удовлетворяващ, че Чарли не можеше да разбере как е стигнал до тридесетгодишна възраст без да създаде собствено семейство.

Може би, неговата съдба беше да бъде тук и да чака момента, в който Кристин и Джоуи ще имат нужда от него. Ако имаше свое собствено семейство, той нямаше да има възможност да направи за семейство Скавело това, което беше направил. Тези настоящи действия, всичките извън неговите служебни задължения, щяха да бъдат възложени на някой от неговите хора, който сигурно нямаше да бъде така мъдър или с такова чувство за отговорност като Чарли. Когато Кристин влезе в неговия кабинет, той беше поразен от нейната красота и от чувството, че е било съдено да се срещнат, независимо по какъв начин. Тяхната връзка изглеждаше... неизбежна. И сега бе неизбежно, че той трябва да бъде защитник на Джоуи и може би съвсем скоро да стане законен баща на детето, и тогава всяка вечер ще чува малкото момче да казва: „Лека нощ, тате“, вместо: „Лека нощ, Чарли“.

Съдба.

Това бе една дума и едно схващане, върху които той никога не беше се замислял много. Ако някой го бе попитал миналата седмица, дали вярва в съществуването на съдба, той вероятно щеше да отговори отрицателно. Сега, това, че всички мъже и жени трябваше да се задоволят с някаква съдба и че неговата съдба беше свързана с тази жена и с това дете, изглеждаше една естествена и неопровержима истина.

Те затвориха тежките пердета на прозореца на спалнята и оставиха лампата да свети с една кърпа върху абажура, за да смекчава светлината. Джоуи заспа още докато нагласяваха кърпата. Чубака също беше се свил върху леглото. Кристин тихо даде знак на кучето да слезе долу, но то само я погледна тъжно. Чарли прошепна, че Чубака би могъл да остане там, където е, после той и Кристин излязоха тихомълком от стаята, оставяйки вратата откритата.

Пиха кафе и разговаряха, докато вятърът стенеше в стрехите, а зърнестият сняг тропаше по прозорците или преминаваше със съскане покрай стъклото.

— Щом бурята премине и пътищата надолу бъдат отворени — каза Чарли, — ще отида до пазара, за да се обадя на Хенри Ранкин и да разбера как върви работата. Ще слизам по веднъж на всеки два дни, а, може би, всеки ден и докато ме няма мисля, че ти и Джоуи трябва да се криете в акумулаторното помещение под вятърната мелница! Тя...

— Не — възрази Кристин. — Ако слизаш в града и ние ще идваме с теб.

— Ще бъде уморително, ако ще трябва да се прави всеки ден.

— Аз ще се справя.

— Но, може би, Джоуи няма да може.

— Ние няма да оставаме тук сами — отвърна непреклонно тя.

— Но както ни търси полицията, ще бъдем по-забележими като група, ще бъде по-лесно...

— Ние ще ходим с теб навсякъде — каза тя. Моля те. Моля те.

— Добре — съгласи се той.

Чарли взе някаква карта, която беше купил от магазина за спортни стоки в Сакраменто, разстла я върху масата и показа на Кристин техния път за бягство през задната врата, който щяха да използват, ако, противно на всички очаквания, се появят хората на Спайви и ако има достатъчно време за бягство. Те щяха да отидат понагоре в планината, до върха на следващото било, да завият на изток към долината и да го следват на юг към езерото. Това беше едно пътешествие от четири или пет мили, които щяха да изглеждат като сто в покритата със сняг пустош. Но по целия път щеше да има добра естествена маркировка и съществуваше малка опасност да се загубят, докато имаха картата и компас.

Постепенно техният разговор се отдалечи от Грейс Спайви и те започнаха да говорят за себе си, като всеки изучаваше миналото на другия, какво харесва и какво не, надежди и мечти. След известно време станаха от масата, угасиха всички лампи и седнаха на канапето пред каменната плоча на камината. Само примигващата светлина от огъня остана да гони сенките.

Чарли не можеше да си спомни първата целувка. Той просто внезапно осъзна, че те се докосват и целуват все по-страстно. После ръцете му отидоха върху гърдите ѝ и Чарли почувства през блузата възбудените им зърна като две горещи точки в средата на дланите си. А когато докосна лицето ѝ с върховете на пръстите си, контактът беше

толкова наелектризираш, че изглеждаше като че ли ще изскочат искри. Чарли никога не бе изпитвал нужда от жена така много, както искаше и имаше нужда от Кристин, а съдейки по начина, по който се напрягаха мускулите и извиваше тялото ѝ, тя също го желаше със страст, равна на неговата. Той знаеше, че въпреки обстоятелствата и не най-подходящото място, което им беше осигурила съдбата, те щяха да се любят тази нощ. Това беше неизбежно.

Сега блузата ѝ беше разкопчана. Той сниши устата си до нейните гърди.

— Чарли... — каза тихо тя.

Той лижеше набъбналите зърна на гърдите ѝ, първо едното, после другото, нежно.

— Не — каза тя, но го отблъсна неубедително, неохотно, искайки да бъде убедена.

— Аз те обичам — каза той и точно това имаше предвид. Само за няколко дни, той беше, се влюбил в нейното изящно оформено лице, в нейното тяло, нейния кураж, несломимия ѝ дух, походката, косата ѝ, развявана от вятъра...

— Джоуи... — каза тя.

— Той спи.

— Може да се събуди...

Чарли я целуна по гушата и почувства тупкането на пулса ѝ върху устните си. Сърцето ѝ биеше бързо. Неговото, също.

— Той може да излезе на балкона, да погледне надолу и да ни види — каза тя.

Чарли я отведе от светлината на огъня към едно дълбоко канапе, което беше точно под балкона.

— Не би трябвало да правим това — каза Кристин, продължавайки да го целува по шията, брадичката, устните, бузите и очите. — Дори тук... ако той се събуди...

— Първо ще ни повика — отвърна Чарли, задъхан и копнеещ за нея. — Той няма да слезе в тъмната всекидневна.

Тя го целуна по носа и по всяко ъгълче на устата. Последва поредица от целувки по брадичката и накрая по ухото.

Ръцете му опипваха тялото ѝ, той беше възбуден от съвършените ѝ форми. Всяка приятна вдлъбнатина или изпъкналост, всеки съблазнителен ъгъл, издутината на гърдите и ханша, гладкия корем —

всичко от нея, до последния милиметър, изглеждаше точно определение за съвършена женственост.

— Добре — съгласи се тя със слаб глас. — Но тихо...

— Без никакъв звук — обеща Чарли.

— Без никакъв звук.

— Без дори и най-малък звук...

Вятърът стенеше в прозореца над канапето.

Това е неподходящ момент, минаваше смътно през ума ѝ. Неподходящо място. Неподходящо време. Неподходящо всичко.

Джоуи можеше да се събуди.

Но въпреки, че събуждането на Джоуи я притесняваше, то не бе чак толкова фатално, за да се противопостави.

Чарли ѝ беше казал, че я обича и тя му бе отвърнал, че го обича. Кристин знаеше, че и двамата имат предвид точно това, което бяха казали, че то беше вярно. Не знаеше със сигурност от колко време го обичаше, но ако се замислеше, вероятно, щеше да си спомни момента, в който уважението, възхищението и привързаността се бяха превърнали в нещо по-добро и по-силно. В края на краищата, тя го познаваше само от няколко дни. Разбира се, точно сега, тя не можеше да мисли усърдно или конкретно за нищо. Кристин не беше на себе си, макар това състояние да не бе характерно за нея.

Въпреки тържествените им обяснения, не само любовта я караше да пренебрегне предпазливостта. Това беше една добра, здравословна страст. Тя никога не беше желала така много някой мъж, както сега желаше Чарли. Кристин внезапно почувства, че трябва да бъде обладана от него и не можа да си поеме дъха, докато той не я взе. Тялото му беше слабо, а мускулите твърди и добре оформени. Изваяните му рамена, твърдите като камък бицепси, гладките широки гърди — всичко в него я вълнуваше така, както никога досега не беше се вълнувала преди. Всеки нерв в тялото ѝ сега беше много пъти почувствителен. Всяка целувка и докосване, както и всяко влизане в нея бяха така експлозивно приятни, че граничеха с болката. Удоволствието беше учудващо голямо. То я изпълваше и изтласкваше навън всичко останало, всяка друга мисъл. Тя се прилепи към него, смаяна от страстта, с която го прегръщаше. Кристин не беше в състояние да разбере или да се съпротивлява на първичната треска, която я беше обхванала.

Необходимостта да бъде тихо и заричането да мълчат имаха един странно мощен еротичен ефект. Дори когато достигна кулминационната точка, Чарли не извика, а сграбчи бедрата ѝ, задържа ги към себе си, изви гърба си и отвори уста, но остана ням. Така, задържайки вика, той задържа също своите енергия и потентност, защото дори за момент не загуби ерекцията си. Те направиха пауза само, за да сменят позите, като останаха плътно прилепени един към друг, но се завъртяха върху канапето, докато тя не дойде отгоре. Кристин го яхна с някаква въздушна плавност и последва един вълнообразен ритъм, който не приличаше на нищо, което бе познавал досега. Чарли загуби представа за време и място, загуби се в коприненонежната тиха песен на плътта и движението.

Кристин никога през живота си не бе чувствала такава свобода, докато прави любов. За известно време тя забрави къде се намира и дори коя беше. Кристин беше се превърнала в някакво животно, в някакъв съвкупяващ се организъм, отдал се изцяло на удоволствието и забравил всичко друго. Хипнотичният ритъм на тяхното любене бе прекъснат само веднъж и то когато на Кристин внезапно се стори, че Джоуи е слязъл по стълбите, стои в сянката и ги наблюдава. Тя вдигна глава от гърдите на Чарли и се огледа. Не видя нищо, освен призрачните форми на мебелите, осветени отзад от загасващия огън и разбра, че тя просто си въобразява разни неща. После любов-страст-секса я завладя отново с една обезпокоителна и дори плашеща сила и тя се отдаде на акта, неспособна да направи каквото и да било друго. Беше се отдала докрай.

Преди да се изтощят напълно, Чарли беше разтърсен от три оргазма и бе изгубил брой на нейните кулминационни точки, но той не се интересуваше от броя им, беше сигурен, че нито един от двамата никога в миналото не бе преживявал подобно нещо. Когато всичко свърши, той продължаваше да трепери и се чувстваше като упоен. Те лежаха известно време, без да проговарят докато постепенно не усетиха воя на вятъра отвън и не установиха, че загасващият огън бе позволил на студа да се промъкне обратно в помещението. Тогава неохотно се облякоха и се качиха по стълбите, за да приготвят втората спалня за Кристин.

— Аз трябваше да спя с Джоуи и да оставя това легло на теб — каза тя.

— Не. Само ще го събудиш, ако влезеш сега там. Бедното дете се нуждае от почивка.

— А ти къде ще спиш? — попита тя.

— В коридора.

— На пода ли?

— Ще сложа един спален чувал в началото на стълбите.

За момент безпокойство смени мечтателността в очите ѝ.

— Мисля, че каза, че няма никакъв начин, по който те да могат да дойдат тук през нощта, дори ако...

— Няма никакъв начин — прекъсна я той, поставяйки пръст до устните ѝ. — Но не върви Джоуи да ме намери на сутринта, че спя в твоето легло, нали? А повечето от канапетата долу са твърде меки за спане. Така че, щом ще използвам спален чувал, аз мога да го поставя също и в началото на стълбището.

— И да държиш оръжието до себе си ли?

— Разбира се. Макар че няма да се нуждая от него. Наистина. Така че, нека те сложа да спиш.

Когато Кристин се мушна под завивката, Чарли я целуна за лека нощ и излезе от стаята, оставяйки вратата откритата.

На балкона, Чарли си погледна часовника и беше поразен колко късно беше станало. Възможно ли беше да са се любили почти два часа? Не. Със сигурност не. Имаше нещо плашещо, нещо фино анималистично в тяхното съвкупяване. Те бяха се отдали един на друг с енергия, която бе отнела значението на думата „време“, но той никога не бе мислил за себе си, като за някакъв буен расов кон и не можеше да повярва, че е показал такава ненаситност в продължение на толкова дълго време. Все пак, часовникът му не беше избързвал никога преди. Със сигурност не би могъл да избърза с един час или повече.

Чарли установи, че стои там, сам, отвън вратата на нейната спалня и се усмихва самодоволно като Чеширския котарак.

Накладе отново огъня във всекидневната, занесе един спален чувал в горния край на стълбището и го разви. После угаси лампата на площадката и се пъкна в чувала. Чарли се заслуша в беснеещата буря отвън, но не задълго. Сънят дойде като голяма тъмна вълна.

В съня си Чарли слагаше Джоуи в леглото, оправяше завивката му и бухваше възглавницата на момчето. Джоуи искаше да го целуне за лека нощ и Чарли се наведе, но устните на момчето бяха твърди и

студени върху бузата му. И когато погледна надолу, той видя, че момчето повече нямаше лице, а само гол череп с две виращи се очи, които изглеждаха ужасно, не на място на това мъртвешки бяло лице. Чарли не беше почувствал устни върху бузата си, а безплътна уста, студени зъби. Той се отдръпна ужасен. Джоуи отхвърли завивката и седна в леглото. Той беше едно нормално малко момче във всяко отношение, освен че вместо глава имаше само череп. Изпъкналите очи на черепа се вираха в Чарли, а малките ръце на момчето, започнаха да разкопчават пижамката с рисунка на космически нашественик. Когато детските гърдички се оголиха, те се разцепиха и започнаха да се разтварят. Чарли се опита да се обърне и избяга, но не можеше. Не можеше също да затвори очи, нито да отклони погледа си. Можеше само да наблюдава разпукването на гърдите на детето, от които излизаше глутница червенооки пльхове. Те бяха десетки, станаха стотици и накрая хиляди, докато тялото на момчето не се превърна на купчина кожа, като балон с изпуснат въздух. После пльховете нападнаха Чарли...

... и той се събуди изпотен, дишащ тежко и със замръзнал в гърлото вик. Нещо го притискаше, ограничавайки ръцете и краката му. За момент Чарли помисли, че това са излезлите от съня му пльхове и изпадна в паника, докато не установи, че се намира в затворен с цип спален чувал. Той намери ципа, отвори спалния чувал, освободи се от него и пълзя в тъмнината, докато не достигна някаква стена. Седна, облегна се на нея и се заслуша в силните удари на сърцето си в очакване да се успокои.

След като най-после се овладя, той влезе в стаята на момчето, просто за да си вдъхне увереност. То спеше спокойно. Чубака повдигна рунтавата си глава и се прозя.

Чарли погледна часовника си и установи, че беше спал около четири часа. Зората беше близо.

Той се върна на балкона.

Не можеше да спре да трепери.

Слезе долу и си направи малко кафе.

Чарли напразно се опитваше да не мисли за съня. Никога преди не беше имал такъв жив кошмар и разтърсващата му сила го караше да вярва, че това е било по-малко сън, отколкото ясновидско преживяване, едно предвиждане на предстоящите събития. Не че от Джоуи щяха да

изскочат плъхове. Разбира се, че не. Сънят беше символичен. Означаваше, че Джоуи ще умре. Не искаше да повярва. Отвращаваше се от самата мисъл, че няма да успее да защити момчето. Чарли не беше в състояние да приеме това само като сън. Знаеше, чувстваше го в костите си: Джоуи щеше да умре. Може би, те, всичките, щяха да умрат.

И сега Чарли разбираше, защо той и Кристин бяха се любили с такава енергия, с такава себеотдаване и животинска ожесточеност. Дълбоко в себе си и двамата знаеха, че времето изтича. Подсъзнателно, те бяха почувствали приближаването на смъртта и бяха се опитали да я отрекат в тези най-древни и първични ритуали.

Той стана от масата, остави недопитото кафе и отиде до входната врата. После изтри замръзналото стъкло, за да може да види покритата със сняг площадка пред входа отвън. Не можа да види много нещо. Само няколко гонещи се снежинки и тъмнина. Най-страшната фаза от бурята беше отминала. Спайви беше там, навън. Някъде. Ето какво означаваше сънят.

55.

До сутринта бурята беше преминала.

Кристин и Джоуи станаха рано. Момчето не беше така ентузиазизирано, както миналата вечер. Всъщност, Джоуи потъваше отново в меланхолия и може би в отчаяние, но помогна на майка си и на Чарли да приготвят закуската и яде добре.

След закуската Чарли се облече и излезе навън, за да настрои оптичския мерник на пушката, която беше купил вчера в Сакраменто.

През нощта беше паднал доста нов сняг. Облегналите се на хижата преспи бяха значително по-високи, отколкото вчера и бяха затрупали няколко от прозорците на партера. Клоните на вечнозелените дървета бяха увиснали по-ниско под тежестта на новия сняг, а светът беше така мълчалив, че приличаше на огромно гробище.

Денят беше студен, сив и мрачен. В момента нямаше никакъв вятър.

Чарли беше направил една мишена от картон във формата на квадрат и две парчета канап. Той завърза мишената около ствола на един Дъглас Фър^[1], който се намираше надолу по склона на няколко ярда от вятърната мелница. После се отдръпна на петдесетина метра и се просна по корем в снега. Чарли използва един от навитите на руло спални чували като импровизирана подложка, прицели се и стреля три пъти с кратки паузи между изстрелите, за да се увери, че кръстчето на оптичския мерник продължава да лежи върху центъра на мишената.

Уинчестърът модел 100 беше комплектуван с едно тристепенно телескопично устройство, което докарваше мишената съвсем близо до него. Чарли стреляше със 180-гранови^[2] куршуми с мек връх и беше видял всеки от тях да улучва целта.

Изстрелите изтрещяха в сутрешната тишина, огласявайки цялата планина, а ехото от тях се върна, отразено от далечните долини.

Чарли стана, отиде до мишената и измери точката на втория удар, която беше средната точка от трите попадения. После измери разстоянието от точката на средния удар до прицелната точка (центъра на мишената, който съвпаднаше с кръстчето на оптичския мерник) и

това число му показва как да нагласи оптичeskия мерник. Пушката беше ниско и вдясно. Чарли коригира първо повдигането и след това хоризонталното отклонение. После се просна отново на снега и даде още три изстрела. Този път той констатира със задоволство, че и трите изстрела бяха намерили центъра на мишената.

Понеже куршумът не пътува по права линия, а по извита траектория, той пресича два пъти линията на прицелването — веднъж, когато се издига и веднъж, когато пада. С Уинчестъра и мунициите, които използваше, Чарли можеше да се надява, че всеки изстрелян куршум щеше първо да пресече линията на прицелване на около двадесет и пет ярда, после щеше да се издигне на около два и половина инча над целта при стотния ярд и след това щеше да падне и да пресече линията на прицелване за втори път на разстояние около двеста ярда. Следователно, Уинчестърът беше настроен сега на разстояние двеста ярда.

Той не искаше да убива никого.

Надяваше се, че убиването няма да бъде необходимо.

Но сега не беше беззащитен.

Кристин и Чарли сложиха своите снегоходки и раници и тръгнаха надолу по склона към по-долната поляна, за да завършат разтоварването на джипа.

Чарли носеше пушката провесена на едното рамо.

— Ти не очакваш неприятности, нали? — попита тя.

— Не. Но каква е ползата да имам оръжие, ако то не ми е винаги подръка?

Тази сутрин Кристин понесе по-леко оставянето на Джоуи сам, но това продължаваше да не ѝ е приятно. Джоуи беше се отдръпнал отново, затваряйки се в своя вътрешен свят. Тази промяна дори я плашеше повече, защото след неговото възстановяване вчера вечерта, тя бе помислила, че той се е възстановил напълно. Ако Джоуи отново потънеше в мълчание и отчаяние, вероятно то щеше да е още по-дълбоко отпреди и вероятно този път нямаше да успее да се възстанови. Едно съвършено нормално и дружелюбно дете беше възможно да стане аутистично^[3], прекъсвайки повечето или всички взаимоотношения с реалния свят. Кристин беше чела за такива случаи, но никога не беше се безпокоила за това така много, както за болести или нещастни случаи, защото Джоуи винаги е бил едно отворено,

весело и контактно дете. Аутизмът беше нещо, което можеше да се случи на децата на другите хора, но никога на нейното общително малко момче. Но сега... Тази сутрин той говореше малко и изобщо не се усмихваше. Кристин искаше да стои с него непрекъснато и да го прегръща, но си спомняше, че оставането му за известно време сам миналата вечер беше го убедило, че вещицата, в края на краищата, сигурно не беше наблизно. Оставянето му сам тази сутрин можеше отново да има същия благотворен ефект.

Кристин не погледна назад, когато тя и Чарли се отправиха надолу по склона, отдалечавайки се от хижата. Ако Джоуи ги наблюдаваше от някой прозорец, той можеше да изтълкува един поглед назад като указание, че тя се страхува за него, а нейният собствен страх щеше след това да подхрани неговия.

Дъхът ѝ се заскрежаваше. Беше изключително студено, но понеже нямаше никакъв вятър, не беше нужно да слагат ски-маските.

Отначало тя и Чарли не говореха, а само вървяха, намирайки пътя през новия мек сняг. Те потъваха от време на време, въпреки снежните. Търсеха по-твърда повърхност и присвиваха очи, защото блясъкът на снега беше уморителен за очите дори и под това небе без слънце. Така, те достигнаха гората в долния край на поляната.

— Уф... последната нощ... — каза Чарли.

— Първо аз — прекъсна го бързо тя, говорейки тихо, защото въздухът беше така неподвижен, че едно шепнене се носеше като вик. — Аз бях един вид... ами, малко обърквана цялата сутрин.

— Относно случилото се миналата вечер ли?

— Да.

— Съжаляваш ли, че това се случи?

— Не, не.

— Хубаво. Защото аз със сигурност не съжалявам.

— Аз просто исках ти да знаеш... че начинът, по който се държах миналата нощ... така страдна... така агресивна... така... — каза тя.

— Страдна?

— Не мислиш ли, че това беше повече от страст?

— Така бих казал.

— Боже мой, аз бях като... едно животно или нещо подобно. Исках да получа всичко от теб.

— Това беше чудесно за моето его — каза, усмихвайки се, той.

— Не знаех, че твоето его е намаляло.

— Не беше. Но аз никога не съм мислил за себе си като за Божи дар за жените.

— Но след последната вечер се мислиш, а?

— Безусловно.

На двадесет ярда навътре в гората те спряха, погледнаха се един други нежно се целунаха.

— Просто искам да разбереш, че аз никога преди не съм била такава — каза тя.

— Искаш да кажеш, че не си била луда по секса ли? — попита той с престорена изненада и престорено разочарование.

— Само когато съм с теб.

— Ето защо съм Божи дар за жените, мисля си аз.

Кристин не се усмихна.

— Чарли, за мен е важно... ти да разбереш. Миналата нощ... аз не зная какво влезе в мен.

— Аз влязох в теб.

— Бъди сериозен. Моля те. Не искам да мислиш, че съм била такава с други мъже. Не съм била. Никога. Последната нощ направих с теб неща, които никога не съм правила преди. Аз дори не знаех, че мога да ги правя. Бях наистина като диво животно. Искам да кажа... аз не съм „Света Богородица“, но...

— Слушай — прекъсна я той, — ако ти си била животно през изминалата нощ, тогава аз бях звяр. Не е характерно за мен да губя напълно контрол над себе си по този начин и също да бъда така... ами, така... груб. Но аз не съм объркан и ти също не трябва да бъдеш. Ние получихме нещо специално, нещо уникално. Ето защо и двамата се почувствахме способни да дадем воля на чувствата си, както направихме. На моменти, това, може би, беше грубо... но беше също и доста страхотно, нали?

— Господи, да.

Те отново се целунаха, но целувката беше кратка, прекъсната от една далечно бумтене-бръмчене.

Чарли наклони глава, вслушвайки се.

Звукът ставаше все по-силен.

— Самолет ли е? — попита тя, вдигайки поглед към тясната ивица небе над подредените от двете страни на пътя дървета.

— Снегомобили — отвърна Чарли. — Имаше време, когато планините бяха винаги тихи, спокойни. Повече не са. Тези снегомобили са навсякъде, като бълхи на котка.

Ревът на двигателите ставаше все по-силен.

— Те не биха дошли толкова далеч, нали? — попита с безпокойство Кристин.

— Може би.

— Звучи, като че ли са почти до нас.

— Вероятно са все още доста далеч. Звукът мами тук, горе. Носи се на голямо разстояние.

— Но, ако се натъкнем на някои снегомобилисти...

— Ще кажем, че сме наели хижата. Моето име е... Боб... ммм... Хендерсън. Ти си Джейн Хендерсън. Живеем в Сиатъл. Тук сме на някакъв ски-поход и просто да се махнем от градския шум. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна тя.

— Не споменавай Джоуи.

Кристин кимна.

Те започнаха отново да се спускат.

Бръмченето на снегомобилите ставаше все по-силно и по-силно... и после започнаха да замлъкват един по един, докато отново се възцари само дълбоката обграждаща ги тишина на планината и тихото съскане и скърцане на снегоходките в снега.

Когато стигнаха следващото прекъсване на гората в горната част на по-долната поляна, те видяха на почти триста ярда по-надолу четири снегомобила и осем или десет души, събрани около джипа. Хората бяха твърде далеч, за да може Кристин да види как изглеждат или дали бяха мъже или жени. Те представляваха просто малки тъмни фигурки на фона на замайващата белота на снежното поле. Джипът беше почти заровен в навалелия сняг, а непознатите бяха заети с почистването му и се опитваха да отворят вратите.

Кристин чу слаби гласове, но не можа да различи нито дума. Звън от счупено стъкло прозвуча в свежия студен въздух и тя осъзна, че това не бяха обикновени любители на снегомобилите.

Чарли я дръпна назад в тъмнината под дърветата, вляво от пъртината и двамата едва не паднаха, защото снегоходките не бяха конструирани за резки отбивания и за тичане. Те стояха под една гигантска канадска ела. Нейните клони започваха на височина около

седем фута и хвърляха сенки и иглички върху тънката корица сняг, която покриваше земята под нея. Чарли се облегна на огромния ствол на дървото и се взря встрани от него покрай две-три други ели и между няколко бора с валчести шишарки към поляната и джипа. Той отвори кутията на бинокъла, която беше закачена на колана му и извади уреда отвътре.

— Кой са тези? — попита Кристин, докато наблюдаваше как Чарли фокусира бинокъла. Тя определено вече знаеше отговора на своя въпрос, но не искаше да му повярва, нямаше сила за това. — Не са просто група хора, любители на зимните спортове. Със сигурност. Те нямаше да обикалят и чупят прозорците на изоставени превозни средства.

— Може да се група деца — предположи Чарли, продължавайки да нагласят фокуса. — Просто са излезли навън и си търсят белята.

— Никой не излиза в дълбокия сняг и не отива толкова далеч в някоя планина само за да си търси белята — каза тя.

Чарли се отдалечи на две крачки от елата, хвана бинокъла с двете ръце и се взря надолу по склона.

— Познавам един от тях — каза накрая той. — Огромният мъж, който влезе в кабинета й точно, когато Хенри и аз го напускахме. Тя го нарече Кайл.

— О, Господи!

В края на краищата, планината не беше никакъв рай, а задънена улица. Клопка.

Внезапно, самотата на покритите със сняг склонове и горите направиха отстъплението им към хижата да изглежда недалновидно, глупаво. Идеята да се махнат от хората някъде, където няма да бъдат открити, изглеждаше много добра, но те бяха се отдалечили и от всякакъв шанс за помощ, от всеки, който би могъл да им се притече на помощ, ако бъдат нападнати. Тук те можеха да бъдат убити и заровени, и никой, освен техните убийци нямаше да знае какво се е случило с тях.

— Виждаш ли я... нея? — попита Кристин.

— Спайви ли? Мисля... да... единствената личност, която още седи в снегомобила. Сигурен съм, че това е тя.

— Но как са могли да ни открият?

— Някой, който знае, че съм собственик на хижата. Спомнил си е този факт и го е предал на хората на Спайви.

— Хенри Ранкин?

— Може би. Твърде малко хора знаят това място.

— Но, все пак... така бързо!

— Шест... седем... девет. Не. Десет. Всичко десет — преброи ги Чарли.

Ние ще умрем, мислеше тя. И за първи път откакто беше напуснала манастира, откакто бе загубила своята религия, на нея ѝ се прииска да не беше се отвързала напълно от църквата. Внезапно, в сравнение с лудостта на вярващите в култа на Спайви, древните и изпълнени със състрадание доктрини на Римската Католическа църква бяха неизмерно по-привлекателни и по-комфортни, а на нея ѝ се искаше да може да се върне към тях сега, без да се чувства като лицемер, да помоли Бога за помощ и Благословената Дева за нейното божествено застъпничество. Но ти не можеш просто да отхвърлиш Църквата, да я изключиш напълно от своя живот... а после да тичаш отново при нея, когато ти стане нужна и да очакваш да бъдеш посрещнат с отворени обятия, без първо да се покаеш. Бог иска да вярваш в него както в добри, така и в лоши времена. Ако Кристин умреше от ръцете на фанатиците на Спайви, това щеше да стане без да се е изповядала преди смъртта си на някой свещеник, без последните церемонии и без подходящо погребение в християнско гробище. Тя беше изненадана, че тези неща имаха значение за нея и изглеждаха важни след всичките тези години, през които беше се абстрахирала от тяхната ценност.

Чарли прибра обратно бинокъла и затвори кутията. После свали пушката от рамото си.

— Ти се връщай назад в хижата — каза той. — Колкото можеш по-бързо. Върви през гората, докато не стигнеш завоя на пъртината. След него, те не могат да те видят от по-долната поляна. Облечи Джоуи. Сложи храна в твоята раница. Направи всичко възможно да бъдете готови.

— Ти оставаш тук? Защо?

— За да убия няколко от тях — отвърна той.

Чарли отвори ципа на един от джобовете на своето топлоизолиращо яке, който беше, пълен с патрони. След като

изразходваше намиращите се в пълнителя, той трябваше да бъде в състояние бързо да го зареди отново.

Кристин се колебаеше. Страхуваше се да го остави.

— Върви! — подкани я той. — Побързай! Нямаме много време.

Кристин кимна с разтуптяно сърце, обърна се и тръгна през гората нагоре по склона, придвижвайки се толкова бързо, колкото позволяваха снегоходките и повдигайки многократно ръце, за да отстранява клоните от пътя си.

Успешната стрелба с пушка изискваше две неща: възможна най-стабилна поза за стрелеца и натискане на спусъка точно в подходящия момент и по възможно най-лекия начин. Твърде малко стрелци (ловци, военни и всякакви други) са изобщо добри. Много голяма част от тях се опитват да стрелят без подготовка, когато е налице по-добра позиция или натискат спусъка само с едно бързо движение, при което целта им напълно убягва.

Един стрелец стреля най-добре от легнало положение, особено когато се цели надолу по склон или в някакъв басейн. След като свали снегоходките, Чарли се придвижи до края на гората, на границата на самата поляна и легна по корем. Тук снегът беше дълбок само няколко сантиметра, защото вятърът прекосяваше поляната от запад и омиташе земята, изтласквайки по-голямата част от снега на изток и трупайки го на преспи по дължината на този фланг на гората. Склонът беше стръмен и той виждаше хората под него, които продължаваха да се суетят около джипа. Чарли повдигна винтовката и я постави върху лявата длан, а лакътят на прегънатата му лява ръка беше точно под нея. В това положение винтовката нямаше да се поклати, защото бе добре подпряна от ръката, която служеше като опора между земята и оръжието.

Чарли взе на прицел тъмната фигура на водещия снегомобил, защото бе сигурен, че това е Грейс Спайви. Главата ѝ беше над предното стъкло на превозното средство, но това нямаше особено значение. Нямаше никакъв шанс изстрелът да бъде отразен от плексигласа. Ако успееше да я отстрани, другите можеше да загубят своето чувство за ангажираност и да се разпаднат психически. За един фанатик сигурно е ужасно да види как неговото незаслужено възвеличавано нищожество умира право пред очите му.

Покритият от ръкавицата пръст беше свит около спусъка, но Чарли не харесваше усещането. Не можеше да почувства правилно спусъка, затова той свали ръкавицата си със зъби и постави отново голия пръст върху него. Така усещането беше много по-добро. Чарли беше поставил кръстчето на оптичския мерник в средата на челото на Спайви, защото от това разстояние куршумът щеше, падайки, да премине линията на прицелване, докато удари целта и щеше да попадне с един инч по-ниско от нея. При късмет... щеше да я улучи точно между очите. Без късмет, но с умение, куршумът, все пак, щеше да я порази в лицето или в гърлото.

Чарли се потеше, въпреки че температурата на въздуха беше под нулата. Отвътре, в скиорския му екип, потта се процеждаше надолу от подмишниците му.

Можеше ли да се нарече това самоотбрана? В момента никой от тях нямаше оръжие. Животът му не беше в непосредствена опасност. Разбира се, ако той не унищожеше няколко от тях, преди те да се приближат повече, те щяха да го смажат. Въпреки това, Чарли се колебаеше. Никога преди не беше постъпвал така... хладнокръвно. Един вътрешен глас му казваше, че избивайки хората по този начин, той нямаше да бъде с нищо по-добър от чудовищата, срещу които се беше изправил. Но, ако той не стреляше, накрая със сигурност щеше да умре, а също и Кристин и Джоуи.

Кръстчето беше върху челото на Спайви.

Чарли натисна спусъка, но не до края с едно движение, защото първият натиск щеше да измести малко пушката от целта, така че той задържа спусъка натиснат на косъм от произвеждането на изстрела, докато не върна кръстчето отново върху целта. Пушката гръмна и той трепна, но не в очакване на звука, а само като закъсняла реакция от него, за което време беше станало твърде късно за куршума да бъде отклонен, защото беше вече извън цевта. Едно предварително трепване беше това, което човек трябваше да избегне, а двустепенното натискане на спусъка винаги заблуждаваше малко подсъзнанието, просто достатъчно, за да бъде излизането от дулото лека изненада.

Имаше още една изненада, но лоша, когато Чарли помисли, че е видял Спайви да се навежда напред в снегомобила, пресягайки се за нещо и снишавайки профила си точно в момента на изстрела. Сега, насочвайки отново оптичския мерник, той не можеше да я види, което

означаваше или че той я е поразил и тя е паднала под предното стъкло на снегомобила... или че тя наистина се е навела в предпоследния момент, спасена от съдбата и стои свита извън линията на стрелбата.

Чарли незабавно насочи пушката към един от другите.

До джипа стоеше един мъж. Той просто се беше обърнал насам, като реакция от изстрела. Объркан и несъзнаващ напълно опасността.

Чарли стреля. Този път той успя, неговата цел се олюля назад и човекът се просна в снега мъртъв или смъртно ранен.

* * *

Движейки се по края на гората Кристин беше достигнала завоя при откритото пространство и вече извън полезрението на тези отдолу бе излязла върху по-лекия терен, когато чу изстрел и после, секунда или две по-късно, още един. Тя искаше да се върне при Чарли, искаше да бъде там, за да му помага, но знаеше, че всъщност не би могла да направи нищо за него. Кристин нямаше време дори да погледне назад. Вместо това, тя удвои своите усилия. Пухтеше, изпускайки кълба пара, опитваше се да върви леко върху снега, пропадеше на места през ледената корица в бързината си и търсеше като обезумяла ометени от вятъра повърхности от терена, по които можеше да се движи по-бързо.

Но какво щеше да стане, ако на Чарли се случеше нещо? Ако той изобщо не бъдеше в състояние да се присъедини към нея и Джоуи?

Тя не беше от типа хора, които се оправят на открито. Не знаеше как да оцелее в тези студени пустини. Ако трябваше да напусне хижата без Чарли, те щяха да се загубят в тази пустош и да умрат от глад или от студ.

И тогава, като че ли природата бе решила да изостри страха на Кристин като резеца на бръснач и да ѝ се подиграе, снежната вихрушка започна отново.

* * *

Когато първият човек беше улучен и падна, останалите се скриха зад джипа. Двама мъже обаче се отпавиха към снегомобилите и

станаха отлични мишени. Чарли се прицели в единия от тях. Този изстрел беше също добре премерен, защото улучи мъжа високо в гърдите, прекатури го през един от снегомобилите и той остана неподвижен в една преспа. Другият се хвърли на земята. Въпреки това, Чарли стреля. Този път не можеше да каже, дали е улучил, защото неговата мишена беше скрита зад купчина сняг.

Чарли зареди отново.

Той се питаше, дали между тях има ловци или бивши военни с достатъчно познания, за да определят точно позицията му. Смяташе да се движи по линията на гората в търсене на друга удобна позиция и знаеше, че сенките под дърветата щяха вероятно да скрият неговото придвижване. Подозираше, че повечето от тях не са опитни в тези неща и не са годни за партизанска война, така че остана там, където си беше и зачака някой от хората на Спайви да направи грешка.

Не трябваше да чака дълго. Един от подслонилите се при джипа се оказа прекалено любопитен. Едва бе изминала половин минута без стрелба и служителят на Здрача се надигна леко, за да се огледа. Той беше полуприведен и готов да се прилепи към земята, мислейки, може би, че така представлява трудна цел, докато, всъщност, даваше на Чарли достатъчно възможност за прицелване. Най-вероятно си мислеше, че ще успее да се хвърли на земята при най-лекия звук, но бе улучен и мъртъв преди звукът от изстрела да стигне до него.

Трима повалени. Оставаха седем. Шест... ако беше убил Спайви.

За пръв път в живота си, Чарли се радваше, че беше служил във Виетнам. Оттогава бяха минали петнадесет години, но бойното умение не беше го изоставило напълно. Той чувстваше свиващия сърцето ужас на преследвача и преследвания и несравнимото напрежение. Чарли обаче знаеше как да използва това напрежение, как да получи предимство от него, за да бъде бърз и деен.

Другите останаха съвсем неподвижни, заровени в снега и използващи за прикритие джипа и снегомобилите. Чарли ги чуваше как викат помежду си, но никой от тях не дръзваше да мръдне отново.

Знаеше, че те ще останат приковани долу в продължение на още пет-десет минути и може би трябваше вече да стане и да се отпрати обратно към хижата, използвайки тази пауза. Имаше обаче шанс, ако ги изчака, да произведе още един успешен изстрел следващия път, когато възвърнат малко увереността си. За момента, нямаше опасност

да загуби каквото и да било предимство, ако остане на мястото си, така че той остана в края на гората. Чарли зареди отново. Той се взираше надолу в тях, доволен от своята точна стрелба. Беше много доволен, че е отстранил трима от тях и същевременно притеснен от тази своя радост.

Небето изглеждаше сурово, стоманеносиво. Падаше сняг, но все още нямаше никакъв вятър. Това беше добре — вятърът щеше да пречи на стрелбата му.

Отдолу, хората на Спайви спряха да разговарят. Свръхестествената тишина се върна в планината.

Времето отминаваше.

Там, долу, се страхуваха от него.

Чарли смееше да се надява, че е така.

---

[1] Вид иглолистно дърво, наречено на името на Дейвид Дъглас, шотл. ботаник. — Б.пр. ↑

[2] 1 гран = 0.065 гр. — Б.пр. ↑

[3] Абнормална самовгълбеност, засягаща обикновено децата. — Б.пр. ↑

56.

В хижата Кристин откри, че Джоуи стои във всекидневната. Лицето му беше пепеляво. Беше чул стрелбата. Той знаеше.

— Това е тя.

— Миличък, облечи си скиорския екип и си обуь обувките. Скоро ще излезем навън.

— Така ли? — попита тихо той.

— Трябва да сме готови да тръгнем веднага, щом дойде Чарли.

— Това не е ли тя?

— Тя е — отвърна Кристин. В очите на момчето се появиха сълзи и тя го прегърна. — Всичко ще бъде наред. Чарли ще се погрижи за нас.

Тя гледаше в очите му, но той не я виждаше. Джоуи гледаше през нея в някакъв друг, негов собствен свят и пустотата в очите му предизвикваше студени тръпки по гърба ѝ.

Кристин се надяваше, че той ще може да се облече сам, докато тя тъпче разни неща в своята раница, но Джоуи беше на ръба на кататонията и просто стоеше там с безизразно лице и отпуснати ръце. Тя грабна скиорския екип и му го облече, нахлузвайки го върху пуловера и джинсите, които бяха вече на него. После му обу два чифта дебели чорапи, надяна обувките му и завърза връзките. Кристин постави ръкавиците му и ски-маската на пода до вратата, така че да не ги забрави, когато стане време да тръгват.

Тя отиде в кухнята и започна да избира храни и други неща за раницата, Джоуи също дойде и застана до нея. Внезапно, той се отърси от своя транс и лицето му се изкриви от страх.

— Бренди? Къде е Бренди? — попита той.

— Имаш предвид Чубака, миличък.

— Бренди! Имам предвид Бренди!

Шокирана, Кристин спря да подрежда раницата, наведе се и го погали по лицето.

— Миличък... не прави това... не тревожи така мама. Ти си спомняш. Зная, че си спомняш. Зная, че си спомняш. Ти си спомняш...

че Бренди е мъртъв.

— Не.

— Вещицата...

— Не!

— ... го уби.

Джоуи поклати буйно глава.

— Не. Не! Бренди! — викаше отчаяно той своето мъртво куче.

— Бренди! *Брееендиии!*

Кристин го държеше. Той се мъчеше да се освободи.

— Миличък, моля те, моля те...

В този момент, Чубака дойде тихо в кухнята, за да види за какво беше цялата тази суматоха, а момчето се освободи от Кристин и сграбчи радостно кучето, прегръщайки силно рунтавата му глава.

— Бренди. Виждаш ли? Това е Бренди. Той е още тук. Ти излъга. Бренди не е пострадал. Бренди е окей. Нищо лошо не се е случило на добрия стар Бренди.

За момент Кристин не можа да си поеме дъх или да се помръдне, защото болка я спираше, не физическа, а емоционална болка, дълбока и горчива. Джоуи се изплъзваше. Тя мислеше, че той е приел смъртта на Бренди и че всичко това бе уредено, когато тя го принуди да кръсти кучето Чубака, вместо Бренди Втори. Обаче сега... Когато тя го повика, той не отговори, нито я погледна. Само говореше ласкаво на кучето, милваше го и го прегръщаше. Кристин го извика отново, но той продължи да не отговаря.

Тя изобщо не трябваше да го оставя да поддържа тази прилика. Трябваше да си избере друго куче, каквато и да е порода, освен златист ретривър.

Или, може би, не. Може би, не можеше да направи нищо, за да запази здрав неговия разум. От никое шестгодишно дете не можеше да се очаква да се държи, когато целият свят около него се разпада. Много възрастни биха се побъркали по-скоро.

Един добър психиатър щеше да бъде в състояние да му помогне.

Кристин трябваше да вярва, че това е така. Трябваше да повярва. Иначе нямаше никакъв смисъл да се продължава оттук нататък.

Тя живееше заради Джоуи. Той беше нейния свят, нейния смисъл в живота. Без него...

Най-лошото нещо беше, че Кристин сега нямаше време да го прегръща, гали и му говори неща, от които той изключително много се нуждаеше, а и тя също. Спайви идваше и времето изтичаше. Ръцете ѝ трепереха, а сълзите ѝ се стичаха по лицето. Кристин никога не беше се чувствала по-зле. Сега, дори ако Чарли спасеше живота на Джоуи, тя все още можеше да загуби своето момче и от него да остане само живата, но празна обвивка. Тя обаче продължаваше да действа. Отваряше вратичките на шкафовете и търсеше нещата, от които щяха да имат нужда, когато отиде в гората.

Кристин беше изпълнена с най-черна омраза към Спайви и към Църквата на Здрача. Тя не искаше просто да ги убие. Искаше първо да ги измъчва, да накара старата кучка да крещи и моли аз милост. Противна, мръсна, гадна, луда, стара кучка!

— Бренди... Бренди... Бренди... — говореше тихо и ласкаво Джоуи и милваше Чубака.

Изминаха седем минути преди някой от хората на Спайви да дръзне да се надигне, за да провери дали Чарли продължава още да ги държи на мушката си.

Това беше така и той откри огън. Но макар да очакваше точно този удобен момент, Чарли беше небрежен, твърде напрегнат и твърде нетърпелив. Той дърпаше рязко спусъка, вместо да го притиска леко, губеше целта и не улучваше.

Те мигновено отвърнаха на огъня му. Чарли предполагаше, че са въоръжени, но до този момент не беше абсолютно сигурен. Отвърнаха две пушки и огънят беше насочен към горния край на поляната. Първите куршуми обаче влязоха в гората на петдесет ярда вляво от него. Той чу пукота от изстрелите през дърветата. Следващите куршуми минаха по-близо, може би, на тридесет и пет ярда от него, все още от лява му страна, но стрелецът продължаваше да стреля, а куршумите профучаваха все по-близо. Те знаеха в общи линии, макар и не точно, къде се намира той и се опитваха да предизвикат реакция, която да уточни неговото местоположение.

Когато изстрелите се приближиха още, Чарли се сниши и се притисна в тънеещите сенки в края на гората. Той чу да плющят куршуми в клоните право над главата му. Парчета кора, душ от игли и няколко борови шишарки заваляха около него, дори няколко парчета паднаха върху гърба му. Но, ако стрелците отдолу също се надяваха на успешен изстрел, щяха да бъдат разочаровани. Огънят бавно се премести вдясно от него. Това показваше, че те знаеха само, че изстрелите бяха дошли отгоре, но не знаеха със сигурност в кой ъгъл на поляната беше се настанил техният нападател.

Чарли надигна глава, вдигна отново пушката, погледна в оптичeskия мерник... и откри с изненада, че тяхната стрелба имаше и още едно предназначение. Тя имаше за задача да прикрива двама служители на Здрача, които тичаха през глава към гората в източния край на поляната.

— По дяволите! — изруга той, опитвайки се бързо да се прицели в единия от двамата. Но те се движеха бързо, въпреки натрупания сняг, вдигайки с краката облаци от него във въздуха. Точно когато покри единия от тях с кръстчето на оптичския мерник, двамата се мушнаха в тъмнината между дърветата и изчезнаха.

Служителите на Здрача долу при джипа престанаха да стрелят.

Чарли се питаше, колко ли време ще отнеме на двамата да си проправят път между дърветата и да дойдат зад него. Не много. В тези гори нямаше в изобилие храсталаци. Пет минути. По-малко.

Той все още можеше да нанесе някаква вреда, въпреки че оставащите на поляната не се показваха. Чарли взе на прицел в оптичския мерник един от снегомобилите и изпрати два куршума в предницата му, надявайки се да разруши нещо жизненоважно. Ако успееше да ги принуди да ходят пеш, той щеше да ги забави, да направи преследването по-честно. Чарли взе на мушката друг снегомобил и изстреля два куршума в двигателя му. Третата машина беше полускрита от другите две и представляваше по-трудна цел. Той стреля пет пъти в нея, зареждайки отново пушката, когато беше необходимо. Всички негови изстрели обаче направиха възможно за тях да открият местоположението му. Те започнаха да стрелят отдолу, но този път всички куршуми профучаваха само на няколко ярда от него.

Четвъртият снегомобил беше зад джипа и бе недосегаем, така че Чарли не можеше да направи нищо повече. Той сложи ръкавицата, която беше свалил преди няколко минути и после започна да се плъзга по корем навътре в гората, докато не откри един дебел ствол на ела, който да остави между себе си и идващите куршуми. Чарли беше свалил снегоходките по-рано, когато бе необходимо да бъде в легнало положение, за да може да използва най-пълноценно пушката си. Сега той бе ги сложил отново, движеше се възможно най-бързо, опитваше се да вдига колкото може по-малко шум и се вслушваше напрегнато за някакъв звук от двамата мъже, които се изкачваха през източния край на гората.

До това време Чарли очакваше да ги чуе или види, но осъзна, че те сега щяха да бъдат изключително предпазливи. Щяха да мислят, че той ги е видял да се втурват към гората и да са сигурни, че е залегнал някъде и ги причаква. Те знаеха също, че на негова страна е предимството да познава терена. Щяха да се придвижват бавно, от

укритие на укритие и да изследват подробно всяко дърво, скална формация или падина пред тях, страхувайки се от засада. Те нямаше да дойдат още пет или десет минути, а стигнеха ли тук, щяха да загубят поне още десет минути да претърсват мястото, докато се уверят, че той се е оттеглил. Това осигуряваше на него, Кристин и Джоуи, може би двадесет или двадесет и пет минути преднина.

Чарли се движеше възможно най-бързо през гората към горната поляна и хижата.

Снегът продължаваше да вали.

Вятърът се усилваше.

Небето бе потъмняло и паднало ниско. Все още беше предобед, но като че ли беше на здрачаване. Дявол да го вземе, беше още по-късно, много по-късно; като че ли времето беше свършило.

* * *

Чубака стоеше до Джоуи, сякаш чувстваше, че неговият млад господар се нуждае от него, но момчето повече не обръщаше никакво внимание на кучето. Джоуи Пак беше изчезнал в своя вътрешен свят, забравяйки този.

Прехапала устни Кристин беше завършила пълненето на раницата с провизии, бе направила една купчина от нещата, които трябваше да отидат в раницата на Чарли и бе заредила ловната пушка, когато той се върна в хижата. Лицето му беше зачервено от студения въздух, а веждите побелели от сняг, но за момент очите му бяха най-студеното нещо в него.

— Какво се случи? — попита тя, докато той прекосяваше всекидневната към масата за хранене, оставяйки след себе си диря от буци топящ се сняг.

— Разбих ги като патици в каца, за Бога.

— Всичките ли? — попита тя, докато му помагаше да разстелят раницата върху масата.

— Не, убил съм или съм ранил тежко трима мъже. Може би съм поразил и четвърти, но се съмнявам.

Кристин започна трескаво да пъха неща в непромокаемата раница от винил.

— Спайви ли? — попита тя.

— Не зная. Може би. Може би съм я улучил. Не зная.

— И те идват насам?

— Със сигурност. Имаме, може би, двадесет минути аванс пред тях.

Раницата беше пълна до половината. Кристин направи пауза, държейки в ръка тенекиена кутия с няколко кибрита.

— Чарли, какво не е наред? — попита тя, взирайки се настойчиво в него.

Той избърса топящия се сняг, който се процеждаше от веждите му.

— Аз... аз никога не съм правил подобно нещо. Това беше... касапница. Във войната, разбира се, се е случвало, но беше различно. Онова беше война.

— Това също е война.

— Да. Така мисля. Само че... когато стрелях по тях... изпитвах удоволствие. А това не ми доставяше удоволствие дори във войната.

— Не виждам нищо нередно — каза Кристин, продължавайки да слага нещата в раницата. — След тези неприятности, които ни създадоха, аз също бих искала да застрелям няколко от тях. Господи, дали някога ще ми се отдаде!

Чарли погледна Джоуи.

— Сложи си ръкавиците и маската, момчето ми — каза той.

Момчето не се отзова. То стоеше до масата с безизразно лице и мъртви очи.

— Джоуи! — повика го Чарли.

Момчето не реагира. То се взираше в ръцете на Кристин, докато тя пъкнаше неща в другата раница, но, всъщност, като че ли не я виждаше.

— Какво не е наред с него? — попита Чарли.

— Той... той просто... си отиде — отвърна Кристин, задържайки с мъка сълзите, които едва бе успяла да овладее.

Чарли отиде при момчето, постави ръка под брадичката и повдигна главата му. Джоуи вдигна поглед към Чарли, но не гледаше него. Чарли му заговори, но без резултат. Момчето се усмихна неопределено и невесело. Усмивката беше противна, но дори тя не беше предназначена за Чарли. Тя бе предназначена за нещо, което

Джоуи виждаше или за което мислеше в света, в който бе отишъл; за нещо, отдалечено на светлинни години. Сълзи проблясваха в ъгълчетата на очите му, зловещата усмивка не напускаше лицето му. Той не плачеше, нито издаваше някакъв звук.

— По дяволите! — изруга тихо Чарли.

Той прегърна момчето, но Джоуи не реагира. После Чарли взе първата раница, която беше вече пълна, пъкна ръцете си през ремъците, нагласи я и я закопча през гърдите.

Кристин приключи с втората раница, увери се, че всички закопчалки са добре пристегнати и нарами този товар.

Чарли сложи на Джоуи ръкавиците и маската. Момчето седеше безучастно.

Кристин взе заредената ловна пушка и последва Чарли, Джоуи и Чубака навън от хижата. Тя се обърна, за да хвърли един поглед вътре, преди да затвори вратата. В камината горяха купчина дърва. Една от месинговите лампи светеше, хвърляйки кръг мека кехлибарена светлина. Креслата и канапетата изглеждаха удобни и примамливи.

Кристин се питаше, дали някога ще седне отново в кресло, дали щеше да види някога електрическа светлина. И щеше ли тя да умре нощес в гората в гроб от преспа сняг?

Кристин затвори вратата и се обърна, за да се сблъска със сивата мразовита безнадеждност на планините.

С Джоуи на ръце, Чарли изведе Кристин от хижата към гората зад нея. Докато не попаднаха под прикритието на дърветата, той оглеждаше нервно откритата поляна зад тях, очаквайки хората на Спайви да се появят в далечния ѝ край.

Чубака се движеше няколко ярда пред тях, предугаждайки с някакво шесто чувство правилната посока. Той се поизмъчи малко със снега, докато не стигна гората, където вече нямаше преспи и той тичаше спокойно, необезпокояван от скали, паднали дървета или каквото и да било друго.

На границата на гората имаше малко храсти, но после дърветата се сгъстяваха и храстите изчезваха. Теренът се издигаше, а почвата ставаше скалиста и трудна за ходене. Изключение правеше един плитък канал, който през пролетта, вероятно, се пълнеше с вода от топящите се снежни преспи и се стичаше надолу от по-големите височини. Те останаха в канала, водещ на север и запад, в която посока

беше необходимо да вървят. Снегоходките бяха закачени за раниците им, защото през следващите няколко часа те щяха да бъдат предимно сред огромните дървета, където снежната покривка не беше особено дебела. Всъщност, на места клоните на израсналите на гъсто вечнозелени дървета бяха така плътно преплетени, че земята под тях беше гола или почти гола.

Въпреки това, там имаше достатъчно сняг, за да оставят ясна следа. Той можеше да спира и заличава следите им, но не си правеше този труд. Би било само загуба на време. Белезите, които щеше да остави, опитвайки се да премахне отпечатъците от стъпките им, щяха да бъдат точно толкова очевидни, колкото и самите отпечатъци, защото вятърът не можеше да достигне много голяма сила в най-дълбоката част на гората, поне на равнището на терена и нямаше да смекчи или затрие белезите от заличаването. Те можеха само да ускорят придвижването си и да се надяват, че ще надбягат своите преследвачи. Може би, по-късно, ако и когато пресечеха някое открито пространство, вятърът, който все повече увеличаваше скоростта си, можеше да стане достатъчно силен, за да им помогне, заличавайки техните следи.

Ако.

Ако те изобщо преминеха тази част на гората и излезеха на някое открито място.

Ако не бъдеха застигнати от кучетата на Спайви в следващия половин или три четвърти час.

Ако.

Гората беше сенчеста и те скоро откриха, че тесните отвори за очите на ски-маските ограничават още повече тяхното ползрение. Те се препъваха и залитаха, защото не виждаха всичко по пътя си и накрая се принудиха да свалят маските. Въздухът с минусова температура ги щипеше, но те просто трябваше да издържат това.

Чарли имаше ясното чувство, че техният аванс пред хората на Спайви намалява. В хижата се бяха забавили почти пет минути, така че бяха само с петнадесетина минути пред бандата, а може би, дори и по-малко. И понеже, докато носеше Джоуи, Чарли не беше в състояние да се движи достатъчно бързо, той се безпокоеше, че авансът им минута по минута, опасно намалява.

Теренът стана по-стръмен. Чарли започна да диша по-трудно и чуваше как Кристин пухти зад него. Неговите прасци и бедра бяха пренапрегнати и го боляха, а ръцете му бяха отмалели от тежестта на момчето. Каналът започна да извива на изток, което не съвпаднаше с посоката, в която трябваше да вървят, продължаваше на север, така че те можеха да се придържат към него още кратко време. Чарли трябваше скоро да пусне момчето долу, за да проправя път през негостоприемния терен. Ако искаха да избягат, Джоуи също трябваше да върви.

Но какво щеше да стане, ако той не можеше да върви, ако просто стоеше там и се взираше с пусти очи?

58.

Грейс се сви в снегомобила и остана ниско, извън линията на стрелбата, въпреки че старите ѝ кости протестираха срещу неудобното положение.

Това беше един черен ден в света на духовете. Тази сутрин, когато направи това смущаващо откритие, тя мислеше, че няма да бъде в състояние да се облече в хармония със спектралните енергии. Грейс нямаше никакви черни дрехи. Никога преди не бе имало черен ден. Никога. За щастие, Лора Панкин, една от нейните последователки, имаше черен скиорски екип. Двете бяха с почти еднакви размери, така че тя замени своя сив костюм с черния екип на Лора.

Но сега, Грейс почти не желаше да бъде в контакт със светиите и с духовете на мъртвите. Излъчваните от тях спектрални енергии бяха еднакво разстройващи и с оттенък на страх.

Грейс бе нападната също от ясновидски образи, но те не идваха от Бога; имаха друг източник, следа от сярата. С емоционално неуравновесени видения, Сатаната се опитваше да разруши нейната вяра, да я тероризира. Той искаше тя да се обърне, да бяга, да изостави мисията. Тя знаеше към какво се стремеше Бащата на Лъжите. Тя знаеше. Понякога, когато разглеждаше лицата на тези около нея, Грейс не виждаше техните истински образи, а вместо тях, разлагаща се тъкан и измъчвана от личинки плът. Тези видения на тленност я потрисаха. Дяволът, колкото мъдър, толкова и зъл, знаеше, че тя никога не би се поддавала на изкушение, така че той се опитваше да разбие вярата ѝ с чука на страха.

Това нямаше да стане. *Никога*. Тя беше силна.

Но Сатаната продължаваше да опитва. Понякога, когато гледаше предвещаващото буря небе, тя виждаше в облаците разни неща: усмихващи се глави на козел и чудовищни свински лица със стърчащи отвън зъби. Имаше също и гласове във вятъра. Съскащи, зловещи гласове даваха фалшиви обещания и говореха за перверзни удоволствия, а техните хипнотични описания на тези отвратителни актове бяха богати на образи от мутантната красота и порочност.

Докато се свиваше в снегомобила, криейки се от стрелеца в горния край на поляната, Грейс внезапно видя дузина огромни хлебарки, всяка от тях с големината на нейната длан. Те лазеха по пода на машината, по нейните обувки и на инчове от нейното лице. Тя едва не подскочи от отвращение. Ето какво искаше дяволът. Той се надяваше, че тя ще стане по-добра мишена и ще улесни работата на Чарли Харисън. Грейс преглътна трудно, задавяна от отвращението си и остана притисната долу в малкото пространство.

Грейс видя, че всяка хлебарка имаше човешка глава, вместо глава на насекомо. Техните мънички лица, изпълнени с болка, отвращение от себе си и ужас, гледаха нагоре към нея. Тя знаеше, че това са прокълнати души, пълзящи в Ада, докато преди няколко секунди Сатаната беше ги пренесъл тук, за да ѝ покаже как измъчва своите поданици и за да ѝ докаже, че неговата жестокост няма граници. Грейс беше така уплашена, че едва не изпусна от контрол своята отделителна система. Взирайки се в буболечките с човешки лица, от нея се очакваше да се запита, как Бог можеше да позволи съществуването на Ад. Ето какво възнамеряваше дяволът да я накара да прави. Да. От нея се очакваше да се запита, дали, позволявайки жестокостта на Сатаната, самият Бог, всъщност, не беше жесток. От нея се искаше да се усъмни в добродетелността на нейния Създател. Това видение беше предназначено да все отчаяние и страх дълбоко в нейното сърце.

После, тя забеляза, че една от буболечките имаше лицето на нейния покоен съпруг, Албърт. Не. Албърт беше добър човек. Той не беше отишъл в Ада. Това беше лъжа. Мъничкото лице се вираше нагоре, пицейки, въпреки че не се чуваше никакъв звук. Не. Албърт беше мил човек, непорочен, светец. Албърт в Ада? Албърт прокълнат за вечни времена? Бог не би могъл да направи такова нещо. Тя предвиждаше в бъдеще да бъде отново с Албърт, в Рая, но, ако той е тръгнал по другия път...

Грейс чувстваше, че се люлее на ръба на лудостта.

Не. Не, не, не. Сатаната лъжеше. Опитваше се да я подлуди. Той би желал това. О, да. Ако полудееше, тя нямаше да е в състояние да служи на нейния Бог. Дори ако поставеше под съмнение своя здрав разум, тя щеше да постави също под съмнение своята мисия, своя Дар и своята връзка с Бога. Тя не трябваше да се съмнява в себе си. Тя

беше нормална, Албърт беше в Рая, а тя трябваше да потисне всички съмнения и да се отдаде напълно на сляпата вяра.

Грейс затвори очи и престана да гледа пълзящите по обувките ѝ създания. Тя ги чувстваше дори през дебелината кожа, но скърцаше със зъби, вслушваше се в пушечната стрелба и се молеше. А когато накрая отвори очи, хлебарките бяха изчезнали.

За известно време, Грейс беше в безопасност. Тя беше отблъснала дявола.

Пушечният огън също беше спрял. Сега, Пиърс Морган и Дени Роджърс, двамата мъже, които бяха изпратени в гората, за да заобиколят Чарли Харисън в гръб, извикаха от долния край на поляната. Пътят беше чист. Харисън беше изчезнал.

Грейс излезе от снегомобила и видя Морган и Роджърс в горния край на поляната, махащи с ръце. Тя се обърна към тялото на Карл Рейни, първия прострелян човек. Той беше мъртъв с голяма дупка в гърдите. Вятърът навяваше сняг върху разперените му ръце. Тя коленичи до него.

Кайл, накрая, дойде при нея.

— О'Конър също е мъртъв. И Джордж Уестбек — каза той. Гласът му трепереше от гняв и скръб.

— Ние знаехме, че някои от нас ще бъдат пожертвани. Тяхната смърт не беше напразно — каза тя.

Другите се събраха около тя: Лора Панкин, Една Ваноф, Бърт Тъли. Те изглеждаха така разгневени и решителни, както и уплашени. Те нямаше да се обърнат и побегнат. Те вярваха.

— Карл. Рейни... е сега в Рая, в ръцете на Бога — каза Грейс. — Там са още... — Тя се затрудни да си спомни първите имена на О'Конър и Уестбек, колебаеше се. Отново ѝ се искаше Дарът да не беше изместил така много другите неща от съзнанието ѝ. — Там са още... Джордж Уестбек и... Кен... Кен... а... Кевин... Кевин О'Конър... Те, всичките са в Рая.

Постепенно снегът покри трупа на Рейни.

— Тук ли ще ги погребем? — попита Лора Панкин.

— Земята е замръзнала — отвърна Кайл.

— Оставяме ги така — каза Грейс. — Няма време за погребения. Антихристът не е далеч, но неговата сила нараства с всеки изминат час. Не можем да се бавим.

Два от снегомобилите бяха извадени от строя. Грейс, Една, Лора и Бърт Тъли се качиха на останалите два, а Кайл ги последва пеш до горния край на поляната, където чакаха Морган и Роджърс.

Скръб бе обзела Грейс. Трима мъже бяха мъртви.

Те се придвижваха напред, на неравномерни интервали, само след предварително разузнаване на пътя пред тях, боейки се да не се натъкнат на друга засада.

Вятърът беше започнал отново да духа. Снеговалежът ставаше все по-интензивен. Сенките на смъртта бяха по цялото небе.

Тя скоро щеше да се срещне в лице с детето и нейната съдба щеше да се осъществи.

ЧАСТ ПЕТА УБИЙСТВОТО

*Чума, болести, война
днес господстват над света,
всичко тленно е
уви, туй е нашата съдба.
Губим сили, губим време
да изтребим свойто племе
всеки син или баща
мъкне каинското бreme.*

Книга на
преброените тъги

Нищо не натъжава Бог повече от смъртта на едно дете.

Д-р Том Дули

59.

— Така е добре, моето момче — каза Кристин, когато Джоуи последва Чарли нагоре между дърветата, насочвайки се към един широк отстъп в склона, на половината път до билото.

Тя се страхуваше, че Джоуи няма да може да върви сам, а само ще стои като зомби. Но, може би, той не беше така откъснат от действителността, както изглеждаше. Джоуи не говореше, не я поглеждаше, приличаше на парализиран от страх, но, очевидно, разбираше, че трябва да продължава да върви, за да избяга от вещицата.

Обемистият скиорски екип малко му пречеше, а и теренът беше на места изключително стръмен, въпреки това, Джоуи продължаваше да върви. Но вървеше все по-трудно. На някои места пълзеше, а Кристин, която го следваше отзад, често трябваше да го повдига над някое паднало дърво или да му помага при преминаването на хлъзгава, покрита с лед, издадена скала.

Чубака често се движеше пред тях, подскачайки и катерейки се нагоре по гористите склонове, сякаш изобщо не е куче, а вълк, който се чувства като у дома си в тези девствени райони. Ретривърът спираше често пред тях и поглеждаше задъхан назад с комично щръкнало ухо. Момчето, като го виждаше, изглежда добиваше кураж и се придвижваше напред с нови сили, така че Кристин беше благодарна, че животното е с тях, макар че приликата му с Бренди, може би, беше допринесла за влошаване на психическото му състояние.

Наистина, тя беше започнала да се безпокои за кучето. Сняг беше замръзнал по космите на слабините и корема, също по опашката и по обраслите с козина върхове на ушите. Това още не го безпокоеше или не го охлаждаше твърде много, но как ли щеше да се чувства след един час? А след два? Лапите му също не бяха пригодени за каменистия терен. В края на краищата, то беше едно домашно животно, привикнало към лекия живот в предградията. Скоро лапите му щяха да бъдат натъртени и насечени, а то щеше да започне да куца и вместо да тича напред, щеше да се влачи отзад.

Ако Чубака не издържеше? Ако бедното куче умреше тук, как ли щеше да се отрази това на Джоуи?

Щеше ли да го убие?

Може би. Или щеше да го изпрати невъзвратно дълбоко в неговото мълчание.

В продължение на няколко минути, Кристин чуваше отдолу зад тях далечно бръмчене и знаеше, че това сигурно са снегомобилите, които навлизаха с рев на горната поляна, приближавайки се към хижата. Този тъжен факт трябва да беше проникнал също и през замъгленото съзнание на Джоуи, защото в продължение на няколко минути той правеше мъжествени усилия да се движи по-бързо нагоре.

Те достигнаха склона и спряха, за да си поемат дъх, но никой не продума, защото говоренето изискваше енергия, която те трябваше да пестят. Освен това и нямаше за какво толкова да се говори, с изключение може би на това, колко скоро може да бъдат хванати и убити.

На няколко метра от тях нещо изскочи от един оплетен с пълзящи растения крив кучешки дрян и се стрелна през гората, стрясайки ги.

Чарли светкавично насочи пушката.

Чубака застана в стойка и излая кратко и рязко.

Беше сива лисица, която за секунди се скри в сенките.

Кристин предположи, че лисицата е преследвала плячка — катерица, заек или нещо друго. През зимата животът тук сигурно беше труден. Симпатиите й, разбира се, бяха не за лисицата, а към нейната плячка. Тя много добре знаеше какво е да си преследван.

Чарли метна пушката обратно на рамото си и започна отново катеренето.

Върху последния склон преди билото дърветата растяха все по-нарядко и върху земята имаше повече сняг, но все още не трябваша снегоходки. Чарли намери една еленова пътека, която следваше най-лекия маршрут към плоското било. Където пътеката неизбежно минаваше през дълбок сняг, който можеше да затрудни Джоуи, елените бяха разчистили пътя (от последната голяма буря насам, оттук сигурно бяха минали дузини, отгпквайки снега с копитата си) и момчето беше в състояние да продължи само с малки хлъзгания.

Чубака се възбуди от миризмата на елени. Той скимтеше и ръмжеше, но без да лае. Кристин констатира, че Чубака не беше излял нито веднъж, откакто бяха напуснали хижата. Дори когато беше стреснат от лисицата, той беше издал само лек звук, който не би могъл да се чуе надалеч. Чубака сякаш чувстваше, че лаят би дал сигнал на вещицата. Или, може би, той просто нямаше достатъчно енергия, за да лае и се катери едновременно.

Всяка крачка нагоре не само увеличаваше разстоянието между тях и техните преследвачи, но изглежда ги въвеждаше в лоши атмосферни условия. Като че ли зимата беше по-скоро географска реалност, отколкото състояние на атмосферата, по-скоро реално място, отколкото сезон и те навлизаха все по-дълбоко в нейното мразовито царство.

Небето изглеждаше не по-високо от върховете на дърветата. Поривите на вятъра бяха заменени от обилен сняг, който валеше косо между боровите и елите. Когато стигнаха, ръба на билото, където изобщо нямаше дървета, Кристин разбра, че приближава нова буря, която, по всичко личеше, щеше да бъде дори по-лоша от тази през последната нощ. Температурата бе паднала доста под нулата, а вятърът започваше да се завихря нагоре от долините, гонен от издигания се вертикално по-топъл въздух. Той духаше по-силно и виеше по-яростно, дори когато стояха на едно място, опитвайки се да си поемат дъх. До два-три часа планината щеше да се превърне в бял ад, а те вече бяха лишени от топлия си подслон — хижата.

Чарли не се спусна веднага към следващата долина. Той се обърна и се взря замислено назад в пътя, по който бяха дошли. Имаше нещо наум. Кристин не знаеше какво, но се надяваше да е добро. Преследвачите ги превишаваха по брой и по въоръжение. Те трябваше да действат дяволски хитро, ако искаха да спечелят.

Кристин се приведе над Джоуи и го целуна по двете бузи, после го притисна до себе си, обръщайки го с гръб към вятъра.

Джоуи не говореше.

Очите му гледаха през нейните, както преди.

„Грейс Спайви, аз ще те убия — мислеше Кристин, обръщайки се назад. — Ще ти пръсна проклетата глава, заради това, което направи с моето момче.“

Чарли огледа билото, примигвайки, когато режещият вятър хвърляше сняг в лицето му и реши, че точно тук е мястото за засада. Билото беше продълговато, без дървета и ориентирано приблизително в посока север-юг. Широчината му на някои места беше около петнадесет метра, на други не по-голяма от тридесет. Той беше почти оголено от снега. Силните ветрове помитаха всичко. Скалите, изрязвани и заглаждани през вековете, стърчаха нагоре по дължината на цялото било, осигурявайки отлични скривалища. От някое от тях, Чарли би могъл да наблюдава изкачването на служителите на Здрача. В момента нямаше никаква следа от хората на Спайви. Разбира се, той не можеше да вижда на твърде голямо разстояние надолу в сенчестата гора, въпреки че непосредствено под него дърветата не растяха така на гъсто, както по-надолу по склоновете. Те се сливаха като стена на разстояние сто или сто и двадесет метра. Отвъд тази точка той не би могъл да забележи дори приближаването на цяла армия, а виещият и стенищ вятър шумеше силно в клоните на огромните дървета, така че той не можеше да чуе и евентуалния шум, който можеше да вдигат преследвачите.

Но Чарли чувстваше инстинктивно, че религиозните фанатици бяха все още на най-малко двадесет минути назад, а, може би, дори на повече. Чарли беше сигурен, че катерейки се нагоре към билото, забавяни от Джоуи, те са загубили ценни минути от аванса си. Но после се досети, че бандата на Спайви ще се изкачва предпазливо и ще бъде нащрек за друга засада, поне в продължение на първата четвърт или половин миля, докато не се възвърне увереността им. Те, вероятно, бяха спрели, за да претърсят хижата и сигурно бяха загубили няколко минути там. Той разполагаше с достатъчно време, за да се подготви да ги посрещне.

Момчето все още стоеше безучастно, почти изпаднало в кататония и дори не усещаше преданото потъркване на кучето в краката му.

— Ще се отправим надолу в следващата долина, докдето можем да стигнем за пет минути, за да намерим подслон за малко — каза Чарли на Кристин. — После, аз ще се върна обратно тук и ще ги чакам.

— Не.

— Трябва да имам възможност да застрелям поне още един преди да се спуснат след нас.

— Не — възрази Кристин, клатейки непреклонно глава. — Ако ти възнамеряваш да ги чакаш тук, ние ще чакаме с теб.

— Невъзможно. Веднага щом приключа със стрелбата, ще трябва да се махна бързо. Ако вие сте тук, ще се движим по-бавно. Ще загубим много от нашия аванс.

— Мисля, че не трябва да се разделяме.

— Нямаме друг избор.

— Това ме плаши.

— Аз трябва да продължа да ги очиствам, ако мога.

Тя прехапа устни.

— Това продължава да ме плаши.

— Няма да е опасно за мен.

— Колкото е безопасен адът.

— Наистина не е опасно. Ще бъда над тях, когато започна да стрелям. Ще съм скрит добре. Те няма да разберат откъде идва огънят, докато не стане твърде късно, и аз ще съм се изтеглил. Всички предимства са на моя страна.

— Може би те изобщо няма да ни преследват чак дотук, горе.

— Ще ни преследват.

— Този поход не е лек.

— Ние ще се справим. Те също.

— Но Спайви е една старица. Тя не е за такива неща.

— Тогава, те ще я оставят в хижата с няколко пазача, а останалите ще продължат след нас. Трябва да им попреча, Кристин. Трябва да ги избия всичките. Кълна ти се, че една засада няма да бъде опасна. Ще застрелям един или двама от тях и ще се изплъзна, преди дори да открият моето местоположение и да отвърнат на огъня.

Тя не каза нищо.

— Хайде — подкани я той. — Губим време.

Кристин се поколеба, кимна и стана.

— Да вървим — каза тя.

Кристин беше страхотна жена. Чарли не познаваше много мъже, които биха изминали толкова път без да се оплакват, както бе постъпила тя, а и не си спомняше да е познавал друга жена, която би дала съгласието си да бъде оставена сама посред замръзвалата гора при тези обстоятелства, независимо колко необходимо беше

разделянето. Тя притежаваше толкова голяма емоционална сила и стабилност, колкото и красотата.

Не много далеч на север, по протежение на билото, Чарли откри продължението на еленовата следа и те тръгнаха по нея надолу към долината. Пътеката правеше две зигзагообразни обръщания, за да избегне най-стръмните наклони и за да използва напълно предимството на най-удобните контури на терена. Чарли се надяваше да ги придружи през по-голямата част на пътя до долината, преди да се върне назад и устрои засада на хората на Спайви. Обаче еленовата пътека както улесняваше, така и добавяше разстояние при движението надолу и за пет минути те не само не стигнаха дъното на долината, но не бяха и преполовили пътя до нея.

Чарли намери едно място, където пътеката завиваше и минаваше под един скален навес, който образуваше защитна кухня. Не беше напълно оформена пещера, но мястото бе защитено от вятъра и слабо проникващия между дърветата сняг. В далечния край на нишата, точно срещу завоя на пътеката, склонът на хълма беше издаден напред към скалния навес и образуваше трета стена, така че естественото убежище беше оградено от три от четирите му страни.

— Чакайте ме тук — каза Чарли. — Добре ще е да се отчупят няколко изсъхнали клони от онзи голям смърч и да се запали огън.

— Но ти няма да се бавиш повече от двадесет или двадесет и пет минути, нали? Не си струва труда да се пали огън за толкова кратко време.

— Откакто сме напуснали хижата, ние непрекъснато сме се движили — каза той. — Непрекъснато сме генерирали телесна топлина. Но, стоейки тук неподвижно, вие ще започнете да чувствате студа по-силно.

— Ние носим топлоизолиращи...

— Няма значение. Все пак, има нужда от огън. Ако не ти, то Джоуи непременно ще се нуждае. Той не притежава физическите възможности на един възрастен човек.

— Добре. Или... може би да продължим да се движим надолу до еленовата пътека, докато ти ни настигнеш.

— Не. Човек може лесно да се загуби в тези гори. Пътеката може да се разклонява.

Тя кимна.

— Запалете огъня тук, на пътеката, но извън навеса — каза Чарли. — По този начин, пушекът няма да се събира отдолу при вас.

— Те няма ли да видят пушека? — попита Кристин.

— Не. Те, все още, са отвъд билото и не виждат добре небето. — Той бързо откопча снегоходките от раницата на гърба си. — В края на краищата, няма значение, дори да го видят. Аз ще бъда между вас и тях. Надявам се да премахна поне един, а може би двама и да накарам останалите да лежат най-малко десетина минути. През времето, докато тръгнат отново, огънят ще бъде угасен, а ние ще бъдем долу в долината. — Чарли бързо свали раницата и я остави на земята. Взе само винтовката и пълен джоб с патрони. — Сега, трябва да се върна там, горе.

Тя го целуна.

Джоуи изглеждаше безучастен.

Чарли се отправи обратно. Той бързаше по тясната еленова пътека, защото изкачването щеше да му отнеме повече време, отколкото слизането, а той нямаше много време за губене.

Оставянето на Кристин и Джоуи сами в гората беше най-рискованото нещо, което някога беше правил.

Джоуи и Чубака чакаха под скалния навес, докато Кристин отиде между дърветата и събере сухи клони за огъня. Под огромните, разперени, зелени и здрави клони, близо до стълбата, вечнозелените дървета осигуряваха голямо количество сухи клони, отрупани със стари борови шишарки и крехки кафяви игли, които щяха да бъдат отличен прахан. Всички те бяха изсъхнали, защото по-горните живи клони спираха снега далеч отгоре. Освен това, тежестта на тези, огънати от снега, по-горни клони, бе счупила и разцепила сухите клони под тях, така че за нея беше относително лесно да извърти и отчупи нужните ѝ подпалки. Кристин бързо събра голяма купчина от тях.

На бърза ръка, със струя запалителна течност и клечка кибрит, Кристин запали буен огън пред убежището. Веднага щом почувства топлината, тя осъзна колко дълбоко в нейните кости бе проникнал студът въпреки всички зимни дрехи, които носеше и разбра колко би било опасно да чака тук неподвижно без огъня.

Джоуи се облегна назад на скалната стена и се взря в огъня с безучастно изражение на лицето и очи, които приличаха на шлифовано

стъкло, изпразнени от всичко, освен от отражението на подскачащите пламъци.

Кучето легна и започна да ближе едната си лапа, а после и другата. Кристин не беше сигурна, дали неговите лапи бяха само натъртени или и ожулени, но виждаше, че той изпитва болка, въпреки че не виеше, нито скимтеше.

Камъкът около тях започна да поглъща топлината от огъня и поради това, че вятърът не влизаше в затвореното от три страни пространство, скоро въздухът стана изненадващо топъл.

Както седеше до Джоуи, Кристин свали ръкавиците си, отвори ципа на един от джобовете на топлоизолиращото яке, извади от него кутия с патрони и я остави до ловната пушка, която беше вече заредена. В случай, че Чарли изобщо не се върнеше... и в случай, че това стореше някой друг.

60.

Докато стигна билото, Чарли се задъха и започна да чувства пронизителна болка в бедрата и в прасците. Гърбът, рамената и вратът го боляха, като че ли продължаваше да носи тежката раница. Той непрекъснато преместваше пушката от едната ръка в другата, защото мускулите и на двете му ръце бяха уморени и също го боляха.

Чарли не беше излязъл от форма. Преди, в окръг Ориндж, когато животът течеше нормално, той посещаваше спортния салон два пъти седмично и всяка сутрин пробягваше по пет мили. Щом той бе започнал да се уморява, как ли тогава се чувстваха Кристин и Джоуи? Дори ако успееше да убие още двама-трима от фанатиците на Спайви, колко дълго биха могли Кристин и Джоуи да продължат да се движат?

Чарли се опитваше да си избие този въпрос от главата. Не искаше да мисли за него, защото отговорът нямаше да е окуражаващ.

Той пресече тясното плато, тичайки полуприведен, защото вятърът по билото бе станал толкова силен, че го караше да залита. Снеговалежът беше вече толкова интензивен, че видимостта върху билото беше се намалила до петнадесет-двадесет метра и беше значително по-малка, отколкото преди при внезапните пориви на вятъра. Чарли никога през живота си не беше виждал такъв сняг. Сякаш валеше не само на парцали, а на споени от студа буци и валма. Ако не знаеше къде отива, той можеше да се заблуди и да загуби ценно време да се лута напред-назад по билото. — Обаче Чарли се движеше неотклонно към група разхвърляни в безпорядък, загладени от времето валчести камъни на ръба на билото и легна по корем на предварително избрано място.

Тук той можеше да лежи до самия ръб на склона в празнината между две неравни, издадени над повърхността голи скали от дълга серия гранитни формации и да наблюдава една лъкатушеща част от еленовата пътека, по която бяха се изкачвали той, Кристин и Джоуи и по която сигурно щяха да се изкачват служителите на Здрача. Чарли се промъкна бавно напред, взирайки се надолу в дърветата и бе разтревожен от едно движение на малко повече от сто ярда под него.

Той бързо насочи винтовката, погледна през оптичния мерник и видя двама души.

Господи.

Те бяха вече тук.

Но само двама ли? Къде бяха другите?

Чарли видя, че тази двойка се движи нагоре към едно скрито място от пътеката и помисли, че това сигурно са последните двама от групата. Останалите, движещи се пред тези двама, бяха вече минали завоя и скоро щяха да се появят по-високо на пътеката.

Единият от двамата, които се виждаха, беше среден на ръст и носеше тъмни дрехи. Вторият беше поразително висок мъж в син скиорски екип, върху който носеше кафява парка^[1] с качулка, а лицето му беше оградено от ивица рунтава козина.

Гигантът в парка трябва да беше мъжът, който Чарли бе видял в енорийския кабинет на Спайви, чудовището Кайл. Той потрепери. От Кайл го побиваха тръпки също както и от Майка Грейс.

Чарли очакваше, че ще трябва да чака тук известно време, десет минути или дори повече, преди да се появят, а те бяха вече почти до него. Сигурно се катереха без почивка и без да разубавят пътя пред себе си. Вероятно бяха нехайни и не се страхуваха от засада. Ако беше се забавил само няколко минути, той щеше да се натъкне на тях, когато стъпваха върху билото.

Еленовата пътека правеше завой. Двамата служители на Здрача се показаха иззад една скала около група борове и ели.

С разтуптяно сърце Чарли премести оптичния мерник към мястото, където пътеката излизаше от тези дървета и видя едно открито пространство с дължина около осем ярда, което щеше да бъде достатъчно, за да се прицели в своите мишени. Разстоянието между него и тях щеше да бъде около седемдесет ярда, което означаваше, че всеки куршум ще отива при изстрела едно цяло и три четвърти инча по-високо. Така че, той трябваше да се цели в долната част на гърдите, за да пониже сърцето. В зависимост от това, колко близо един до друг вървяха негодниците, в откритото пространство щяха да се появят трима от тях, преди първият да е достигнал следващото скрито място. Чарли обаче не мислеше, че ще успее да очисти и тримата, отчасти защото всеки ще бъде на пътя на другия. Една мишена трябваше да падне, за да се получи добра видимост за следващата. Също, те

сигурно щяха да се спуснат да се крият още при първия проехтял в гората изстрел. Той би могъл да свали втория по време на това френетично търсене на укритие, но третият щеше да се скрие преди Чарли да успее да се премери.

Той се надяваше на двама.

Първият се появи, излизайки от сенките в сивата светлина, която обливаше една празнина между дърветата. Чарли постави кръстчето върху мишената и видя, че това беше жена. Една твърде хубава млада жена. Чарли се поколеба. Появи се втори служител на Здрача и той премести оптичския мерник върху него. Още една жена, но не така хубава и не толкова млада като първата.

Много умно. Те бяха сложили жените отпред с надежда да попречат на евентуална засада. Разчитаха на неговата задръжка относно убиването на жени, задръжка, каквато те нямаха. Това беше почти забавно. Те бяха хора на църквата. Вярваха, че са служители на Бога, а че той е атеист, но въпреки това не виждаха противоречие във факта, че неговият морал би могъл да бъде по-строг и по-несклонен на насилие от техния.

Планът им можеше и да успее, ако той не беше служил във Виетнам. Но преди петнадесет години Чарли беше загубил двама близки приятели и самият той едва не загина. Една селянка бе дошла да ги приветства, усмихвайки се и после, когато бяха спрели да говорят с нея, беше се взривила. Тези тук не бяха първите фанатици, с които си имаше работа, въпреки че онези бяха подбудени по-скоро от политически причини, отколкото от религиозни. Всъщност, нямаше никаква разлика. И политиката, и религията можеха, понякога, да бъдат отрова. А Чарли знаеше, че безсмислената омраза и жаждата за насилие, който покваряваха един истински вярващ, можеха да превърнат една жена в точно такъв фанатичен убиец, в какъвто биха превърнали и всеки мъж с бойна задача. Организираните лудост и диващина не знаеха граници, независимо от пола.

Той трябваше да се погрижи за Джоуи и за Кристин. Ако пощадеше тези жени, те щяха да убият жената, която обичаше и нейния син.

Те ще убият също и мен, мислеше той.

Чарли беше отвратен от необходимостта да я застреля, но премести оптичския мерник отново на първата жена и нагласи

кръстчето върху гърдите ѝ. Стреля.

Жената бе откъсната от земята и изхвърлена от еленовата пътека. Мъртва, тя се удари в стърчащите клони на един черен смърч и предизвика малка снежна лавина от тях върху главата си.

Тогава се случи нещо лошо.

* * *

Кристин точно беше добавила още съчки в огъня и отново беше се настанила под скалния навес до Джоуи, когато чу ехото от първия изстрел.

Чубака вдигна глава и ушите му щръкнаха.

Около секунда след първия изстрел се чуха и други, но те не бяха от винтовката на Чарли. Имаше една непрекъсната канонада от изстрели, едно оглушително металическо та-та-та-та, което тя познаваше от старите филми — гласът на автоматично оръжие, може би, автомат. Звукът беше студен, грозен, ужасяващ и изпълваше гората, а тя си помисли, че ако Смъртта можеше да се смее, гласът ѝ би звучал точно така.

Кристин разбра, че Чарли е в беда.

* * *

Чарли дори нямаше време да отправи втория изстрел, когато затрака автоматът, уплашвайки го до смърт. Ехото от автоматичния огън отекна неколkokратно, отразявайки се от стотици точки в планината и беше трудно да се каже откъде идва. Събитията от предишните няколко дни обаче бяха показали, че добре усвоените от него военни умения не са били забравени и той бързо определи, че стрелецът не е по-долу на склона, а на билото с него, на север от местоположението му.

Те бяха изпратили напред разузнавач, който бе поставил клопка.

Като се притискаше плътно към земята и се опитваше да се слее с камъка, Чарли се питаше, защо не бе застрелян в момента, в който бе се изкачил отгоре на билото? Може би, разузнавачът е бил

невнимателен и е гледал в погрешна посока. Или, може би, обилният снеговалеж беше дошъл точно навреме, за да му хвърли временно пелерината на невидимостта. Във всеки случай, това вероятно беше част от обяснението, защото той си спомняше една особено интензивна снежна вихрушка, точно когато беше стъпил на билото.

Автоматът замлъкна за момент.

Той чу серия металически звуци и един стържещ шум и си представи, че стрелецът сменя празния пълнител на оръжието.

Преди Чарли да успее да се надигне и огледа, човекът започна отново да стреля. Куршумите рикошираха от валчестите камъни, сред което беше залегнал Чарли, разпръсквайки парченца гранит. Стрелецът изпращаше куршумите в скалите на север от Чарли. Сега, пронизителният писък на рикошетите се отдалечаваше на юг по билото и той разбра, че служителят на Здрача стреля наслуки, без да е сигурен за местоположението на своята цел.

В края на краищата, Чарли имаше шанс да се измъкне жив от билото.

Той се надигна, но остана приведен, продължавайки да се крие зад валчестите камъни и да се придържа ниско долу. После внимателно се огледа и започна да се промъква на север.

Стрелецът беше преустановил огъня.

Беше ли спрял само, за да изследва терена, премествайки се на нова позиция или отново сменяше пълнителя?

Ако беше вярно първото, тогава човекът беше все още въоръжен и опасен, но, ако беше вярно второто, той беше временно обезоръжен.

Чарли не можеше да чува шумовете, които чуваше преди, при смяната на пълнителя, но не можеше да клечи и да чака вечно, така че той накрая се изправи. Там, само на двадесетина метра, в снега, го чакаше фанатикът. Това беше мъж с кафяв топлоизолиращ панталон и тъмно яке, който не сменяше пълнителя на автомата, а присвиваше очи към плоската част на билото отвъд Чарли, докато последният не изскочи и не привлече вниманието му. Той изкрещя и насочи дулото на автомата.

Но Чарли имаше елемента изненада на своя страна и стреля пръв. Куршумът се заби в гърлото на служителя на Здрача.

Човекът сякаш направи голям скок назад. При падането си, той насочи автоматичното оръжие право нагоре и даде безполезен откос в

снежното небе. Шията му беше разкъсана, гръбначният мозък прекъснат, а главата почти откъсната. Смъртта беше настъпила мигновено.

Но в момента, в който Смъртта прегърна автоматчика, когато звукът от изстрела на винтовката разцепи студения въздух, Чарли видя, че на билото, на около тридесет фута зад първия човек и малко вдясно, в близост до скалистия хребет, има втори човек. Последният стреля точно, когато Чарли осъзна опасността.

Чарли се завъртя като ударен с тежък ковашки чук и падна. Той се удари силно в земята и остана да лежи зад валчестите камъни извън полезрението на стрелеца и извън линията на огъня в безопасност, но не за дълго. Лявата ръка, лявото рамо и лявата страна на гърдите му внезапно изстина и изтръпна. Макар все още да не чувстваше болка, той знаеше, че е улучен и тежко ранен. Това беше лошо.

---

[1] Импрегнирана, дълга до колената горна дреха с качулка. — Б.пр. ↑

61.

Виковете накараха Кристин да излезе от укритието, да премине загасващия огън и да отиде на пътеката.

Тя погледа нагоре към билото, но, разбира се, не можа да види целия път до него. Той беше твърде далеч. Снегът и дърветата скриваха гледката ѝ.

Викането продължаваше. Господи, това беше ужасно. Въпреки разстоянието и заглушаващия ефект на гората, викът беше страхотен и смразяващ кръвта, вик от болка и ужас. Кристин потрепери.

Звукът беше като от гласа на Чарли.

Не. Кристин беше се оставила да я подведе въображението ѝ. Това можеше да бъде гласа на който и да е друг. Звукът идваше отдалеч и беше твърде изкривен от дърветата, за да може да каже, че е от Чарли.

Крясъкът продължи около половин минута или, може би, дори по-дълго. Изглеждаше като че ли продължи цял час. Който и да беше този човек, той викаше там горе с всичка сила. После, затихна и изчезна, сякаш викащият бе получил внезапно недостиг на енергия, за да даде глас на своята агония.

Чубака излезе на пътеката и вдигна поглед към билото.

Настъпи тишина.

Кристин чакаше.

Нищо.

Тя се върна в защитената ниша, където Джоуи седеше в унес и взе ловджийската пушка.

* * *

Раната беше в рамото. Така. Цялата му ръка беше изтръпнала и той не можеше да я мръдне. Раната беше дяволски тежка. Може би, смъртоносна. Чарли не можеше да разбере точно, докато не я извадеше от якето и от топлоизолиращото бельо, за да я погледне или докато не

започнеше да губи съзнание. Ако загубеше съзнание в този лют студ, той щеше да умре, независимо дали служителите на Здрача щяха да дойдат, за да го довършат.

Веднага щом установи, че е улучен, Чарли извика, но не защото болката беше толкова силна (нея още я нямаше) и не от уплаха, а защото искаше човекът, който беше стрелял по него да знае, че го е улучил. Той извика като човек, който вижда собствените си вътрешности да се изсипват от рана в корема и като че ли умира. И докато викаше, Чарли се обърна по гръб, опъна се в снега и бутна винтовката настрана, защото сега, когато нямаше две здрави ръце, щеше да има малко полза от нея. Чарли отвори ципа на якето си и извади пистолета от кобура под мишницата, държейки пистолета в здравата си дясна ръка, той я пъкна под себе си, така че тялото му да скрие оръжието. Неговата безполезна лява ръка беше простряна настрана от него, опусната и с дланта нагоре. Чарли започна да прекъсва виковете си, редувайки ги с отчаяни звуци от тежко дишане. После остави виковете да замрат, въпреки че вложи към тях още по-ужасяващи стенания. Накрая замлъкна.

Вятърът спря за момент, като че ли беше се съюзил с Чарли. Планината беше тиха като гроб.

Чарли чу шум от движение отвъд валчестите камъни, които го скриваха от стрелеца. Това беше шум от стъпване на тежки обувки върху оголен от сняг камък. Няколко бързи стъпки. После уморителна тишина. След това още няколко стъпки.

Чарли разчиташе този мъж да бъде аматьор, както човека с автомата. Един професионалист щеше да стреля при приближаването си към граничната формация. Един аматьор обаче щеше да повярва на виковете, щеше да се поздравява за добрия изстрел и щеше да бъде уязвим.

Стъпки. По-близо. Вече много близо.

Чарли отвори широко очи и ги впери право нагоре в сивото небе. Скалната формация отклоняваше част от падащия сняг от пътя му, но снежинки продължаваха да падат върху лицето и клепките на Чарли и той се нуждаеше от цялата сила на своята воля, за да се предпази от мигане.

Той остави устата си леко отворена, но задържа дъха си, защото иначе щеше да се издигне спираловидно нагоре в студения въздух във

вид на пара и щеше да го издаде.

Измина една секунда. Пет секунди. Десет.

Още около половин минута и Чарли щеше да се нуждае от дишане.

Очите му започнаха да се замъгляват.

Внезапно този план му се стори лош. Глупав. Той щеше да умре тук. Трябваше да измисли нещо по-добро, по-умно.

В този момент се появи служителят на Здрача, обикалящ по края на гранитната изданина.

Чарли се вторачи здраво в небето, преструвайки се на умрял, следователно не можеше да види как изглежда непознатият. Усещаше го само периферно. Чарли се чувстваше сигурен, че неговото изпълнение на труп е убедително и така трябва да е било, защото беше осигурил щедро на показ собствената си кръв като сценично облекло.

Стрелецът пристъпи по-близо и застана право над него, гледайки надолу и хилейки се.

Чарли трябваше да направи усилие да не се съсредоточава на него. Трябваше да продължава да гледа през него. Това не беше лесно. Очите естествено се стремяха към движение.

Непознатият продължаваше да има оръжие и беше все още при краката му, по-добре въоръжен и по-подвижен от него.

Ако заподозреше, че Чарли е още жив, той можеше да довърши работата за частица от секундата.

Един удар.

Още един.

Той чува ударите на моето сърце, мислеше безразсъдно Чарли.

Този безразсъден ужас пораждаше един по-реалистичен страх — възможността стрелецът да види биенето на пулса на шията или на слепоочията му. При тази мисъл, Чарли почти изпадна в паника, почти помръдна, но после осъзна, че връхната му дреха и прикачената към нея качулка скриваха както шията, така и слепоочията му. Той нямаше да бъде предаден от пулсирането на своя собствен кръвен поток.

После служителят на Здрача мина покрай него, отиде до ръба на билото и извиква на стоящите на склона негови другари по религия:

— Убих го! Убих го този кучи син!

В момента, в който вниманието на стрелеца беше отклонено другаде, Чарли се претърколи наляво и освободи дясната си ръка,

измъквайки револвера.

Служителят на Здрача ахна и започна да се обръща.

Чарли, стреля два пъти в него. Веднъж в слабината и веднъж в главата.

Мъжът падна отвъд ръба върху склона, смачка няколко храсти, търкулна се надолу между дърветата и спря до стъблото на един дебел бор. Беше умрял без дори да успее да извика.

Чарли се обърна по корем, примъкна се до ръба на билото и погледна надолу. Част от хората на Спайви бяха излезли от прикритията си в отговор на триумфацията вик на стрелеца. Очевидно, не всички от тях бяха разбрали, че техният враг е все още жив. Най-вероятно, те бяха взели двата последователни изстрела за дадени от техния човек, за да се увери, че Чарли е мъртъв и може би мислеха, че търкулналото се от билото тяло е неговото. Те не се втурнаха отново да се крият, докато Чарли не извика „Негодници“ и не даде два изстрела с револвера.

После, подобно на глутница пльхове, надушили котка, те се изпокриха на безопасни тъмни места.

Той изстреля оставащите два патрона в револвера, не очаквайки да улучи който и да е, без дори да се цели, възнамерявайки само да ги уплаши и ги принуди да лежат ниско долу още известно време.

— Аз ги убих и двамата! — извика Чарли. — И двамата са мъртви. Как би могло да се случи това, ако Бог е на ваша страна?

Отдолу никой не отговори.

Викането го замая. Той почака малко и пое няколко пъти дълбоко въздух, тъй като не искаше да се усети каквато и да било слабост в гласа му. После отново извика:

— Защо не се изправите и не оставяте вашият Бог да спира куршумите, които изстрелвам аз?

Никакъв отговор.

Чарли направи няколко дълги бавни вдишвания. Опита се да свие пръстите на лявата ръка и те се помръднаха, но продължаваха да бъдат изтръпнали и вдървени.

Докато ги питаше, дали е убил достатъчно от тях, за да ги накара да се върнат, той направи една малка сметка. Беше убил двама на ръба на билото, един на пътеката и трима долу на поляната, където бяха се скупчили около джипа и снегомобилите. Шестима мъртви. Шест от

десет. Колко ли души оставаха в гората под него? Чарли мислеше, че е видял там и трима други: още една жена, Кайл и мъжа, който беше пред Кайл, в края на редицата. Но не беше ли някой от тях останал назад с Майка Грейс? Тя сигурно не би останала сама в хижата. Не би могла да дойде чак тук, горе, при такъв тежък маршрут. Така ли беше наистина? Или тя беше точно сега там, сред тримата, на разстояние само шестдесет или седемдесет ярда, свиваща се в сенките като някакъв зъл стар трол?

— Възнамерявам да чакам ето тук — извика Чарли.

Той извади половин дузина патрони от джоба на якето си и затруднен от наличието само на една здрава ръка, зареди отново револвера.

— Рано или късно, вие ще трябва да се размърдате — извика Чарли. — Ще трябва да напрегнете мускулите си или да се вкочаните. — Гласът му звучеше зловещо в снежната тишина. — Вие ще се вкочаните и ще започнете бавно да замръзвате до смърт.

Болкоуспокояващият шок при раняването му беше започнал да отминава. Нервите започнаха да реагират и първата тъпа болка пропълзя в рамото и в ръката му.

— Нека изпитаме вашата вяра, по всяко време, когато бъдете готови — викаше Чарли. — Нека видим, дали вие наистина вярвате, че Бог е на ваша страна. По всяко време, когато бъдете готови, просто се изправете и ми позволете да стрелям по вас и нека видим тогава, дали Бог ще отклонява куршумите.

Той почака половин минута, за да се увери, че те нямат намерение да отговорят, после прибра револвера в кобура и се отдръпна от ръба. Те нямаше да знаят, че го е напуснал. Можеше да подозират, но нямаше да бъдат сигурни. Щяха да останат приковани долу половин час, а може би и по-дълго, преди накрая да решат да продължат изкачването си. Поне се надяваше Бог да му помогне в това. Нуждаеше се от всяка минута, която би могъл да получи.

Болката в рамото ставаше все по-остра. Чарли пропълзя по корем през плоското било, движейки се като сакат рак и не се изправи, докато не достигна мястото, където теренът се накланяше надолу и еленовата пътека се насочваше между дърветата.

При опита си да стане, Чарли откри, че краката му са много слаби. Те се подгънаха под него и той падна отново на земята, удряйки

ранената ръка... *Господи!*... и почувства една голяма черна вълна да се носи с рев към него. Чарли притаи дъх, затвори очи и почака, докато вълната премине, отказвайки да бъде отнесен от нея. Болката вече изобщо не бе тъпа. Тя жилеше, изгаряше и тормозеше, сякаш в рамото му беше се заровило живо същество и сега си проправяше път навън. Болката беше достатъчно силна дори, когато оставаше неподвижен, но и най-малкото движение я правеше десеторно по-силна. Той обаче не можеше просто да лежи тук, а независимо от болката трябваше да стане и да се върне при Кристин. Ако щеше да умира, Чарли не искаше да бъде сам в тази гора, когато му дойдеше времето. Не трябваше да мисли за умиране. Мисълта е майка на действието. Болката беше силна, но това не означаваше, че раната е смъртоносна. Той не беше стигнал толкова далеч, за да се предаде така лесно. Имаше шанс. Винаги има шанс. Чарли бе оптимист през целия си живот. Беше надживял двама ругаещи и вечно пияни родители. Беше оцелял в бедността и във войната. По дяволите, щеше да оцелее и сега. Той премина, пълзейки, от платото върху еленовата пътека. Точно отвъд ръба на билото Чарли се улови за един клон и най-после се изтегли до изправено положение, облягайки се за опора на ствола на дървото.

Той не беше замаян, което бе добър знак. След като пое няколко пъти дълбоко въздух и стоя подпрян на дървото около една минута, краката му станаха по-устойчиви. Болката от раната не беше утихнала, но той откри, че постепенно привиква към нея. Трябваше или да се нагоди към нея, или да я избегне като загуби съзнание. Последното беше лукс, който не можеше да си позволи.

Той се отмести от дървото, скърцайки със зъби, когато огънят в рамото му се разгоря по-силно и започна да се спуска по еленовата пътека. Движеше се по-бързо, отколкото мислеше, че ще може, макар и не чак толкова, колкото при първото спускане, когато Кристин и Джоуи бяха с него. Чарли бързаше, но беше също и предпазлив, страхувайки се от подхлъзване, падане и допълнително нараняване на рамото и ръката. Ако паднеше на лявата страна, той, вероятно, щеше да загуби съзнание от последвалата експлозия на болката и после можеше да не дойде на себе си, преди хората на Спайви да се надвесят над него, мушкайки го с цевта на някоя пушка.

На шестдесет или седемдесет крачки под билото, Чарли се сети, че трябваше да вземе автомата със себе си. Може би до тялото на

мъртвия стрелец имаше и няколко допълнителни пълнителя с муниции. Това щеше да изравни малко неравенството. С автомата, той би могъл да направи друга засада и този път да ги очисти всичките.

Чарли спря и погледна назад, питайки се, дали трябва да се върне за оръжието. Издигащата се зад него пътека му се струваше по-стръмна, отколкото си я спомняше. Всъщност, стръмнината изглеждаше толкова призоваваща за борба, колкото най-трудната страна към Монт Еверест. Дишането му се затрудни само като погледна нагоре. Стори му се, че пътеката е станала още по-стръмна. По дяволите, тя изглеждаше вертикална. Той нямаше достатъчно сила да се върне и се проклинаше, загдето не беше се сетил за автомата, докато беше горе. Чарли установи, че умът му не е така бистър, както мислеше.

Продължи да слиза надолу.

След още двадесет крачки по пътеката на Чарли му се стори, че гората се върти около него. Той спря разкрячен, като че ли можеше да спре въртележката от дървета само като забие пети в земята. Чарли я забави, но не успя да я спре напълно, така че накрая продължи предпазливо, поставяйки едното стъпало пред другото с отмерената стъпка на пиян, опитващ се да докаже трезвеността си пред полицаи.

Вятърът беше се засилил и вдигаше голям шум в огромните дървета. Някои от по-високите скърцаха, когато върховете им се люлееха при променливите му пориви. Клоните на дърветата тракаха, а зелените иглички цъкаха, шумоляха и съскаха. Скърцането ставаше все по-силно, започвайки да звучи като отварянето на хиляда врати върху несмазани панти. Църкането, шумоленето и съскането също ставаха все по-силни и оглушителни, докато накрая шумът стана болезнен и той се почувства, като че ли се намираще във вътрешността на някакъв барабан. Чарли залитна, препъна се, едва не падна и установи, че по-голямата част от шума не идваше от вятъра в дърветата, а от собственото му тяло и че чува бученето на своята собствена кръв в ушите си, докато сърцето му биеше все по-ускорено. После гората отново се завъртя и докато се въртеше, дърпаше тъмнината надолу от небето като конец от макара, все повече и повече тъмнина. Сега гората не приличаше на въртележка, а на тъкачен стан, изтъкаващ от нишките на тъмнината черно платно, което се въздигаше

на вълни около него, покриваше го и той не можеше да вижда къде върви. Чарли се препъна отново и падна...

Болка!

Едно ярко избухване.

Тъмнина.

Чернота.

По-дълбока от нощта.

Тишина.

Чарли пълзеше през катранената чернота, търсейки френетично Джоуи. Той трябваше скоро да намери момчето. Беше научил, че Чубака не е обикновено куче, а робот, една дяволска конструкция, натъпкана с експлозиви. Джоуи не знаеше истината. Може би точно в тази минута играеше с кучето. Сега, всяка секунда, Спайви можеше да натисне копчето, кучето щеше да се взриви и Джоуи щеше да бъде мъртъв. Чарли пълзеше към сивото петно в тъмнината. После, той се намери в една стая и видя Джоуи да седи в леглото. Чубака беше също там и седеше точно като човек с нож в едната лапа и вилица в другата. И момчето и кучето ядяха пържола. „За Бога, какво ядеш?“ попита Чарли. „Пържолата е много вкусна“, отвърна момчето. Чарли се изправи на крака до леглото и взе месото от момчето. Кучето изръмжа. „Не виждаш ли?“ попита Чарли. „Месото е отровно. Те са те отровили.“ „Не“, възрази Джоуи. „Месото е добро. Можеш да опиташ.“ „Отрова! Това е отрова!“ После Чарли си спомни за експлозивите, които бяха скрити в кучето и започна да предупреждава момчето, но беше твърде късно. Експлозията дойде. Само че експлодира не кучето, а Джоуи. Гърдите му се разтвориха и оттам излезе глутница плъхове и се забързаха към Чарли. Той се олюля назад, а те се заизкачваха по краката му. Бяха навсякъде върху него. Много плъхове. Те го хапеха. Той падна, съборен от тях и кръвта му започна да изтича от него. Но това беше студена кръв, студена вместо топла, а той крещеше...

... и се събуди с гадене. Чувстваше студена кръв върху цялото си лице. Той я изтри и си погледна ръката. Това, всъщност, не беше кръв, а сняг.

Чарли лежеше по гръб в средата на еленовата пътека, вперил поглед нагоре към дърветата и към част от сивото небе, откъдето снегът падаше с голяма скорост. Той седна със значително усилие. Гърлото му беше пълно с храчки. Чарли кашляше и плюеше.

Колко ли време е бил в безсъзнание?

Нямаше как да разбере.

Пътеката, която водеше нагоре към билото, беше пуста, доколкото можеше да види. Хората на Спайви още не бяха тръгнали след него. Не беше възможно да е бил дълго време в безсъзнание.

Болката в ръката и рамото изпращаше търсеци пипала през гърба и гърдите и нагоре към шията и черепа му. Чарли се опита да повдигне ръката си и имаше известен успех. Успя също да си помръдне китката без да засили болката.

Чарли се довлече до най-близкото дърво и се опита да се изтегли нагоре, но е успя. Почака малко, после се опита отново, но отново не успя.

Кристин. Джоуи. Те разчитаха на него.

Той трябваше да пълзи известно време. Само докато му се възвърнеше силата. Опита се да пълзи на ръце и колена, пренасяйки по-голямата част от тежестта на дясната ръка, но изисквайки известна помощ и от лявата. За своя изненада, той беше в състояние да се влачи, надолу с прилична скорост. Чарли се плъзгаше по пътеката в местата, където ъгълът на наклона позволяваше да се използва помощта на гравитацията, изминавайки понякога четири или пет ярда, преди да спре.

Чарли не беше сигурен колко път трябва да измине, преди да достигне скалния навес, под който беше оставил Кристин и Джоуи. Навесът можеше да бъде както след следващия завой, така и сто ярда по-далеч. Беше загубил способността си за преценка на разстоянията, но не беше загубил чувството си за посока, така че се влачеше надолу към дъното на долината.

Няколко минути или секунди по-късно Чарли установи, че е загубил винтовката. Вероятно беше се изхлузила от рамото му при падането. Трябваше да се върне за нея. Но тя можеше да се е плъзнала извън пътеката в някой храст или между камъни и нямаше да е лесно да я намери. Той все още имаше своя револвер, а в Кристин беше ловната пушка. Тези оръжия щяха да бъдат достатъчни.

Чарли продължи да пълзи надолу по пътеката и стигна до едно паднало дърво, което препречваше пътя му. Той не си спомняше да е било тук по-рано, макар че можеше и да е бил и се запита, дали не беше направил някъде погрешен завой. Но при първите две

преминавания, Чарли не беше забелязал никакви разклонения. Как тогава би могъл да сбърка?

Чарли се облегна на падналото дърво...

... и се намери в някакъв зъболекарски кабинет, завързан към един стол. В рамото и ръката му бяха поникнали сто зъба и за лош късмет всичките се нуждаеха от работа в каналите на корените. Зъболекарят отвори вратата и влезе. Това беше Грейс Спайви. Тя държеше най-голямата и най-противна бормашина, която той беше виждал някога и нямаше никакво намерение да я използва за зъбите в рамото му, а възнамеряваше да пробие дупка право през неговото сърце...

... а сърцето му биеше лудо, когато се събуди и се намери облегнат на падналото дърво.

Кристин.

Джоуи.

Не трябва да ги разочарова. Той се покатери и седна върху ствола, питайки се, дали би посмял да се опита да върви. Реши, че няма да може и отново се отпусна на колена. Той пълзеше.

В един момент почувства рамото си по-добре.

Чувстваше го като мъртво. Така беше по-добре.

Болката утихна.

Той пълзеше.

Ако се спреше за момент, ако се свиеше и затвореше очи, цялата болка щеше да изчезне. Знаеше, че ще изчезне.

Но Чарли продължаваше да пълзи.

Той беше жаден и му беше горещо въпреки мразовития въздух.

Чарли спря, загреба шепа сняг и го сложи в устата си. Снегът имаше отвратителен метален вкус. Той, все пак, го преглътна, защото чувстваше, че гърлото му гори, а отвратителният сняг беше поне студен.

Всичко, от което се нуждаеше сега, преди да продължи да се движи отново, беше малка почивка. Денят не беше светъл. Въпреки това, проникващата надолу между дърветата светлина причиняваше болка в очите му. Само ако можеше да ги затвори за момент, да прекъсне сивия блясък...

62.

Кристин не искаше да оставя Джоуи и Чубака сами под скалния навес, но нямаше избор, защото знаеше, че Чарли е в беда. Не я безпокоеше само продължителната стрелба. Безпокоеше я отчасти и вика, който бе престанал преди малко и отчасти факта, че Чарли беше се забавил така дълго. Това обаче бяха само догадки. Да ги наречем женска интуиция. Тя разбираше, че Чарли се нуждае от нея.

Кристин каза на Джоуи, че няма да се отдалечава много, а само на около стотина крачки нагоре по пътеката, за да види, дали няма някакъв знак от Чарли. Тя прегърна силно момчето и го попита, дали ще се чувства добре. Джоуи кимна в отговор, но това бе единствената му реакция.

— Не ходи никъде, докато не се върна — заръча му тя.

Той не отговори.

— Няма да напускаш това място. Разбра ли?

Момчето премигна, но продължи да гледа през нея.

— Аз те обичам, миличък.

Момчето отново премигна.

— Ти го пази — каза тя на Чубака.

Кучето изръмжа.

Кристин взе ловната пушка и излезе на пътеката, минавайки покрай угасващия огън. Тя погледна назад. Джоуи дори не гледаше към нея. Той беше се облегал на скалната стена със свити рамена, наведена глава и ръце в скута и гледаше втренчено пред себе си. Боейки си да го остави, но боейки се също, че Чарли може да има нужда от нея, Кристин се обърна и се отправи нагоре по еленовата пътека.

Топлината от огъня ѝ беше добре дошла. Костите и мускулите ѝ не бяха така вдървени както преди малко. Не я боляха много като ходеше.

Дърветата я защитаваха от вятъра, но тя знаеше, че духа яростно, защото издаваше див вой, минавайки през най-горните клони. В

местата, където гората се разделяше и разкриваше петна оловно небе, снегът падаше така обилно и бързо, че почти приличаше на дъжд.

Кристин беше изминала повече от осемдесет крачки или около два завоя на пътеката, когато видя Чарли. Той лежеше по корем на пътеката с обърната на една страна глава.

Не.

Кристин спря. Страхуваше се да се приближи повече, защото знаеше какво ще открие.

Той лежеше неподвижно.

Мъртъв.

О, Господи, той беше *мъртъв*. Те бяха го убили. Тя го обичаше и той я обичаше, а сега той беше умрял за нея. На Кристин ѝ ставаше зле при тази мисъл. Мрачните потискащи цветове на деня проникваха в нея и я изпълваха със студена сивота и сковаващо отчаяние.

Но мъката трябваше да направи, също така, място на страха, защото сега тя и Джоуи трябваше да разчитат само на собствените си сили, а без Чарли, Кристин не мислеше, че ще успеят да се измъкнат от планината. Неговата смърт беше знамение за собствената им съдба.

Кристин огледа гората около себе си и реши, че е сама с тялото на Чарли. Очевидно, бяха го улучили горе на билото и беше успял да стигне дотук със собствените си сили. Явно, фанатиците на Спайви бяха все още от другата страна на билото.

Или, може би, той ги беше избил всичките.

Кристин праметна ловната пушка през рамо и отиде до него, изследвайки го неохотно по-отблизо, без да бъде сигурна, дали ще има сила да погледне студеното му мъртво лице. Тя коленичи до него и установи, че диша.

Кристин затаи дъх и сърцето ѝ изглежда пропусна един-два удара.

Той беше жив.

В безсъзнание, но жив.

Чудеса се случваха.

Кристин искаше да се смее, но потисна този порив, страхувайки се суеверно, че на боговете няма да се хареса нейната радост и те, в края на краищата, ще ѝ отнемат Чарли. — Тя го докосна. Той промърмори нещо, но само толкова. После го обърна по гръб и той ѝ се оплака нещо, но без да отвори очи. Кристин видя разкъсаното рамо на

якетo му и разбра, че е бил улучен. Около раната имаше бучки тъмна и замръзнала кръв, която бе попила в разкъсаната тъкан. Това беше лошо, но той не беше мъртъв.

— Чарли?

Тъй като той не отговори, тя докосна лицето му и повтори името. Най-после, очите му се отвориха. За момент, те не бяха на фокус, но после Чарли ги фиксира върху нея и премигна. Кристин видя, че е в съзнание. Беше муден и може би замаян, но не блънуваше.

— Загубих я — каза Чарли.

— Какво?

— Винтовката.

— Не се безпокой за това — успокой го тя.

— Убих трима от тях — каза той с хрипкав глас.

— Хубаво.

— Къде са те? — попита с безпокойство Чарли.

— Не зная.

— Сигурно са наблизо.

— Не мисля.

Чарли се опита да седне.

Очевидно го прониза силна болка, защото трепна и затаи дъх, а Кристин помисли, че той ще припадне отново.

Беше твърде бледен. Приличаше на мъртвец.

Чарли стисна ръката ѝ, докато болката малко утихна.

— Все пак, другите идват — каза той и този път направи сполучлив опит да седне.

— Можеш ли да се движиш?

— Слабо...

— Ще трябва да се махнем оттук.

— Аз... пълзях.

— Можеш ли да ходиш?

— Не знам.

— А ако се облегнеш на мен?

— Може би.

Кристин му помогна да се изправи и се опре на нея и го окуражи да започне да слиза по пътеката. Отначало напредваше бавно, после малко по-бързо. Няколко пъти се подхлъзнаха и едва не паднаха, но накрая достигнаха навеса.

Джоуи не реагира на тяхното присъствие. Но когато Кристин помогна на Чарли да легне на земята, Чубака, махайки с опашка го лизна по лицето.

Скалните стени бяха погълнали голямо количество топлина от огъня, който беше вече малко повече от жарта и я излъчваха от всички страни.

— Приятно е — каза Чарли.

Гласът му беше прекалено спокоен, за да се хареса на Кристин.

— Замаян ли си?

— Малко.

— Свят ли ти се вие?

— Допреди малко да, но вече не.

— Погледът ти замъглен ли е?

— Не.

— Искам да видя тази рана — каза Кристин и започна да му съблича якето.

— Няма време — възрази той, поставяйки здравата си ръка върху нейните, не позволявайки ѝ да го съблече.

— Ще го направя бързо.

— Няма време — настоя той.

— Слушай — каза Кристин, — точно сега, с цялата тази болка в теб, ти не можеш да се движиш бързо.

— Една проклета костенурка.

— И губиш силата си.

— Чувствам се... като малко дете.

— Ние обаче имаме добра аптечка за първа помощ, така че може би ще успее да те позакърпя и да успокоя малко болката ти. Тогава ще можеш да стъпиш на краката си и ще се движиш по-бързо, така че да не губим време.

— Добре — съгласи се Чарли, след като помисли малко. — Но се послушвай. Те може да не са... далеч.

Кристин свали подплатеното яке, разкопча ризата му и я изхлузи от раненото рамо. После разкъса и изтегли назад горната част на топлоизолиращото бельо, която беше напоена с кръв и пот. От лявата страна на гърдите му, точно под раменната кост, имаше отвратителна дупка. При вида на раната, Кристин почувства гадене в стомаха си. Силното кървене беше престанало, но плътта непосредствено около

раната бе подута и силно зачервена. Цветът на кожата избледняваше с отдалечаване от раната и накрая преминаваше в смъртно бледобяла.

— Кърви ли силно? — попита Чарли.

— Кървяло е.

— А сега?

— Все още слабо кърви.

— На струя ли?

— Ако е била разкъсана артерия, досега щеше да си мъртъв.

— Късметлия съм — каза той.

— Голям.

На гърба му имаше изходяща рана. Плътта изглеждаше също така зле, както от предната страна и на Кристин се стори, че вижда в кървищата рана парченца от кости.

— Куршумът не е в теб — отбеляза тя.

— Това е един плюс — каза той.

Аптечката за първа помощ беше в неговата раница. Кристин я извади, отвори една малка бутилка с разтвор на борова киселина и я изля в раната. Разтворът бързо се запени за момент, но не щипеше като йода. Чарли наблюдаваше мехурчетата с малко сънен и безпристрастен поглед.

Кристин бързо събра малко сняг в един тенекиен съд и го сложи да се топи върху горещите въглени на загасващия огън.

Чарли надмогна своята съненост, поклати глава, сякаш да я проясни и каза:

— Побързай.

— Правя най-доброто, което мога — отвърна тя.

Когато боровата киселина завърши действието си, Кристин бързо поръси раната, както отвътре така и отвън, с жълтеникав антибиотиков прах и после с болкоуспокояващ прах. Кървенето беше вече почти престанало. След като свали ръкавиците си, за да може да работи по-бързо и по-добре, тя използва памучни тампони, марли и едно руло бинт, за да оформи една незадоволителна и малко любителска превръзка. Тя обаче я закрепил с толкова много лейкопласт, че бе сигурна, че няма да се размести.

— Вслушвай се — каза Чарли.

Кристин остана съвсем неподвижна.

Те се заслушваха, но само вятърът свиреше в клоните.

— Шумът не е от тях — каза тя.

— Още не.

— Чубака ще ни предупреди, ако някой идва.

Кучето лежеше спокойно до Джоуи.

Леденият въздух беше вече изсмукал натрупаната в камъка топлина. Нишата под скалния навес беше започнала отново да става студена. Чарли силно трепереше.

Кристин бързо го облече, затвори ципа на якето, дръпна качулката на мястото ѝ и завърза връзките под брадичката му. После отиде и донесе тенекиеното канче с разтопения сняг от жарта. В аптечката имаше тилебол, който не беше достатъчно силен болкоуспокоител, но това бе всичко, което имаха. Тя ме даде две таблетки, поколеба се за момент и после му даде още една. Отначало Чарли имаше известно затруднение с поглъщането, което я обезпокои. Той обаче я успокои, че единствената причина за това са силно пресъхналите му уста и гърло ѝ третата таблетка я глътна по-лесно.

Чарли нямаше да бъде в състояние да носи раницата си и те трябваше да я изоставят.

Кристин опразни от някои неща своята собствена раница, за да освободи място в нея за аптечката за първа помощ и закопча всички капаци. Тя пхна ръцете се през двата ремъка и пристегна токмата през гърдите си.

Трябваше да се махат оттук. Не се нуждаеше от часовник, за да разбере, че нямаха повече време.

63.

Кайл Барлоу беше едър мъж, но не и недодялан. Той можеше да се движи безшумно и със сигурна крачка, когато вложеше мисъл в това. Десет минути, след като Харисън уби Дени Роджърс и бутна тялото му надолу по билото, Барлоу излезе предпазливо от плетеницата изсъхнали клони, където се криеше и се плъзна напреко през склона до едно място, където сенките лежах като замръзнали езера от мрак. От сенките, той се стрелна като котка към едно огромно паднало дърво и оттам до една остра издадена скала, която стърчеше от склона. Барлоу нито се изкачваше, нито се спускаше, а се движеше само успоредно на ръба на билото, далеч от района, който беше контролиран от Харисън, оставяйки другите притиснати към терена, но при късмет за дълго.

След още десет минути, когато Барлоу беше сигурен, че е доста извън полезрението на Харисън, той стана по-малко предпазлив, забърза смело нагоре по склона към билото и се изкатери на него. Барлоу премина през празнината между две скални формации и застана върху плоската, изстъргана от вятъра повърхнина на билото.

В кобура под мишницата Барлоу имаше един Смит & Уесън 357 Магнум. Той отвори ципа на якето си достатъчно, за да извади револвера.

Снегът валеше толкова силно, че той не можеше да вижда по-далеч от двадесет крачки, а понякога и на по-близко разстояние. Ограничената видимост не го безпокоеше. Всъщност, той си мислеше, че това е дар от Бога. Барлоу вече знаеше мястото, от което Харисън беше стрелял по тях. Не му представляваше никаква трудност да го намери. А, междувременно, снеговалежът щеше да го прикрие от Харисън, ако детективът беше още на билото. Това обаче беше съмнително.

Той се движеше на юг право срещу беснеещия вятър, който щипеше вкочаненото му лице и го караше да примигва. Очите му сълзяха, а носът му течеше. Но вятърът не можеше да го събори, нито

дори да го поклати. Той би могъл по-лесно да повали някое от масивните дървета по ръба на билото.

След петдесет крачки Барлоу намери тялото на Морган Пиърс. Втренчените, невиждащи очи не приличаха на човешки, защото бяха покрити от млечнобели пердета, представляващи, всъщност, тънък слой лед. Веждите, миглите и мустаците бяха замръзнали. Вятърът трупаше усърдно сняг в ъглите, образувани от ръцете, краката и прегънатата шия.

Барлоу констатира с изненада, че Харисън не беше взел автомата на Пиърс, едно компактно оръжие, произведено в Израел. Той взе автомата, надявайки се, че не се е повредил от снега и реши да не го използва, докато не се удаде случай да провери неговата надеждност. И така, Барлоу го преметна през рамо, а револвера задържа в дясната си ръка.

Барлоу пълзеше към мястото, от което Харисън беше стрелял по тях и от което беше бутнал Дени Роджърс надолу по склона, придържайки се близо до издадените скали по източния ръб на билото. С насочен пред себе си револвер, той заобиколи полека валчестия камък, образуващ северната страна на мястото, където бе лежал Харисън и не се изненада като откри, че детективът беше изчезнал.

Кътчето между скалните формации беше някак си защитено от вятъра, следователно в нишата беше наваляло и беше се задържало известно количество сняг. Върху снега проблясваше месинг: няколко гилзи.

Барлоу забеляза също кръв върху скалите, които образуваха стените на това закътано място: тъмни, замръзнали петна върху сивкавия гранит.

Той се наведе и се взря в подаващите се от бялата снежна покривка гилзи. После разчисти мекия сух пласт от новия сняг, който беше паднал изминалия половин час, махайки настрана също и гилзите и отдолу, върху стария пласт сняг, откри още много кървави петна. Кръвта на Дени Роджърс? Или част от нея беше на Харисън? Може би, Роджърс беше ранил негодника.

Барлоу се отвърна от източния ръб, прекоси тясното било и започна да търси мястото, от което еленовата пътека продължаваше към следващата долина. Понеже Антихристът и неговите пазители бяха следвали пътеката дотук, логично беше да се приеме, че те са

продължили да я следват и по отвъдната страна на билото. Новият сняг не се задържаше върху обдуханото от вятъра платно, но се трупаше точно оттатък ръба му. Там вятърът не духаше така силно и шубраците и скалите му даваха възможност да го натрупва върху тях, заличавайки входа към еленовата пътека. Той едва не я пропусна и трябваше да си пробива път през преспата, но после видя и еленови следи и отпечатъци от човешки стъпки върху по-тънкия снежен килим под дърветата.

Барлоу слезе няколко ярда по склона, докато не откри това, което се надяваше да открие: петна от кръв. Нямахше начин тази кръв да е от Дени Роджърс. Вече нямаше никакво съмнение, че Харисън беше ранен.

64.

Чарли беше впечатлен, но не и изненадан от това, колко бързо и сигурно Кристин взе инициативата в свои ръце. Тя ги изведе на пътеката и те тръгнаха отново надолу към дъното на долината.

Джоуи и Чубака ги последваха. Момчето не каза нищо. То се тътреше по пътеката, сякаш чувстваше, че само си губят времето, като се опитват да избягат. Но Джоуи не спря и не изостана. Държеше се близо до тях. Кучето взимаше пример от своя господар и се движеше мълчаливо с клюмнала глава и унил поглед.

Чарли очакваше да чуе викове на пътеката зад тях. От минута на минута, той ставаше все по-сигурен, че ще започне стрелба.

Но снегът падаше, вятърът виеше, дърветата скърцаха и шумоляха, а хората на Спайви не се появяваха. Сигурно беше ги уплашил добре при последната засада. Може би, те бяха останали половин час там, където беше ги оставил, страхуващи се да изпълзят от скривалището си. А след като започнеха отново да се движат към билото, те трябваше да го правят с изключителна предпазливост.

Беше твърде наивно да вярват, че Спайви и хората ѝ ще се откажат от преследването и ще се върнат. Те никога не биха го направили. В края на краищата, Чарли бе научил много за тях. Дентън Буд, неговият дебел приятел-психолог беше прав: само смъртта можеше да спре тази банда фанатици.

При лъкатушенето си през долната половина на склона, еленовата пътека започна да прави по-големи отклонения от преди. Те нямаше да стигнат дъното на долината така бързо, както бяха предвидили.

Първите двадесет минути Чарли не се нуждаеше от голяма помощ, защото в по-голямата си част пътят беше лек и невзискателен. Няколко пъти той трябваше да се хване за дърво или да се подпре на скала, за да запази равновесие и два пъти, когато склонът бе станал твърде стръмен, беше се облягал на Кристин, но не се държеше непрекъснато за нея. Фактически, Чарли се справяше значително по-добре, отколкото мислеше, че е възможно, когато бяха тръгнали.

Макар тиленолът и антибиотиковият прах да бяха притъпили болката, тя продължаваше да бъде неприятна. Дори притъпена от лекарствата, болката беше толкова интензивна, че Чарли би трябвало да очаква да го извади от строя, ако не бе открил, че я понася потърпеливо, отколкото е мислил, че ще може. Той се адаптираше към нея. Скърцаше със зъби и правеше гримаси, но се адаптираше.

След двадесет минути обаче силата му започна да намалява и той се нуждаеше по-често от помощта на Кристин. Те достигнаха равнинната част на долината за двадесет и пет минути, през което време на него започна отново да му се замайва главата. Пет минути покъсно, когато стигнаха на границата на една обширна поляна, Чарли трябваше да спре и си почине, докато все още бяха под прикритието на дърветата. Той седна под един бор и се облегна на стъблото му.

Джоуи седна до него, но не каза нищо, дори не забеляза присъствието му. Чарли беше твърде уморен, за да се опита да изтръгне дума или усмивка от момчето.

Чубака лижеше своите леко кървящи лапи.

Кристин също седна и извади картата, която Чарли беше разстинал вчера на масата в хижата, настоявайки да ѝ покаже как биха могли да излязат от планините, ако пристигнат хората на Спайви и се опитат да ги поставят на тясно. Господи, колко невероятно изглеждаше тогава една такава ситуация и колко ужасно неизбежна изглеждаше тя сега!

Кристин трябваше да сгъне картата няколко пъти, за да бъде с малка площ, докато я изучава, защото от време на време, вятърът се втурваше от поляната и се разбиваше между дърветата, прониквайки на известно разстояние на вътре в гъстата гора и блъскайки, мушкайки и грабвайки всичко по пътя си.

Силна снежна виелица бушуваше в най-ниската равнинна част на долината извън очертаванията на гората. Вятърът духаше от югозапад, бучейки като експресен влак и носейки пред себе си снежна пелена. Снегът валеше толкова на гъсто, че през по-голямата част от времето можеше да се види само около една трета от пътя през поляната, където светът сякаш свършваше в гола бяла стая. Понякога обаче вятърът утихваше за няколко секунди или сменяше за кратко време посоката си. В същия миг стотиците непрозрачни снежни завеси потрепваха и се разтваряха, а в далечината можеха да се видят още

дървета, скупчени в другия край на поляната и по-нататък далечната стена на някак си тясната долина, зад която се мержелееше още един силно отдалечен ръб на билото, където ледът и скалите имаха хромов отблясък, дори при липсата на слънце.

Съгласно картата, през средата на поляната минаваше малка рекичка, която течеше по дължината на долината. Кристин вдигна поглед и присви очи срещу белия водовъртеж отвъд гората, но не можа да види рекичката, дори когато снежната завеса се разтвори. Тя си я представи замръзнала и покрита със сняг. Ако те следваха рекичката (вместо да пресекат поляната и влязат в следващата гора) тя щеше накрая да ги отведе в горния край на една тясна клисура, която се спускаше надолу към езерото, защото долината беше висока и се стесняваше като фуния на югозапад, а те бяха все още далеч над Таху. Вчера, когато за първи път разтвори картата, Чарли каза, че те ще следват този път, ако се наложи да напуснат хижата и да поемат през дивата местност, но това беше преди той да бъде ранен. Оттук до най-близката цивилизация имаше три или четири мили път пеша и този маршрут не беше обезкуражаващо дълъг, ако си в добро физическо състояние. Обаче сега, когато Чарли беше ранен и слаб и трябваше да се движат в истинска снежна виелица, нямаше никаква надежда да успеят да стигнат до езерото по този път. При тяхното положение, три или четири мили беше едно точно толкова епично пътешествие, колкото прекосяването на, Китай.

Кристин отчаяно търсеше по картата някой друг път за измъкване или някакви указания за подслон и след като неколккратно се консултира с легендата, за да интерпретира картографските символи, тя откри пещерите. Те бяха по дължината на същата тази страна на долината, на половин миля на североизток оттук. Съдейки по картата, пещерите бяха интересни за тези усърдни туристи, които се интересуваха от древни индиански стенописи и които имаха манията да колекционират крайници на стрели. Кристин не можеше да определи, дали се касаеше само за една или две малки пещери, или за разширяваща се мрежа от тях, но си помисли, че те биха могли да бъдат поне достатъчно големи, за да им послужат за убежище както от фанатиците на Спайви, така и от убийственото време.

Тя отиде по-близо да Чарли, опря главата си до неговата, за да бъде чула над воя на вятъра и му каза какво е намислила. Той беше

напълно съгласен и доверието му в нейния план я накара да вярва още повече в него. Кристин престана да се безпокои, дали решението да отидат при пещерите е мъдро и започна да се безпокои, дали ще бъдат в състояние да стигнат през бурята до тях.

— Ние бихме могли да вървим на североизток през гората по дължината на долината, следвайки основата на нейната стена — каза тя на Чарли, — но така ще оставим следа.

— Докато, ако излезем на поляната преди да сме се отправили нагоре по долината, ако преминем по откритото пространство, бурята за нула време ще заличи следите ни.

— Да.

— Хората на Спайви ще ни загубят точно тук — каза той.

— Точно така. Разбира се, за да достигнем пещерите ще трябва, по-нататък на север, отново да влезем в гората. Те нямат шанс, дори едно на милион, да открият отново нашата следа, поради следната причина: те ще очакват да се отправим надолу по долината, на югозапад, към езерото, защото цивилизацията е в тази посока.

— Правилно. — Чарли облиза напуканите си устни. — На североизток от нас няма изобщо нищо, освен... още пустош.

— Те няма да ни търсят в тези околности, нали? — попита Кристин.

— Съмнявам се да го сторят — отвърна Чарли. — Да вървим.

— Да вървим там, по откритото, във вятъра и снега... няма да е лесно — каза тя.

— Чувствам се добре. Ще се справя.

Видът му не подсказваше, че ще може да се справи. Очите му сълзяха и бяха кървясали. Лицето му имаше измъчен вид и беше поразително бледо, а устните безкръвни.

— Но ти трябва да... се грижиш за Джоуи — каза Чарли. — По-добре отрежи парче въже... и го привържи с него към себе си.

Това предложени беше добро. В откритото поле, видимостта беше в най-добрия случай само двадесет ярда, влошавайки се до по-малко от четири ярда, когато вятърът се раздвижваше и причиняваше снежна вихрушка. За Джоуи, разбира се, щеше да бъде лесно да върви на разстояние няколко крачки, но веднъж разделили се, те щяха да открият, че ще е трудно, ако не и невъзможно, да се намерят отново. Тя отрязва едно парче въже от макарата, която висеше на нейната раница и

завърза единия край на кръста си, а другия за кръста на момчето. Така то можеше да се движи свободно до шест фута от нея.

Чарли често поглеждаше нервно назад по пътя, по който бяха дошли.

Кристин беше повече обезпокоена от факта, че Чубака също поглеждаше назад. Той все още лежеше относително спокойно, но ушите му бяха наострени и тихичко ръмжеше.

Тя помогна на Чарли и на Джоуи да сложат маските, защото те щяха да се нуждаят от тях, независимо че отворите за очите ограничаваха полезрението им. Кристин постави своята маска на лицето, нагласи отново качулката и изтегли плътно връзките под брадичката си.

Джоуи стана без да му каже никой. Това беше добър знак. Той продължаваше да изглежда безпомощен, безпристрастен и не интересуващ се какво става около него, но поне на подсъзнателно равнище разбираше, че е време да тръгва. Това означаваше, че той не е съвсем недосегаем.

Кристин помогна на Чарли да се изправи.

Той не изглеждаше добре.

Тази последна половин миля до пещерите щеше да бъде чисто мъчение за него. Обаче нямаше какво друго да направят.

Кристин хвана с едната ръка здравата ръка на Чарли близо до рамото (за да бъде готова да го подкрепи, ако станеше нужда) и както бе свързана с Джоуи посредством въжето, тя ги поведе през поляната. Вятърът беше като разгневен звяр. Температурата на въздуха бе най-малко двадесет градуса под нулата. Снежните парцали не бяха повече никакви парцали. Те бяха се свили до мънички кристали сачми, които изскачаха с остър звук от топлоизолиращите дрехи на Кристин. Ако Адът беше студен, вместо горещ, той би трябвало да представлява нещо подобно.

65.

Пепел и полуизгорели черни клони беше всичко, което бе останало от до неотдавна буйно горящия огън в средата на пътеката. Кайл Барлоу ритна обгорения детрит, разпръсквайки го.

Той пристъпи под скалния навес и хвърли поглед на изоставената раница. В един от ъглите на скалната ниша имаше хартиени отпадъци — обвивки от опаковките на марлени превръзки.

— Ти беше прав — каза Бърт Тъли. — Човекът е бил ранен.

— Достатъчно тежко, за да не може да носи повече своята раница — допълни Барлоу, отвръщайки се от изоставения товар.

— Аз обаче все още не съм сигурен, дали трябва да го преследваме само ние, четиримата — отбеляза Тъли. — Нуждаем се от подкрепления.

— Няма време, за да ги докараме — каза Барлоу.

— Но той... той уби така много от нас.

— Подозираш ли ни?

— Не, не — отвърна Тъли, но изглеждаше уплашен.

— Сега ти си войник — напомни му Барлоу. — С Божията закрила.

— Зная. Само че... този... Харисън... той е дяволски добър стрелец.

— Вече не е толкова добър, колкото е бил преди да го рани Дени.

— Но той е застрелял Дени! Сигурно все още е много добър.

— Ти видя мястото по-назад на пътеката, където е паднал. Там, където е дошла тя и му е помогнала, има още кръв — отвърна нетърпеливо Кайл.

— Но подкрепления...

— Забрави за тях — каза Кайл, проправяйки си път покрай него.

Барлоу също имаше своите съмнения и се питаше, дали не беше рязък с Бърт само за да изхвърли от съзнанието си своето собствено променено мнение.

Една Ваноф и Майка Грейс чакаха на пътеката.

Старицата не изглеждаше добре. Очите ѝ бяха кървясали, хлътнали дълбоко и полузатворени от потъмнялата плът, която ги ограждаше. Тя беше прегърбена и превита в кръста като самия образ на изтощението.

Барлоу беше учуден, че тя бе дошла толкова далеч. Той искаше да я остави в хижата с пазачи, но тя бе настояла да продължи в планината с тях. Барлоу знаеше, че е жизнена жена и че притежава значителни за нейната възраст сила и издръжливост, но беше изненадан от непоколебимото ѝ движение напред през гората. Понякога, те трябваше да ѝ помагат на някое трудно място и веднъж дори той я носи в продължение на тридесетина ярда, но по-голямата част от пътя тя беше изминала със собствени сили.

— Колко отдавна са напуснали това място? — попита Грейс, чийто глас беше толкова дрезгав, колкото напукани и безкръвни бяха устните ѝ.

— Трудно е да се каже. Огнището е изстинало, но в такова време въглените се охлаждат наистина бързо.

— Ако Харисън е така лошо ранен, както мислим ние — каза Бърт Тъли, — те не може да са много далеч. Ние сигурно сме ги наближили: Можем да си позволим да вървим бавно, да бъдем внимателни и да се уверяваме, че няма да се натъкнем на нова засада.

— Не. Ако те са наблизо, нека побързаме и приключим с тях — каза Грейс.

Тя се обърна, направи една крачка, препъна се и падна.

Барлоу я вдигна и постави на крака.

— Безпокоя се за теб, Майко — каза той.

— Аз съм добре — отвърна тя.

— Майко, ти изглеждаш... изтощена — намеси се Една Ваноф.

— Може би ще трябва да починем тук няколко минути — добави Бърт.

— Не! — отсече Майка Грейс. Нейните кървясали очи ги пронизаха. — Никакви няколко минути. Нито дори една минута. Не можем да си позволим да дадем на момчето дори секунда повече, отколкото трябва. Казах ви... с всяка секунда, която живее, неговата сила се увеличава. Казах ви го хиляда пъти!

— Но, Майко, ако нещо се случи с теб, останалите няма да сме в състояние да продължим.

Барлоу потрепери от пронизващата сила на нейния поглед. И сега гласът ѝ имаше едно особено качество, което се появяваше в него само след видение. Това беше един пронизващ резонанс, който вибрираше в костите му.

— Ако аз угасна, вие ще трябва да продължите. Вие ще продължите. Богохулство е да се говори, че вашият съюз е по-скоро с мен, отколкото с Бога. Ще продължите, докато не ви оставят вашите собствени крака, докато не можете да пролазите дори един фут повече. И вие, все пак, ще продължавате да вървите, иначе Бог няма да се съжали над вас. Няма да има никакво съжаление и никаква милост. Ако вие го разочаровате в тази мисия, Той ще остави душите ви да бъдат повикани в армиите на Пъкъла.

Някои хора не се повлияваха, когато Майка Грейс им говореше по този начин. Други чуваха само декламирането на една стара глупачка. Трети бягаха, като че ли тя ги заплашваше. Четвърти се смееха. Кайл Барлоу обаче винаги беше смирен. Нейният глас продължаваше да го очарова.

Те напуснаха скалния навес и се отправиха надолу по еленовата пътека. Колоната се водеше от Барлоу, Една Ванов беше втора, Майка Грейс трета, а Бърт Гъли бе последен. Виенето на вятъра приличаше на страховит демоничен глас, а на Барлоу той непрекъснато му напомняше за злите сили, които дори сега заговорничеха, за да поемат управлението на Земята.

66.

Кристин беше започнала да мисли, че те никога няма да излязат от поляната.

Това беше по-лошо от снежната буря. Неразличимост на релефа с вятър, който беше толкова силен, че приличаше на ураган при тропически климат, а снегът падаше така обилно и бързо, че Кристин не виждаше на повече от два или три фута пред себе си. Светът беше изчезнал. Тя се движеше през един кошмарен пейзаж без подробности, в един свят само от сняг и сива светлина. Гората не се виждаше от никоя страна. Кристин невинаги виждаше Джоуи, когато последният изоставаше на разстояние, колкото бе дължината на въжето. Това беше ужасно. И макар светлината да беше сива и разсеяна, имаше един всепроникващ блясък, който изгаряше в нейните очи и тя съзнаваше, че опасността от снежна слепота е съвсем реална. Какво щяха да правят, ако трябваше да опипват своя път през поляната без да виждат, търсейки североизточния край на долината само по инстинкт? Кристин знаеше отговора: те щяха да умрат. Тя спираше на всеки тридесет крачки, за да погледне компаса, закътвайки го в своите облечени в ръкавици ръце и въпреки че се стараше да се движат по права линия, няколко пъти откриваше, че следват погрешна посока и трябваше да коригира курса.

Дори да не се заблудяха и загубеха, те можеха да умрат тук, ако не се движеха достатъчно бързо, защото студът бе по-силен, отколкото Кристин изобщо можеше да си представи. Той беше толкова силен, че тя нямаше да се изненада, ако внезапно замръзне права по средата на крачка.

Кристин се безпокоеше за Джоуи, но момчето се държеше на крака и се движеше тежко до нея дълго след като тя очакваше да падне. Неговото квази-кататонично отдръпване беше по ирония на съдбата от полза при тези обстоятелства. Понеже не беше в хармония с реалния свят, студът и вятърът му влияеха по-малко, отколкото в противния случай. Но дори така, природните сили щяха да вземат своя данък след известно време. Кристин трябваше скоро да го отведе от поляната в

относителния подслон на гората, независимо дали щяха да достигнат или не мястото, където се намираха пещерите.

Чарли беше по-зле от момчето. Той често се препъваше и няколко пъти пада на колена. След пет минути, Чарли започна от време на време да се обляга на Кристин за подкрепа. След десет минути се нуждаеше от нея по-често. След петнадесет минути, той непрекъснато се нуждаеше от подкрепа и ходът им се забави почти до тътрене.

Кристин не можеше да каже нито на него, нито на Джоуи, че скоро възнамерява да се насочи към гората, защото вятърът правеше разговора невъзможен. Когато беше с лице към вятъра, думите бяха натъпквани обратно в гърлото ѝ в момента, в който ги изговаряше, а когато бе с отвърнато от него лице, те бяха разкъсвани като слаба тъкан и разпръсквани в безсмислени срички.

В продължение на дълги минути тя губеше Чубака от погледа си и няколко пъти беше сигурна, че никога повече няма да го види, но той винаги се появяваше отново, изтощен и слаб, но жив. Козината му беше покрита с ледена кора и когато се появеше сред бушуващите снежни вихри, Чубака приличаше на куче, връщащо се от оня свят.

Вятърът помиташе почти напълно от снега обширни площи, оставяйки на места само няколко инчов слой, но при най-краткото му спиране се трупаха преспи. Те запълваха набраздявания и вдлъбнатини, създавайки капани, които не можеха нито да се видят, нито да се избегнат. Те бяха изоставили снегоходките на Чарли заедно с неговата раница отчасти, защото раненото рамо не му позволяваше повече да ги носи и отчасти, защото краката му не бяха достатъчно стабилни, за да ги използва. В резултат на това, Кристин и Джоуи не можеха да използват своите снегоходки, за да прекосяват преспите, защото трябваше да следват този път, който можеше да преодолее и Чарли. Понякога Кристин внезапно осъзнаваше, че е нагазила в сняг до колената си, после до средата на бедрото и в по-дълбок и трябваше да се връща, за да търси обходен път около преспата, а това не беше лесно, тъй като не можеше да види къде, по дяволите върви. Друг път стъпваше в дупки, които снегът беше запълнил. Без никакво предупреждение, от една крачка до следващата, тя внезапно се оказваше потънала до кръста в сняг.

Кристин се страхуваше от внезапно пропадане или от някоя наистина дълбока дупка на поляната. Такива дупки не бяха нещо

необикновено за планинска местност като тази. Те бяха преминали покрай няколко много стари и с ръб от загладен от водата варовик. Ако тя направеше някоя погрешна стъпка и пропаднеше в снега до над главата си, Чарли можеше да не бъде в състояние да я измъкне отново, дори да не беше си счупила нищо при падането. По същия начин, тя не беше сигурна, дали ще може да ги измъкне от подобен капан, ако Чарли или Джоуи попаднеха в него.

Кристин така се разтревожи от тази опасност, че спря и развърза въжето от кръста си. Страхуваше се да не повлече Джоуи заедно със себе си в някоя пропаст. Тя нави въжето на дясната си ръка. Така можеше винаги да го освободи, ако наистина пропаднеше в някоя дупка.

Кристин си казваше, че нещата от които най-много се страхуваме, никога не ни се случват, че винаги на главата ни се стоварва нещо друго, нещо напълно неочаквано, като случайната им среща с Грейс Спайви в паркинга на Сауд Коуст Плаца последния неделен следобед. Но, когато те бяха навлезли дълбоко в поляната и когато тя беше почти готова да ги поведе обратно към гората на изток, най-лошото, в края на краищата, се случи.

Чарли току-що беше намерил в себе си нови резерви от сила и беше се пуснал от нейното рамо, когато снега, в който стъпи, внезапно се оказа дълбок и Кристин установи, че се е случило точно това, от което се страхуваше. Тя се опита да се отдръпне назад, но, подпомагана и от вятъра, беше започнала вече да се накланя напред. Цялата ѝ инерция беше в тази посока, така че тя не можа навреме да запази равновесие. Изпусвайки силен вик, който вятърът смекчи до тихо възклицание, Кристин пропадна в сняг до над главата си и удари дъното с левия крак болезнено извит под нея.

Тя вдигна поглед и видя снега да се сипе върху нея и да запълва дупката, която бе направила при пропадането си през него.

Кристин можеше да бъде погребана жива.

Тя беше чела вестникарски истории за работници, погребани живи, задушени или премазани в изкопи не по-дълбоки от тази дупка. Разбира се, снегът не беше толкова тежък и мръсен, колкото пясъка, така че нямаше да бъде премазана. Тя щеше да е в състояние да си пробие път през него и дори да не можеше да го стори, щеше поне да

може да диша, защото снегът не беше така плътен и задушаваш, както пръстта. Тази констатация обаче не намали нейната паника.

Кристин подскочи миг, след като достигна дъното, въпреки болката в крака си и задраска за твърда опора на ръцете в скритата стена на канала или ямата, в която беше пропаднала. Обаче не можа да я намери. Имаше само сняг. Мек, пластичен и вбесяващо нематериален сняг.

Тя продължаваше да вика. Буца сняг падна в отворената ѝ уста и я задави. Ямата се ронеше над нея от всички страни, засипвайки я със сняг до рамената, после до брадичката. Господи! Кристин продължава отчаяно да отстранява снега от главата си, за да запази лицето и ръцете си свободни, но той я затрупваше по-бързо, отколкото тя можеше да го отстранява.

Лицето на Чарли се появи отгоре. Той лежеше на земята надвесен над ръба на дупката и се вираше надолу. Чарли викаше нещо, но Кристин не можеше да го разбере какво казва.

Тя отмахваше снега, но той продължаваше да се сипе отгоре ѝ. Това беше един непрекъснато нарастващ снегопад, който се спускаше от преспите около нея, докато накрая буквално притисна бодящите я ръце до страните ѝ. Не! А снегът продължаваше да се срутва навътре, достигайки отново до брадичката и до устата. Тя стисна устни и затвори очи. Беше сигурна, че ще остане изцяло отдолу, че снегът ще покрие главата ѝ, че Чарли никога няма да бъде в състояние да я извади и че това ще бъде нейния гроб. Обаче хлътването престана преди да бъде покрит носът ѝ.

Кристин отвори очи и погледа към Чарли от дъното на една бяла фуния. Снежните стени бяха неподвижни, но във всеки момент можеха да трепнат и да продължат да се срутват върху нея.

Тя се страхуваше да мръдне и дишаше тежко.

Джоуи. Какво правеше Джоуи?

Кристин бе освободила въжето (и Джоуи) веднага щом беше почувствала, че ще пропадне в ямата. Надяваше се, че Чарли беше го спрял, преди той също да падне вътре. В своето, подобно на транс състояние, момчето нямаше непременно да спре, само защото тя е пропаднала под снега. Ако Джоуи беше паднал в пряспата, те, вероятно, никога нямаше да го намерят. Снегът щеше да го затрупа и

те нямаше да могат да го открият по виковете му при този вой на вятъра и поради заглушаването им от няколкото фута сняг.

Тя не вярваше, че сърцето ѝ може да тупа толкова бързо и силно без да се пръсне.

Отгоре Чарли беше протегнал здравата си ръка с отворена длан и правеше жест ела-при-мен с пръстите.

Ако Кристин успееше да освободи ръцете си от снега, който сега ги притискаше, тя щеше да може да се хване за него и с общи усилия да се опитат да я измъкнат от дупката. Но при освобождаването на ръцете си, тя можеше да предизвика нов снегопад, който да покрие главата ѝ с няколко фута сняг. Тя трябваше да бъде внимателна, да се мърда бавно и предпазливо.

Кристин изви дясната си ръка назад и напред под снега, за да направи по този начин кухня. После обърна дланта нагоре и зачопли снега с пръсти, оставяйки го да пада в кухината покрай ръката ѝ. Така тя направи за секунди един тунел до повърхността. След това провря ръката си през тунела и тя се появи безпрепятствено от пръстите до над лакътя. Кристин я издигна нагоре и улови протегнатата ръка на Чарли. Може би, в края на краищата, щеше да успее. После изрови и другата си ръка и хвана с нея китката на Чарли.

Снегът около нея помръдна, но само малко.

Чарли започна да тегли, а тя се надигна.

Бялата стена започна отново да пада. Снегът засмукваше Кристин като подвижен пясък. Стъпалата ѝ се отлепиха от дъното, когато Чарли я задърпа нагоре, а тя започна лудо да рита, търсейки стената на ямата. Накрая я намери и се опита да забие ходилата си в нея, за да я използва и се избута нагоре. Чарли се отдръпваше назад, продължавайки да я дърпа нагоре. Това сигурно беше мъчително за него, тъй като напрежението минаваше през здравите му ръка и рамо в раненото рамо, изсмуквайки последните му останали сили. Но работата вървеше. Слава Богу. Всмукващият сняг я пускаше. Тя беше вече достатъчно високо, за да рискува да се държи за ръката на Чарли с едната си ръка и да се залови с другата за ръба на ямата. Лед и замръзнала земя поддадоха под пръстите ѝ, но тя се хвана отново, този път за нещо здраво. С помощта на Чарли и наличието на здрава земя, на която да се хване, Кристин успя да се измъкне навън върху гърба си. Тя дишаше тежко и хленчеше с деморализиращото чувство, че е

избегнала студения стомах на едно живо същество и че едва не е била разкъсана от един звяр, съставен от лед и сняг.

Внезапно, Кристин установи, че ловната пушка, която висеше на рамото ѝ, когато падна в дупката, беше се изхлузила иди ремъка беше се скъсал. Тя сигурно още беше вътре. Но след като Чарли изтегли Кристин, дупката беше се затворила зад нея. Ловната пушка беше загубена.

Това нямаше значение. Хората на Спайви нямаше да ги последват през снежната виелица.

Кристин застана на ръце и колена и се отдалечи пълзешком от снежната клопка, търсейки Джоуи. Той беше там, на земята, сгушил се в позата на зародиш, с изтеглени нагоре колена и опряна на тях глава.

Чубака стоеше до него, като че ли разбираше, че момчето се нуждае от топлината му, макар видът на животното да подсказваше, че то няма топлина за даване. Козината му бе покрита със сняг и лед, а имаше лед и на ушите. Чубака я гледаше с тъжните си кафяви очи, пълни с объркване, страдание и страх.

Кристин се срамуваше, че беше го обвинила отчасти за отдръпването на Джоуи и че беше пожелала никога повече да не го види. Тя постави ръка върху голямата му глава и той, въпреки умората си, намери сили да потърка нежно муцуната си в нея.

Джоуи беше жив, в съзнание, но в окаяно състояние. По неговата маска бе полепнал набит сняг. Ако тя не го махнеше скоро от този вятър, той щеше да замръзне от студ. Погледът му беше още безучастен отпреди.

Кристин се опита да го накара да стане, но той не можа. Въпреки че беше изтощена и разнебитена и въпреки че левият крак продължаваше да я боли от падането, тя трябваше да го носи.

Кристин изрови компаса от джоба си, погледна го и се обърна с лице на изток-североизток, към частта от гористата местност, където трябваше да се намират пещерите. Тя можеше да вижда на разстояние само пет или шест фута. По-нататък бурята образуваше снежна пелена, която падаше като тежки завеси.

Изненадана от степента на своята собствена жизненост, тя вдигна Джоуи и го задържа в двете си ръце. Майчиният инстинкт трябваше да спаси нейното дете, независимо какво щеше да ѝ коства

това, а нейното майчино отчаяние бе освободило някакъв последен оскъден запас от адреналин.

Чарли се движеше до нея, но видът му беше лош, почти толкова ужасен, колкото на Джоуи.

— Трябва да влезем в гората! — викаше тя. — Да се спасим от вятъра.

Кристин не мислеше, че Чарли ще може да я чуе при този вой на носещата смърт буря, която бушуваше на поляната. Той обаче кимна, като че ли беше разбрал нейното намерение и те тръгнаха в белотата, надявайки се компасът да ги отведе до относителния подслон на мамонтовите дървета. Те се влачеха с повишено внимание, за да избегнат попадането в някой друг снежен капан.

Кристин погледна назад към Чубака. Кучето се стараеше да ги следва, но с огромни усилия. Дори да можеше да възстанови силата на краката си, нямаше почти никакъв шанс, че ще успее да достигне с тях до дърветата. Това беше, може би, последния път, когато го зърваше. Бурята щеше да го погълне точно както пълната със сняг яма беше се опитала да погълне нея.

Всяка крачка беше изпитание.

Вятър. Сняг. Жесток студ.

Умирането беше по-лесно, отколкото вървенето.

Тази мисъл я плашеше и ѝ даваше сила да направи още няколко крачки.

Едно добро нещо: нямаше никакво съмнение, че техните следи щяха да бъдат напълно заличени. Бесният вятър и арктичният яростен снеговалеж щяха да направят невъзможно проследяването им от фанатиците на Спайви.

Снегът падаше от небето, като че ли беше изтръскван от огромни сандъци и префучаваше надолу на парцали и буци.

Още една крачка. Още една.

Вятърът напластяваше снега по техните ръце, крака, гърбове и гърди, сякаш ги покриваше с броня, докато дрехите им не добиха същия цвят като пейзажа около тях.

Отпред се появи нещо. Един тъмен силует. Той се материализираше в бурята и после беше скрит от една още по-яроствна снежна вихрушка. Силуетът се появи отново и този път не изчезна. После още един. Това бяха огромни тъмни петна, призрачни

образувания, които се издигаха отвъд снежните завеси. Постепенно, те започнаха да стават по-ясни и по-добре очертани. Да. Едно дърво. Няколко дървета.

Те вървяха най-малко петдесет ярда в гората, преди да намерят място, където взаимно преплетените клони на вечнозелените дървета станаха така на гъсто над главите им, че започнаха да спират значителна част от снега. Видимостта се подобри. Те бяха се освободили също и от бруталните юмруци на вятъра.

Кристин спря, пусна Джоуи на земята и махна неговата набита със сняг маска. Сърцето ѝ се сви, когато видя лицето му.

Кайл Барлоу, Бърт Тъли и Една Ванов се събраха около Грейс в края на гората под последните вечнозелени дървета. Вятърът ги лижеше откъм поляната, като че ли беше гладен за тяхната топлина. Със свалени от ръцете ръкавици, Грейс протегна ръцете си с длани към поляната отвъд дърветата, получавайки ясновидски възприятия. Другите я чакаха мълчаливо да реши какво да правят по-нататък.

Отвън, върху откритата площ на долината, трещящата снежна буря приличаше на безкрайна поредица от динамични детонации, на един непрекъснат рев. Буйните пориви на вятъра приличаха на удари, а снегът беше гъст като дим. Времето беше подходящо за край на света.

— Те са минали по този път — каза Майка Грейс.

Барлоу вече знаеше, че тяхната плячка беше минала по този път, защото и техните следи му подсказваха това. В каква посока са се отправили след излизането на открито беше друг въпрос. Макар да бяха излезли оттук едва неотдавна, отпечатъците от краката им не бяха оцелели на голямо разстояние от края на гората. Той чакаше Майка Грейс да му каже нещо, което не можеше сам да забележи.

— Ние не можем да излезем на откритото — каза Бърт Тъли, изследвайки с безпокойство покритото със сняг поле пред тях.

Изведнъж Грейс свали ръцете си и се отдалечи от поляната по-навътре между дърветата.

Те тръгнаха с нея, разтревожени от изписания на лицето ѝ ужас.

— Демони — каза дрезгаво тя.

— В бурята ли? — попита Барлоу.

— Стотици... хиляди... чакащи нас... криещи се в преспите... чакащи да се надигнат... и да ни унищожат...

Барлоу хвърли поглед към откритото пространство. Не можеше да види нищо друго освен сняг. Искеше му се да притежава надареността на Майка Грейс. Наблизо имаше зли духове, а той не можеше да ги открие. Това го правеше да се чувства плашещо уязвим.

— Ние трябва да чакаме тук, докато премине бурята — каза Грейс.

Бърт Тъли беше видимо облекчен.

— Но момчето... — започна Барлоу.

— Става все по-силно — призна Грейс.

— А Здрача?

— Все повече се приближава.

— Ако чакаме...

— Може би ще закъснеем твърде много — каза тя.

— Няма ли Бог да ни запази, ако навлезем в поляната? — попита Барлоу. — Не сме ли въоръжени с неговата сила и милост?

— Ние трябва да чакаме и да се молим — беше единственият отговор, който му даде тя.

Тогава Кайл Барлоу разбра, колко късно, всъщност, беше станало. Толкова късно, че трябваше да бъдат по-бдителни, отколкото досега. Сатаната беше сега с толкова силно и реално присъствие в този свят, колкото и самият Бог. Може би, везните още не бяха се наклонили към страната на дявола, но равновесието беше крехко.

68.

Кристин свали покритата с лед маска от лицето на момчето, а Чарли трябваше да се отвърне от детското лице, когато то беше открито.

Аз ги провалих, помисли той.

Отчаяние го обзе и предизвика сълзи в очите му.

Чарли седеше на земята, облегал на едно дърво и почиваше със затворени очи и глава, облеганата също на ствола. Той пое няколко пъти дълбоко въздух, опита се да спре да трепери, да мисли оптимистично и да се убеди, че всичко ще бъде наред, но не успя. През целия си живот беше оптимист и това неотдавнашно запознанство с разкъсващото душата съмнение беше отвратително.

Тиленолът и обезболяващият прах имаха само слабо въздействие върху неговата болка, но дори това минимално облекчение изчезваше. Болката в рамото му отново набираше сила и беше започнала да се разпространява наоколо, както преди. Тя минаваше през гърдите и нагоре през шията отиваше в главата.

Кристин говореше тихо и окуражаващо на Джоуи, макар да ѝ се искаше да плаче при вида му, както бе направил Чарли.

Чарли събра кураж и погледна отново момчето.

Лицето на детето беше червено, на бучки и силно обезобразено от копривна треска, причинена от лютия студ. Очите му бяха почти затворени от подуване. Те бяха покрити по краищата с една лепкава слузеста субстанция, с каквато бяха слепени и миглите му. Ноздрите на Джоуи бяха запушени от подуване, така че той дишаше през устата, а устните му бяха напукани, подпухнали и кървяха. Червенината на лицето му се нарушаваше само от две петна на бузите и едно петно на върха на носа, което можеше да означава премръзване, макар Чарли горещо да се надяваше, че не е.

Кристин погледна Чарли. Нейният собствен песимизъм личеше по угривения ѝ поглед, ако не в гласа ѝ:

— Добре. Ние трябва да продължим нататък. Трябва да избавим Джоуи от този студ. Трябва да намерим пещери.

— Не виждам никаква следа от тях — каза Чарли.

— Те трябва да са наблизил — предположи Кристин. —
Необходима ли ти е помощ, за да се изправиш?

— Ще се справя сам — отвърна той.

Тя вдигна Джоуи. Момчето не се хвана за нея. Ръцете му висяха отпуснати надолу. Кристин погледна Чарли.

Чарли въздъхна, хвана се за дървото и с голямо усилие се изправи. Беше съвсем изненадан, че е успял.

Но Чарли се изненада още повече, когато миг по-късно се появи Чубака, покрит целия с лед и сняг и с ниско наведена глава. Той представляваше движещо се определение за нещастие. Чарли беше сигурен, че животното ще рухне и ще загине в бурята, когато беше го видял за последен път на откритото място.

— Боже мой! — възкликна Кристин, когато съзря кучето и видя колко блисан беше Чарли.

Това е важно, помисли Чарли. Кучето се спаси. Това означава, че ние всички ще оцелеем.

Той искаше твърде много да повярва в оцеляването им. Опита се да се самоубеди. Но те бяха още много далеч от дома.

От начина, по който нещата се развиваха за тях, Кристин мислеше, че няма да бъдат в състояние да намерят пещерите, а само ще се скитат из гората, докато не паднат от изтощение и премръзване. Но накрая съдбата беше им запазила малко късмет и след по-малко от десет минути, те намериха това, което търсеха.

Дърветата в близост до пещерите бяха по-нарядко, защото теренът ставаше изключително скалист. Той се издигаше в неравни каменни стъпала, издатини, изпъкналости, тераси и отстъпи. Поради по-малкото дървета, тук беше се натрупал повече сняг. Огромни преспи имаше в основата на склона и на много места по-нагоре, където някой отстъп или тясна тераса осигуряваха някакво улеснение. Но тук имаше също и повече вятър, който свиреше надолу от върховете на огромните дървета, и големи скални площи, оголени от снега. Кристин виждаше в по-ниските формации тъмните входове на три пещери, където тя и Чарли можеше да са в състояние да се изкатерят. В по-горната формация се виждаха входовете на още половин дузина други пещери, но те не бяха достижими. Там, може би, имаше още много отвори, сега затрупани и скрити от преспи, защото тази част от стената

на долината очевидно представляваше един лабиринт от тунели и кухини.

Тя занесе Джоуи до една група валчести камъни в подножието на склона и го остави долу на завет.

Чубака закуцука след тях и се отпусна уморено до своя господар. Учудващо беше, че кучето е изминало целия този път, но беше ясно, че няма да е в състояние да отиде много по-далеч.

С въздишка на благодарност и охкане от болката Чарли се свлече на земята до Джоуи и кучето.

Външният му вид плашеше Кристин толкова, колкото и измъченото лице на Джоуи. Кървясалите му очи бяха трескави — два горящи въглена върху загорялото му лице. Тя се страхуваше, че ще остане сама тук, на открито, с телата на единствените двама души, които обичаше и че ще стане пазач на едно гробище в пустинята, което накрая щеше да бъде и нейно последно място за почивка.

— Ще погледна в тези пещери — каза тя на Чарли, викайки, за да бъде чута, тъй като сега, повече или по-малко, те бяха отново на открито. — Ще видя коя е най-добрата за нас.

Той кимна, Джоуи не реагира и тя се отдалечи от тях, катерейки се по скалистия терен към първия тъмен отвор върху лицето на склона.

Кристин не беше сигурна, дали тази част от стената на долината беше от варовик или гранит, тъй като без друго не беше спелеолог и не знаеше в кой вид скала пещерите са най-безопасни. Освен това, дори тези пещери да не бяха безопасни, тя трябваше да ги използва, защото нямаше къде другаде да отиде.

Първата пещера беше с нисък тесен вход. Кристин извади фенерчето от своята раница и влезе в тази дупка в земята. Беше принудена да пълзи на ръце и колена, а в някои места проходът беше достатъчно тесен, за да изисква ловко промъкване. След десет или дванадесет фута тунелът се разшири до помещение със страна около петнадесет фута и нисък таван, колкото едва да може да се изправи. То беше достатъчно голямо, за да ги приюти, но далеч не беше идеално. Други проходи водеха навън от помещението и по-дълбоко в склона, но никой от тях не беше с достатъчно големи размери, за да може да мине през него. Тя отново излезе на вятъра и снега.

И втората пещера не беше подходяща, но третата беше толкова близка до идеалната, колкото тя очакваше да намери. — Първият

проход беше достатъчно висок, така че Кристин не беше нужно да пълзи, за да влезе и достатъчно широк, за да не трябва да се промъква. При отвора имаше малка пряспа, но тя мина през нея без затруднение. След пет фута навътре в склона, проходът завиваше рязко надясно и след още шест фута точно толкова рязко обратно наляво. Това бе една двойна преграда, която спираше вятъра. Първата зала беше около двадесет фута широка, тридесет или тридесет и пет фута дълга и дванадесет до петнадесет фута висока в близкия край. Тя имаше гладък под и стени, които бяха изронени и нацърбени на някои места и гладки като водна повърхност на други.

Надясно от нея се разкриваше друга зала. Тя беше по-малка и с по-нисък таван. Там имаше няколко сталактита и сталагмита, които изглеждаха като образувани от стопен сив восък, а на няколко места в помещението те се срещаха по средата, за да образуват силно вталени стълбове. Кристин освети с фенерчето наоколо, видя един проход в далечния край на второто помещение и допусна, че води към трета кухня, но това беше всичко, което ѝ бе необходимо да знае.

Първото помещение имаше всичко, каквото искаха. Към задната част таванът се спускаше, а подът се издигаше. В последните пет фута издигането беше рязко и образуваше перваз с дълбочина пет фута и широчина двадесет фута, само на четири фута от тавана. Изследвайки с фенерчето тази повдигната ниша, Кристин откри отвор с диаметър два фута в скалата над нишата, който отиваше нагоре в тъмнината и тя установи, че е намерила едно огромно естествено огнище със свой собствен дымоход. Отворът сигурно водеше към някоя друга пещера по-високо в склона на възвишението и през тази зала или през някоя друга отвъд нея към повърхността. Пушекът щеше да се издига по пътя на естествената тяга и накрая щеше да излиза в атмосферата.

Важно беше да имат огън. Те не бяха донесли със себе си своите спали чували, защото такива обемни вещи щяха да ги забавят и защото очакваха да достигнат езерото преди падането на нощта, в който случай те нямаше да имат нужда от тях. Снежната буря и раната в рамото на Чарли бяха променили коренно плановете им и сега, без спални чували да ги предпазват от нощния студ и да им помогнат да запазят своята телесна топлина, един огън беше от важно значение.

Кристин не се безпокоеше, че пушекът ще издаде тяхното местоположение. Гората щеше да го скрие. А след като се издигнеше

над върховете на дърветата, той щеше да се загуби в бялата вихрушка на бурята. Освен това, почти сигурно беше, че фанатиците на Спайви щяха да ги търсят на югозапад, към края на долината, който водеше към цивилизацията.

Залата се славеше и с една друга отличителна черта, която първоначално се добавяше към нейната привлекателност. Една от стените беше декорирана с рисунка, висока седем фута — един индиански тотем на мечка, може би гризли. Тя беше гравирана в скалата с някакъв вид корозивна жълта боя. Рисунката беше или груба, или високо стилизирана, но Кристин не знаеше достатъчно за индианските тотеми, за да направи прецизно разликата. Знаеше само, че рисунки като тази са били обикновено предназначени да носят щастие на обитателите на пещерата. Образът на мечката, по общо мнение, включваше един реален дух, който щеше да осигури защита. Отначало, това изглеждаше като едно добро нещо. Тя, Чарли и Джоуи се нуждаеха от всяка защита, която биха могли да получат. Но, когато Кристин спря за малко, за да изследва серно-жълтата мечка, тя получи усещането, че в нея има нещо заплашително. Това, разбира се беше смешно и показваше нестабилното състояние на нейното съзнание, защото мечката не беше нищо друго, освен една рисунка върху камък. Въпреки всичко, при преоценката, тя реши, че би предпочела на мястото на тотема още една мръсносива стена.

Кристин обаче нямаше намерение да търси друга пещера, само защото не харесваше декора на тази. Естественото огнище далеч превъзхождаше по значение вкуса към живопис на предишните обитатели. С огън за топлина и светлина, пещерата щеше да осигури почти толкова добър подслон, колкото и хижата, която бяха оставили. Пещерата, разбира се, не беше толкова удобна, колкото хижата, но в момента Кристин не беше така загрижена за удобствата, както не й даваше мира запазването на своя син, Чарли и себе си живи.

* * *

Въпреки каменния под, който служеше и за стол и за легло, Чарли беше възхитен от пещерата и в момента тя му изглеждаше

толкова луксозна, колкото всяка хотелска стая, която беше обитавал. Само това, дето спираше вятъра и снега, беше несравнимо блаженство.

За повече от един час, Кристин събра изсъхнали дървета и клони, с които да запали огън и да го поддържа до сутринта. Тя се връщаше в пещерата многократно с ръце пълни с така необходимото гориво. Кристин направи една купчина от по-дебелите дървета и друга за малките, които щяха да служат за подпалка.

Чарли се възхищаваше от нейната енергия. Възможно ли беше такава сила да извира от един майчин инстинкт? Изглежда нямаше друго обяснение. Тя би трябвало отдавна да е рухнала.

Чарли знаеше, че трябва да изключва светлината на фенерчето всеки път, когато Кристин излизаше навън и да я пали отново само, за да може тя да вижда, когато се връща с наръча дърва, за да не се изтощят батериите. Въпреки това, оставяше фенерчето да свети, защото се боеше пълният мрак да не предизвика нежелана реакция на Джоуи.

Момчето беше зле. Дишането му бе затруднено и то лежеше неподвижно и мълчаливо до също толкова изтощеното куче.

Докато се вслушваше в неравномерното дишане на Джоуи, Чарли си казваше, че намирането на пещерата е още един добър знак, едно указание, че техният късмет се подобрява, че до един-два дни те ще възстановят силите си и ще могат да се отправят надолу към езерото. Но един друг, по-мрачен глас в него питаше, дали, вместо това, пещерата не беше само един гроб и макар да не искаше да мисли за тази депресираща възможност, той не можеше да си я избие от главата.

Чарли се вслушваше в шума от водните капки в съседната пещера. Студените каменни стени и кухите пространства усилваха този непретенциозен звук и го правеха да изглежда както зловещ, така и странен. Той беше като механично сърцебиене или, може би, като почукване на нокът на животно върху стъклена плоскост.

Огънят хвърляше трепкаща оранжева светлина върху жълтата мечка-тотем, правейки я да потрепва и върху мръсносивите стени. Добре дошла топлина се изливаше от пламтящата купчина дърва. Естественият димоход действаше така, както се надяваше Кристин. Той увличаше пушека нагоре в по-горните кухни и оставяше техния въздух незамърсен. На практика, изсушаващото действие на огъня отнемаше част от влагата във въздуха и елиминираше в голяма степен

неприятната миризма на мухъл, която тя бе усетила при първото си влизане в усойната пещера.

Известно време те само се грееха на огъня, без да правят нищо, без да разговарят и дори се опитваха да не мислят.

Постепенно, Кристин свали ръкавиците си, после качулката на якето и накрая свали самото яке. Пещерата не беше силно затоплена и през нея преминаваха течения от съседните кухни, но дебелия блуза и дългата топлоизолираща долна дреха бяха вече достатъчни. Тя помогна също на Чарли и на Джоуи да свалят своите якета.

Кристин даде на Чарли още тилебол. После повдигна превръзката му и постави на раната още антибиотиков прах с още болкоуспокояващо средство.

Той каза, че не изпитва силна болка.

Тя обаче знаеше, че лъже.

Сипаницата, която тормозеше Джоуи, беше започнала най-после да отзвучава. Подуванията спаднаха и деформираното лице на Джоуи бавно възстанови първоначалните си пропорции. Ноздрите му се отпушиха и той повече нямаше нужда да диша през устата, въпреки че продължи малко да хърка, сякаш имаше конгестия в белите дробове.

Моля те, Господи, само не пневмония, мислеше Кристин.

Очите му се разшириха, но все още оставаха плашещо пусти. Кристин му се усмихна и направи няколко смешни гримаси, опитвайки се да предизвика реакция в него, но без резултат. Доколкото можеше да разбере, той дори не я виждаше.

Чарли мислеше, че не е гладен, докато Кристин не започна да топли боб и виенски наденици в един алуминиев съд, който беше част от техния туристически комплект за приготвяне на храна. Ароматът предизвика слюнка в устата на Чарли, червата му започнаха да къркорят и той внезапно се разтрепери от глад.

Обаче щом започна да яде, бързо се засити. Стомахът му се поду и той откри, че все по-трудно преглъща. Самото дъвчене усилваше болката в главата, която дублираше обратно линията на болката в шията и по целия път до раната в рамото му, засилвайки и нея. Накрая храната загуби своя вкус и дори му загорча. Той изяде една четвърт от това, което възнамеряваше първоначално, но дори оскъдната храна дразнеше стомаха му.

— Не можеш ли да поемеш повече от храната? — попита Кристин.

— По-късно ще хапна още.

— Какво не е наред?

— Всичко е наред.

— Повръща ли ти се?

— Не, не. Добре ми е. Само съм уморен.

Кристин го изучава мълчаливо известно време, а той се усмихна насила, заради нея.

— Ами... когато си готов да хапнеш още, аз ще стопля яденето отново — каза тя.

Докато трепкащите пламъци караха сенките да подскачат и лудуват върху стените, Чарли я наблюдаваше как храни Джоуи. Момчето искаше да яде и можеше да преглъща, но тя трябваше да мачка на пюре наденицата и боба и да подава в устата му кашата с лъжица, като че ли беше бебе, а не шестгодишно момче.

Едно мрачно чувство за провал обзе отново Чарли.

Момчето се беше измъкнало от едно непоносимо положение, от един свят на чиста враждебност в една фантазия, която бе намерило за по-привлекателна. Колко ли дълбоко беше се отдръпнал Джоуи в този свой вътрешен свят? Не беше ли твърде дълбоко, за да може да се върне?

Джоуи отказа да поеме повече храна. Майка му не беше доволна от това, колко малко беше ял, но не можа да го накара да погълне дори една хапка повече.

Тя нахрани също и кучето, което имаше по-добър апетит от своя господар. Чарли искаше да ѝ каже, че те не трябва да прахосват храна за Чубака. Ако след тази буря последваше друга и времето не се прояснеше до няколко дни, те трябваше да разпределят на дажби малкото останали провизии и тогава щяха да съжаляват за всеки залък, даден на кучето. Той обаче знаеше, че Кристин се възхищава от куража и упорството на животното и чувства, че неговото присъствие е помогнало, като е предотвратило плъзването на Джоуи до дъното на неговата кататония. Чарли нямаше сърце да ѝ каже да спре да го храни. Не сега. Не още. Ще почакаат до сутринта. Може би, дотогава времето ще се промени и те ще могат да се отправят на югозапад към езерото.

За момент дишането на Джоуи се влоши, а хриптенето стана обезпокоително силно и дрезгаво.

Кристин бързо промени позата на детето, използвайки коженото яке, за да подпре главата му. Това помогна. Хриптенето намаля.

Чарли наблюдаваше момчето и си мислеше: И теб ли те боли толкова много, колкото мен, малкия? За Бога, надявам се, че не. Ти не заслужаваш това. Заслужаваш един по-добър бодигард, отколкото бях аз. Дяволски сигурно е, че е така.

Изпитваната от Чарли болка беше далеч по-силна, отколкото той позволяваше на Кристин да разбере. Новите дози тилебол и болкоуспокояващ прах помагаха, но не така много, както първите. Болката в рамото и ръката му не приличаше повече на живо същество, което се опитва да прегризе своя път навън от него. Сега я чувстваше така, като че ли имаше в себе си малки човечета от друга планета, които чупеха костите му на все по-малки парченца, прекъсваха сухожилията, режеха на филийки мускулите му и заливаха всичко със сярна киселина. Те просто искаха постепенно да го издълбаят отвътре. Искаха да използват киселината, за да изгорят всичко, което се намира там, докато не остане само кожата му. После, те щяха да я напълнят с въздух и да го изложат като експонат в някой музей на тяхната собствена планета. Във всеки случай, такова беше усещането му. Недобро. Изобщо недобро.

По-късно Кристин отиде до изхода на пещерата, за да вземе малко сняг, който да стопи за питейна вода и видя, че нощта беше паднала. Вятърът продължаваше да бушува, но те не можеха да го чуват от вътрешността на пещерата. Снегът падаше косо в тъмнината, а вихрушката леденостуден въздух удряше стената на долината с арктична ярост.

Тя се върна вътре в пещерата, постави тавата със сняг до огъня, за да се топи и поговори малко с Чарли. Гласът на Чарли беше слаб. Той изпитваше по-голяма болка, отколкото искаше Кристин да знае, а тя му позволи да мисли, че я е заблудил, защото не можеше да направи нищо друго за него, от което да се почувства по-добре. След по-малко от половин час Чарли заспа, въпреки болката. Джоуи и Чубака също бяха заспали.

Кристин седна между сина си и мъжа, който обичаше. Тя беше с гръб към огъня, взираше се в предната част на пещерата и

наблюдаваше сенките и отраженията от пламъците, които танцуваха луд гавот по стените ѝ. С една част от своето съзнание тя се съсредоточаваше за необичайни звуци, а с друга следеше дишането на мъжа и момчето, боейки се, че някой от тях може внезапно да спре да диша.

Зареденият револвер беше до нея. За свое разочарование, Кристин беше научила, че Чарли няма повече резерви патрони в джобовете на якето си. Кутията с муниции беше в неговата раница, изоставена от тях при скалния навес, където тя беше привързала рамото му. Кристин се ядосваше на себе си, че беше я забравила. Двете пушки бяха изчезнали. Револверът беше тяхната единствена защита и в него имаше само шест патрона.

Мечката-тотем блестеше на стената.

В осем и десет, когато Кристин приключи със слагането на дърва в огъня, Чарли започна да стене в съня си и да мята глава върху възглавницата, която беше направила от неговото сгънато яке. Той беше плувнал в мазна пот.

Една ръка върху челото на Чарли беше достатъчна за Кристин да разбере, че той има треска. Тя го наблюдава известно време, надявайки се, че ще се успокои, но Чарли само ставаше по-зле. Неговите стонове се превърнаха в слаби викове, а после и в по-силни. От време на време от устата му излизаха думи и несвързани, безсмислени изречения.

Накрая, Чарли така се възбуди, че тя се принуди да вземе още две таблетки тилебол от флакона. После наля пълна чаша вода и се опита да го събуди. Макар да изглеждаше, че сънят ни най-малко не го облекчава, отначало, Чарли не можеше да дойде на себе си, а когато накрая отвори очи, те бяха замъглени и несъсредоточени. Той бълнуваше и изглежда, че не можеше да я познае.

Тя го накара да вземе хаповете, а той жадно изпи водата, прокарвайки ги надолу. После заспа отново още докато Кристин взимаше чашата от устата му.

Чарли продължи да стене и мърмори известно време и започна силно да трепери, въпреки че беше обилно изпотен. Зъбите му тракаха. На Кристин ѝ се искаше да имаха няколко одеяла. Тя сложи още дърва в огъня. Пещерата беше относително затоплена, но Кристин мислеше, че точно сега не е твърде топло в нея.

Около десет часа, Чарли отново се успокои. Той спря да мята главата си, престана да се поти и заспа спокойно.

Поне, каза си тя, сънят го събори. Но се страхуваше това да не е кома.

Нещо изписка.

Кристин грабна револвера и скочи на крака, като че ли изпискването беше вик.

Джоуи и Чарли спяха спокойно.

Тя внимателно се вслуша. Изпискването отново се повтори. Този път не беше само кратък звук, а серия от писукания, едно пронизително, макар и отдалечено, цвъртене.

Звукът не беше от камък, земя или вода. Това не беше мъртъв звук, а нещо друго, нещо живо.

Кристин взе фенерчето. С бясно биещо сърце и насочен пред себе си револвер, тя тръгна предпазливо към звука. Той изглежда идваше от съседната пещера.

Въпреки че бяха тихи, пронизителните писъци караха косата ѝ да настръхва, защото бяха зловещи и чуждоземни.

Кристин спря пред входа на съседната пещера, осветявайки пространството пред себе си с лъчи от фенерчето. Тя видя приличащите на направени от восък сталактити и сталагмити и влажните скални стени, но нищо необичайно. Сега звуците изглеждат че идваха от още по-далеч, от трета пещера или дори от четвърта.

Когато наклони глава и се вслуша по-внимателно, Кристин изведнъж разбра какво беше чула. Прилепи. Множество прилепи, съдейки по писъците им.

Очевидно, те гнездяха в друга пещера някъде в планината и влизаха и излизаха по друг път, защото тук нямаше никаква следа от тях, никакви трупове на прилепи или техни изпражнения. Окей. Кристин нямаше нищо против да разделя пещерите с тях, но само докато те се придържаха към своя собствен район.

Тя се върна при Чарли и Джоуи, седна между тях, остави револвера настрана и угаси фенерчето. После се запита, какво би се случило, ако хората на Спайви се появяха, блокираха входа на тази пещера и не им оставеха друг избор, освен да се отправят още по-дълбоко в планината в търсене на друг изход, на една задна врата към безопасността. Какво щеше да стане, ако тя, Чарли и Джоуи бяха

принудени да се спасяват, бродейки от пещера в пещера, докато накрая минеха през тази, в която гнездяха прилепите? Там, може би, трябваше да газят до колена в изпражнения, а над главите им щяха да се вият стотици и дори хиляди прилепи. Някои от тях или дори всичките можеха да имат бяс, защото прилепите бяха отлични преносители на тази болест...

Стига, каза си ядосано Кристин.

Тя имаше вече достатъчно за какво да се безпокои. Лудите на Спайви. Джоуи. Раната на Чарли. Времето. Дългото пътуване обратно към цивилизацията. Не можеше да прибави към списъка и прилепите. Това беше лудост. Шансът да отидат по-близо до прилепите беше едва едно на един милион.

Кристин се опита да се отпусне.

Тя прибави още дърва в огъня.

Пискането замря.

В пещерите отново настана тишина. Нарушаваше я само затрудненото дишане на Джоуи и пращането на огъня.

На Кристин започна да ѝ се доспива.

Тя опита всеки трик, който успя да измисли, за да остане будна, но сънят продължи да затваря очите ѝ.

Кристин се страхуваше да задреме, защото през това време можеше да се влоши състоянието на Джоуи. Или можеше Чарли да има нужда от нея, а тя нямаше да разбере.

Освен това, някой трябваше да стои на пост.

Хората на Спайви можеше да дойдат през нощта.

Не. Бурята. На вещиците не се разрешаваше да летят, яхнали метлите си, в буря като тази.

Кристин се усмихна, спомняйки се начина, по който Чарли беше се пошегувал с Джоуи.

Трепкащата светлина на огъня беше хипнотизираща...

В края на краищата, някой трябваше да стои на пост.

Само да дремне за малко.

Вещици...

Някой... трябва да...

Кошмарът беше от тези, в които тя знаеше, че е заспала, че случилото се не е реално, но това не ги правеше по-малко страховити. Кристин сънуваше, че всички пещери в стената на долината са

свързани в един сложен лабиринт и че Грейс Спайви, заедно със своите религиозни терористи, е влязла точно в тази пещера от други, намиращи се по-нататък по склона. Сънуваше, че те готвят жертвоприношение на човек и че жертвата е Джоуи. Тя се опитваше да ги убие, но всеки път, когато застрелваше някой от тях, тялото му се разделяше на двама нови фанатици, така че, като ги убиваше, само увеличаваше броя им. Кристин все повече обезумяваше и се ужасяваше, а броят им ставаше все по-голям, докато всичките пещери в стената на долината не се изпълниха с хора на Спайви, като армия плъхове или хлебарки. А после, усещайки че сънува, тя започна да подозира, че последователите на Спайви не бяха само в пещерите от съня, но и в истинските пещери отвъд него. Те правеха жертвоприношение на човек както в кошмара, така и в реалността и ако тя не се събудеше, за да ги спре, те щяха наистина да убият Джоуи. Те щяха да го убият, докато тя спеше. Кристин се бореше да се освободи от желязната хватка на съня, но не можеше. Тя не можеше да се събуди и сега, в съня, те щяха да прережат гърлото на момчето. А в реалността, отвъд съня?

69.

Сутринта, когато Кристин се събуди, Джоуи ядеше шоколад и галеше Чубака.

Тя го наблюдава известно време и осъзна, че сълзи се стичат по бузите ѝ. Този път обаче плачеше от щастие.

Джоуи изглежда се завръщаше от своето самоналожено психологическо изгнание. Той беше също и в по-добро физическо състояние. Може би се подобряваше. Слава Богу.

Подуването беше изчезнало от неговото лице и бе заменено от един по-добър, макар и не истински здрав цвят, а дишането му не беше повече затруднено. Очите му бяха пусти и той продължаваше да бъде безучастен, но не в такава голяма степен и не така покъртително, както вчера.

Фактът, че Джоуи бе отишъл при провизиите, бе ровил в тях и бе намерил нещо сладко за себе си, беше окуражаващо. И очевидно той беше добавил дърва в огъня, защото последният гореше ярко, въпреки че след като бе оставен без наглеждане през нощта, не беше се превърнал в купчина топли въглини.

Кристин допълзя до него и силно го притисна в прегръдките си. Джоуи също я притисна, макар и слабо. Той не говореше и не можеше да бъде подкупен, подкачен или насърчен да каже поне една дума. Все още не я поглеждаше право в очите, като че ли не усещаше напълно, че тя е тук, с него. Обаче, когато не го гледаше, Кристин чувстваше, че неговите наситено сини очи се обръщаха към нея и губеха своята безжизненост и замисленост. Тя не беше сигурна. Не можеше категорично да установи това, но смееше да се надява, че той се връща към нея, опипвайки бавно своя път назад от ръба на аутизма. Кристин знаеше, че не трябва да го кара да бърза, че не трябва да е твърде настоятелна.

Чубака не беше се оживил така много, както неговия господар, макар че не беше прекалено слаб и изглеждаше по-здрав, отколкото през последната нощ. Кучето като че ли ставаше все по-здро и по-енергично още докато Кристин гледаше как Джоуи го прегръща. Той

реагираше на всяко потупване, погалване или милване, сякаш малките ръце на момчето имаха лечебна сила. Понякога имаше едно чудно, тайнствено и дълбоко споделяне, една непосредствена връзка между децата и техните животни.

Джоуи държеше своя шоколад пред себе си, обръщаше го отзад и отпред и изглеждаше, като че ли се взира в него. Той леко се усмихна.

Кристин никога не беше искала нищо повече от това, да го види да се усмихва и на нейното лице също се появи усмивка, хармонираща с неговата.

Зад нея Чарли се сепна и се събуди. Кристин веднага отиде при него. Тя веднага забеляза, че за разлика от Джоуи и кучето, неговото състояние не беше се подобрило. Вече не бълнуваше, но във всяко друго отношение беше по-зле. Лицето му беше с вида и структурата на хлебно тесто и мазно от пот. Очите му бяха хлътнали навътре в черепа, като че ли крепяха костите, а тъканта зад тях, като че ли беше се свила под тежестта на нещата, които беше видял. Разтърсваше го силна треска, която понякога прерастваше в бурно треперене, отдалечено само на крачка от конвулсиите.

Чарли беше частично обезводнен от треската. Езикът му залепваше за небцето, когато се опитваше да говори.

Кристин му помогна да се изправи до седнало положение и да вземе още тилебол с чаша вода.

— По-добре ли си? — попита го тя.

— Малко — отвърна той почти шепнешком.

— Как е болката?

— Навсякъде... — отвърна той.

— Имах предвид болката в рамото — поясни тя, мислейки, че той се е объркал.

— Да. Точно това... исках да кажа. Тя не е повече... само в рамото ми. Сега я усещам... също, като че ли е навсякъде... от главата до петите... навсякъде. Колко е часът?

Кристин погледна часовника си.

— Боже Господи! Седем и тридесет! — възкликна тя. — Трябва да съм спала часове наред, без да се помръдна дори на инч. И то върху този твърд под.

— Как е Джоуи?

— Виж сам.

Той обърна глава и погледна точно, когато Джоуи подаваше последното парченце шоколад на Чубака.

— Мисля, че той се възстановява — каза Кристин.

— Слава Богу.

Кристин приглади с пръсти назад падналата на челото на Чарли влажна коса.

Когато се любеха в хижата, тя си мислеше, че той е несравнимо най-красивия мъж, който някога беше срещала. Тя беше се изпълвала с трепет от очертанятията на всеки негов мускул и кост. И дори сега, когато беше така смален, бледен и слаб, той ѝ се струваше красив. Лицето му имаше толкова срамежливо изражение, а очите му бяха така ласкави. Искаше ѝ се да легне до него, да го прегърне и притисне до себе си, но се страхуваше да не му причини болка.

— Можеш ли да ядеш нещо? — попита тя.

Той поклати отрицателно глава.

— Трябва — настоя тя. — Ти трябва да възстановиш силите си.

Чарли премигна с влажните си очи, като че ли се опитваше да проясни погледа си.

— Може би по-късно. Продължава ли... да вали?

— Тази сутрин още не съм излизала навън.

— Ако се е прояснило... ти можеш да тръгваш... без мен.

— Глупости.

— По това време на годината... времето може да се проясни само... за един ден... или дори само за... няколко часа. Ти ще трябва да използваш... предимството на хубавото време... В момента, в който настъпи... излез от планините... преди следващата буря.

— Не без теб.

— Не мога да вървя — каза той.

— Не си се опитал.

— Не мога. Едва... мога да говоря.

Дори усилието да говори го отслабваше. С всяка изречена дума дишането му ставаше по-тежко.

Състоянието му я плашеше, а идеята да го остави сам изглеждаше безумна.

— Почти пристигнахме, момчето ми.

Джоуи кимна.

Ти не можеш сам да се грижиш за огъня — възрази тя.

— Разбира се. Премести ме... по-близо до него. На една ръка разстояние. И натрупай на куп достатъчно дърва... Да стигнат за няколко дни. Аз ще бъда окей.

— Ти няма да си в състояние да приготвяш и подгръваш храната си.

— Остави ми няколко... шоколада.

— Това не е достатъчно.

Той я погледна намръщено и успявайки за момент да вложи повече сила в гласа си, каза твърдо:

— Ти трябва да вървиш без мен. По дяволите, това е единствения начин! Това е най-доброто за теб и Джоуи... и най-доброто също за мен, защото аз не възнамерявам да излизам оттук... без помощта на медицински евакуационен екип.

— Добре — каза тя. — Окей.

Чарли се отпусна изтощен от кратката реч. Когато заговори отново, гласът му бе понижен не само до шепот, но до треперещ шепот, който от време на време напълно заглъхваше в края на думите:

— Когато стигнеш долу... при езерото... можеш да изпратиш тук помощ... за мен.

— Е, всичко това не е сигурно, докато не разбере, дали бурята е отминала или не — каза тя. — Най-добре ще е да отида и проверя.

В момента, в който ставаше, един мъжки глас им извика от отвора на пещерата отвъд двойната преграда на входния проход:

— Ние знаем, че сте там, вътре! Не можете да се скриете от нас!
Ние знаем!

Кучетата на Спайви бяха ги открили.

70.

Инстинктивно, без да се колебае, за да обмисля опасността на своите действия, Кристин грабна заредения револвер и тичешком прекоси пещерата към Z-образния проход, който водеше навън.

— Не! — извика Чарли.

Без да му обръща внимание, Кристин стигна до първия завой на проходи и зави надясно, без да провери, дали има някой там. Тя видя само скалните стени в непосредствена близост до нея и едно сиво петно светлина при следващия завой, зад който лежеше последната права от тунела, стигаща до отвора в склона. Кристин бързаше напред с безразсъдна непредпазливост, защото това, може би, беше последното нещо, което хората на Спайви биха очаквали от нея, но също и защото тя вероятно не можеше да постъпи по никакъв друг начин. Кристин просто нямаше пълен контрол върху себе си. Лудите, зли и глупави негодници бяха я принудили да напусне дома си и да бяга. Те бяха я притиснали тук, в една дупка в земята, и сега възнамеряваха да убият нейното дете.

— Ние знаем, че вие сте там! — извика отново невидимият мъж.

Никога през живота си Кристин не беше изпадала в истерия, но сега това беше се случило и тя го знаеше, но не можеше нищо да направи. Всъщност, не я беше грижа, че е изпаднала в истерия, защото ѝ действаше добре, дяволски добре, просто я тласкаше да върви. Истерията я вкарваше в сляпа ярост и диво желание да пролее тяхната кръв, да ги накара да почувстват някаква болка и някакъв страх.

Със същото нелогично пренебрегване на опасността, което беше показала при завиването зад първия ъгъл, тя сега зави зад втория и пред нея се простря последната права отсечка от прохода, откритото пространство в нейния край и силуетът на една фигура на фона на сивата утринна светлина. Мъжът беше в яке с нахлупена на главата качулка. Той държеше пушка... не, автомат, но беше го насочил малко или повече към земята, а не право напред в тунела, защото не очакваше никой да изскочи точно пред него и да се окаже толкова лесна мишена. Такъв шанс се случваше веднъж на милион години. Тя

правеше това също като един луд камикадзе, без да я е грижа за последствията. Кристин го изненада и когато той започна да вдига дулото на автомата, за да го насочи към нея, тя стреля един, два, три пъти, улучвайки го всеки път, защото беше толкова близо, че бе почти невъзможно да пропусне.

Първият изстрел го наклони назад, а третият изстрел го повали. Автоматът изхвъркна от ръцете му и за момент в Кристин проблесна надеждата, че ще го хване, но докато излезе от пещерата, това силно желано оръжие вече се търкаляше шумно надолу по скалистия склон.

Кристин видя, че снеговалежът е престанал, че не духа вятър и че на склона зад мъжа, който беше убила има още трима души. Единият от тримата, невероятно огромен мъж, вляво от нея, вече беше се втурнал да се скрие. Той бе реагирал на изстрелите, които бяха убили неговия приятел, чието тяло току-що бе тупнало на земята, бе отскочило и все още не беше застанало неподвижно. Другите двама служители на Здрача не бяха така бързи като гиганта. Една ниска набита жена стоеше право срещу Кристин на разстояние не повече от десет-дванадесет фута и представляваше чудесна мишена. Кристин рефлексивно натисна спусъка и тази жена също падна, а лицето ѝ експлодира като пробит балон пълен с червена вода.

Въпреки, че Кристин бе преминала през целия проход и бе излязла отвън мълчаливо, сега започна да крещи неконтролируемо. Тя ги ругаше и викаше така силно, че гърлото я заболя, а гласът ѝ стана дрезгав. После закрещя още по-силно. Използваше думи, каквито никога не беше употребявала преди и беше шокирана от това, което чуваше да излиза от собствената ѝ уста. Но тя не беше в състояние да спре, защото яростта беше я докарала до издаване на нечленоразделен и звуци и безсмислени сквернословия.

И докато крещеше с всичка сила, точно когато видя лицето на набитата жена да експлодира, Кристин се обърна към третия служител на Здрача, намиращ се на двадесет фута вдясно от нея и веднага позна Грейс Спайви.

— Ти! — извика тя с истерия, подсилена от вида на старата вещица. — Ти! *Ти, луда стара кучко!*

Как можеше жена на нейната възраст да има енергията да изкачи тези хребети и да се сражава с изсмукващите силите атмосферни условия на високата Сиера? Нейната лудост ли ѝ даваше сила?

Вероятно да. Нейната лудост блокираше колебанието и умората ѝ, точно както бе блокирала болката, когато бе промушила ръцете и краката си, фалшифицирайки белезите от разпъването на Христос.

Бог да ни е на помощ, помисли Кристин.

Вещицата стоеше неподвижна, непоколебима, арогантна и предизвикателна, като че ли приканваше Кристин да натисне спусъка и дори от това разстояние тя почувства странната и приковаваща сила на очите на старицата. Имунизирана срещу хипнотичния ефект на този безумен поглед, Кристин произведе изстрел и револверът подскочи в ръцете ѝ. Тя не улучи, макар разстоянието да не беше голямо. После натисна отново спусъка, изненада се, когато не улучи за втори път и опита трети изстрел, но откри, че ѝ са се свършили патроните.

О, Господи!

Нямаше повече никакви куршуми. Никакви други оръжия. Господи. Нямаше нищо друго, освен голите си ръце.

Окей, аз мога да направя това, аз мога да направя това, с голи ръце, добре, аз ще удуша кучката, ще откъсна проклетата ѝ глава.

Хлипаща, ругаеща, викаща, носена напред на гребена на една сгромолясваща се вълна на ужаса, Кристин тръгна към Спайви. Но другият служител на Здрача, гигантът, започна да стреля по нея иззад няколко валчести камъка, където беше се скрил. Изстрелите трещяха, а куршумите рикошираха в скалите около нея с пронизителен вой. Тя усети куршуми да прорязват въздуха близо до главата ѝ. Кристин осъзна, че няма да може да помогне на Джоуи, ако бъде мъртва, така че спря и се обърна обратно към пещерата.

Още един изстрел. Остри каменни отломки се пръснаха от мястото на удара.

Кристин продължаваше да бъде в истерия, но цялата тази маниакална енергия беше пренасочена далеч от яростта и жаждата за кръв към инстинкта за самосъхранение. Със звука от стрелбата зад себе си, тя се отправи назад към пещерата. Гигантът изостави укритието си и тръгна след нея. Едрите сачми се удряха в камъка до Кристин и тя очакваше да получи някоя от тях в гърба си. После премина през входа, зави зад първата чупка на Z-образния проход, излизайки извън полезрението на стрелеца и помисли, че е в безопасност. Обаче един последен изстрел рикошира зад ъгъла от първата отсечка на тунела и я улучи в дясното бедро, изваждайки я от

равновесие. Тя падна, удари зле рамото си и усети мрака да се простира към нея.

Кристин се затътри по прохода, отказвайки да се поддаде на сковаващия ефект от шока, който следваше след нараняване. Тя си поемаше трудно въздух и парираше отчаяно спускащата се пред очите ѝ тъмнина.

Кристин не мислеше, че те ще тръгнат веднага след нея. Не можеше да знаят, че тя има само един пистолет или че ѝ са се свършили мунициите. Те щяха да бъдат предпазливи.

Но, все пак, те щяха да дойдат. Предпазливо. Бавно.

Недостатъчно бавно.

Те бяха неумолими като хайка в каубойски филм.

Като се потеше, въпреки студения въздух и повдигаше и преместваше крака си, сякаш беше бетонов къс, Кристин се замъкна в пещерата, където на играещата светлина на огъня я чакаха Чарли и Джоуи.

— О, Господи, ти си ранена — каза Чарли.

Джоуи не каза нищо. Той стоеше до перваза, върху който гореше огъня, а пулсиращата светлина придаваше на лицето му кървавочервен оттенък. Той си смучеше пръста и я наблюдаваше с големите си очи.

— Раната не е лоша — отвърна Кристин, опитвайки се да не му позволи да забележи, колко беше уплашена. Тя се изтегли до стената, стоейки на един крак.

Кристин постави едната ръка на бедрото си и го почувства лепкаво от кръв. Отказа да го погледне. Ако кървеше силно, тя се нуждаеше от турникет. Но нямаше време за първа помощ. Ако направеше пауза, за да постави турникета, Спайви или гигантът можеха просто да влязат и да ѝ пръснат черепа.

Кристин още не беше замаяна и повече не я застрашаваше близка опасност от загубване на съзнание, но бе започнала да се чувства слаба.

Тя още държеше празния безполезен пистолет, но след малко го пусна на земята.

— Боли ли те? — попита Чарли.

— Не — отвърна тя и това беше истина. В момента чувстваше слаба или не чувстваше почти никаква болка, но знаеше, че скоро ще почувства.

— Дайте ни момчето? — викаше гигантът отвън. — Ще ви оставим живи, ако ни предадете момчето.

Кристин не му обърна внимание.

— Аз повалих двама от негодниците — каза тя на Чарли.

— Още колко остават? — попита той.

— Още двама — отвърна тя, без да дава допълнителни подробности, тъй като не искаше Джоуи да разбере, че Грейс Спайви влиза в това число.

Чубака беше се изправил на крака и тихо ръмжеше. Кристин беше изненадана, че кучето може да стане, но то все още не беше се възстановило напълно. Изглеждаше болнаво си нестабилно. Нямаше много да е в състояние да се сражава или да защитава Джоуи.

Кристин откри ножа от чантата с прибори за храна, който лежеше между Джоуи и Чарли в далечния край на помещението. Тя помоли Джоуи да ѝ го донесе, но той само гледеше втренчено, без да се помръдне и не можеше да бъде придуман да помогне.

— Няма ли повече муниции? — попита Чарли.

— Никакви.

— Дайте ни момчето! — чу се вик отвън.

Чарли се опита да се примъкне до ножа, но беше твърде слаб и твърде измъчен от болката, за да изпълни тази задача. Усилието го накара да хрипти, а хриптенето премина в мъчителна кашлица, която го остави отпуснат от изтощение и с кървава слюнка по устните.

Кристин имаше френетичното чувство, че времето изтича като пясък от фуния.

— Дайте ни Антихриста!

Макар че не можеше да се движи бързо, Кристин започна да се примъква към другия край на помещението, следвайки стената. Тя си опираше на нея и подскачаше на здравия си крак. Ако успееше да се добере до ножа и после да се върне до същия край на пещерата, тя можеше да ги причака зад ъгъла от тази страна на прохода, а когато дойдеха, можеше да ѝ се удаде да се втурне напред и да промуши единия от тях.

Най-после Кристин достигна провизиите, наведе се, взе ножа и... осъзна колко късо е острието му. Тя го обърна няколко пъти в ръцете си, опитвайки се да се убеди, че точно това е оръжието, от което се нуждае. Ножът обаче трябваше да проникне през едно яке и дрехите

под него, преди да причини някакво нараняване, а той не беше достатъчно дълъг. Само да имаше възможност да ги наръга в лицата... но те щяха да имат оръжия, а тя не се надяваше много, че ще успее да проведе успешна фронтална атака.

По дяволите!

Кристин хвърли ножа с отвращение.

— Огънят — каза Чарли.

Отначало тя не разбра.

Той вдигна ръка до устата си си избърса кървавата слюнка, която продължаваше да изкарва с кашлицата.

— Огънят. Той е... едно добро... оръжие.

Разбира се. Огънят. Той беше по-добро оръжие от един нож с късо острие.

Изведнъж Кристин се сети за нещо, което, използвано заедно с горяща главня, би било почти толкова ефективно, колкото огнестрелно оръжие.

Една тъпа болка в ранения крак започна да тупа в такт с ускорения ѝ пулс, скърцайки със зъби, се наведе към купчината провизии. Навеждането не беше лесно, включваше една болезнена маневра, а тя се боеше, че ще трябва да се изправя отново, въпреки че имаше стената, на която да се подпира. Кристин започна да рови из нещата, които вчера беше извадила от раницата и след няколко секунди се изправи с една кутия-пръскалка на течено гориво, която бяха купили в случай, че срещнат трудности при запалването на огън в камината на хижата. Тя пхна кутията в десния джоб на панталоните си.

Като се изправи, каменният под се залюля под нея. Кристин се подпря на ръба на перваза на огнището и почака, докато ѝ премине замайването.

После тя се обърна към огъня и сграбчи един горящ клон, който беше между две по-големи цепеници. Беше я страх, че клонът ще започне да хвърля искри, но той продължи да гори като ярък факел.

Джоуи не се помръдна, нито заговори, но наблюдаваше с интерес. Той беше зависим от нея. Сега животът му беше изцяло в нейни ръце.

Известно време Кристин не чуваше никакво викане отвън. Тази тишина не беше на добре. Това можеше да означава, че Спайви и гигантът влизат навътре, че вече са в Z-образния проход...

Кристин направи обратно пътешествие около помещението. Тя мина покрай Чарли и отиде към прохода, през който служителите на Здрача можеха да дойдат всеки момент. Кристин бе предприела по-дългия път, защото при нейното състояние, той беше по-безопасен. Тя усещаше мъчително скъпоценните секунди, които губеше, но не можеше да пресече направо помещението, защото ако паднеше, имаше опасност да загуби съзнание или да угаси факела. Кристин държеше горящата главня в лявата ръка, а другата използваше, за да се опира на стената. Тя куцукаше, вместо да подскача, защото с куцукане се придвижваше по-бързо. Кристин се осмеляваше да използва малко и ранения си крак, въпреки че болката преминаваше през цялото ѝ тяло, когато пренасяше част от тежестта си върху него. И макар че болката продължаваше да тупа в хармония със силните удари на пулса ѝ, тя повече не беше тъпа. Това беше една изгаряща, пронизваща, щипеща и въртяща болка, която ставаше по-лоша с всеки наказващ удар на сърцето ѝ.

Известно време Кристин се питаше, колко ли много кръв е загубила, но си казваше, че това няма значение. Ако не беше загубила голямо количество, тя, може би, щеше да бъде в състояние да се противопостави за един последен път на служителите на Здрача. А ако беше загубила голямо количество, ако кръвта беше изтекла от някоя главна вена или бе бликнала като фонтан от някоя средна артерия, в края на краищата, нямаше смисъл да проверява, защото един турникет нямаше да я спаси, особено тук, на мили разстояние от най-близката медицинска помощ.

Докато измина разстоянието до далечния край на пещерата и спря близо до отвърстието на входа на тунела, главата ѝ се замая и започна да ѝ се повръща. Тя си запуши устата и усети вкуса на повърнатото в дъното на гърлото си, но успя да го потисне. Светлинните отблясъци на огъня се гонеха по стените и придаваха на пещерата едно усещане за аморфност. Нейните размери и очертания, като че ли непрекъснато се променяха, а камъкът сякаш изобщо не беше камък, а някаква странна пластмаса, която постоянно се топеше и сменяше формата си: стените ту се приближаваха твърде много, ту отново се отдалечаваха; една скална изпъкналост внезапно се появяваше там, където е имало вдлъбнатина; таванът се издуваше надолу, докато почти стигаше главата ѝ, а после отскачаше обратно на

предишната си височина; подът се вълнуваше като се издигаше и спускаше и на Кристин на моменти ѝ се струваше, че напълно ще се изплъзне изпод краката ѝ.

В отчаянието си, тя затваряше очи, стискаше ги здраво, хапеше устни и дишаше дълбоко, докато не се почувстваше малко по-добре. Когато отвореше отново очите си, пещерата беше отново стабилна и непроменяща се. Кристин се чувстваше относително стабилна, но знаеше, че тази стабилност е крехка.

Кристин се притисна към стената в една плитка вдлъбнатина от едната страна на прохода. Държейки факлата в лявата ръка, тя бръкна с дясната в джоба си и извади от него кутията-пръскалка със запалителна течност. После използва палеца и показалеца, придържайки я с останалите три пръста и дланта, за да развие капачето и открие неподвижно закрепената пластмасова дюза. Кристин беше готова. Тя имаше план. Добър план. Той трябваше да бъде добър, защото бе единствения изпълним.

Огромният мъж щеше вероятно да влезе пръв в пещерата. Той щеше да има огнестрелно оръжие, вероятно същия полуавтомат, който беше използвал отвън. Оръжието щеше да стърчи пред него и да бъде насочено право напред на височината на кръста. Задачата ѝ беше да го облее, преди той да успее да обърне дулото към нея и да натисне спусъка. А това беше нещо, което той можеше да направи за... колко?... може би за две секунди. Или, може би, за една. Елементът изненада беше най-добрата и единствена надежда. Той можеше да очаква изстрели, хладно оръжие... но не това... Ако тя го облееше със запалителната течност в момента, в който се появише, той можеше да се стресне достатъчно, за да загуби цяла секунда от времето за реагиране, както и още около една секунда от шока, когато усети миризмата на течността и осъзнае, че е напръскан с нещо леснозапалимо. Това беше цялото време, от което тя се нуждаеше, за да го запали.

Кристин притаи дъх и се вслуша.

Нищо.

Дори да не успееше да напръска с горивото кожата на гиганта, а само неговата парка, той щеше със сигурност да изпусне оръжието от ужас и паника и да се сблъска с огъня.

Тя пое дълбоко въздух, задържа го и се вслуша отново.

Все още нямаше нищо.

Ако Кристин успееше да напръска лицето му, не само паниката щеше да е причина да изпусне оръжието. Той щеше да бъде стреснат от силна болка, когато кожата му се покриеше с мехури и започнеше да се бели, а огънят разядеше очите му.

От нейната факла се издигаше пушек и се стелеше по тавана, търсейки изход от затварящата пътя му скала.

Чарли, Джоуи и Чубака чакаха мълчаливо в другия край на помещението. Умореното куче отново беше се отпуснало на задните си части.

Ела, Спайви! Ела, дяволите да те вземат!

Кристин не вярваше абсолютно в своята способност да използва ефективно запалителната течност и факлата. Тя си помисли, че в нейния случай, шансът да успее е едно към десет, но независимо от това искаше да дойдат, веднага, така всичко щеше да свърши бързо. Чакането беше по-лошо от неизбежния сблъсък.

Нещо изпука, щракна и Кристин подскочи, но това беше само огъня в другия край на помещението. Един клон се разпадаше в пламъците.

Елате.

Искаше ѝ се да надзърне зад ъгъла, в прохода и да сложи край на напрежението. Но не смееше. Щеше да загуби предимството на изненадата.

Кристин мислеше, че чува тихото цъккане на своя часовник. Сигурно си въобразяваше, но, във всеки случай, звукът отброяваше секундите: *тик-так, тик-так...*

Ако успееше да напръска огромния мъж и да го запали, без да се остави да бъде застреляна, трябваше после да се справи и със Спайви. Старицата сигурно имаше собствено огнестрелно оръжие.

Тик-так, тик-так...

Ако вещицата беше непосредствено зад гиганта, може би блясъкът на огъня и цялото това викане щяха да я объркат. Старицата можеше да бъде смутена достатъчно, за да успее Кристин да проведе още една атака със запалителната течност.

Тик-так, тик-так...

Естественият димоход засмукваше пушека от главния огън, но пушекът от факлата на Кристин се издигаше към тавана и образуваше

вреден облак. Сега, облакът беше започнал бавно да се спуска надолу в помещението и да разваля въздуха, който дишаха. Той се движеше с всяко блуждаещо течение, но не достатъчно бързо. Миризмата му не беше силна, но до няколко минути те щяха да започнат да се давят. Пещерите бяха така оформени, че съществуваше слаба опасност от задушаване, така че пушекът щеше само да ги отслаби още повече. Все пак, тя не можеше да угаси факлата, която беше единственото ѝ оръжие.

Скоро ще да се случи нещо по-добро, мислеше Кристин. Дяволски скоро.

Тик-так, тик-так, тик-так...

Разсеяна от проблема за пушека и от въображаемия, но не толкова вледеняващ звук на изтичащото време, Кристин не реагира на важния звук, когато той се появи. Едно единично щракане, един стържещ звук. Това стана преди тя да осъзнае, че тези звуци са от Спайви и нейния огромен спътник.

Кристин чакаше напрегната с високо вдигната факла с протегнатата пред себе си кутия-пръскалка, а пръстите ѝ бяха готови да стискат и помпат страните на съда.

Още стържещи звуци.

Тих металически звук.

Кристин се показа от плитката вдлъбнатина, където беше се прикрила, молейки се раненият ѝ крак да издържи... и внезапно установи, че звуците не идват от Z-образния проход, а от намиращата се по-дълбоко в склона съседна пещера, която беше свързана с тази.

Тя зърна лъч светлина от скритото в съседната пещера фенерче, който минаваше покрай един сталактит. После лъчът угасна.

Не. Това не беше възможно!

Кристин забеляза движение в края на тъмнината, където другата пещера се съединяваше с тази. Един невероятно висок, широкоплещест и ужасно грозен мъж излезе от тъмното, появявайки се в края на трептящата светлина от огъня на четиридесет крачки от Кристин.

Беше твърде късно. Кристин разбра, че Спайви идваше към тях през мрежата от пещери, а не през по-лесния за защита вход на тунела. Но как? Откъде можеха да знаят, кои пещери водеха към тази? Карта

на пещерите ли имаха? Или бяха се доверили на късмета си? Как можеха да бъдат такива късметлии?

Това беше лудост.

Това не беше справедливо.

Кристин излезе една или две крачки напред от сянката, в която беше се скрила.

Гигантът я видя и вдигна оръжието.

Тя пръсна запалителната течност към него.

Той беше твърде далеч. Леснозапалимата течност измина шест или седем фута, но после сви надолу и намокри каменния под на два или три фута, преди да го достигне.

На него сигурно мигновено бе му станало ясно, че тя не би го атакувала с такова грубо оръжие, ако имаше още муниции за пистолета.

— Хвърлете това — каза студено той.

Нейният велик план започна внезапно да изглежда трогателен и глупав.

Джоуи. Той беше зависим от нея. Тя беше неговата единствена защита. Кристин се приближи с още една крачка.

— Хвърлете това!

Преди той да успее да стреля, раненият ѝ крак поддаде и тя се строполи на земята.

— Кристин! — извика от отчаяние и мъка Чарли, натъртвайки силно на единствената дума.

Кутията със запалителната течност се търкулна по пода недалеч от Кристин, Чарли и Джоуи и се спря в един недостъпен ъгъл.

Кристин падна на раненото бедро и извика, когато силна болка прониза крака ѝ.

В момента на падането, факлата се изплъзна от ръката ѝ и попадна върху следата от течността, с която беше се опитала да опръска огромния грозен мъж. Избухна огнена линия, която изпълни за кратко време пещерата със заслепяваща светлина, а после примига и угасна без да причини вреда на никого.

Чубака се хвърли, ръмжейки, с оголени зъби върху огромния мъж, но беше твърде слаб, за да може да направи нещо. Кучето ухапа парката, но гигантът вдигна с две ръце полуавтоматичното оръжие и го

стовари с приклада надолу върху черепа му. Чубака излая кратко и се строполил безсъзнание или мъртъв в краката на гиганта.

Кристин остана в съзнание, макар да я покриваха отчасти приливи на чернота.

Огромният мъж влезе навътре в помещението, усмихвайки се като едно създание от стар филм за Франкенщайн.

Кристин видя Джоуи да се отдръпва в най-отдалечения ъгъл на пещерата.

Тя не беше успяла да го защити.

Не! *Трябваше да има нещо*, което да може да се направи. Господи! Някакво решително действие, което все още да може да се предприеме. Нещо, което коренно да промени положението и да ги спаси. Трябваше да има нещо. Но тя не можеше да измисли нищо.

71.

Огромният мъж пристъпи още по-навътре в пещерата. Това бе чудовището, което Чарли беше срещнал в жилището на Спайви, гиганта с изкривеното лице. Този, когото вещицата беше нарекла Кайл.

Докато наблюдаваше Кайл да се приближава в пещерата, а Кристин да трепери пред гротескния натрапник, Чарли се изпълваше в еднаква степен със страх и с отвращение от себе си. Той се страхуваше, защото разбираше, че ще умре в тази влажна и самотна дупка, а се отвращаваше от себе си, заради своите слабост, некомпетентност и безпомощност. Неговите родители бяха слаби и безполезни, бяха се оттеглили в една алкохолна замъгленост, за да се утешават за своята неспособност да се оправят в живота, затова, от най-млада възраст, Чарли беше си обещал никога да не заприлича на тях. Цял живот беше се учил да бъде силен, винаги силен. Никога не отстъпваше пред препятствие, най-вече защото неговите родители винаги отстъпваха. И рядко губеше битката. Той мразеше да губи. Неговите родители бяха хора, които губеха, но не и той, не и Чарли Харисън от Клемент-Харисън. Губещите хора бяха слаби физически, умствено и духовно, а слабостта беше най-големия грях. Той обаче не можеше да отрече истинността на положението, в което се намираше сега. Не можеше по никакъв начин да избегне факта, че е полупарализиран от болка, слаб като котенце и че се бори да не изпадне в безсъзнание. Истината беше, че той бе довел Кристин и Джоуи до това място и до това състояние с обещанието да им помогне. Но обещанието му беше останало неизпълнено. Те се нуждаеха от него, а той не можеше да направи нищо за тях и сега щеше да завърши своя живот, проваляйки тези, които обичаше. Това не го правеше много по-различен от неговия баща алкохолик и от неговата проядена от омраза вечно пияна майка.

Една част от него казваше, че той е бил твърде взискателен към себе си. Беше направил най-доброто, на което е способен. Никой не би могъл да направи повече. Но, тъй като винаги е бил твърде взискателен към себе си, не можеше сега да бъде по-отстъпчив. Нямахше значение

какво бе възнамерявал да направи, а какво всъщност бе направил. Той беше ги изправил лице в лице със Смъртта.

На входа между тази пещера и съседната се появи една друга фигура. Една жена. Тя остана за малко в сянка, но после се появи в оранжевата като в навечерието на празника „Вси светии“ светлина на огъня. Това беше Грейс Спайви.

Чарли се опита да повдигне ръцете си, защото, ако успееше да ги повдигне, щеше да може да седне, щеше да може да стане, а ако успееше да стане, щеше да може да се бие. Но той не успя да повдигне ръцете си. Нито една от двете. Нито на един инч.

Спайви се спря, за да погледне надолу към Кристин.

— Не му причинявайте зло — удари на молба Кристин. — За Бога, не причинявайте зло на моето малко момче.

Спайви не отговори. Тя се обърна към Чарли и бавно се затътри през помещението. В очите ѝ се четеше маниакална омраза и триумф.

Чарли беше ужасен от видяното в тези очи и отвърна погледа си от нея. Той трескава търсеше нещо, което да може да ги спаси, някакво оръжие и разбира се действие, което бяха пропуснали.

Чарли внезапно почувства увереност, че все още имаше изход и че, в края на краищата, те не бяха осъдени да умрат. Това не беше просто самозалъгване, нито трескаво бълнуване. Той познаваше добре своите собствени чувства и се доверяваше на своите догадки, а тази беше толкова реална и надеждна, колкото всяка друга от предишните. Все още имаше изход. Но къде, какъв?

Когато се взря в очите на Спайви, Кристин почувства, като че ли леденостудена ръка беше бръкнала през нейните гърди и беше сграбчила сърцето ѝ в арктична хватка. В продължение на няколко секунди, тя не можа да мигне, да преглътне, да си поеме въздух или дори да мисли. Старицата беше луда, да, съвсем луда, но в очите ѝ имаше енергия, перверзна сила. И сега Кристин разбираше как Спайви бе в състояние да привлече и задържи последователи за своята безумна кампания. После вещицата се отвърна от нея и Кристин вече можеше отново да си поеме въздух. Тя още веднъж почувства режещата болка в своя крак.

Спайви спря пред Чарли и се взря в него.

Тя умишлено игнорира Джоуи, помисли Кристин. Той беше причината тя да измине целия този път и да рискува да бъде

застреляна, причината да се бори с тези планини през две снежни вихрушки. А сега го игнорираше само, за да се наслаждава на момента, да вкуси от триумфа.

Кристин хранеше черна омраза към Спайви, но сега тя бе станала по-черна от черното, бе изместила всичко друго от сърцето ѝ. Просто за няколко секунди, омразата бе изместила дори обичта ѝ към Джоуи. Тя изпълваше всичко, консумираше всичко.

После, лудата жена се обърна към Джоуи и омразата в Кристин отстъпи при сблъсъка си с преминалите бързо през нея вълни на любов, страх, угризение на съвестта и ужас.

През нея премина, също така, още едно нещо: съживяващото чувство, че все още има какво да се направи, за да бъдат поставени на колена Спайви и гиганта. Само да можеше да ѝ се проясни мисълта.

Накрая Грейс се обърна лице срещу лице с момчето.

Усещаше тъмния ореол, който го ограждаше и се излъчваше от него и много се страхуваше, че вече може да е станало твърде късно, за да направи нещо. Може би, силата на Антихриста беше станала вече твърде голяма и детето сега бе неуязвимо.

Сълзи се стичаха по лицето на Джоуи. Той, може би, все още се преструваше, че е само едно обикновено шестгодишно момче, малко уплашено и беззащитно. Дали Джоуи наистина мислеше, че Спайви може да бъде заблудена от това негово действие и че той изобщо има някакъв шанс да ѝ внуши съмнения в този късен час? Тя бе имала моменти на съмнения и преди, както в онзи мотел в Соледад, но тези периоди на слабост бяха кратки и всичките вече далеч зад гърба ѝ.

Спайви направи няколко крачки към него.

Джоуи се опита да се свие още по-навътре в ъгъла, но вече беше се притиснал толкова плътно в мястото на съединяване на скалните стени, че почти изглеждаше като издатина от тях с формата на момче.

Тя спря, когато стигна само на шест или осем фута от него и каза:

— Ти няма да наследиш Земята за хиляда години, нито дори за една минута. Аз идвам да те спра.

Детето не отговори.

Грейс почувства, че неговата сила още не беше станала твърде голяма за нея и увереността ѝ се повиши. Той още се страхуваше от нея. Тя беше дошла навреме.

— Наистина ли мислеше, че ще успееш да избягаш от мен? — попита с усмивка тя.

Неговият поглед се отклоняваше покрай нея и Грейс знаеше, че той гледа към удареното куче.

— Твоят цербер няма да ти помогне сега — каза тя.

Джоуи започна да трепери и направи устата си като при усилие да проговори. Тя можеше да го види да оформя думичката „мама“, но той не беше в състояние да издаде дори най-слаб звук.

Грейс извади дълъг ловджийски нож от един калъф на пояса си. Той беше с остър връх и наточен като бръснач.

Кристин видя ножа и се опита да стане от пода, но жестоката болка в крака осуети намерението ѝ и тя се строполи обратно върху камъка, още докато гигантът преместваше дулото, за да го насочи към нея.

— Аз бях избрана за тази задача, заради начина, по който бях се посветила на Албърт през всичките тези години и защото знаех как да се отдавам напълно и безгранично — каза Спайви на Джоуи. — Ето как се посветих на тази свята мисия: без резерви или колебание, с всяка частица от своята сила и воля. Никога не е имало никакъв шанс да избягаш от мен.

— Моля ви, слушайте, моля ви, вие имате грешка, голяма грешка — каза Кристин, опитвайки се отчаяно да достигне Спайви, да я докосне на някакво емоционално равнище. — Той е само едно малко момче, моето малко момче. Аз го обичам и той ме обича. — Тя внезапно заговори несвързано и се ядоса на себе си, че не бе в състояние да намери думи, които да я убедят. — О, Боже, ако можеше само да видиш, колко сладък и мил е той, щеше да разбереш, че изобщо бъркаш относно него. Ти не можеш да ми го отнемеш. Това би било толкова... погрешно.

— Аз прекарах много часове в молитва над това острие — каза Спайви на Джоуи, протягайки ножа, без да обръща внимание на Кристин. — И една нощ видях духа на един от ангелите на Всемогъщия Бог да слиза от небето и да влиза през прозореца на моята спалня. Той още стои тук, вътре в този осветен инструмент и когато се забие в теб, не само острието ще прониже твоята плът, а също и ангелския дух.

Жената беше напълно полудяла и Кристин знаеше, че едно позоваване на логика и разум щеше да бъде толкова безнадеждно, колкото и едно позоваване на емоции, но трябваше да опита.

— Почакайте! Слушайте! — извика тя с нарастващо отчаяние. — Вие имате грешка. Не виждате ли? Дори Джоуи да е този, който твърдите, макар да не е, защото това е просто лудост и дори да сте права, че Бог иска смъртта му, защо тогава не го унищожи Той? Ако Бог иска моето малко момче да умре, защо не го порази с мълния или рак? Защо не го остави да бъде блъснат от кола? Бог не би имал нужда от вас, за да се справи с Антихриста.

Този път Спайви отговори на Кристин, но без да се обърне към нея. Погледът на старицата остана върху Джоуи. Тя говореше с жар, който плашеше. Гласът ѝ се издигаше и спадаше като гласа на полеви религиозен проповедник, но с повече енергия от който и да е Елмър Гантри^[1], с една фанатична възбуда, която обръщаше някои думи в животинско ръмжене и със стремителна екзалтация, която придаваше на останалите фрази една весела напевна отсенка. Ефектът беше ужасяващ и хипнотичен, а Кристин си представяше, че това е същият тайнствен и мощен ефект, който Хитлер и Сталин са имали върху тълпите:

— Когато злото се появи при нас, когато го видим в действие в този тревожен свят, ние не можем само да паднем на колене и да молим Бог да ни избави от него. Злото и подлите изкушения са един тест за нашата вяра и за нашата добродетел, едно предизвикателство, с което трябва да се срещаме всеки ден от нашия живот, за да докажем, че заслужаваме спасение и отиване в Рая. Ние не можем да очакваме Бог да свали хомота от нас, защото този хомот най-вече ние сами сме си го надянали. Наша свещена отговорност е да се противопоставяме на злото и да триумфираме над него, без чужда помощ, с тези ресурси, които Всемогъщият Бог ни е дал. Ето как ще завоюваме място до Неговата дясна ръка в компанията на ангелите.

Най-после старицата се отвърна от Джоуи и се обърна към Кристин, а очите ѝ бяха по-смущаващи от всякога. Тя продължи своята тирада:

— А вие разкривате вашето собствено невежество и вашата проклета липса на вяра, когато приписвате рак, смърт и други бедствия на нашия Господар, Бога на Небето и Земята. Не Той донесе злото на

Земята и не *Той* измъчи човечеството с десет хиляди бедствия. Това бяха Сатаната, омразната змия и Ева в благословената градина на спокойствието, които донесоха греха, смъртта и отчаянието на хиляди от следващите поколения. Ние докарахме злото върху себе си и сега най-последното зло броди по земята в тялото на това дете, а отговорността сами да се справим се него лежи на нас. Това е теста на тестовите и надеждата на цялото човечество е в нашата способност да го издържим!

Яростта на старицата беше накарала Кристин да занемее, лишена от всякаква надежда.

— Аз подушвам твоето разлагащо се сърце — каза Спайви, обръщайки се към Джоуи. — Чувствам твоя източник на зло. Това е един хлад, който прониква направо в костите ми и вибрира там. О, аз те познавам добре. *Аз те познавам.*

Кристин си блъскаше главата за някакъв план, за някаква идея, борейки се с паниката, която заплашваше да я направи така емоционално и умствено неспособна, както беше я направила физически безпомощна. Тя искаше да опита всичко, без значение колко безсмислено изглеждаше. Всичко. Но не можеше да измисли нещо.

Кристин видя, че, въпреки своето състояние, Чарли беше се надигнал до седнало положение. Както беше слаб и завладян от болката, сигурно всяко движение беше изпитание за него. Той не би се надигнал без причина, нали? Може би беше измислил някакъв начин на действие, който продължаваше да убягва на Кристин. Ето в какво искаше да повярва. Ето на какво се надяваше с цялото си сърце.

Спайви хвана ножа от противоположната страна, държейки го с дръжка към грозния великан.

— Време е, Кайл — каза тя. — Външният вид на момчето е лъжлив. То изглежда малко и слабо, но всъщност е силно и ще се съпротивлява. А аз, макар да съм Избрана, не съм физически силна. Повече не съм. Ти трябва да направиш това.

На лицето на Кайл се появи странно изражение. Кристин очакваше да види триумфиращ поглед, изразяващ нетърпение и маниакална омраза, но вместо това той изглеждаше... не разтревожен и не смутен, а по малко от двете и нерешителен.

— Кайл, дойде времето да бъдеш Божия Чук — напомни му Спайви.

Кристин потрепери. Тя се придвижи към гиганта, лазейки по пода. Беше така уплашена, че успя да игнорира болката в крака си. Тя се вкопчи в края на неговата парка, надявайки се, че ще може да го извади от равновесие, да го събори и да му вземе оръжието. Това беше един безнадежден опит, като се вземеха предвид нейният ръст и нейната сила, но тя не получи шанса дори да се опита, защото той замахна с приклада на оръжието към нея, както бе замахнал към кучето. Ударът попадна върху рамото на Кристин и я събори назад. Тя се строполи на едната си страна, а всичкият въздух беше изкаран от дробовете ѝ. Кристин си пое трудно въздух, сложи ръка върху удареното рамо и заплака.

С огромно усилие, почти притъмнявайки му от болката, Чарли беше се надигнал до седящо положение, защото мислеше, че така ще може да види ситуацията под друг ъгъл и накрая да намери някое решение, което бяха пропуснали. Обаче все още не можеше да измисли нещо, което да ги спаси.

Кайл взе ножа от Грейс и ѝ даде своето полуавтоматично оръжие. Старицата се отстрани от пътя на гиганта.

Кайл обърна няколко пъти ножа в ръката си, взирайки се в него с леко учудено изражение на лицето. Острието проблясваше в призрачната светлина на огъня.

Чарли се опита да се изтегли до високата пет фута плоскост на перваза, който изпълняваше ролята на огнище, с намерението да сграбчи някоя горяща главня и да я хвърли. С ъгълчето на окото си Спайви го видя да се бори с мъртвата тежест на собственото си разбито тяло и насочи пушката към него. Тя можеше да си спести труда, защото Чарли без друго нямаше достатъчно сила, за да достигне огъня.

Кайл Барлоу погледна ножа в ръката си, после погледна момчето и не беше сигурен какво го плашеше повече.

Той беше използвал нож, беше наръгвал хора и преди. Дори беше ги убивал. Това беше лесно и той бе освобождавал част от напрежението, което периодично се натрупваше в него като налягане на парата в котел. Но сега Кайл не беше същият човек като преди. Вече можеше да контролира емоциите си. Най-после беше разбрал себе си. Старият Кайл мразеше всеки срещнат, независимо дали го познаваше или не, защото хората неизбежно отказваха да го приемат. Новият Кайл

обаче съзнаваше, че неговата омраза причинява повече зло на него самия, отколкото на всеки друг. Всъщност, сега той знаеше, че невинаги не е бил приеман заради своята грозота, а често заради своята враждебност и своя гняв. Грейс беше му дала цел и прием и с течение на времето бе открил привързаност, а след привързаността идваха първите признаци за една способност да обичаш и да бъдеш обичан. И сега, ако беше използвал ножа, ако беше убил момчето, Кайл можеше да се плъзне по наклонената плоскост надолу, към дълбочините, от които беше се изкатерил. Той се страхуваше от ножа.

Но той се страхуваше също и от момчето. Кайл знаеше, че Грейс притежава огромна психическа сила, защото беше я видял да прави неща, които не бяха по силите на никой обикновен човек. Следователно, тя трябваше да е права като казваше, че момчето е Антихрист. Ако не успееше да убие дяволското дете, той щеше да разочарова Бога, Грейс и цялото човечество.

Но не беше ли той помолен да пожертва своята душа, за да постигне спасение? Да убие, за да бъде благословен? Имаше ли смисъл това?

— Моля ви, не причинявайте зло на моето малко момче. Моля ви — каза с умоляващ глас Кристин.

Кайл я погледна и неговото затруднение се задълбочи. Тя не приличаше на Мадоната на Мрака със силата на Сатаната зад себе си. Тя беше наранена, уплашена и молеше за пощада. Той беше я наранил и от това чувстваше пристъп на силна вина.

— Кайл! — повика го Майка Грейс, чувствайки, че нещо не е наред.

Кайл се обърна към момчето и изтегли ръката с ножа назад, така че да съсредоточи цялата сила на мускулите в първия удар. Ако той изминеше последните няколко крачки приведен, свалеше ножа ниско долу и ръгнеша момчето в корема, всичко щеше да свърши за няколко секунди.

Детето продължаваше да плаче, а ясносините му очи бяха фиксирани върху острието на ножа в ръката на Кайл. Неговото лице беше изкривено от ужас и върху бледата кожа беше избила пот. Малкото му тяло беше леко превито, като че ли в очакване на болката.

— *Порази го!* — извика Майка Грейс.

През съзнанието на Кайл бързо преминаха въпроси. Как може Бог да е милостив и да продължава да ме кара да нося товара на моето уродливо лице? Кой Бог би ме спасил от един безсмислен живот на насилие, болка и омраза... просто, за да ме принуди да убивам отново? Ако Бог управлява света, защото Той позволява толкова много страдание, болка и мъка? И как би могло да бъде макар и малко по-лошо, ако управлява Сатаната?

— Дяволът е вкарал съмнение в съзнанието ти — каза Грейс. — Ето откъде идва то, Кайл. Не вътре от теб, а от дявола!

— Не — отвърна той. — Ти ме научи винаги да мисля и да се старая да постъпвам правилно, да ме е грижа да постъпвам правилно. Аз възнамерявам да отделя една минутка тук, само една минутка, за да помисля!

— Не мисли, а просто действай — настоя тя. — Или се махай от пътя ми и ме остави да използвам пушката. Как можеш да ме проваляш точно сега? След всичко, което направих? Как можеш да ме проваляш?

Тя беше права. Той й дължеше всичко. Щеше да продължава да бъде просещ глупак, живеещ в мизерия и разяждан от омраза, ако не беше тя. Ако той я провалеше сега, къде беше тогава неговата почтеност, неговата благодарност? Ако я провалеше, нямаше ли да се плъзне обратно към стария си живот почти толкова сигурно, колкото и ако използваше ножа, както искаше тя?

— Моля ви — каза Кристин Скавело. — О, Боже, моля ви, не причинявайте зло на моето дете.

— Изпрати го завинаги обратно в Пъкъла! — извика Грейс.

Кайл се чувстваше, като че ли беше разкъсан. Той правеше преценки на морала и взимаше имащи стойност решения само от няколко години, което не беше достатъчно дълго време, за да му стане това подсъзнателна привичка и да се справя лесно с дилеми като тази. Кайл усети, че сълзи се търкалят по бузите му.

Погледът на момчето се вдигна от върха на острието.

Кайл срещна очите на детето и беше разтърсен от тях.

— Убий го! — извика Грейс.

Кайл трепереше силно.

Момчето също трепереше.

Техните погледи не само се срещаха, но и... сливаха... така че на Кайл се струваше, че може да вижда не само през собствените си очи, а също и през очите на момчето. Това беше едно почти магическо съпричастие, като че ли той и момчето, нападателя и жертвата, бяха едно цяло. Кайл се чувстваше голям и опасен и в същото време... малък и безпомощен. Той внезапно усети замайване и нарастващо смущение. Неговото видение излезе за момент от фокус. После Кайл видя или си въобрази, че вижда себе си да се надвесва над детето. Виждаше се буквално от гледна точка на момчето, като че ли той беше Джоуи Скавело. Това беше поразителен момент на прозрение, странен и дезориентиращ, едно почти ясновидско преживяване. Гледайки се през очите на момчето, Кайл беше поразен от външния си вид, от свирепостта на своето лице и от лудостта на тази атака. Студени тръпки полазиха по гърба му и той не можа да си поеме въздух. Това не ласкаещо го видение на себе си беше ясновидски еквивалент на удар по главата с шлосерски чук с назъбено чело, на психологическо сътресение. Кайл мигна и моментът на прозрение премина. Той отново беше сам себе си, макар с ужасно главоболие и замайване. Накрая Кайл разбра какво трябва да прави.

За изненада на Кристин, гигантът се отвърна от Джоуи и хвърли ножа в пламъците до Чарли. Искри и живи въглени полетяха във въздуха като огнени пеперуди.

— Не! — извика Грейс Спайви.

— Аз съм приключил с убиването — каза огромният мъж. Сълзи се лееха обилно по бузите му, смекчавайки неговия суров и настървен поглед, както дъждът върху прозоречното стъкло замъглява и смекчава гледката отвън.

— Не — повтори Спайви.

— Това е погрешно — каза Кайл. — Дори ако го правя за теб.

— Дяволът е внушил тази мисъл в съзнанието ти — предупреди го старицата.

— Не, Майко Грейс. Ти си ми я внушила.

— Дяволът! — настоя френетично тя. — Дяволът ти я е внушил!

Гигантът се колебаеше, размазвайки сълзи върху лицето си със своите големи ръце.

Затаила дъх, Кристин наблюдаваше конфронтацията с надежда и страх. Ако това създание на Франкенщайн наистина се обърнесе

срещу своя господар, то можеше да бъде чудесен съюзник, но в момента не изглеждаше достатъчно стабилно, за да ги избави от тяхната криза. Въпреки че беше захвърлил ножа, Кайл изглеждаше объркан в умствено и в емоционално отношение и дори не стоеше съвсем стабилно на краката си. Когато допря ръце до главата и започна да примигва през сълзи, Кайл изглежда изпитваше болка почти като че ли беше бит с палка. В края на краищата, той можеше да се обърне всеки момент и да убие Джоуи.

— Дяволът е внушил това съмнение в съзнанието ти — продължи да настоява Грейс Спайви, като пристъпваше към гиганта и му викаше. — *Дяволът, дяволът, дяволът!*

Кайл свали мокрите от сълзи ръце от лицето си и примигна срещу старицата.

— Ако това е дяволът, тогава той изобщо не е лош. Изобщо не е лош, щом иска от мен никога да не убивам отново — каза той и тръгна клатушкайки се към прохода, който водеше извън пещерите. Кайл спря точно в началото му и се облегна на стената, като че ли се нуждаеше от минутка време за възстановяване след изпълнението на някаква изтощителна задача.

— Тогава аз ще свърша тази работа! — извика яростно Спайви, стискайки ремъка на полуавтоматичното оръжие. Сега тя го взе в двете си ръце. — Ти си моя Юда, Кайл Барлоу. *Юда*. Ти ме разочарова. Но Бог няма да се разочарова от мен. Аз няма да Го разочаровам по начина, по който го стори ти. Не, не и аз, Избраната, не и аз!

Кристин погледна Джоуи, който продължаваше да стои в ъгъла, облегат на камъка. Сега неговите ръце бяха протегнати напред с малките бледи длани, спънати и обърнати навън, като че ли да се предпази от куршумите, които Грейс Спайви би изстреляла към него. Огромните му очи гледаха уплашено и бяха фиксирани върху старицата, сякаш тя беше го хипнотизирала. Кристин искаше да му извика да бяга, но това беше безсмислено, защото Спайви беше на пътя му и сигурно щеше да го спре. Освен това, къде можеше да отиде той? Навън, на минусовия вятър, където щеше бързо да замръзне? Подълбоко в пещерите, където Спайви щеше лесно да го проследи и скоро да го намери? Джоуи беше в клопка, малък и беззащитен, и нямаше къде да се скрие.

Кристин погледна Чарли, който плачеше, разстроен от собствената си неспособност да помогне. Тя се опита да се хвърли към Грейс Спайви, но бе победена от своя ранен крак и от повреденото си рамо. Накрая, в отчаянието си, тя погледа назад към Кайл и каза:

— Не я оставяйте да направи това! За Бога, не ѝ позволявайте да му причини зло!

Гигантът само мигаше глупаво към Кристин. Той изглеждаше шокиран и неспособен да изтръгне оръжието от ръцете на Спайви.

— *Моля ви, моля ви, спрете я* — умоляваше го Кристин.

— Ти мълчи! — предупреди я Грейс, правейки една заплашителна крачка към нея. После се обърна към Джоуи. — И не се опитвай да използваш тези очи върху мен — каза му тя. — Не можеш да ме победиш по този начин, нито по който и да е друг начин. Не и мен. Аз мога да се противопоставя.

Старицата срещна известна трудност, докато разбере как да борави с оръжието и когато накрая изстреля един куршум, той отиде високо и се удари в стената над главата на Джоуи, като почти засегна тавана. Звукът от експлозията се блъскаше насам-натам в затвореното пространство и едно оглушително ехо се наслагваше върху друго. Гръмотевичният звук и ритането на оръжието изненадаха Спайви, разтърсвайки крехкото ѝ тяло. Тя се залюля, отстъпи две крачки назад и без да иска натисна отново спусъка. Вторият куршум удари тавана и рикошира някъде из помещението.

Джоуи пищеше.

Кристин викаше и търсеше нещо за хвърляне, някакво оръжие, без значение колко примитивно, но не можа да намери нищо. Болката в ранения крак я приковаваше като болт към камъка и тя не можеше да прави нищо друго, освен да удря с ръка по пода от безсилие.

Старицата се запъти към Джоуи, държейки непохватно оръжието, очевидно решила този път да завърши работата. Но нещо не беше наред. Или Спайви беше привършила мунициите, или оръжието беше направило засечка, защото тя започна ядосано да се бори с него.

След като заглъхна ехото от последния изстрел, от дълбочината на планината се появи един мистериозен звук, който идваше от съседните пещери. Той непрекъснато нарастваше и увеличаваше объркването. Това беше един странен и плашещ звук, който Кристин можеше почти, но не съвсем, да идентифицира.

Оръжието беше направило засечка. Спайви успя да изкара една заклешила се в патронника гилза. Месинговият цилиндър изскочи във въздуха, отразявайки светлината на огъня и падна на пода, издавайки слаб звук.

Уика-уика-уика-уика. Странният звук като от пляскане на криле все повече се приближаваше, идвайки от дълбочината на планината. Хладният въздух вибрираше с него.

Спайви отмести леко погледа си от Джоуи и го насочи към входа от съседната пещера, през който преди няколко минути бяха влезли заедно с гиганта.

— Не! — извика Спайви. Изглежда знаеше какво идва.

И в този момент, Кристин също разбра.

Прилепи.

Едно бучащо, пляскащо с криле и носещо се бързо торнадо от прилепи.

Миг по-късно, те започнаха да нахлува в това помещение от съседните пещери. Бяха сто, двеста и дори повече. Те се издигаха към сводестия таван, пицяха пронизително, работеха усърдно с подобните на кожа криле и се стрелкаха напред-назад като кипящо множество, като лудо вихреци се сенки към горната част на светлината от огъня.

Старицата ги гледеше втренчено. Тя говореше, но думите ѝ се губеха в барабанныя шум от рояка.

Прилепите спряха да пицят като един. Сега се чуваше само шумоленето, пърхането и съскането на крилето. Мълчанието им беше толкова неестествено, че изглеждаше по-лошо от писъците им.

Не, помисли Кристин. О, не!

Маниакалната самоувереност на Спайви се разби в покрива на това, всяващо страх събрание. Тя произведе още два изстрела в кошмарния рояк, което беше едно безсмислено и всъщност опасно нападение.

Дали провокирани от изстрелите или по друга причина, прилепите се спуснаха върху Грейс Спайви като едно-единствено същество, като един облак от малки черни машини за убиване, целите от нокти и зъби. Те раздраха нейния топлоизолиращ скиорски екип, хванаха я за косата, впиха нокти в старицата и останаха така. Спайви тръгна, олюлявайки се, да прекосява пещерата. Тя размахваше ръце и се въртеше, като че ли изпълняваше танц на ужаса или като че ли

можеше да отлети с тях. Пищейки и викайки, тя се блъсна в една стена и все още с прилепите, вкопчени в нея продължи да се щура и залита.

Кайл направи две нерешителни крачки към нея и спря. Изглеждаше не толкова уплашен, колкото учуден.

Кристин не искаше да гледа, но не можеше да направи нищо. Очите ѝ бяха приковани към ужасната битка.

Спайви сякаш носеше дрехи, съставени от стотици веещи се черни парцали. Лицето ѝ изчезна напълно под тази парцалива дреха.

Освен пърхането и съскането на криле, прилепите поддържаха своето зловещо мълчание, въпреки че сега се движеха още по-френетично и с лоши намерения. Те я разкъсаха на парчета.

---

[1] Елмър Гантри е героят на известен роман със същото име от Синклер Луис. Гантри, алчен, похотлив и лицемерен евангелизатор, проповядвал едно, а вършел друго. Думите му, проповедите му и животът му били фалш. — Бел. filthy ↑

72.

Накрая прилепите утихнаха.

Спайви също беше неподвижна.

В продължение, може би, на една минута прилепите представляваха един жив черен погребален покров на тялото, потрепвайки леко, като подухвана от вятъра дреха. През втората минута тяхното неестествено мълчание стана още по-забележимо и изнервящо. Те съвсем не приличаха на обикновени прилепи, нито се държаха като такива. Освен учудващото навременно появяване и целенасочеността на тяхната атака, те притежаваха едно качество, което беше неопределимо странно. Кристин видя някои от малките тъмни зли глави с мигащи кървавочервени очички да се надигат и да се обръщат наляво, надясно, пак наляво, сякаш чакаха заповед от водача на тяхното ято. После, когато заповедта дойде с глас, който само те можеха да чуят, прилепите се издигнаха като един в пляскащ с криле облак и отлетяха обратно в другите пещери.

Кайл Барлоу и Чарли стояха мълчаливи и слисани.

Кристин не погледна мъртвата жена. Тя не можеше да откъсне погледа си от своя син. Той беше жив, колкото и невероятно и удивително да изглеждаше това. След целия ужас и болка, през които бяха минали и след като смъртта изглеждаше неизбежна, за нея бе трудно да повярва, че това помилване, в последната минута беше реално. Неоправдано, Кристин чувстваше, че, ако отмести погледа си от Джоуи, дори за миг, той ще се окаже мъртъв, когато го погледне повторно и че тяхното необичайно спасение ще се окаже илюзия или сън.

Повече от всичко, Кристин искаше да го държи в прегръдките си, да докосва неговата коса и неговото лице, да го притиска силно и да чувства ударите на сърцето му и топлината на дъха му в шията си. Но раната в крака не й позволи да отиде при него, а той изглежда беше в шоково състояние, което бе го накарало да я забрави временно.

Много далеч, в другите пещери, прилепите сигурно бяха започнали да заемат своите познати места, защото отново пищяха,

сякаш спореха помежду си за по-благоприятна позиция. Издаваният от тях зловещ звук, който отново замря, бе станал причина студени тръпки да побият Кристин. Това усещане се засили още повече, когато тя видя своя полухипнотизиран син да накланя глава, сякаш разбираше пискливия език на тези нощни създания. Той беше смущаващо бледен. Устата му се изкриви в нещо, наподобяващо неясна усмивка, но после Кристин реши, че е гримаса на отвращение или ужас, предизвикана от сцената, на която току-що беше станал свидетел и която беше го оставила в това полупаралитично вцепенение.

Когато подновените крясъци на прилепите постепенно замряха, Кристин усети страх, макар и не от случилото се с Грейс Спайви. Тя не се страхуваше, че прилепите може да се върнат, за да убиват отново. Наистина, по някакъв начин, Кристин знаеше, че те няма да дойдат и точно невъзможността да знае това я плашеше. Тя не искаше да разсъждава откъде идва знаенето, да размишлява точно откъде идва, нито какво би могло да означава.

Джоуи беше жив. Нищо друго нямаше значение. Звукът от изстрелите беше привлякъл прилепите и по чиста случайност (или по Божия милост) те бяха ограничили своето нападение само върху Грейс Спайви. Джоуи беше жив. *Жив.* Кристин внезапно почувства сълзи от радост да парят в очите ѝ. Джоуи беше жив. Тя трябваше да се съсредоточи на това чудесно обръщане на съдбата, защото оттук започваше тяхното бъдеще. Кристин бе сигурна, че то щеше да бъде светло, пълно с любов и щастие, без тъга, без страх и над всичко, без съмнение.

Съмненията могат да те гризат, да разрушават щастието, да превръщат любовта в горчивина. Съмнението можеше дори да се вмъкне между една майка и нейния многообичан син, създавайки непреодолима бездна между тях, а тя просто не можеше да позволи това да се случи.

Независимо от всичко, една мисъл, неканена и нежелана, ѝ дойде наум: вторник, Лагуна Бийч, пункта за обслужване на коли Арко, където бяха чакали Чарли след като едва бяха се спасили от бомбата, разрушила къщата на Мириам Ранкин; тя, Джоуи и двамата бодигарда, стоящи при купчината гуми, когато целият свят отвън бе обхванат от една яростна електрическа буря, която беше така мощна, че приличаше на предизвестие за края му; Джоуи, наблюдаващ я без страх, като че ли

това бяха само фойерверки, като че ли... като че ли той знаеше, че те не могат да го наранят. Не беше ли това знак? Не беше ли свръхестествената свирепост на бурята някакво съобщение, което той разбираше и черпеше надежда от него?

Не. Глупости.

Кристин трябваше да изхвърли тези глупави мисли от главата си. Това беше точно този вид лудост, от която можеш да се заразиш само от връзка с подобни на Грейс Спайви. Боже мой, старицата беше като преносителка на чума, разпространявайки безразсъдност и заразявайки всеки със своите параноидни фантазии.

Но какво да кажем за прилепите? Защо дойдоха точно в подходящия момент? Защо нападнаха само Грейс Спайви?

Спри се, каза си тя. Ти просто... правиш от нищо нещо. Прилепите дойдоха, защото бяха уплашени от първите два изстрела, които произведе старицата. Звукът бе толкова силен, че беше ги уплашил и довел. И после, когато дойдоха тук... Ами, тя стреля по тях и ги разгневи. Да. Разбира се. Беше точно така.

Освен... Ако първата двойка изстрели беше уплашила прилепите, защо тогава третият и четвъртият не ги уплашиха отново? Защо те не отлетяха? Защо я нападнаха и се отърваха от нея по такъв... подходящ начин?

Не.

Глупости.

Все още анемично блед, Джоуи се взираше в пода, но беше вече започнал да излиза от своето полуапатично състояние. Той нервно дъвчеше един от пръстите си. Това го правеше да прилича на малко момче, разбиращо, че е направило нещо, което може да разтревожи майка му. След няколко секунди Джоуи вдигна глава и погледът му срещна очите на Кристин. Той се опита да се усмихне през сълзите си, но устата му беше все още мека и отпусната от шока и страха. Джоуи никога не беше изглеждал по-мил и по-нуждаещ се от майчина любов, а неговите слабост и уязвимост свиваха сърцето ѝ.

Със замъглено от болката зрение и слаб от инфекцията и загубата на кръв, Чарли се питаше, дали всичко, което беше се случило в пещерата, не беше станало всъщност само в трескавото му въображение.

Но прилепите бяха реалност. Резултатът от тяхното кърваво дело лежеше неопровержим на разстояние само няколко фута от него.

Чарли се уверяваше, че странното нападение върху Грейс Спайви има едно рационално, естествено обяснение, но той не беше напълно убеден от собственото си уверение. Може би прилепите бяха разярени, което можеше да се обясни с факта, че те не избягаха при звука на изстрелите, а бяха, вместо това, привлечени от него, защото всички разярени животни са особено чувствителни (и лесно разгневими) от ярки и силни шумове. Но защо прилепите бяха хапали и драскали само Грейс, оставяйки недокоснати Джоуи, Кристин, Барлоу и самия Чарли?

Той хвърли поглед към Джоуи.

Момчето беше излязло от своя квази-отистичен транс. То бе отишло при Чубака. Джоуи беше коленичил до кучето, хлипаше и искаше да докосне неподвижното животно, но се страхуваше и правеше с ръцете си жестове на безпомощност.

Чарли си спомняше, когато миналия понеделник в своя кабинет беше погледнал Джоуи и беше видял безплътен череп вместо лице. Видението беше кратко като мигване на окото и той бе преместил спомена за него в подсъзнанието си. Ако Чарли изобщо се безпокоеше от този спомен, то беше защото това можеше да означава, че Джоуи ще умре. Но той, всъщност, не вярваше във видения и в ясновидски разкривания, така че не беше много обезпокоен. Сега Чарли се питаше, дали видението не беше действителност. Може би, то не означаваше, че Джоуи ще умре. Може би, то означаваше, че Джоуи е смъртта.

Разбира се, тези мисли бяха само доказателство за сериозността на неговата треска. Джоуи си беше Джоуи, нищо повече, нищо лошо, нищо странно.

Чарли обаче си спомняше също и съня си по-късно същата нощ, в който плъховете, вестители на смъртта, бяха изскочи от гърдите на момчето.

Това са глупости, каза си той. От твърде дълго време съм детектив. На никого не се доверявам. Сега търся измама и поквари дори в най-невинните сърца.

Джоуи започна да говори, милвайки кучето. Думите му излизаха на пресекулки между хлипанията:

— Мамо, мъртъв ли е? Мъртъв ли е Чубака? Този... лош човек... той уби ли Чубака?

Чарли погледна Кристин. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, а очите ѝ преливаха от нов поток. Тя изглеждаше временно онемяла. Противоречиви емоции се бореха за завладяване на нейното прелестно лице: ужаса от жестоката смърт на Спайви, изненадата от собственото ѝ оцеляване и радостта, че нейното дете е невредимо.

Като видя нейната радост, Чарли се засрами, че е гледал момчето с подозрение. Все пак... той беше детектив, а работата на един детектив е да бъде подозрителен.

Чарли погледна внимателно Джоуи, но не откри излъчваното зло, за което говореше Спайви, не почувства, че присъства на нещо чудовищно. Джоуи продължаваше да бъде едно шестгодишно момче, едно хубаво дете с мила усмивка, способно да се смее, да плаче, да се безпокои и да се надява. Чарли бе видял какво беше се случило на Грейс Спайви и въпреки това ни най-малко не се страхуваше от Джоуи, защото, по дяволите, той не можеше изведнъж да започне да вярва в съществуването на дяволи, демони и Антихриста. Той винаги беше се интересувал от науката като лаик и беше още от дете застъпник за космическата програма. Чарли винаги бе вярвал, че логиката, здравият разум, светският еквивалент на Християнската Света Троица, ще решат всички проблеми на човечеството и всички тайни на съществуването, включително източника и смисъл на живота. А науката вероятно можеше да обясни какво беше се случило тук. Един биолог или зоолог щеше, най-вероятно, да открие, не тяхното поведение е съвсем в границите на нормалното.

Докато Джоуи продължаваше да стои наведен над Чубака и да го милва, плачейки, опашката на кучето помръдна и после удари земята.

— Мамо, виж! Той е жив! — извика Джоуи.

Кристин видя Чубака да се търкулва на хълбок, да се изправя на крака и да се отърсва. Той изглеждаше мъртъв, а сега не беше дори замаян. Той се изправи на задните крака, постави предните лапи на рамената на Джоуи и започна да ближе лицето на своя млад господар.

Момчето се смееше и рошеше козината на кучето.

— Как си Чубака? — питаше го Джоуи. — Добро куче. Добрият стар Чубака.

Чубака? Питаше се Кристин. Или Бренди?

Бренди беше обезглавен от хората на Спайви и бе погребан с почести в едно прилично гробище за домашни любимци в Анахейм.

Но ако те се върнеха сега на това гробище и отвореха гроба, какво щяха да намерят? Нищо ли? Една празна дървена кутия? Беше ли Брендли възкръснал и намерил своя път до кучкарника точно навреме, за да могат Чарли и Джоуи отново да го вземат?

Глупости, казваше си ядосано Кристин. Глупава мисъл. Глупачка.

Тя обаче не можеше да избие тези натрапчиви мисли от главата си и те я водеха до други нелогични размишления.

Преди седем години... мъжът на кораба за екскурзии... Лушъс Андър... Люк.

Кой, всъщност, беше той?

Какво беше той?

Не, не, не. Невъзможно.

Кристин затвори очи и вдига ръка към главата си. Чувстваше се така уморена. Изтощена. Нямахше сили да се противопостави на тези трескави размишления. Чувстваше се заразена от лудостта на Спайви, замаяна и изолирана, както вероятно се чувстваха жертвите на маларията.

Люк. Години наред тя се опитваше да го забрави. Сега се опитваше да си спомни. Той беше около тридесетгодишен, слаб и с добре развити мускули. Русата му коса блестеше на слънцето. Имаше ясни сини очи, бронзов загар, съвършено равни бели зъби, подкупваща усмивка и свободно държане. Той беше една чаровна, но не особено оригинална смес от сложност и простота, от житейски опит и невинност. Той бе един сладкодумец, който знаеше как да вземе от жените това, което искаше. За Бога, тя бе мислила за него като за сърфист. Ето на какво приличаше той, на модел на младия калифорнийски сърфист.

Въпреки че нейната сила изтичаше през раната, причинявайки й все по-силно замайване и въпреки че изтощението и загубата на кръв отслабваха съзнанието й и я правеха чувствителна към безумните обвинения на Спайви, тя не можеше да повярва, че Люк е бил Сатаната. Дяволът маскиран като сърфист? Това беше твърде банално за вярване. Ако Сатаната беше истински, ако той искаше син и ако искаше тя да го износи, защо просто не бе дошъл онази нощ в истинския си вид? Тя нямаше да може да му се противопостави. Защо

не беше я взел направо с много пляскане на криле и силно удряне на опашка?

Люк пиеше бира, а тя много обичаше пържени картофи. Той пикаеше, къпеше си и си миеше зъбите, като всяко друго човешко същество. Понякога приказките му бяха съвсем скучни и глупави. Не можеше ли дяволът да бъде поне неизменно духовит?

Люк със сигурност си беше Люк, нито повече, нито по-малко.

Кристин отвори очи.

Джоуи се смееше и притискаше силно Чубака. Беше така щастлив, така обикновен.

Разбира се, разсъждаваше тя, дяволът би могъл да изпитва перверзно удоволствие от това да ме използва точно мен, да нося неговото дете.

В края на краищата, тя беше бивша монахиня. Нейният брат беше свещеник и... мъченик. Тя беше изоставила своята вяра. Беше девствена, когато се отдаде на човека от кораба за екскурзии. Беше ли тя съвършеното средство, чрез което дяволът да може да се подиграе с първото раждане на девица?

Лудост. Тя се мразеше за тези съмнения в своето дете и за това, че вярваше на каквото и да е от бръщолевенията на Спайви.

И, все пак... Не се ли измени целият ѝ живот към по-добър, откакто забременя с момчето? Тя беше необичайно здрава (никаква настинка, никакво главоболие), щастлива и имаше успешен бизнес. Като че ли беше... благословена.

Накрая, доволен, че кучето е добре, Джоуи се откъсна от Чубака и отиде при Кристин.

— Мамо, свършили ли всичко? — попита той, като триеше зачервените си очи и подсмърчаше. — Добре ли ще сме вече? Аз все още се страхувам.

Кристин не искаше да го погледне в очите, но за своя изненада тя не откри в тях нищо плашещо и нищо, от което кръвта ѝ да замръзне в жилите.

Бренди... не, Чубака дойде при нея и подуши ръката ѝ.

— Мамо — каза Джоуи, коленичейки до нея. — Страх ме е. Какво ти направиха те? Какво ти направиха? Ще умреш ли? Не умирай, моля те, мамо, не умирай.

Кристин го погали по бузата.

Той се страхуваше, трепереше. Но това беше по-добро, отколкото аутистичен транс.

Джоуи се притисна към нея и само след моментно колебание тя го задържа със здравата си ръка. Нейният Джоуи. Нейният син. Нейното дете. Усещането от притискането му към нея беше чудесно, неописуемо прекрасно. Допирът беше по-добър от каквото и да било друго лекарство, защото той я възвръщаше към живота, проясняваше главата ѝ и разсейваше лошите образи и безумните страхове, които бяха перверзното завещание на Спайви. Прегръщайки силно своето дете и чувствайки неговото притискане към себе си, породено от нуждата за обич и сигурност, Кристин беше се излекувала от заразилата я лудост на Спайви. Това момче беше плод на нейната утроба, един живот, който тя бе дала на света и нищо не беше, нито някога щеше да бъде, по-ценно за нея от него.

Кайл Барлоу беше се плъзнал надолу по пода с гръб опрян на стената и бе заровил лице в ръцете си, за да не гледа грозните останки от Майка Грейс. Но Чубака отиде при Кайл, подуши го и Кайл го погледна. Кучето го лизна по лицето. Езикът му беше топъл, а носът студен, както езикът и носът на всяко куче. То имаше смешна муцуна. Как той е могъл изобщо да си помисли, че такова животно може да бъде куче от Пъкъла?

— Аз я обичах като майка, а тя промени живота ми, така че аз останах с нея дори когато сбърка, когато стана лоша и дори когато започна... да върши наистина безумни неща — каза Кайл, стреснат от звука на собствения си глас и изненадан да се чуе, че обяснява своите действия на Кристин Скавело и Чарли Харисън. — Тя притежаваше... тази сила. Не може да се отрече. Тя беше... както във филмите... ясновидка. Разбирате ли? Медиум. Ето защо можеше да ви проследява вас и момчето... Не защото я е водил Бог... и не защото момчето е син на Сатаната, а защото тя беше просто... ясновидка. — Това не беше нещо, което той знаеше, преди да се чуе да говори. Фактически дори сега изглежда не знаеше какво ще каже, преди думите да излязат от устата му. — Тя имаше видения. Струва ми се, че не бяха религиозни, както мислех. Не от Бога. Наистина не. Може би, тя е знаела това през цялото време. Или, може би се е заблуждавала. Може би, тя наистина е мислела, че разговаря с Бога. Не мисля, че е искала да причини зло, вие разбирате. Тя може да е тълкувала погрешно своите видения, не е

ли така? Но има голяма разлика между това да бъдеш медиум или Жана Д'Арк, нали? Голяма разлика.

Чарли слушаше борбата на Кайл Барлоу със своето собствено съзнание и дълбокият изпълнен с разкаяние глас на грозния великан му действаше успокояващо. Успокояващият ефект се дължеше отчасти на факта, че Барлоу бе му помогнал да разбере тези неотдавнашни събития в по-малко фантастична светлина, отколкото хвърляната от Армагедона. Той им показваше как това можеше да бъде паранормално, без да бъде свръхестествено или катаклизмично. Но на Чарли действаха успокояващо и отпускащо също странните тихи гъргорещи тонове и модулации в гласа на огромния мъж, леката задименост на въздуха и някои неопределими свойства на топлината и светлината, които го правеха възприемчив към това послание, както един обект на хипнотизатор е възприемчив към всякакъв вид възприятия.

— Майка Грейс искаше да направи добро — каза Кайл. — Тя просто беше се объркала накрая. Беше объркана. И, Бог да ми е на помощ, аз вървах до нея, въпреки че имах своите съмнения. Почти отидох твърде далеч. Почти... Бог да ми е на помощ... почти щях да употребя ножа срещу това малко момче. Вижте, работата е... Аз мисля, че може би, вашият Джоуи също притежава своите ясновидски способности. Знаете ли? Обръщали ли сте някога внимание на това? На някакви признаци? Мисля, че той е, в известна степен, като самата Майка Грейс, с ясновидски способности или нещо подобно, дори ако момчето не знае, дори ако силата не е станала още очевидна... И ето какво тя е чувствала в него... но го е разбрала погрешно. Трябва да е било така. Това трябва да е обяснението. Бедната Грейс. Бедната мила Грейс. Тя искаше да направи добро. Можете ли да повярвате? Тя искаше да направи добро, както и аз. Същото се отнася и за всеки един от църквата. Тя искаше да направи добро.

Чубака остави Кайл и отиде към Чарли, който позволи на кучето предано да се сгуши в него. Той забеляза кръв в ушите му. Козината върху тях беше също сплъстена от кръв. Това означаваше, че Барлоу беше ударил кучето много силно с приклада на оръжието, наистина, ужасно силно, но то, въпреки това, изглежда беше се съвзело напълно. То сигурно беше получило мозъчно сътресение, но, все пак, не беше замаяно, нито му липсваше чувство за ориентиране.

Кучето погледна Чарли в очите.

Той се намръщи.

— Тя искаше да направи добро. Тя искаше да направи добро — каза Кайл, захлупил лице в ръцете си и започна да плаче.

— Мамо, той ме плаши — каза Джоуи, притискайки се към майка си. — За какво говори? Той ме плаши.

— Всичко е наред, момчето ми.

За изненада на Чарли, Кристин успя да се надигне и примъкне на няколко фута, за да се облегне на стената. Тя изглеждаше твърде изтощена, за да се движи и дори, за да говори. Лицето и имаше по-добър вид и не беше така бледо.

— Чарли? Ти добре ли си? — попита Джоуи, продължавайки да подсмърча и да бърше носа си с ръкав.

Въпреки че Спайви и нейните хора не представляваха повече заплаха, Чарли продължаваше да бъде сигурен, че ще умре в тази пещера. Той беше зле, а щяха да минат часове, преди да може да бъде извикана помощ и преди тя да стигне до тях. Нямаше да може да издържи толкова дълго. Все пак, той се опита да се усмихне на Джоуи и каза с глас, който беше така слаб, че се уплаши от него:

— Аз съм окей.

Джоуи се отдели от майка си и отиде при Чарли.

— Магнъм не би могъл да го направи по-добре — каза той.

Момчето седна до Чарли и го докосна с ръка. Чарли трепна, но всичко беше наред, свършено наред. После, за няколко минути, той загуби съзнание или, може би, само заспа. Когато дойде на себе си, Джоуи беше отишъл отново при майка си, а Кайл Барлоу изглежда се готвеше да си тръгне.

— Какво не е наред? Какво става сега? — попита Чарли.

Кристин очевидно се успокои като го видя, че е отново в съзнание.

— Няма никакъв начин ти и аз да успеем да се измъкнем оттук без чужда помощ — каза тя. — Ще трябва да бъдем носени на носилка. Мистър Барлоу ще отиде да повика помощ.

Барлоу се усмихна окуражително. Ужасното му на вид лице имаше мъртвешко изражение.

— Снеговалежът спря, а вятърът утихна — каза той. — Ако се придържам към пътеките в гората, ще бъда в състояние да се спусна до

цивилизацията за няколко часа. Може би, до падането на нощта ще мога да се върна тук с екип спасители. Сигурен съм, че ще успея.

— Ще вземете ли Джоуи с вас? — попита Чарли, забелязвайки че гласът му е по-силен от преди, а говоренето не изисква от него толкова големи усилия, колкото няколко минути по-рано. — Ще го изведете ли оттук?

— Не — отвърна Кристин. — Джоуи ще остане при нас.

— Без него ще се движа по-бързо — каза Барлоу. — Освен това, вие двамата ще имате нужда от него. Той ще слага от време на време дърва в огъня.

— Аз ще се грижа за тях, мистър Барлоу — обеща Джоуи. — Можете да разчитате на мен. На Чубака и на мен.

Кучето излая тихо, сякаш да потвърди казаното от момчето.

Барлоу удостои момчето с още една уродлива усмивка и то, на свой ред, също се усмихна. Джоуи беше приел преобразяването на огромния мъж с по-голяма готовност, отколкото Чарли, а неговото доверие изглежда беше възвърнато.

Барлоу ги напусна.

Те стояха известно време мълчаливо. Дори не поглеждаха към трупа на Грейс Спайви, също като че ли той беше само още една каменна формация.

Чарли стисна зъби и се приготви за едно мъчително и най-вече безсмислено изпитание. Той се опита да се изтегли нагоре до седнало положение.

Въпреки че преди не му достигаха сили да стори това, сега намери задачата си забележително лека. Болката от огнестрелната рана в рамото беше рязко спаднала за голяма негова изненада и беше притъпена до такава степен, че той я изтърпя без особено усилие. Другите наранявания му причиняваха някакъв дискомфорт, но те не бяха така обезпокоителни и така изтощителни, както преди. Чарли се чувстваше донякъде... обновен и знаеше, че ще бъде в състояние да се удържи жив, докато пристигне спасителния, екип и ги свали от планината в някоя болница.

Той се питаше, дали Джоуи беше причина да се чувства по-добре. Момчето беше дошло при него, беше го докоснало с ръка и той бе заспал за няколко минути. А след събуждането си... беше се почувствал отчасти излекуван. Беше ли това една от способностите на

момчето? Ако беше така, тази способност не бе съвършена, защото Чарли не бе напълно излекуван, а се чувстваше само малко по-добре. Раната от куршума не беше зараснала, а неговите натъртвания и раздирания не бяха преминали. Самото несъвършенство на лекуващата способност (ако тя изобщо съществуваше) изглеждаше в противоречие с ясновидското обяснение, което беше им предложил Барлоу. Непълнотата ѝ показваше, че това е сила, която Джоуи не осъзнаваше — една напълно несъзнателно изразена паранормална способност. Или, накратко, Джоуи беше момче с особен дар. Защото, ако беше Антихриста, той щеше да притежава неограничена и вълшебна сила и щеше бързо и напълно да излекува своята майка и Чарли. Но би ли го сторил? Разбира се, че би го сторил.

Чубака се върна при Чарли.

По ушите на кучето все още имаше засъхнала кръв.

Чарли се взря в очите му и го погали.

Раната от куршума в крака на Кристин бе престанала да кърви и болката от нея беше утихнала. Кристин се чувстваше с ясна мисъл. С всяка измината минута, тя разбираше все по-добре причината за тяхното оцеляване, което беше (сега тя виждаше това) подвластно не на интервенцията на свръхестествени сили, а на техните невероятни решителност и издръжливост. Увереността ѝ се възвърна и тя започна отново да вярва в бъдещето.

За няколко минути, докато беше окървавена и безпомощна и Спайви беше се надвесила над Джоуи, Кристин беше се предала на едно нехарактерно за нея отчаяние. Тя беше в такова мрачно настроение, че когато разгневените прилепи бяха се отзовали на стрелбата и бяха нападнали Спайви, Кристин за кратко време беше си задавала въпроса, дали Джоуи, в края на краищата, не беше това, в което го обвиняваше старицата. Боже мой! Сега, когато Барлоу беше отишъл да доведе помощ, когато най-лошото от нейната болка бе преминало и вярата в нейното и на Чарли оцеляване нарастваше, тя наблюдаваше как Джоуи добавя несръчно няколко клони към огъня и не можеше да си представи как са могли да я обземат такива мрачни и глупави страхове. Кристин беше толкова изтощена, слаба и паднала духом, че беше станала възприемчива към безумното послание на Спайви. Въпреки че този момент на истерия беше минал и равновесието ѝ бе възстановено, Кристин бе обезсърчена от

осъзнаването, че дори тя, макар за кратко време, бе станала благодатна почва за лудостта на Спайви.

Колко лесно можеше да се случи това: един луд разпространява своите илюзии сред лековерните и скоро е налице една истерична тълпа или в този случай култ, който неговите последователи вярват, че е породен от най-добри намерения и следователно брониран срещу съмнения със стоманена самоувереност. Има зло, установи тя, но не в нейното малко момче, а в неизбежното привличане на човечеството към лесни, макар и нелогични, отговори.

— Имаш ли доверие на Барлоу? — попита Чарли от другия край на пещерата.

— Мисля, че да — отвърна Кристин.

— Той може по пътя надолу, да си промени намерението.

— Мисля, че ще доведе помощ — каза тя.

— Ако си промени намерението относно Джоуи, той дори не е необходимо да се връща. Може да ни изостави тук, а студът и гладът да свършат работата вместо него.

— Обзалагам се, че той ще се върне — каза Джоуи, изтупвайки от прах малките си ръце след добавянето на клоните към огъня. — Аз мисля, в края на краищата, че той е един от добрите хора. Нали така, мамо? Не мислиш ли, че той се един от добрите хора?

— Да — отвърна Кристин и се усмихна. — Той е един от добрите хора, миличък.

— Като нас — добави Джоуи.

— Като нас — потвърди тя.

Часове по-късно, но далеч преди падането на нощта, те чуха шум от вертолет.

— Вертолетът е съоръжен със ски — каза Чарли. — Той ще кацне на откритото място и спасителният отряд ще дойде оттам пеша.

— Отиваме си вкъщи ли? — попита Джоуи.

Кристин плачеше от облекчение и щастие.

— Отиваме си вкъщи, миличък. Ти по-добре си вземи якето и ръкавиците и започни да се обличаш.

Момчето изтича към купа топлоизолиращо спортно облекло в ъгъла.

— Благодаря ти — каза Кристин на Чарли.

— Аз те разочаровах — отвърна той.

— Не. Ние просто имахме малко късмет, накрая... Нерешителността на Барлоу и после прилепите. Но нямаше да стигнем дотук, ако не беше ти. Ти си чудесен. Аз те обичам, Чарли.

Той се поколеба да отговори по същия начин, защото приемането на Кристин означаваше приемане и на момчето. Това не можеше да се избегне. Той не се чувстваше напълно спокоен с момчето, въпреки че се опитваше да повярва в правилността на обяснението на Барлоу.

Джоуи отиде намръщен при майка си. Връзките за пристягане на качулката бяха твърде разхлабени, а той не можеше да развърже несръчно направения от него възел.

— Мамо, защо е трябвало да се слагат връзки за обувки по този начин под брадичката?

— Мислех, че вече наистина си добър във връзването на връзки за обувки.

— Добър съм — заяви гордо момчето, — но само, ако са ми на краката.

— Ами, мисля, че ние не можем да те смятаме за голямо момче, докато не се научиш да връзваш връзки за обувки, където и да са поставени.

— Виж ти. В такъв случай мисля, че никого няма да стана голямо момче.

Кристин приключи с повторното завързване на връзките на качулката.

— О, един ден ще станеш, миличък — увери го тя.

Чарли я наблюдава, докато прегръщаше своя син и въздъхна. После поклати глава, прокашля се и каза:

— Аз също те обичам, Кристин. Наистина.

* * *

Два дни по-късно, в болницата в Рево, след продължителни грижи на неизброимо много лекари и сестри, след няколко интервюта с полицията и едно с представител на пресата, след дълги телефонни разговори с Хенри Ранкин и след две нощи така необходим и стимулиран с лекарства сън, на третата нощ Чарли бе оставен да

почива без да бъде наблюдаван. Той нямаше трудности със заспиването, но сънуваше.

Сънуваше, че се люби с Кристин и това не беше фантазиран секс, а по-голямата част от спомена за тяхното любене в хижата. Той никога не беше се отдавал така напълно, както на нея в онази нощ, а на следващия ден, Кристин беше направила всичко възможно, за да му каже, че никога не е възнамерявала да прави това с някой друг мъж. Сега, в съня, те се любиха със същата смайваща страст и със същата енергия, отхвърляйки настрана всички задръжки. Но в съня, както беше и в действителността, в това имаше също и нещо... диво, нещо свирепо и животинско, като че ли сексът, който споделяха, беше повече от израз на любов или страст, като че ли това беше една... церемония, едно свързване, което някак си го ангажираше напълно с Кристин, следователно, също така и с Джоуи. Когато Кристин го възседна, когато той влезе като бик дълбоко в нея, подът под тях започна да се разтваря (тук сънят се отдалечаваше от реалността), а кушетката започна да се плъзга в разширяващата се цепнатина. Но, въпреки че и двамата разбираха опасността, те не можеха да направят нищо, не можеха да спрат своето разгонване, дори за да се спасят, а продължаваха да се притискат, плът към плът. Пукнатината в пода стана още по-широка и те усетиха, че в тъмнината отдолу има нещо, което силно желае да ги погълне. Чарли искаше да се откъсне от нея, да избяга. Искаше да вика, но не можеше. Той можеше само да се притиска здраво към нея и да влиза в нея, когато кушетката пропадна през зиналата дупка и подът на хижата изчезна над тях. Те паднаха в...

Той седна в болничното легло, дишайки тежко.

Пациентът в другото легло изсумтя тихо, но не се събуди от дълбокия си сън.

Стаята беше тъмна с изключение на малка лампа при краката на всяко легло и неясната лунна светлина от прозореца.

Чарли се облегна назад на таблата на леглото.

Ускореното му сърцебиене и лудо дишане постепенно се успокоиха.

Той беше мокър от пот.

Сънят върна обратно всичките му съмнения относно Джоуи. Вал Гарднър беше долетяла от окръг Ориндж и беше взела Джоуи със себе си у дома този следобед, а Чарли бе гледал с искрено съжаление

заминаването на детето. Момчето беше толкова умно, така изпълнено с добро настроение и непреднамерени закачки, че бе станал любимец на персонала на болницата, а неговите посещения караха времето да преминава по-бързо и по-приятно за Чарли. Сега обаче след прекарания кошмарен сън и благодарение на своето подсъзнание, той отново беше емоционално объркан.

Чарли винаги бе смятал себе си за добър човек, за човек, който винаги е постъпвал правилно, който се е опитвал да помогне на невинния и да накаже виновния. Ето защо, той искаше да прекара живота си, играейки на Мистър Частен Детектив Сем Спейд, Филип Марлоу, Лу Арчър, Чарли Харисън — всичките етични мъже, възхитителни мъже, може би, дори герои. И така, какво ако? Какво, ако Джоуи беше повикал тези прилепи? Какво, ако Чубака беше Бренди, два пъти умрял и два пъти възкресен от своя господар? Какво, ако Джоуи усещаше ясновидските си способности по-добре, отколкото предполагаше Барлоу, още повече... още повече, че Спайви твърдеше, че е демон? Лудост. Но, какво, ако? В такъв случай, какво се очакваше от един добър човек да направи? Какъв беше правилният начин на действие?

* * *

Няколко седмици по-късно, една неделна вечер през април, Чарли отиде на гробището за домашни любимци, където беше погребан Бренди. Той пристигна след часа на затваряне, много след здрачаване и беше взел със себе си кирка и лопата.

Малкият гроб със своя отличителен белег беше точно на върха на една могилка, където беше казала Кристин. Гробът се намираше между две индийски лаврови дървета, където тревата извеждаше посребрена от лунния сърп.

БРЕНДИ

ЛЮБИМО КУЧЕ

Чарли стоеше до парчето земя и се взираше надолу, без всъщност да му се искаше да продължи, но чувстваше, че няма никакъв избор. Той нямаше да има спокойствие, докато не научеше истината.

Наметнатото с мантията на нощта гробище, пълно със спящи вечния си сън котки, кучета, хамстери, папагали, зайци и морски свинчета, беше свръхестествено тихо. Лекият ветреца бе прохладен. Клоните на дърветата леко помръдваха, но рядко шумоляха.

Чарли неохотно свали лекото яке, остави фенерчето настрана и се залови за работа. Раната от куршума в рамото му беше заздравяла добре и по-бързо, отколкото очакваха лекарите; но той още не бе възвърнал предишната си форма и мускулите започнаха да го болят от тази работа. Внезапно лопатата издаде глух звук. Тя беше ударила капака на един масивно направен, макар недовършен и неукрасен ковчег от борово дърво на малко повече от два фута под повърхността. Малко по-късно, той беше вече оголил целия капак на ковчега, който се виждаше на лунната светлина като гладък правоъгълник, ограден от черна земя.

Чарли знаеше, че има два начина на погребване: с ковчег и без ковчег. Във всеки от двата случая животното биваше обвивано в платно и затваряно в брезентова торба с цип. Очевидно Кристин и Джоуи бяха избрали пълната манипулация и сега в ковчега лежеше една от тези торби.

Но дали торбата съдържаше останките на Бренди... или беше празна?

Той не усети никаква воня от разлагане, но това можеше да се очаква, тъй като брезентовата торба беше влагонепроницаема и плътно затворена.

Чарли приседна за момент на ръба на гроба, внушавайки си, че се нуждае от малко почивка. В действителност, той умишлено се бавеше. Страхуваше се да отвори торбата на кучето, защото му прилошаваше не при мисълта, че ще открие направен на решето от червеи златист ретривър, а при мисълта, че може да не открие изобщо никакъв.

Може би, той трябваше да спре точно сега, да запълни отново гроба и да се махне. Може би, нямаше значение какво беше Джоуи.

В края на краищата имаше теолози, които спореха, че дяволът, бидейки паднал ангел и с вродена доброта, не е в никаква степен по-лош, а само различен от Бог.

Изведнъж Чарли си спомни нещо, което беше чел в колежа. Това беше един стих от Самюел Бътлър, негов любим автор:

Едно извинение за дявола, — трябва да се помни, че ние сме чули само едната страна по случая. Бог е написал всичките книги.

Ноцта миришеше на влажна земя.

Луната грееше отгоре.

Накрая, той откова капака на малкия ковчег.

Вътре имаше една торба, затворена с цип. Чарли колебливо се опъна на земята до гроба, пресегна се надолу в него и постави ръце върху торбата. Той започна да опипва торбата, като изследваше очертанията на нещото вътре и постепенно се убеждаваше, че те са на трупа на куче с размерите на възрастен златист ретривър.

Добре. Това беше достатъчно. Тук беше доказателството, от което се нуждаеше. Бог знае защо той бе мислил, че се нуждае от него, но той беше тук. Чарли чувстваше, че... му се заповядва да разкрие истината. Той не беше тласкан само от любопитство, а и от един обзел го натрапчив импулс, който изглежда идваше отвъд него. Това може би, беше мотивиран подтик, за който някои можеха да кажат, че е от ръката на Бога, но Чарли предпочиташе да не го анализира или дефинира. През изминалите няколко седмици, Чарли беше под влиянието на този импулс, на някакъв вътрешен глас, който го заставяше да извърши пътуването до гробището за домашни любимци. Накрая, той се бе предал, беше се ангажирал с този глупав проект, а това, което бе намерил, не беше доказателство за заговор на ада, а само доказателство за собствената му глупост. Въпреки че в гробището нямаше никой, който да го види, той се изчерви от смущение. Бренди не беше се върнал от гроба. Чубака беше едно съвсем друго куче. Глупаво беше да се подозира обратното. Това бе достатъчно доказателство за

невинността на Джоуи. Нямахме никакъв смисъл да отваря торбата и да се принуждава да се среща с отворотелните останки.

Чарли се питаше, какво би направил, ако гробът беше пуст. Щеше ли да трябва тогава да убие момчето, да унищожи Антихриста, за да спаси света от Армагедон? Каква изключителна глупост. Той не би могъл да извърши такова нещо, дори ако беше му се явил Бог в бели одежди, с огнена бразда и с написана на каменна плочица заповед за смъртна присъда. Неговите собствени родители бяха хора, които биеха и нагрубяваха деца, а той бе жертвата. Това, което най-силно го разгневяваше, беше престъплението срещу едно дете. Дори гробът да беше празен и дори тази празнота да беше го убедила, че Спайви е била права относно момчето. Чапли не би могъл да го преследва. Той не искаше да надмине своите собствени болни родители, като убие това дете. Известно време щеше да може да живее с тази действителност, защото се чувстваше сигурен, че Джоуи е нещо повече от едно малко момче и че, всъщност, е дяволско създание. Но с течение на времето щяха да възникнат съмнения. Чарли щеше да започне да мисли, че си е въобразил необяснимото поведение на прилепите. Празният гроб щеше да има по-малко значение и щеше да му се струва, че всички други признаци и предзнаменования са били измама. Той щеше да започне да си казва, че Джоуи не е дяволско създание, а само надарен и че не е обладан от свръхестествени сили, а само с ясновидски способности. Чарли щеше неизбежно да установи, че е убил не нещо лошо, а едно особено, но напълно невинно дете. И тогава, във всеки случай поне за него, адът на Земята щеше да бъде реалност.

Той лежеше по очи върху хладната влажна земя и се взираше в кучешкия гроб.

Обвитият в брезент труп беше ограден от светли борови дъски. Това беше един свършено черен вързоп, който можеше да съдържа всичко, но който неговите ръце му казваха, че съдържа куче, така че нямаше изобщо никаква нужда да го отваря.

Машинката на ципа проблясваше в лъча лунна светлина. Неговият сребрист блясък беше като едно самотно, студено виращо се око.

Дори ако отвореше торбата и намереше вътре само камъни или нещо още по-лошо, нещо невъобразимо ужасно, което да бъде

доказателство, потвърждаващо дяволския произход на Джоуи Чарли не би могъл да действа като Божи отмъстител. Каква вяроност дължеше той на един Бог, който по начало позволяваше така много страдания в този свят? Какво да кажем за неговите собствени страдания като дете, за неговите ужасна самотност, пердах и непрекъснат страх, които беше изтърпял? Тогава, къде беше Бог? Можеше ли изобщо животът да бъде толкова лош, само защото има промяна в божествената монархия?

Чарли си спомняше механизиранията касичка на Дентън Буд: „Няма никакво правосъдие в една магарешка вселена.“

Може би, една промяна щеше да донесе правосъдие.

Но, разбира се, Чарли не вярваше, че светът се управлява от Бог или дявол. Той не вярваше в божествени монархии.

А това правеше присъствието му тук още по-нелепо.

Ципът проблясваше.

Чарли се претърколи по гръб, за да не вижда отблясъка от ципа.

Той се изправи на крака и взе капака на ковчегата. Щеше да го постави на мястото му, да запълни гроба, да си отиде в къщи и да бъде разумен след тази ситуация.

Чарли се колебаеше.

По дяволите!

Чарли остави капака на земята, проклинайки своя собствен натрапчив импулс. После бръкна в гроба, извади торбата и отвори докрай ципа, който избръмча като насекомо.

Той трепереше.

Разгърна погребалния плат.

Включи джобното си фенерче и ахна.

Какво по дяволите...?

С трепереща ръка, Чарли насочи лъча от фенерчето към малкия надгробен камък и в трепкащата светлина прочете отново надписа. После освети още веднъж съдържанието на торбата. За момент не знаеше какво да прави със своето откритие, но постепенно мъглата на объркването се разсея. Той се отвърна от гроба и от разлагания се труп, който издаваше противна воня си едва се сдържа да не повърне.

След като потисна гаденето, Чарли започна да се тресе, но по-скоро от смях, отколкото от страх. Той стоеше там, в тишината на нощта, върху една могила в гробище за домашни любимци, подобно на възрастен мъж, попаднал във фантастичните лапи на някакво детско

суеверие. Той сякаш беше жертва на космическа шега, която ужасно го забавляваше, макар да го караше да се чувства като първокласно магаре. Кучето в гроба на Бренди беше ирландски сетер, а не златист ретривър. Това изобщо не беше Бренди, което означаваше, че работещите тук служители бяха се объркали. Те бяха погребали Бренди в погрешен гроб и незнайно защо бяха поставили сетера в тази дупка. Едно обвито в брезент куче е както всяко друго, а объркването на собственика на погребалното бюро беше не само разбираемо, но и неизбежно. Ако той беше нехаен или по-вероятно, ако си попийваше, вероятността много кучета в гробището да са погребани под погрешни надгробни плочи беше твърде голяма. В края на краищата, погребването на едно домашно куче не беше толкова сериозна работа, както погребването на баба или на леля Ема. Предпазните мерки срещу евентуална грешка не бяха съвсем стриктни. Не съвсем! За да намери верния гроб на Бренди, Чарли трябваше да проследи самоличността на сетера и да разравя втори гроб, а да преглежда стотиците поставени ниско долу надгробни плочи, той знаеше, че е непосилна задача. А в края на краищата, това нямаше значение. Грешката на собственика на погребалното бюро за домашни любимци беше като плискане на студена вода в лицето. Тя отрезви Чарли. Той внезапно се видя като една пародия на героя в един от тези стари комикси на ужаса, който бе посетил едно гробище в преследване на... какво? Дракула Куче? Чарли се засмя така силно, че трябваше да седне, за да не падне.

Те казваха, че Бог действа по тайнствени пътища, а може би това се отнасяше също и за дявола. Чарли обаче, просто не можеше да повярва, че дяволът е така мистериозен, така неуловим, така прецизно фалшив и така явно глупав, че да заличава следата към гроба на Бренди, като причини объркване в моргата към някакво гробище за домашни любимци. Подобен дявол би могъл да се опита да купи душата на човек, предлагайки му сполука при търговия с билети за бейзбол, а такъв демон не можеше да бъде взет на сериозно.

Как и защо Чарли беше приел това така сериозно. Беше ли религиозната мания на Спайви като някаква зараза? Беше ли хванал някаква лека форма на треската „край-на-света“?

Неговият смях имаше пречистващ ефект докато траеше, той се почувства по-добре, отколкото е бил седмици наред.

Чарли използва широката част на лопатата, за да бутне торбата с мъртвото куче обратно в гроба. После хвърли отгоре капака на ковчега, запълни гроба, затъпка го, изчисти широката част на лопатата в тревата и се върна в колата.

Не беше намерил, каквото очакваше и може би дори не беше открил истината, но все пак бе открил това, което се надяваше, че ще открие — един изход, един приемлив отговор, нещо с което би могъл да живее, оправданието.

* * *

Началото на май в Лас Вегас беше чудесно време с очакване на предстоящите жестоки летни горещини, но с изчезнали за цяла една година мразовити зимни нощи. Топлият сух вятър продухваше все още останалите спомени от кошмарното преследване във високите части на Сиера Невада.

Сутринта на първата сряда от месеца, Чарли и Кристин трябваше да се оженят в един възхитително пищен и весело безвкусен несектантски обреден параклис в съседство на казино, което много харесваше и на двамата. Те не гледаха на своята венчавка, като на тържествен случай, а като на начало на весело приключение, което бе най-добре да започне по-скоро със смях, отколкото с разкош и светска глъчка. Освен това, щом веднъж бяха решили да се оженят, те внезапно бяха полудели да го направят и никое място, с изключение на Вегас със своите либерални сватбени закони, не можеше да пасне на тяхната програма.

Пристигнаха в Лас Вегас предната вечер и наеха малък апартамент в Бали'с Гранд, а в продължение на няколко часа градът сякаш им изпращаше предзнаменования, предричащи им щастливо бъдеще. По пътя си, отивайки да вечерят, Кристин пусна четири монети по двадесет и пет цента в процепа на един игрален автомат и въпреки, че за пръв път в живота си се докосваше до такава машина, тя спечели хиляда долара. По-късно те играха на „Блек Джек“ и спечелиха почти още хиляда долара. На сутринта, на излизане от сладкарницата, след една великолепна закуска, Джоуи намери един

сребърен долар, който някой беше изпуснал. Според Джоуи, неговият добър късмет превишаваше този на майка му и на Чарли.

— Един цял долар! — бе възкликнал той.

Те бяха взели Джоуи със себе си, защото Кристин не можеше да помисли дори да се раздели с него. Тяхното неотдавнашно изпитание още продължаваше да ѝ тежи, а когато се случеше да не го вижда повече от няколко часа, тя се изнервяше.

— След известно време — бе казала на Чарли — аз ще мога да се отпусна повече, но още не. След известно време, ние ще можем да заминем някъде само двамата и да оставим Джоуи на Вал. Обещавам. Но още не. И така, ако искаш да се ожениш за мен, ще трябва на сватбеното пътешествие да вземем и моя син. Що за романтика е това?

Чарли нямаше нищо против. Той харесваше момчето. Джоуи беше добър събеседник, с добро държане, любознателен, умен и привързан.

На церемонията Джоуи беше шафер и бе възхитен от тази своя роля. Той съхраняваше пръстена със строга тържественост и в подходящия момент го даде на Чарли с такава широка и топла усмивка, че тя заплашваше да разтопи златото, в което бе поставен диамант.

Когато церемонията завърши и те напуснаха параклиса под звуците на „Радост за света“ в изпълнение на Уейн Нютън, Кристин и Чарли решиха да освободят любезно предоставената им лимузина и да се върнат в хотела пеша. Денят беше топъл, със синьо и ясно небе (с изключение на няколко пръснати бели облачета) и чудесен дори с евтините кабарета на Лас Вегас Булевард, разположени близо едно до друго от двете му страни.

— Ами сватбения обяд? — попита Джоуи, докато вървяха.

— Само преди два часа си закусвал — напомни му Чарли.

— Аз раста, бе момче.

— Вярно.

— Какво ти звучи като добър сватбен обяд? — попита Кристин.

— Биг Мак и Баскин-Робинс — отвърна Джоуи, след като мисли в продължение на няколко крачки.

— Нали знаеш какъв ще станеш, когато ядеш твърде много Биг Мак? — попита го Кристин.

— Какъв? — попита момчето.

— Като пораснеш ще заприличаш на Роналд Макдоналд.

— Точно така — каза Чарли. — Ще бъдеш с голям червен нос, оранжева коса и големи червени устни.

— Я-я, аз бих желал Чубака да беше тук — каза хихикайки се Джоуи.

— Сигурна съм, че Вал ще се грижи добре за него, миличък.

— Да, но той ще пропусне всички шеги.

Те крачеха по тротоара с Джоуи между тях и дори в този час светеха някои от големите реклами и салони за увеселение.

— И ще ми пораснат големи смешни клоунски ходила ли? — попита Джоуи.

— Абсолютно вярно — отвърна Чарли. — Двадесет и осми номер.

— Което ще направи невъзможно карането на кола — каза Кристин.

— Или танцуването — добави Чарли.

— Аз не искам да танцувам — каза Джоуи. — Не харесвам момичетата.

— О, след няколко години ще започнеш да ги харесваш — увери го Кристин.

— Точно това казва и Чубака, но аз не му вярвам — отвърна мръщейки се Джоуи.

— О, значи Чубака може да говори, така ли? — попита Кристин.

— Ами...

— И освен това, е специалист по момичетата!

— Ами, окей, щом чак толкова искате да знаете, трябва да призная, че аз само се преструвам, че той говори — каза Джоуи.

Чарли се засмя и намигна на своята съпруга над главата на техния син.

— Хей, ако изям твърде много Биг Макове, ще ми пораснат ли също и големи клоунски ръце? — попита Джоуи.

— Да — отвърна Чарли. — И ти няма да можеш да завържеш връзките на собствените си обувки.

— Или да си бъркаш в носа — добави Кристин.

— Аз и без това не си бъркам в носа — възрази възмутено Джоуи. — Знаеш ли, какво ми каза Вал за бъркането в носа?

— Не. Какво ти каза Вал? — попита Кристин, а Чарли видя, че тя малко се страхуваше от отговора, защото момчето винаги научаваше от Вал неприлични приказки.

Джоуи присви очи на пустинното слънце, сякаш се мъчеше да си спомни точно думите на Вал и после каза:

— Тя ми каза, че в носа си бъркат само нехранимайковци, умопобъркани и нейния бивш съпруг.

Чарли и Кристин се спогледаха и се засмяха. Да се смеят беше така хубаво.

— Хей — каза Джоуи, — ако вие, двамата, искате да бъдете сами, вие разбирате... хмм... сами... тогава можете да ме оставите в детската стая на хотела. Нямам нищо против. Там, струва ми се, е чудесно. Има всички видове хубави игри и други неща. Хей, вие, може би, искате да поиграете още на карти или на тези игрални автомати, от които мама спечели пари миналата нощ.

— Аз мисля, че ние вероятно ще оставим хазарта, за да не загубим спечеленото, миличък.

— О, аз мисля, че ти трябва да играеш, мамо — каза момчето. — Ти ще спечелиш, обзалагам се. Ти ще спечелиш много повече. Наистина. Зная това. Аз просто зная, че ще спечелиш.

Слънцето се показа иззад едно от пръснатите бели облачета и светлината падна с пълна сила върху паважа. Тя проблясваше върху хромовата боя и стъклата на преминаващите коли и правеше луксозните хотели и казина да изглеждат по-светли и по-чисти, отколкото бяха в действителност, а самият въздух да блещука фантастично.

Всичко завърши на слънчева светлина, а не в тъмна и бурна нощ.

Издание:

Дийн Кунц. Служители на Здрача

ИК „Плеяда“, София, 1994

Художник: Петър Станимиров

Печат „Полипринт“ — Враца

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.